

АНЕ ЕВЕН  
ХОЛТ ХОЛТ

КРИМИНАЛЕ  
EMAC



МЪЖДЕНЕ

Сара Цукерман е новият завеждащ кардиолог в университетска норвежка клиника. Макар че е световноизвестен специалист и е извършила стотици успешни операции, още първият ѝ пациент в новата болница умира внезапно и при неясни обстоятелства — скоро след поставянето на пейсмейкър от нова генерация настъпва сърдечен арест. Сара е в шок, обземат я обезпокояващи мисли. Дали случилото се е убийство, или грешка на техниката?

Ала мистериозната смърт е едва началото — още пациенти губят живота си и съмненията на лекарката се превръщат в крещящи въпроси. С помощта на асистента си Ула Сара се впуска да разкрие причините, стоящи зад внезапната смърт. Кой стои зад убийствата и какво цели?

*Ане Холт — една от най-продаваните и прочули се по света скандинавски криминални писателки — решава да напише роман в съавторство с брат си — завеждащ кардиологичното отделение в престижна норвежка болница. В „Мъждене“ двамата изправят читателя пред вечния конфликт — най-доброто за пациентите срещу печалбите; лекарите срещу интересите на индустрията; ожесточената битка между компаниите, костваща смъртта на хиляди хора, и най-вече истината срещу лъжата и укриването на фактите.*

Тази книга е издадена с финансовата помощ на НОРЛА.

- [Ане Холт, Евен Холт — Сара Цукерман: Мъждене #1](#)

- 
- [Вторник, 4 май 2010](#)
- [Понеделник 4 март 2002](#)
- [Четвъртък, 6 май 2010](#)
- [Понеделник, 4 март 2002](#)
- [Петък, 7 май 2010](#)
- [Четвъртък, 4 май 2006](#)
- [Събота, 8 май 2010](#)
- [Петък, 5 май 2006](#)
- [Неделя, 9 май 2010](#)
- [Понеделник, 10 май 2010](#)
- [Петък, 4 август 2006](#)
- [Вторник, 11 май 2010](#)
- [Вторник, 11 май 2010](#)
- [Петък, 4 септември 2008](#)
- [Сряда, 12 май 2010](#)
- [Четвъртък, 13 май 2010](#)
- [Петък, 14 май 2010](#)
- [Петък, 4 декември 2009](#)
- [Неделя, 16 май 2010](#)

- [Понеделник, 17 май 2010](#)
- [Сряда, 19 май 2010](#)
- [Събота, 11 септември 2010](#)
- [ОБРАБОТКА The LasT Survivors](#)
  - [Сканиране: Daenerys, 2019](#)
  - [Разпознаване, корекция и форматиране: sqnka, 2019](#)
- [Послеслов на писателите](#)
- [Информация за текста](#)
- [notes](#)
  - [1](#)
  - [2](#)
  - [3](#)
  - [4](#)
  - [5](#)
  - [6](#)
  - [7](#)
  - [8](#)
  - [9](#)
  - [10](#)
  - [11](#)
  - [12](#)
  - [13](#)
  - [14](#)
  - [15](#)
  - [16](#)
  - [17](#)
  - [18](#)
  - [19](#)
  - [20](#)
  - [21](#)
  - [22](#)
  - [23](#)
  - [24](#)
  - [25](#)
  - [26](#)
  - [27](#)
  - [28](#)
  - [29](#)
  - [30](#)
  - [31](#)
  - [32](#)
  - [33](#)
  - [34](#)
  - [35](#)
  - [36](#)

- [37](#)
  - [38](#)
  - [39](#)
  - [40](#)
  - [41](#)
  - [42](#)
  - [43](#)
  - [44](#)
  - [45](#)
  - [46](#)
  - [47](#)
  - [48](#)
  - [49](#)
  - [50](#)
  - [51](#)
  - [52](#)
  - [53](#)
  - [54](#)
-

# Ане Холт, Евен Холт — Сара Цукерман: Мъждене #1

*На Амалие, Амюн, Йени и Юхане —  
нашите деца*

„За сърцето животът не е сложен:  
бие, докато може. После просто спира.“  
*Карл Уве Кнаусгор, „Моята борба“, том 1*

Час: 08:47

Университетска болница „Грини“ (ГРУС), градчето Берюм, близо до Осло, Норвегия

Сара Цукерман се сепна при вида на мъжа със светлосиня, протрита пижама, и рязко спря. Летящата врата на операционната зала я удари по лявото рамо. Тя се усмихна, за да прикрие болезнената си гримаса. Оказа се излишно: той още не я бе забелязал.

Медицинската сестра тъкмо му помагаше да се премести от подвижното болнично легло върху операционната маса. Движенията на болния бяха вдървени като на доста по-възрастен от седемдесетте му години мъж. Предния ден пациентът отбеляза юбилея си със съвсем скромно тържество в болницата. Размъкнатата пижама му придаваше още по-уязвим вид и доктор Цукерман се поколеба дали да не излезе от залата. От четиридневния потискаш престой в болницата бе пострадала и гъстата му коса, иначе неизменно пригладена грижливо назад. Докато се качваше на операционната маса, той наведе глава и над пижамата лъсна тилът му.

Неузнаваем, старчески тил.

От гледката Сара Цукерман усети туптене във върховете на пръстите си и леко тръсна ръце. Над хлабавата яка на болничната му пижама пет сиви кичура коса, сплъстена от пот, се спускаха по кокалестия му гръб, толкова измършавял, че лопатките изпъкваха под тънкия памучен плат като остриета на кънки за лед.

Сара Цукерман притаи дъх и усети как пулсът ѝ се ускорява.

Това беше грешка.

Би следвало друг колега да стои на нейното място в седма операционна зала: предпоследната от наредените една след друга осем зали с врати към два дълги коридора. Всеки от кардиолозите в болницата би се справил с операцията не по-зле от нея. Всъщност дори по-добре — така смяташе тя, — макар да не притежаваха нейния опит, професионалните ѝ успехи, уменията ѝ, средата и репутацията ѝ. Сара Цукерман беше звезда, не, мегазвезда върху небе, по-голямо от небето над Норвегия, над Берюм, над малката провинциална болница, която наистина минаваше за голямо и модерно здравно заведение по тукашните стандарти, но не представляваше нищо в сравнение с някогашната ѝ работна среда. В момента Сара Цукерман се славеше като най-добрата, най-великата, най-способната сред посредствените норвежки медици.

Да, безспорно беше грешка.

Трябваше да откаже.

Всъщност тя направи точно това: *отказа*.

И все пак Ерик Бернтсен — професор емеритус<sup>[1]</sup> и доктор на медицинските науки — успя да наложи своето.

— Добро утро! — поздрави Сара Цукерман с неестествено висок и весел глас.

Само след броени минути ѝ предстоеше да извърши операция, която макар и рутинна, при непредвидено усложнение можеше да отнеме живота на мършавия старик, когото някога

бе смятала за vyplъщение на мъжката сила. Пациентът осъзнаваше това по-добре от всеки друг.

Обърна лице към нея. Погледите им се срещнаха за миг, после тя пристъпи напред и се зае да проверява дебелия абокат<sup>[2]</sup> в сгъвката на левия му лакът. През втори абокат, по-тесен, поставен върху опаката част на дланта му, във вените на пациента се вливаше прозрачна течност от банка, окачена на инфузионен статив.

Всичко, разбира се, беше наред.

— Напълно излишно е да разяснявам как протича операцията на специалист с твоята ерудиция — подхвана Сара Цукерман, — но заради специализантката Карита Сулхайм, която ще присъства...

Тя кимна към млада жена, застанала до вратата. Специализантката сякаш бе дошла да наблюдава не операция, а екзекуция. Стоеше изправена като войник и така притискаше гръб о стената, че още малко и тя щеше да поддаде.

— ... ще започна с обичайните разяснения.

Сара Цукерман още се затрудняваше да гледа пациента в очите — хлътнали в черепа, жълто-кафяви и необикновено големи. Няколко посивели твърди косъмчета от черните му вежди стърчаха неизменно нагоре — понякога бодро, понякога зловещо. Сара познаваше добре погледа му: самоуверен, властен и леко арогантен. Именно тази лека арогантност Сара бе смятала за най-голямото му професионално достойнство. Той беше уникален, единствен по рода си като онези, с които Сара бе свикнала да общува преди да се завърне в Норвегия — нито го бе искала, нито бе допускала, че ще се случи. През 2002-ра, след нещастieto, тя се прибра вкъщи. Дотогава Норвегия битуваше в мислите ѝ като избледнял неканен спомен от младостта, към който изобщо не искаше да се обръща.

Ерик Бернтсен щеше да си остане уникален, независимо къде се подвизава по света.

Гледайки го толкова безпомощен, Сара изпита почти физическа болка.

— Интервенцията е наложителна — подхвана механично тя, сякаш четеше от медицински картон, — заради рязко настъпила вентрикуларна тахикардия и синкоп<sup>[3]</sup> преди две седмици. След 24-часово проследяване на електрокардиограмата диагнозата се потвърди. Проведената коронарна ангиография диагностицира само изменения на съдовите стени. Ехокардиографията показва нормално функционираща лява камера и фракция на изтласкване над 60 процента. Имплантирането на кардиовертер-дефибрилатор от вида „Мъркюри Деймос“ ще продължи по план около един час.

И тя, и пациентът знаеха, че той е сред малцината късметлии в страната. В богата Норвегия медицинските изисквания за поставянето на ИКД (имплантируем кардиовертер-дефибрилатор), който струва над 100 000 крони на данъкоплатците, бяха по-строги отколкото в която и да е друга страна в Западна Европа. Доктор Цукерман бе изпратила безчет писма до регионалния здравен фонд „Здраве Юг — Изток“. С американска директност, понякога граничеща със заплашителен тон, тя обръщаше внимание на ведомствата колко абсурдно е точно в Норвегия да се поставят престъпно малко дефибрилатори и пейсмейкъри. В най-добрия случай службите отговаряха на писмата ѝ с глупави оправдания, а в най-лошия — което се случваше най-често — с мълчание.

— Както знаеш по-добре от всеки друг... — продължи тя и го погледна право в очите.

От напрежение той не можеше да лежи спокойно. Главата му изглеждаше твърде голяма върху тънкия му врат. Прииска ѝ се да го погали по бузата, но за щастие успя да устои на този импулс.

— ... всяка оперативна намеса крие известен риск. Най-често срещаното усложнение в твоя случай е пневмоторакс — попадане на въздух в белите дробове. При поставянето на ИКД, разбира се, има опасност и от сърдечна тампонада, тоест да пробия сърдечната стена и перикардът да се напълни с кръв. В такъв случай състоянието може да стане критично и...

За пръв път, откакто го доведоха в операционната, Ерик Бернтсен се усмихна — вяло, леко снизходително.

— Извинявай — възкликна тя. — Забравям на кого обяснявам.

Гласът ѝ продължаваше да звучи доста високо.

Специализантката до вратата почти бе престанала да диша, макар че още дори не бяха започнали със старателното миене на ръцете. И двете бяха облечени в зелени манти, Сара Цукерман — в торбести панталони и с нелепа хартиена шапка на главата. Операционните престилки ги очакваха в съблекалнята. Излизайки, Сара спря до младата жена и сложи ръка на рамото ѝ:

— Ела с мен. Всичко ще бъде наред.

Не ѝ хрумна нищо по-добро.

Карита Сулхайм никога нямаше да осъществи абсурдната си мечта да стане кардиолог. За доктор Цукерман представляваше загадка как изобщо ѝ е хрумнало да става лекар. Карита правеше трети опит да присъства на поставяне на ИКД. Накратко, операцията се състоеше в имплантиране на малък, сложно устроен компютър под лявата ключица. Кабел, наречен електрод, свързваше дефибрилатора с долната част на сърцето, като електродът минаваше през вени и през сърдечните кухини, а крайт му се закрепяше за вътрешната страна на сърдечната стена. Тази сравнително лесна и бърза манипулация не представляваше трудност за опитен кардиолог. Карита Сулхайм обаче не издържаше дори да наблюдава какво се случва на операционната маса.

Първият ѝ опит — преди шест месеца — се превърна в катастрофа.

Още докато Сара Цукерман навеждаше скалпела, специализантката припадна и при падането събори табла с подредени стерилни инструменти. В операционната зала се разнесе силно дрънчене, а пациентът, според правилата само под въздействието на локална анестезия, изпадна в паника и се отскубна от абоката и от чевръстите, но за жалост твърде слаби ръце на медицинската сестра.

При втория си опит да издържи интервенцията за поставяне на ИКД Карита избяга от операционната десет минути след началото и се върна в болницата цели три часа по-късно.

Това беше последният ѝ шанс и двете със Сара Цукерман го знаеха.

„Трябвало е да се насочиш към психиатрията, моето момиче — мислеше си лекарката, докато вървеше към съблекалнята, следвана по петите от специализантката, която ситнеше като страхливо пале. — Така никога нямаше да имаш вземане-даване с реалната медицина.“

Сара Цукерман беше убедена в това, но бе живяла твърде дълго в Норвегия и знаеше, че няма да си позволи да го изрече на глас.

От съблекалнята имаха възможност да наблюдават операционната през стъклена стена. Ерик Бернтсен най-после се бе примирил и лежеше напълно отпуснат върху масата. Докато си обличаше тежката операционна престилка, Сара Цукерман забеляза, че пръстите му треперят. Дясната му ръка висеше над ръба на операционната маса. Венчалният пръстен сякаш бе станал твърде голям за тънкия му пръст. Досега Сара не бе обръщала внимание, че опаката част на дланите му е осеяна с бледокафяви старчески петна. Тя започна усърдно да търка ръцете си със стерилна четка. Отдели на процедурата повече от обичайните пет



минути. Едва когато Сиверт Санд, програмистът от „Мъркюри Медикъл“, демонстративно погледна големия стенен часовник, Сара вдигна високо мокрите си ръце на разстояние от тялото си и ритна вратата към операционната, като внимаваше да не докосне нещо.

— Парите или животът — промърмори Сиверт Санд.

Този човек я дразнеше, но все пак си вършеше съвестно работата, а и се нуждаеха от помощник от „Мъркюри Медикъл“, за да програмират и изпробват дефибрилаторите веднага щом ги имплантират в тялото на пациента.

Медицинската сестра вече бе отворила пакета със стерилни принадлежности. Най-отгоре имаше две хартиени кърпи. Сара ги дръпна от пакета и си подсуши ръцете. Сестрата ѝ помогна да си завърже престилката на гърба. Сара си сложи два чифта ръкавици: отдолу зелени, а отгоре сиви, размер шест и половина.

Завеждащ отделението Сара Цукерман беше готова за първата операция за деня.

Приближи се до масата. Ерик Бернтсен затвори очи. Цялото му тяло беше покрито с изключение на старателно почистен правоъгълник с размери десет на четири сантиметра точно под лявата ключица. Над долната част на врата му се спускаше преграда — и по хигиенни причини, и пациентът да не вижда какво става зад паравана.

— Кефлин? — попита анестезиологичната сестра с равен, почти механичен глас.

— Да — кимна доктор Цукерман. — Два грама интравенозно.

Погледна мониторите. Показваха нормално кръвно налягане, правилен синусов ритъм и задоволителна сатурация.

Медицинската сестра постави антибиотика в абоката, както нареди лекарката.

— Как е кучето ти? — попита Сара Цукерман, надникна зад паравана и поиска да насочат лампите към сърдечната област на пациента. — Ще се оправи ли с две трети от опашката си?

Той не отговори.

Сиверт Санд си тананикаше ужасно досадно парче. Анестезиологичната сестра Фрид Мьолв седеше неподвижно пред мониторите. Карита Сулхайм започна да отстъпва от операционната маса крачка по крачка.

— Всичко ще бъде наред, Ерик — прошепна доктор Цукерман, наведена до ухото му. — Правила съм го безброй пъти. Сред най-добрите съм. Знаеш го. Отпусни се.

Той повдигна леко клепачи и се опита да се усмихне. Изкашля се и склучи ръце.

— Започвай — помоли с немощен глас. — Говори ми, докато работиш. Така ще се чувствам по-добре, все едно... все едно аз го правя.

— Разбира се — обеща тя и си пое дълбоко въздух, а марлята пред устата ѝ се впи в устните ѝ. — Първо ще сложа двайсет милилитра ксилокаин под клавикулата... Ето така.

Извади канюлата, след като сложи местна упойка, и мястото прокърви.

— След пет минути съм готова да направя разрез.

Рязко се обърна към Сиверт Санд.

— Извинявай, но ще престанеш ли?

— С кое? — изуми се той.

— С това припяване или тананикане. Ще престанеш ли?

— О, съжалявам. Изобщо не се усещам.

После се съсредоточи върху апарата пред себе си. Приличаше на лаптоп от началото на осемдесетте: тежък, тромав, но със сензорен екран и без клавиатура.

— Добре е — прошепна Ерик Бернтсен.

— Кой? — надвеси се над него Сара.

— Зоро. Въпреки че му отрязаха върха от опашката.

— Чудесно. Това куче направо ще те надживее.

Осъзна колко неуместно прозвуча коментарът ѝ. Вдигна скалпела.

— Ще направя около петсантиметров хоризонтален разрез. Ето...

Върху хартиенобялата кожа се появи почти непристойна цепнатина. Доктор Цукерман бързо взе апарата за еднополярна диатермия, който с помощта на електрически ток преминава през мастната тъкан.

— А сега внимателно правя разрез до фасцията — продължи Сара Цукерман. — Наблюдаваш ли операцията, Карита? Фасцията се намира точно над мускулатурата, на около два сантиметра навътре в горния слой на кожата. С диатермията изгаряме тъканта и така предотвратяваме...

— Мирише на обгорено месо — дрезгаво пророни специализантката.

— Не обръщай внимание на миризмата. Гледай какво правя.

От раната се процеждаха капчици кръв. Сара Цукерман пхна десния си среден пръст между мускулната и мастната тъкан, за да направи джоб, където по-късно да постави имплантируемия кардиовертер-дефибрилатор. Действаше сърчно и ефективно. После взе синя канюла с физиологичен разтвор.

— Първо трябва да си осигурим нещо като фуния за водача. А сега се насочвам косо към югулума...

Иглата се плъзна към върха на гръдната кост.

— ... за да улуча вена субклавия. Което... не успях да направя.

Преди следващия ѝ опит се въздвори пълна тишина. Отново провал. И третия път не успя да улучи вената, която отвежда към сърцето. Устата ѝ пресъхна, преди да поднови опитите.

— Мамка му! *Майка му стара!*

Когато на осемнайсет години напусна родния си град Тромсьо, където впрочем повече не се завърна, Сара Цукерман взе със себе си само две неща: оранжева раница с „кенгуру“ за носене на бебе, пълна с книги и чисто бельо — подарък от баба ѝ за Бат Мицва, — и неприятна склонност да ругае.

През годините в САЩ езикът ѝ се култивира благодарение на изпълненото с предизвикателства следване, на стипендиите, на получените научни степени, на професионалния опит и престижните проекти, в които взе участие. Сара Цукерман бързо се американизира, превърна се в преуспял специалист и все по-рядко си позволяваше да изрича псувни. През 2002-ра се върна в Норвегия. Клиниката в Клийвланд и цялото ѝ лекарско съсловие посрещна решението ѝ с шок и разочарование. Там тя се бе превърнала в един от най-уважаваните специалисти. Нещо повече — Сара Цукерман си извоюва място сред малцината избрани с право да преценяват *кой* да работи в екипа на клиниката. В родината си тя осъзна, че старите навици не се изкореняват. Диалектът ѝ изчезна с изключение на едва доловима напевна интонация, но ругатните постоянно напиреха на езика ѝ.

Вместо вена субклавия Сара улучи артерия субклавия — един от кръвоносните съдове, които се разклоняват от главната артерия на сърцето. От върха на спринцовката бликна яркочервена кръв.

— Проклятие! Направете компрес!

Карита Сулхайм се олюля, когато лекарката извади спринцовката.

Анестезиологичната сестра Фрид Мьолв се изправи с пъргавина, каквато никой не би

очаквал от пълна жена на средна възраст като нея.

— Опа! — Фрид обгърна специализантката с пълните си ръце. — Пак ще припадне.

— Изведете я! — просъска Сара Цукерман, докато притискаше мястото. — Веднага я разкарайте и нека никога повече не се връща!

— Не е от кръвта — смотолев Карита едва доловимо изпод марлята, докато я подпираха. — Не е от кръвта. Мога да гледам кръв, разбира се. Прилошава ми от... сърцето. Кръвта не ме смуцава, но като я гледам как пипа...

— Млък! Изведете я, дявол да го вземе!

— Не ми е добре... — прошепна Ерик Бернтсен.

Лицето му бе придобило пепелявосив оттенък. Сара си пое дълбоко въздух, надникна зад паравана и улови погледа му.

— Допуснах грешка, Ерик. Банална грешка. Нали чу какво става. Знаеш не по-зле от мен, че сега всичко е под контрол. Успокой се. Опитай се да се отпуснеш. Ще притискам мястото около пет-шест минути и после продължаваме. Ясно?

Той навлажни устни и прошепна нещо като „добре“. След петминутно мълчание Сара улучи вената от първия опит. През кухата игла на спринцовката вкара метална нишка в тялото на пациента.

— Говори! — заповяда дрезгаво Ерик Бернтсен. — Каж ми какво правиш!

— Водачът влезе безпроблемно — докладва Сара. — Рентгеновият екран ми дава чудесна картина... ето така.

На монитора на апарата, описващ дебел полумесец около гръдната област на пациента, Сара Цукерман виждаше как кардиологичният водач върви по вената към сърцето, слиза в дясното предсърдие и почти стига до дясната главна камера. Водачът имаше единствената функция, за която подсказваше името му: да проправи път на следващите инструменти.

— Подай ми седемфренчов въвеждач — поиска лекарката и Линда Гюндершен веднага ѝ подаде малка пластмасова тръбичка. — Въвеждам катетъра във водача — обясни Сара. — А сега ще...

Наложи се да натисне петнайсетсантиметровата куха тръбичка на мястото, където водачът влизаше в кръвоносния съд. Накрая тръбичката се вмъкна във вената. Всъщност във вената имаше две тръбички една в друга. Отвън се виждаше само незначителна част от малкия фуниеvidен край. Водачът бе изпълнил задачата си и можеше да го издърпа обратно.

— Пригответи електрода.

Линда Гюндершен отвори стерилен пакет и обля със солена вода половинметровия кабел — електрода, който щеше да свърже дефибрилатора със сърцето. Доктор Цукерман внимателно издърпа вътрешната част на катетъра от гърдите на пациента и веднага затисна отвора с палец, защото оттам бликна тъмночервена кръв.

В залата стана много горещо. Прекалено задушно за Сара.

Отдавна не си водеше сметка колко такива операции е извършила. И все пак при мисълта, че в момента провира пластмасова тръбичка през главната вена на сърцето на Ерик Бернтсен, ѝ премаля и се стореци. А може би преходната възраст, за която не смееше да мисли, бе решила неочаквано да ѝ напомни на колко години е.

Изобщо не биваше да се съгласява.

Пое електрода с леко треперещи ръце и вдигна палец от отвора. Бързо провери кабела през въвеждана към дясното предсърдие. Погледът ѝ се закова в рентгеновия монитор.

— Ето — промърмори тя.

— Говори! — нареди й Ерик Бернтсен. — Казах ти да не спиращ!

— Сега ще издърпам стилета на електрода — побърза да отговори тя.

Под лявата ключица все още се подаваше частта от трансвенозния проводник, която без втвърдяващата метална нишка, наречен стилет, беше мека като спагети. Сара Цукерман огъна стилета така, че да образува 40-градусов ъгъл, и пак го вкара в кухината на електрода.

— Ето така. Остана само още малко...

Внимателно плъзна твърдия проводник във въвеждача. Кривката на стилета се оказа безупречна и електродът, вместо да продължи право към вена кава инфериор, се насочи над трикуспидалната клапа.

„Още малко... — повтори си наум Сара. — Дано наистина да е малко.“

— Тук не е ли необичайно горещо? — промърмори тя.

Електродът мина през сърдечната клапа и вече се намираще където трябва.

— Перфектно. Дай ми отвертката.

Линда Гюндершен й подаде инструмента, наподобяващ повече миниатюрна лешникотрошачка отколкото отвертка. Сара я закрепил за края на електрода, който се подаваше само на четири-пет сантиметра от раната под ключицата, хвана електрода с два пръста на лявата си ръка и завъртя отвертката дванайсет пъти около оста й с десния си показалец. На монитора се виждаше, че другият край на електрода, вече в дълбините на дясната половина на Бернтсеновото сърце, се е закрепил за сърдечния мускул. Сара свърза още един кабел към електрода и подаде свободния му край на Сиверт Санд. Преди да включи имплантируемия кардиовертер-дефибрилатор, трябваше да се увери, че всичко функционира успешно.

— Изпробвай силата на сигнала — остро разпореди тя.

— Четири миливолта — поклати глава Санд.

Твърде слабо. Силата на сигнала от сърдечната мускулатура трябва да е поне пет миливолта, та дефибрилаторът да работи задоволително. Именно електрическата комуникация между организма и техниката с помощта на малките, но мощни батерии в дефибрилатора щеше да стимулира жизнеността на седемдесетгодишното сърце на пациента, ако пак започне да работи небрежно. Сара бързо разви електрода от сърдечната стена, премести накрайника с няколко милиметра и пак го зави.

— Три миливолта — съобщи беззвучно Сиверт Санд.

— Проклятие — прошепна Сара Цукерман и пак отви електрода.

На третия опит Сиверт Санд се усмихна:

— Единайсет миливолта!

По принцип всеки кардиостимулатор изпълнява две основни функции. Първо, улавя естествените електрически сигнали на сърцето. За целта е нужно напрежението да е достатъчно голямо, за да бъде отчетено. Второ, имплантируемият кардиовертер-дефибрилатор тълкува постъпилите сигнали, тоест, ако се появи животозастрашаваща аритмия, подпомага сърцето да възобнови нормалния си жизнен ритъм. Освен това е нужно лекарят, който поставя ИКД, непременно да се увери, че електродът е в състояние да стимулира сърцето в случай че ритъмът се наруши. Затова при подобна хирургическа интервенция лекарите винаги изпращат пробно малко напрежение по електрода, за да разберат дали сърцето отговаря на командите на импланта.

— Не ми е добре — промърмори Ерик Бернтсен.

— Всичко е наред — усмихна се Сара Цукерман. — Още малко работа и пак ще си във

форма.

— Кръвното пада — отбеляза спокойно Фрид Мьолв. — Леко повишена сърдечна честота.

— Добре — промърмори доктор Цукерман. — Кажете ми, ако промяната продължи.

Отворената опаковка с ИКД чакаше готова. Сара закрепил муфа в раната, за да стабилизира положението на електрода. На монитора виждаше, че проводникът се намира в отлична позиция, и го включи към кардиостимулатора с опитни движения. Анестезиологът доктор Айвин Стурелв влезе в операционната, за да постави на пациента временна пълна упойка с цел да проверят как действа дефибрилаторът при шок.

Доктор Цукерман тъкмо затваряше раната.

— Болят ме гърдите — простена Ерик Бернтсен. — Получавам... диспнея.

Той прошепна латинското наименование на „задух“ едва доловимо.

— Пневмоторакс? — предположи Айвин Стурелв.

Доктор Цукерман поклати глава. Нямаше никакви основания да подозира перфорация на бял дроб.

— Готов съм — оповести Сиверт Санд.

— Деветдесет на седемдесет — предупреди Фрид Мьолв с тревожна нотка в гласа. Кръвното продължаваше да пада.

Сара Цукерман хвърли бърз поглед към рентгеновия монитор. Сърдечната сянка — размитото изображение на сърцето при рентгенография — се движеше по-слабо отколкото преди няколко минути.

— Мамка му! *Тампонада!* — извика Сара Цукерман.

Явно бе пробила дупка в сърдечната стена и кръвта бавно бе изпълнила перикарда — съединителната тъкан, обграждаща сърцето. Някаква необяснима увереност ѝ подсказваше, че се е случило по време на опитите ѝ да закрепят електрода. Вече бе поставен правилно — усещаше го с цялото си същество. Беше извършвала тази манипулация безброй пъти и инстинктите ѝ на лекар винаги ѝ диктуваха: Оставете електрода така! Не го пипайте повече!

В цялата ѝ практика само три пъти се бе случвало да пробие сърцето на пациента. Стотици, вероятно хиляди пъти бе разрязвала гърдите на пациенти, бе вкарвала водачи в телата им, бе завинтвала електроди в сърдечната им стена с точност до милиметри. И само в три проклетни случая бе допуснала перфорация на сърцето.

Без фатални последици. Никога не бе губила пациент на операционната маса.

Нито веднъж.

Сара Цукерман, четирийсет и осем годишна, не бе изгубила нито един пациент по време на операция. Мнозина от оперираните умираха по-късно, разбира се. Някои случаи просто бяха безнадеждни. Сърцата им бяха толкова болни, че дори прочут кардиохирург като нея не би могъл да ги спаси. Но нито един не издъхна *там*, на операционната маса, където отговорността носеше тя.

Сара зърна за миг страха в очите на доктор Стурелв.

И в нервните движения на медицинската сестра личеше силно безпокойство.

— Да повикаме ли още един анестезиолог? Или интервенционен радиолог? — попита за втори път Фрид Мьолв.

— Не. Не!

Сара не можеше да познае собствения си глас.

Ерик Бернтсен беше неин пациент и следователно нейна отговорност.

Сара Цукерман, професор доктор на медицинските науки, носителка на наградата „Мировски“ за 2001-ва, бивш директор на Института за сърдечно-съдови заболявания в Клийвланд, Охайо, а понастоящем завеждащ отделение и професор в модерна и отлично оборудвана болница в малката, но богата Норвегия, беше решена сама да оправи кашата, която надrobi.

Без да дава нареждане, в дясната ѝ ръка се озова дебела канюла.

— Ехокардиография? — предложи вяло Стурелв. — За да диагностицираме дали наистина става дума за тампонада.

Сякаш разполагаха с време за това! Типично по норвежки: всичко трябва да е под контрол, провери, провери пак, за да си сигурен. А през това време умират пациенти.

— Осемдесет систолично — оповести Фрид Мьолв. — Налягането продължава да пада.

Ерик Бернтсен се намираше в безсъзнание.

Сара взе дебелата канюла и я заби косо под гръдната кост на пациента с решително, брутално, безкомпромисно движение.

Оттам рукна тъмночервена кръв.

Бернтсен изгруктя като прасе. Завърна се.

— Сто систолично — възкликна Фрид Мьолв, без да крие въодушевлението и радостта си, задето всичко започна да се оправя и да потръгва нагоре. Буквално, защото кръвното се покачваше.

— Сто и десет на осемдесет — почти извика сестрата.

Сара се усмихна.

— Наскоро Зоро стана татко — промърмори Ерик Бернтсен. — На осем прекрасни малки шнауцерчета.

Сара Цукерман мълчеше. Прикрепи катетър към канюлата, която само преди секунди заби в перикарда на пациента с всичка сила. Кръвта течеше бавно.

— Тампонадата ще се затвори сама заради налягането — оповести тя и се изправи. — Сиверт, ти ще се погрижиш за ИКД. Още щом преместите пациента в стая под наблюдение, програмирай кардиостимулатора да реагира при стойности над 220 за камерна фибрилация и над 180 за камерна тахикардия. Не се бави, ако обичаш. По-късно ще мина да проверя. Айвин, този път ще пропуснем теста с дефибрилатора.

След възникналата тампонада беше твърде рисковано да изпробват импланта по всички правила, защото имаше опасност в това състояние Ерик Бернтсен да получи камерно мъждене.

— Благодаря на всички за помощта.

На излизане от операционната Сара Цукерман си махна ръкавиците, развърза тежката престилка и я остави да се свлече върху пода. Усети, че тялото ѝ лепне от обилната пот. Хлад лъхна гърдите ѝ и тя си пое с мъка въздух:

— Тази специализантка повече няма да припари до моята операционна — зарече се тя, без да се обръща към никого, и ритна летящата врата. — А ако зависи от мен, кракът ѝ няма да стъпи в ничия операционна.

Вратата зад нея литна обратно и тя се сети, че не каза нито дума на пациента, след като го върна към живота. Няма значение. И без това нямаше какво да му каже.

## Ъпър Йист Сайд, „Манхатън“, Ню Йорк, САЩ

Ребека отдавна бе престанала да спи. От време на време задрямваше, разбира се, особено когато злокобната сутрешна светлина се процеждаше през високите прозорци и разголваше мръсотията. Жената затваряше очи, за да не гледа запустелия си дом, унасяше се в лека дрямка и изведнъж се събуждаше в стола. Поглеждаше часовника и установяваше с изненада, че е прекарала в полусън около час, без да има представа къде са се носили мислите ѝ през това време. Ребека никога не сънуваше в тези несъзнателни промеждутъци.

Пердетата, набити с прах и просмукани с никотин, не ѝ се подчиняваха, опиташе ли се да откачи дебелиите плетени въжета от месинговите куки и да скрие изгледа през прозореца, за да избяга от дневната светлина. А може би просто силите не ми стигат, мислеше си понякога тя, макар старателно да избягваше да поглежда изкривените си от артритна ръце с вдървени обезформени пръсти, които не ѝ даваха да заспи в редките случаи, когато си правеше труда да легне в леглото. Ръцете ѝ бяха толкова слаби, че пръстите ѝ приличаха на орлови нокти. Рядко, когато миризмата на старо женско тяло станеше нетърпима, Ребека влизаше в банята. Преди да се съблече, винаги покриваше огледалото с кърпа. Лицето ѝ все още носеше остатъци от някогашната красота и се случваше да се гримира, например, когато очакваше сина си. Ала тялото ѝ вече не беше нейно. Затова покриваше огледалото и се къпеше, без да се гледа.

Местоположението и площта на апартамента, високите прозорци, мебелите, купени скъпо, картините по стените — всичко това носеше неизменния отпечатък на други времена, ако някой обърне внимание. Но понеже тук не идваше никой освен синът ѝ веднъж годишно и куриерът от „Самсънс фаст Фуд & Ликър“ — той впрочем влизаше само в коридора, — някога великолепното жилище на 32-рия етаж се бе превърнало в няма черупка около шейсет и четири годишната жена, която се влачеше из къщи с непраните си пантофи и приличаше на немощна старица.

Тази нощ се оказа още по-кошмарна от обикновено.

Ребека се взираше в бутилката с водка „Абсолют“ и не можеше да си обясни защо вътре остана толкова малко. Примирено изля остатъка във високата си чаша и го изпи, без да си прави труда да го разрежда с вода.

По принцип се наливаше с много по-евтина и безвкусна американска водка, а тази бутилка със скандинавски алкохол дъхаше на касис. Подари ѝ я единственият близък човек, който ѝ остана. Този жест я смая, защото той ненавиждаше слабостта ѝ към чашката. Тя скри бутилката в скрина в голямата стая с надеждата да я забрави. И сега, полуизлегната във фатершула, чиято антистатична покривка лепнеше от многократния допир с мазна коса, недоумяваше кое я бе накарало да наруши обещанието към самата себе си.

Тъмните капки на майския дъжд чертаеха ивици по прозорците. В стъклата блещукаха отблясъците на големия град. Знаеше, че след като дъждът спре, ще ѝ стане още по-трудно да различава детайлите във великолепния изглед, който някога ѝ доставяше огромна радост. Смесицата от засъхнали дъждовни капки, кални пръски, градски прах и лепкава мръсотия, която слънцето междуременно изпичаше до твърда кора върху стъклото, постепенно превърна прозорците в огледала, изопачаващи злокобно образите. Ребека, разбира се, все още съзираше, макар и размит, града, този гигантски мегаполис, където някога се чувстваше у дома си, но когато застанеше до опърничавите пердета, виждаше най-вече собственото си гротескно отражение.

Стараше се да не допуска безпорядък в апартамента, като се изключат препълнените пепелници в кухнята, спалнята и малката стая — там фасовете, натрупани един връз друг, заплашваха да залаят масата. Ала сковаността и болките в ставите не ѝ позволяваха да поддържа жилището чисто, а отдавна бе освободила чистачката.

Ребека си запали цигара с треперещи ръце.

Те не просто трепереха — те се тресяха, танцуваха и се мъчеха да не изпуснат цигарата, все едно притежателката им страда от Паркинсон в напреднал стадий. Кой знае, навярно наистина имаше Паркинсон. От последното ѝ посещение при лекар изминаха повече от три години. Навремето сама си поставяше диагнози, и то съвсем точно, както диагностицираше и болестите на останалите. Беше уважаван, високо ценен специалист.

А сега в главата ѝ се въртяха само смътни подозрения за недохранване и цироза, съчетани с артрит, който не подлежеше на съмнение.

И това си е съвсем точна диагноза, мислеше си тя, докато гледеше как кълбенцата дим се издигат към тавана и се разтварят в сиво-бяло нищо.

На отсрещната стена примигваше телевизор.

Синът ѝ Орти го донесе последния път, когато дойде. 42-инчов плосък екран с висока разделителна способност. Безкрайно грижовен, Орти беше единственият човек, способен да я убеди да не пие толкова много, наведнъж и ежедневно. Иначе досега щеше да е мъртва. Въпреки пораженията, нанесени от алкохола на мозъка ѝ, Ребека още се намираше в състояние да изчисли колко ѝ остава. От постоянна злоупотреба с чашката я възпираше само той, милото ѝ момче, добрият син, който живееше далеч, ала ѝ се обаждаше всяка седмица по едно и също време — единственият светъл лъч в жалките остатъци от съществуването на Ребека. Орти ѝ донесе голям телевизор от синовна загриженост и обич.

Само че тя не знаеше какво да го прави.

Макар че апаратът работеше непрекъснато, за Ребека качеството на картината играеше твърде незначителна роля. Изобщо не следеше какво излъчват. Предпочиташе да чете. Вземаше коя да е книга от богатата си библиотека и плъзгаше разсеяно поглед по страниците, колкото да минава времето, докато телевизорът работеше на изключен звук и ѝ напомняше за всичко, което отдавна вече не беше нейно.

Например животът.

**09:53**

**Университетска болница „Грини“, Берюм**

Докато се провираше пеш между автомобилите на претъпкания паркинг пред болницата, Ларш Кваме изобщо не забелязваше необичайното време. Слънцето вече грееше високо на синьото ясно небе и нагриваше въздуха повече, отколкото норвежците очакват през юли. Сякаш лютата и безконечна зима искаше незабавно да изплати компенсации за щетите, които бе нанесла, под формата на жежко лято.

Главен лекар Ларш Кваме изобщо не вдигна очи.

Опита се да потисне киселините от празния си стомах, къркорещ недоволен от глад. Реши да се отбие в столовата, преди да започне работа. Погледна ръчния си часовник и изруга под нос, докато приближаваше към автоматичните гигантски врати на болницата, изработени от матирано стъкло. Закъсняваше с близо час и половина. Осемдесетгодишната



леля на съпругата му дойде на гости от Лилехамер и уж щеше да си тръгва в неделя, но я сдруса настинка и жената на доктор Кваме веднага се изплаши да не би леля ѝ да получи сериозно белодробно възпаление. Двете жени решиха единодушно старицата да остане у тях, докато оздравее.

Него никой не го пита.

Тази сутрин отиде да изпрати най-сетне лелята на гарата, но влакът закъсня и Ларш Кваме изпусна сутрешната оперативка.

Сега, докато влизаше в огромното фоайе с лавка, кафене, цветарски магазин и просторна книжарница до библиотеката, съвсем му прекипя. За пореден път се ядоса, че фоайето на новата болница прилича повече на търговски център, а мисълта за пропуснатата оперативка вгорчи допълнително настроението му.

Щяха да обсъждат нещо незначително: смъртта на пенсионер. Е, за близките беше тежък удар, разбира се, но не можеше да се нарече трагедия. Човекът отдавна бе прехвърлил седемдесетте и го докараха в болницата с остра застойна сърдечна недостатъчност. Не че Ларш Кваме беше безчувствен. Една от най-неприятните задачи в работата му се състоеше именно в необходимостта да се среща с опечалени близки всеки път, когато природата надвива модерната медицина.

Забил поглед в пода, Ларш Кваме вървеше с отмерена стъпка по коридора към мецанина в западната част на сградата, където се намираше светлата столова за медицинските служители, недостъпна за външни посетители. През стъкления покрив, описващ свод към хирургическото крило, струеше ослепителна слънчева светлина.

Сара Цукерман не биваше да се меси в лечението, което той назначава на пациентите си. А ако държеше да му покаже, че му е шеф, нищо не пречеше да го обсъдят на четири очи. При друго стечение на обстоятелствата Ларш Кваме веднага би опровергал обвиненията, че не е следил внимателно състоянието на пациента и косвено е причинил смъртта му. Но тогава се изчерви като идиот и си замълча. Доктор Кваме, мъж на петдесет и пет години, специалист по сърдечни болести, с трийсетгодишна лекарска практика зад гърба си, се изчерви и не успя да се защити.

Тя се държеше така, откакто се появи.

Арогантно. Надменно. Като типична американка, макар да е от Тромсъо.

На масата седяха трима колеги от отделението. Смееха се, но когато го забелязаха, смехът им секна начаса.

По тялото му отново плъзна горещина.

Той се насили да се усмихне и вдигна вяло ръка за поздрав.

Никой не реагира. Дори не го поканиха да седне при тях. Ослепителната слънчева светлина му пречеше да види лицата им. За него те представляваха тъмни силуети; враждебни, лишени от характер образи, които само можеха да му завиждат за неговата длъжност и опит, но в момента стояха пред него като три удивителни, напомнящи как Сара Цукерман го пренебрегна при раздаването на ръководни постове и професорски звания в новата болница.

Проклета... шибана... *еврейска курва*, изруга той наум, обърна се рязко на пети и пое към кабинета си с празен стомах.

## Улица „Марквайен“, квартал „Грюнерльока“, Осло

— Какво място само! Не съм предполагал, че в „Грюнерльока“ има толкова големи апартаменти!

Свере Баке, старши инженер в „Мъркюри Медикъл“, се усмихна притеснено и пое чашата. Огледа се къде да седне. Възможности не липсваха. Точно до големите стъклени врати към терасата имаше ниска кожена холна гарнитура. Пред камината, в средата на стаята, се намираха две дълбоки кресла с две табуретки с функция и на ракли. Върху масата за хранене, която свързваше откритата кухня с просторната всекидневна, бяха наредени прибори за трима души. Свере Баке се смути, защото очакваше да са само двамата. Обстановката ясно му подсказа, че още не бива да сядат.

— Наздраве! — Мортен Мюндал вдигна чашата си. — Заповядай на терасата. — Това време съвсем се побърка, а?

Взе дистанционното и само след секунди стъклените врати се разтвориха с тихо жужене. Свере Баке се засмя малко сконфузено:

— Впечатлен съм! Кажете, как се сдобихте с толкова голям апартамент?

— Половината купих преди много години, и то на безценица — отвърна Мортен Мюндал. — Направих му ремонт и оттогава живея тук.

Излезе на терасата и посочи два градински стола със стъклена масичка помежду им. Слънцето още не се бе скрило зад покривите на запад и светеше толкова ярко, че Свере извади очилата си и ги сложи.

— После дойде финансовата криза и през есента на 2008-а жилищният пазар се сгромоляса, както вероятно си спомняш. Тогава съседите ми, женени, с четиригодишно дете, изведнъж решиха, че повече не могат да се понасят, и непременно *трябва* да продадат апартаментата си. Купих го много евтино и оттогава непрекъснато споря с общината, за да ми позволят да съединя двата апартаментата, и с работниците, на които идеите ми все им се струват неосъществими. В крайна сметка спечелих и двете битки.

Усмихна се широко и седна, като подкани с жест госта си да заеме другия стол.

— „Мъркюри“ се грижи за хората си — заключи той и вдигна чашата за наздравица.

Свере Баке мълчеше. Отпи от питието си, докато се опитваше да прецени колко ли струва такъв апартамент. Никога не бе виждал толкова голямо и луксозно обзаведено жилище в най-младежкия квартал на града. Още когато Мортен го покани на вечеря и му съобщи адреса, Свере Баке се изненада. Нима шефът на „Мъркюри Медикъл“ за Северна Европа живее в „Грюнерльока“? Миналата година Свере провери доходите на началника в списъците с данъчните декларации, публикувани в интернет. Мортен прибираще над три милиона годишно. На такъв човек прилича да обитава сграда с асансьор и подземен гараж.

Сега обаче, седнал с чаша шампанско в ръка под лъчите на вечерното слънце на просторна тераса, необезпокоявана от шума на уличното движение, изборът на Мортен започна да му се струва по-логичен.

— Днес курсът се покачи с 0,8 пункта — рече той и присви очи срещу слънцето, въпреки тъмните очила.

— Акциите на „Мъркюри“ *винаги* се покачват — натърти Мортен. — Точно затова ти казвам, че няма какво да се обърка!

Вдигнаха чаши за наздравица и отпиха мълчаливо.

Свере Баке все още не можеше да се отпусне в компанията на Мортен. Когато в един

петъчен следобед в края на зимата началникът за пръв път му предложи да „пийнат по бира“, както се изрази той, Свере не проумяваше защо му е на най-високопоставения шеф на „Мъркюри“ в Северна Европа да се занимава с някакъв си нищожен програмист. Прие поканата, разбира се. Другото би било неучтиво и не особено умно. След като преполовиха втората халба, Свере отхвърли предположението, че шефът го е поканил на свалка. Брат му близък беше хомосексуалист и Свере се бе научил да разчита сигналите безпогрешно.

— Като заговорихме за оптимизъм — подхвана Мортен и остави внимателно чашата върху масичката, — Ингюн съгласи ли се да ти дава да виждаш децата по-често?

На Свере Баке никак не му се говореше за развода и затова пресуши чашата си на един дъх.

— Всъщност не — лаконично отвърна той. — Хайде да сменим темата.

Алкохолът го замая неочаквано бързо. Обикновено една чаша не му се отразяваше. Въпреки това Свере не се възпротиви, когато Мортен посегна към бутилката в шампаниерата и пак му напълни чашата.

— Всичко ще се оправи — успокои го шефът. — Я погледни това.

Извади прегънат лист от джоба на ризата си и му го подаде. Свере го взе, разгъна го и го сложи върху бедрото си.

— Аз съм инженер, а не борсов посредник. Какво означава?

Мортен се усмихна и се облегна удобно в креслото. Обърна лице към слънцето и затвори очи.

— От основаването на „Мъркюри“ изминаха девет години — подхвана тихо той. — Тоест около 3200 дни. В момента държиш справка през кои дни курсът на компанията се е понижил през деня. 350 дни, Свере! — Мортен се облакът на масичката и се наведе напред. — 350 от цели 3200! Това прави малко повече от десет процента!

— А като извадим и дните, през които борсата не работи...

— Е, да... — Мортен размаха нетърпеливо ръце. — Дори и да ги извадим, пак се получават феноменални числа! „Мъркюри Медикъл“ е не само една от най-големите компании в света, Свере, тя е непоклатима! Почти не се срещат други фирми, които да поддържат курса на акциите си по време на несигурна конюнктура, финансова криза... и така нататък! Изглежда *невъзможно* човек да изгуби пари от „Мъркюри“ и всички мислят, че това ще продължи и занапред!

Размаха въодушевено ръце. Върховете на пръстите му закачиха чашата, тя отхвъркна към стената зад тях и се строши.

— Да — кимна Свере, като се престори, че случилото се не му е повлияло. — Дано сте прав. Искрено се надявам да сте прав.

И в прилив на дълбоко и угнетително разкаяние, задето се остави да го въвлекат във всичко това, Свере пресуши чашата си за втори път тази вечер.

**07:37 сутринта**

**Централата на „Мъркюри Медикъл“, „Манхатън“, Ню Йорк**

Ръката върху рамото на Дейвид Кроу го натискаше с особена тежест. Охранителят не го потупа приятелски в знак, че го е познал, или просто като поздрав. Не го стисна силно, но не го и пусна. Тази команда да не мърда, дадена от човек с авторитет, принуди Дейвид Кроу да се приведе.

Не знаеше кой точно от обичайно дружелюбните мъже в тъмносини униформи стои зад него. Всъщност изобщо не знаеше дали зад него стои охранител, но предполагаше, че е така, заради тежестта на ръката. Дейвид изпита непреодолимо желание да хукне. Разбра, че са го спипали, и веднага се сети кой се е раздрънкал: онази курва Холи, кой друг. Той, естествено, можеше да отрече почти всичко. Ще бъде неговата дума срещу нейната, а той е по-ценен за „Мъркюри Медикъл“ от нея.

По-зле стоеше въпросът с кокаина.

Всъщност положението беше много критично, защото Дейвид имаше вече две предупреждения. Тук — пред охранителната преграда във великолепния небостъргач, където се помещаваше централата на „Мъркюри Медикъл“, звуците изчезнаха. Никой не влизаше, никой не излизаше. Дейвид остана сам с тежката ръка върху рамото си и всичко приключи.

Точно като в деня на единайсетия му рожден ден. Избягваше да си спомня този ден и си бе изградил начини да прогонва спомените, но тази убийствено тежка ръка върху рамото му съживи случилото се тогава.

От много години момчето не празнуваше рождения си ден с приятели и баща му реши този път да е различно. Дейвид раздаде поканите малко смутен, но и горд. Петнайсет момчета получиха картичка с Ватман. Там бе написан часът, мястото и поводът за празненството. Дойдоха само четирима, но и това беше нещо, а баща му се престори, че не са поканили повече. Купи торта — истинска торта с ослепително бяла глазура. Изчисти къщата, сложи свещи на тортата. Окачи надпис „ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН“ с блестящи букви. Изпълнен с щастие и вълнение, Дейвид се залови да отваря подаръците, но толкова бавно, че останалите се изнервиха и започнаха да го целят с хартиени топчета.

Мама обеща да пази леглото.

Дейвид се чувстваше спокоен, убеден, че тя няма да слезе долу, колкото и да ѝ се иска. Без чужда помощ не бе способна да стигне дори до гърнето в спалнята ѝ. Не, не беше възможно да слезе.

Но слезе.

По-точно падна.

В мига, когато се наведе да духне свещите на тортата, го спря гръмко трополене. Дейвид се изправи. Тъкмо си бе поел въздух и се бе надвесил над единайсетте потрепващи свещички. Канеше се да си пожелае нещо хубаво, да издуха въздуха от бузите си и да изгаси всичките свещи наведнъж.

Трополенето по стълбите накара гостите да вдигнат очи.

Майка му се търкаляше надолу.

Вече никой не знаеше колко тежи. Около 213 килограма — така поне предполагаше баща му. Не съществуваше домашна везна, годна да издържи такава тежест, а и точната цифра нямаше значение.

Майка му се търколи чак до долу — тлъсто човешко туловище, чиято скорост не успя да убие дори парапетът. Озова се долу, върху пода на първия етаж, в малката всекидневна, а единият ѝ огромен крак се подгъна под тялото. Вторачи се в тавана с невиждащи очи.

Момчетата се разсмяха.

Първо се чу сподавено кикот. Нали не е редно човек да се смее на такива неща. После обаче всички прихнаха. Дейвид и баща му се вгурнаха към майката, а момчетата се смееха пронизително, ужасени от гледката.

А тя лежеше съвсем неподвижно.

Косата ѝ приличаше на нарисувана с мазни бои. Колосалните ѝ гърди се разливаха върху ръцете ѝ като две омекнали плажни топки. Единият ѝ крак, всъщност заклещен под туловището ѝ, сякаш бе ампутиран в потвърждение на казаното от лекаря: постепенно крайниците ѝ ще некротизират. Само лицето ѝ бе запазило част от хубостта си, въпреки лигите, потекли през отворената ѝ уста. Имаше миловидно, малко лице с красиви черти. Понякога, в безсънните си нощи, Дейвид изваждаше нейна снимка и не можеше да откъсне очи от фигурата на седемнайсетгодишната девойка, едра, но не и дебела.

Сега лицето на майка му изглеждаше прекалено малко за огромното ѝ тяло. Сякаш красивото ѝ лице и отблъскващото ѝ тяло не си принадлежаха. Той все още разпознаваше майка си по лицето, по правилния, леко чип нос, същия като неговия, по парадоксално хубавите ѝ бадемовидни тъмни очи, които се бореха с нагънатите ѝ клепачи, за да се покажат. Майка му още съществуваше в меките розови устни. Всяка вечер го целуваше с тях по бузата за лека нощ, когато Дейвид се приближаваше до леглото ѝ, подсилено със стоманени укрепващи елементи. После той си отиваше в стаята да си легне.

Баща му се разплака и го хвана за рамото.

Майка му продължаваше да сезира в тавана с празен поглед. Баща му хлипаше и стискаше рамото му до болка. Момчетата се хилеха. Дейвид не издържа и хукна навън.

Избяга надалеч и полицията го намери чак след три дни.

Охранителят каза нещо. Дейвид не го чу. Усещаше само тежестта върху рамото си и предчувстваше какво ще се случи. Този път няма как да избяга. Поизправи се, отскубна се от чуждата ръка и се обърна.

— Чарли! — усмихна се Дейвид Кроу. — Ще ме арестува ли или какво? А аз си въобразявах, че ме очаква един съвсем нормален работен ден!

Протегна му ръцете си със събрани китки и леко свити юмруци. Чарли не обърна никакво внимание на сарказма му и пак го хвана — този път за слабата ръка над лакътя. Дейвид само сви рамене.

Заедно се отправиха към офиса на охранителите в дъното зад големия асансьор. Едрият Чарли буташе пред себе си страхливия двайсет и три годишен младеж с неспокойно блуждаещ поглед.

Само преди минути ръката на Чарли накара Дейвид да изгуби самообладание. Изплаши се. Ако трябва да сме честни, изгуби ума и дума от страх. Обзе го вцепеняващата увереност, че всичко свърши.

Както онзи път, когато майка му падна по стълбите на единайсетия му рожден ден и

смехът на гостите заглъхна на километри от дома му.

След първоначалната паника, обаче, помъдрелият Дейвид Кроу си възвърна самоконтрола.

С крайчеца на окото си забеляза Питър Адамс да се приближава към него с разочаровано, резервирано лице. Дейвид се усмихна злорадо.

— Как ли пък не — промърмори той и умът му се зае да скалпва поредната история, която ще го спаси от затруднението.

Защото компанията „Мъркюри Медикъл“ беше загубена без младия гений Дейвид Уилям Кроу-младши.

07:02

ГРУС, Берюм

Медицинската сестра видя, че леглото е празно, но изобщо не се притесни. Състоянието на пациента беше стабилно, а предната вечер той дори се разходи из коридора, изгледа новините в общото помещение, поговори си с други пациенти и заспа рано без никакво приспивателно. Сигурно е отишъл в тоалетната.

Сестрата се послуша. От банята не се чуваше нищо.

Забеляза, че тоалетните му принадлежности стоят върху нощното шкафче. Сложи празната чаша за вода върху чиния с трохи и малко петно от конфитюр с намерение да ги отнесе, но се разколеба, остави мръсните съдове и мушна ръка под неоправената завивка: топлината от тялото още се усещаше. От банята не се чуваше нищо.

— Ехо! — извика предпазливо сестрата и долепи ухо до огненочервената врата. — Ерик Бернтсен? Там ли сте?

Никой не ѝ отговори и тя отстъпи крачка назад. Дигиталният екран показваше, че вратата не е заключена отвътре. Нерешително сложи ръка върху дръжката и я натисна. Вратата се отвори.

В банята нямаше никого. Под и около душа не се виждаха дори пръски. Миризмата на урина я подтикна да надникне в тоалетната чиния. Пациентът явно се бе облекчил сутринта. Сестрата пусна водата с лека погнуса и бързо се върна в стаята да огледа. Дрехите на пациента също бяха изчезнали, както и мобилният му телефон, който тя неколkokратно го помоли да изключи. В отговор той се засмя пренебрежително и отбеляза, че не съществуват доказателства за вредното влияние на сигналите от мобилните телефони върху деликатната болнична апаратура. Ала сестрата държеше правилата да се спазват, независимо какво смята по въпроса възрастният професор.

Тя отвори двете крила на гардероба до прозореца и намери там куфар и платнена торба, препълнена с книги.

Сестрата се огледа малко колебливо.

Пациентът, наистина, не беше от най-послушните. Само преди две денонощия, обаче, претърпя сериозна операция, особено за човек на неговата възраст. Доколкото прочете в документите, интервенцията не бе минала съвсем гладко.

Медицинската сестра приглади с нервни движения косата си, посегна отривисто към мръсните съдове и ги отнесе. Дано намери Ерик Бернтсен по коридорите.

Най-вероятно не бе станало нищо тревожно, но когато вратата се хлопна зад гърба ѝ и тя се огледа наляво-надясно, без да го види, пак се притесни.

Това никак, ама никак не ѝ харесваше. Нейно задължение беше да наглежда пациентите по леглата и да следи те да спазват указанията ѝ или поне да не кръстосват болницата на своя глава.

Тръгна към общото помещение, където болните гледаха телевизия. Сандалите ѝ удряха силно върху балатума като сабо.

— Ерик Бернтсен е изчезнал — сопна се тя на санитар, който тикаше празно легло срещу нея. — От стая 301. Случайно да си го виждал?

Санитарят сви рамене и дори не си направи труда да ѝ отговори.

**07:26**

**„Йетумколен“, Берюм**

— Няма!

Тобиас Фармен, току-що навършил седем години, си бе наумил, че ще се облича само в черно. Захвърли червения пуловер в ъгъла на детската стая, където спяха той и близначката му Тара, и скръсти ръце пред слабите си гърди.

— Хайде де — отчаяно го замоли Ула Фармен. — Послушай ме, сине. Облечи си веднага пуловера, а под него — тази риза. Ето. Вземи.

Подаде му я.

— Навън е един милион градуса — запротестира малкият.

— Още една причина да не се обличаш в черно. Хайде, стига си се дърпал.

— Готова съм! — усмихна се от прага Тара. — Тате, какво означава синусов ритъм?

Беше се „издокарала“ с розов клин до коленете и възтесен потник. Баща ѝ сбърчи недоволно нос.

— Тара, това е бельо, а не нормална дреха! Да не говорим, че потникът ти е малък. Облечи си нещо отгоре или си сложи тениска. Нали снощи ви приготвих дрехи за днес! Нали се разбрахме...

— Искам в черно — запъна се Тобиас. — Ако не ми позволиш, няма да отида на училище.

— Тате — упорстваше и Тара, — какво е синусов ритъм?

„Едно, две, три, четири...“ Ула Фармен затвори очи и се помъчи да диша дълбоко, докато преброи до десет.

— В момента няма как да ти го обясня — отвърна и избута момичето към гардероба.

— А къде е мама? — поинтересува се Тобиас, без изобщо да посегне към пуловера.

— Болна е. А сега предлагам най-сетне да престанете с тези прищевки!

Ула мразеше да се ядосва на децата. Ала все по-често се налагаше да повишава глас, за да ги накара да го слушат, и бащата приемаше за поражение всяко изкрещяване.

— Таряй! — извика той, мушна глава в съседната стая. — Веднага ставай, чуваш ли!

Деветнайсетгодишният им син изсумтя и се зави през глава. Тази година завършваше гимназия и почти не го виждаха вкъщи. Не стига, дето пиеше като смок — като повечето му връстници — ами и дрехите му миришеха на цигари. Никотинът притесняваше Ула Фармен много повече от алкохола. Неведнъж се бе опитвал да го откаже от вредния навик с аргументи колко неприятно е да воняш на тютюнев дим, защото опитите да го стресне с медицински факти не даваха никакъв резултат. Таряй обаче само вдигаше рамене и отричаше да е пушил. Дрехите му се просмуквали с дим от цигарите на приятелите му.

— Пушенето вече не е модерно — отбеляза Ула за хиляден път. — Пълна отживелица. Хайде, ставай най-после!

— Тате, трябва да ми обясниш какво е синусов ритъм — не се предаваше Тара.

— Та ти си едва на седем години! За какво ти е да знаеш?



— Днес ще говорим какви искаме да станем, като пораснем. Аз ще стана кардиолог като теб. В учебника ти видях една картинка с чертички, а под нея пишеше „синусов ритъм“. Моля те, тате, обясни ми.

Долната ѝ устна се разтрепери.

— Донеси ми молив и лист — отстъпи той и седна на столчето пред бюрото на Тобиас. — Побързай!

— Ето!

Ула начерта кръг и с две перпендикулярни черти го раздели на четири, като направи горните две части по-малки от долните.

— Представи си, че това е сърцето ти. Както вече знаеш, има четири камери.

Тара кимна.

— За да бие, сърцето трябва да получи сигнал. Сигналят постъпва под формата на електрически импулс...

— Какво е импулс, тате?

— Ох, нямам време, миличко — въздъхна той. — Тези две камери... — посочи горните два квадранта — се наричат дясно и ляво предсърдие. Задачата им е да изпомпват кръвта до тук — върхът на молива се спря върху двете главни камери, — за да могат те на свой ред да изпомпват кръвта по цялото тяло. Първо предсърдията получават сигнал да се свият, а после — и главните камери. Ако те включа към апарат, който наричаме ЕКГ, ще видиш, че тези сигнали изглеждат горе-долу така...

Нарисува набързо електрокардиограма.

— Едно-две — бащата посочи зъбците на импровизираната кардиограма. — Едно-две.

— Ботуш и обувка.

Ула се усмихна.

— Ето така работи здравото сърце. Това наричаме синусов ритъм. Но ако тези импулси не карат сърцето да бие, както трябва, може например... — продължи кривата линия с резки черти нагоре и надолу. — Нарича се мъждене, момичето ми. Две-две-две-две-две-две.

— Значи това не е здраво сърце — сериозно заключи Тара. — Но ти можеш да го оправиш, нали, тате?

— Е, ако аз не мога, с такива случаи се заема Сара — усмихна се той. — Миличка, закъснявам!

— Тате! — извика петнайсетгодишната Тюва отдолу. — Забравил си да приготвиш сандвичи за училище за мен и за Тео!

— Не съм забравил, сложих ги в раниците ви — отговори Ула Фармен и се хвана за главата. — Ела да ми помогнеш с близнаците! Майка ти цяла нощ повръща и...

Трябваше да е пристигнал в болницата преди половин час. Мисълта пак да закъснее за сутрешната оперативка му се струваше непоносима: щеше да стане пети път за този месец. Не биваше да се захваща с обясненията за синусовия ритъм, но понеже Тара единствена от цялото семейство проявяваше интерес към работата му, Ула просто не успя да ѝ откаже.

— Това става ли, тате? — попита Тобиас и размаха ръце.

Беше си обул черни дънки, поне два номера по-малки, а тениската — също черна, разбира се — му беше прекалено широка. Приличаше на умален вид на тийнейджър-бунтар с афинитет към готик модата. Върху късата си коса момчето бе опънало черна кърпа с изображение на водно конче, сякаш нарисувано направо върху темето на малкия. От очите на животното падаха четири капки алена кръв — единственият цвят в облеклото на Тобиас

освен черното.

— Хиджаб-Тобиас — прихна Тара и го плесна по главата.

— Престанете. Веднага отивайте да закусите — нареди Ула.

— Тръгвай.

Гюру се появи в коридора с подпухнали клепачи и бледи устни, които се сливаха с белия цвят на лицето ѝ.

— Защо си станала? — промърмори Ула. — Ще се справя.

— Тръгвай — настоя немощно тя с примирена усмивка. — Оттук поемам аз. Напоследък много често закъсняваш за работа. Хайде, тръгвай.

Той уж се подвоуми, но се отказа да протестира, защото знаеше, че съпругата му веднага ще забележи неискреността му.

— Благодаря ти! Ти си ангел!

И понечи да я целуне, но тя се отдръпна:

— За бога, Ула, цяла нощ повръщам!

— Добре тогава, чао! Ще ми припомниш ли само защо народихме толкова деца? Не сега, някой друг път. Ще бягам!

Взе стълбите на четири скока и изчезна, преди някое от децата пак да е започнало да мрънка. Ако настъпи здраво газта, ще стигне навреме за оперативката, а точно днес нямаше никакво желание да среща укоризнения поглед на Сара Цукерман и да си усложнява допълнително живота.

През деня Гюру сигурно щеше да се оправи от този ужасен вирус, който лепна. Освен ако причината за гаденето не се криеше другаде, хрумна му изведнъж. За да прогони потискащата мисъл, веднага си пусна диск, та дано гласът на Елвис Пресли облекчи безпокойството му.

Бременните не повръщат цяла нощ, успокои се Ула и натисна газта до дупка.

**07:29**

**ГРУС, Берюм**

Асистент-лекар Петер Бротен хвана лакътя на Сара Цукерман в коридора точно пред залата за оперативки в Кардиологичното отделение. Тя сякаш усети през плата на престилката си колко е потна дланта му. Бротен дишаше на пресекулки и изглеждаше зачервен.

— Ерик Бернтсен го няма — съобщи той.

— Как така го няма? Какво искаш да кажеш?

За миг Сара Цукерман помисли, че по-младият ѝ колега използва доста поостарял израз със значение: човекът е мъртъв. Дори не успя да реагира на новината, защото той побърза да добави:

— Изчезнал е!

Сара Цукерман се вторачи мълчаливо в Петер Бротен. Той пусна лакътя ѝ и я изгледа изплашен. Сара се отдръпна малко назад и поклати глава.

— Разкажи ми подробно какво точно е станало — подкани го тя. — Дишай спокойно и говори.

Макар да не искаше, тонът ѝ прозвуча доста снизходително. Петер Бротен обаче изобщо

не се обиди, пое си дълбоко въздух, помисли малко и подхвана:

— В седем сестрата влязла да събуди Бернтсен и не го намерила нито в леглото, нито в стаята, нито в банята. Помислила, че е отишъл да погледа телевизия или да си вземе вестник, но след като го търсили навсякъде, установили, че от него няма и следа.

— Да не би... Да не би сам да се е изписал?

— Не. Просто се е изпарил.

Сара Цукерман погледна часовника на ръката си. От вероятното изчезване на Ерик бе минал едва половин час. Сигурно нищо тревожно.

— Да се обадя ли в полицията? — попита Петер Бротен.

— В полицията ли? Не, разбира се. По-добре звъни на съпругата му.

— Аз ли? Защо не се обадиш ти? Все пак ти си...

— Звъни й — прекъсна го Сара. — Но не я тревожи излишно. Може просто да е излязъл да се поразходи. Снощи се намираше в отлична форма. Постарай се да не я паникьосваш.

Преди Петер Бротен да се възпротиви, тя се обърна и тръгна към кабинета си. Извади пейджъра от джоба си и се опита да се свърже с Ула Вармен за трети път, откакто дойде на работа. Никакъв отговор.

Ако не го харесваше, Сара щеше отдавна да му тегли едно здраво конско.

## 1:45

### Хотел „Плаза“, „Манхатън“, Ню Йорк

Агнес Клеметсен не можеше да заспи. За вечеря им поднесоха повече от превъзходни ястия и макар да не разбираше от вина, тя се досети, че по стил течността в чашите не отстъпва по нищо на храната. Агнес, изключително предпазлива, потапяше в чашата само върха на езика си. Върна се в хотела полови час преди полунощ, след като преплува петстотин метра в басейна на спа центъра и изпи приспивателно, за да си осигури непробуден сън.

И въпреки това очакванията не й позволяваха да заспи.

Огледа се. Снощи журналист от „Ве Ге“ я попита дава ли си сметка колко бъркат в джоба на норвежкия данъкоплатец нощувките й в „Плаза“. За щастие тя запази хладнокръвие и обясни, че „Мъркюри Медикъл“ поема разходите по престоя й в Ню Йорк. Така данъкоплатците ще посрещнат с пълно спокойствие новината за цената на излишния разкош, който си позволява. Журналистът остана видимо доволен от отговора й, но тя все още не бе събрала смелост да провери в интернет дали не е написал унищожителна статия по неин адрес.

Апартаментът сигурно се простираше на близо стотина квадрата. Тежка дъбова врата отделяше от просторния хол спалнята, мебелирана с гигантско едуардианско легло. Крилата на вратата се затваряха съвсем безшумно, като в приказка. До хола се помещаваше баня за гости, а Агнес се ширеше в огромна баня с умивалник, тоалетна и вана на Шърли Уагнър. За разлика от енологията<sup>[4]</sup>, вътрешният дизайн беше от силните страни на Агнес и затова при всяко влизане в луксозния апартамент на четиринайсетия етаж дъхът й спираше. Особено много й харесваше едната стена на банята, украсена с пленителна мозайка от преплетени листа и клони, поставена сякаш да напомни на госта, че Сентрал Парк се намира на север

непосредствено под високите лъснати до блясък прозорци.

Агнес Клеметсен се протегна в леглото и по устните ѝ неволно пробяга усмивка.

Четирийсет и една годишна, тя положи основите на новата си кариера точно когато законът за задължителна женска квота в ръководствата на компаниите влезе в сила през 2006 година. Не че Агнес не би се справила отлично и без подкрепата на този закон: тя притежаваше солидна професионална биография. Завърши икономика във Висшето търговско училище в Норвегия, а после защити докторат в Лондонската икономическа школа. От сравнително непрестижна длъжност в компания на име „Квернер“ Агнес Клеметсен се озова под крилото на индустриалния магнат Шел Инге Рьоке, когато влиятелният концерн „Акер“ погълна компанията. Далновидната Агнес гласуваше винаги за Работническата партия и докато се издигаше към върха в концерна, през 2005-а новият финансов министър Кристин Халвуршен започна да я вербува да се включи в екипа ѝ. Агнес Клеметсен се почувства силно поласкана, реши да се задоволи с една трета от досегашната си заплата — всъщност една шеста от възнаграждението, което я очакваше до една, най-много две години — и прие предложението да заеме длъжността главен секретар в министерството на финансите. През март 2007 подаде оставка, убедила се, че за жалост политиците, влезли през мрачните тежки министерски врати, неминуемо погубват всяка надежда, финансовите министри търпят задължителна метаморфоза и мигом се превръщат в марионетки, зависими от административен апарат, който знае кое е най-доброто, взема решенията и на практика управлява АД Норвегия.

За икономисти от ранга на Агнес Клеметсен съществуваша далеч по-вълнуващи арени за изява.

Икономиката изпитваше остра нужда от компетентни, за предпочитане бездетни, здраво работещи и амбициозни жени като нея. А понеже общественият сектор се чувстваше длъжен да даде тон в изпълнението на изискването за четирийсет процента жени в ръководния екип на всяко предприятие, Агнес нямаше защо да се притеснява: към нея непрекъснато валиха предложения за работа.

Въпреки това едно се откри сред останалите.

Едва навършила четирийсет и една, Агнес бе назначена от норвежката държава в управата на „Мъркюри Медикъл“, най-голямата световна компания в областта на фармацевцията и медицинската електроника. Оказа се единствената жена в ръководството, при това и най-младата сред колегите си.

Всичко изглеждаше почти нереално.

Стуртингът<sup>[5]</sup> даде зелена светлина за реструктурирането на Държавния пенсионен фонд, по-известен като Петролният фонд, но и възложи на фонда да разпредели по-голямата част от внушителното държавно състояние в малки компании. Дотогава активите на фонда, които възлизаха на главозамайващата сума от близо три трилиона крони, се намираха в безброй фирми по целия свят, за да се обезпечат рискови финансови операции, но журналистите редовно бълваха възмутени статии в пресата, че норвежкия народ се облагодетелства от детски труд, сухопътни мини, терористични режими и индустрия, силно замърсяваща околната среда.

Да спекулираш на борсата, без да накърниш морала, се оказа доста сложно упражнение.

Стуртингът, разбира се, зададе рамки за нова политика: инвестициите да се правят в областта на околната среда и здравеопазването и в съответствие с доктрината на така нареченото устойчиво развитие — развитие, което отговаря на нуждите на хората, но без да

лишава идните поколения от възможността на свой ред да задоволяват своите собствени потребности — в Третия свят. Политиците, обаче, не знаеха, че докато те месеци наред са мъдрували какви мерки да вземат, финансовите анализатори в Пенсионния фонд, отдавна предугадили действията им, започнаха работа по обезпечаването на 33 процента от контролния пакет акции на „Мъркюри Медикъл“.

И ето че Агнес Клеметсен стана един от основните акционери в компанията и зае ръководна позиция.

Задачата беше престижна и предизвикателства не липсваха. От пет седмици Агнес работеше здраво, за да навлезе в имущественото състояние, бюджета, дейността и организацията на компанията. Беше се подготвила безупречно за утрешната пресконференция. И въпреки това някакво безпокойство не ѝ даваше да заспи.

Не. Не безпокойство. По-скоро се чувстваше превъзбудена и щастлива.

Норвежкият народ бе инвестирал петстотин милиарда крони в един фонд и бяха избрали нея да се грижи за стопанисването на парите.

500 000 000 000 крони!

Усмихна се, отпусна се върху огромните възглавници и затвори очи.

Една безсънна нощ няма да помрачи радостта ми, помисли си Агнес Клеметсен.

И заспа.

**08:03**

**ГРУС, Берюм**

Асистент-лекар Ула Фармен шофира със скорост, за която се отнема книжка, но въпреки това не успя да стигне навреме за сутрешната оперативка. Влезе в светлата правоъгълна зала и сви виновно рамене, без да поглежда към никого. Три графики на Коре Тветер, до една с мотиви от Шпицберген, красяха по-голямата стена, а по-малката беше изцяло заета от голямо платно на Йорнулф Оидал. Кралица Соня ръководи лично комитета по обзавеждането на новата болница. Предпочитанията ѝ към родните художници превърнаха здравното заведение в галерия с постоянна и завидно богата експозиция на съвременното норвежко изкуство. Нейно величество показа неподозирани добри умения в преговорите с отговорниците за бюджета. В началото по план определиха сто милиона крони за украса на болницата, а сега, три години след отварянето ѝ, в общите помещения, кабинетите и отделенията бяха окачени графики, живопис и произведения на стъklarското и текстилното изкуство на стойност, надхвърляща двеста милиона крони.

Картините в съчетание с дългата маса от къдрава бреза, столовете от Наталие Буйс и ефирните пердета, които пропускаха обилна светлина, без тя да смущава хората вътре, придаваха на залата вид на кабинет в централата на международна нефтена компания, а не на държавна болница.

Красивата обстановка обаче явно изобщо не е способна да разведри мрачното настроение на Сара Цукерман, забеляза Ула Фармен, когато седна до вратата, мърморейки извинения под нос. Тя едва вдигна очи, после отмести демонстративно поглед към стенния часовник между двата прозореца и се задълбочи в документите пред себе си.

Специализатката Йени Краг изнасяше доклад за ХОББ — хронична обструктивна белодробна болест. Само след минута слушане Ула Фармен изпита съмнения дали изобщо ще

издържи да присъства на целия доклад. ХОББ действително представлява неприятна болест, особено за сполетените от нея, но досадното запъване на Йени Краг в търсене на най-точната дума го влудяваше. Ула затвори очи. Предпочиташе да се върне в обичайния сутрешен хаос с петте буйни хлапета.

Очевидно не само Ула едва издържаше доклада на специалистката.

Дежурният асистент-лекар Петер Бротен бе сложил „Дагбладе“ върху коленете си под масата и дори не се опитваше да заглуши шумоленето при всяко разлистване. Сара Цукерман изобщо не вдигаше очи от документите пред себе си, които определено не бяха свързани със симптомите на ХОББ. От време на време отбелязваше нещо в празното поле на страниците, отпиваше глътка кафе, прокашляше се и продължаваше да чете. Двама специалисти, седнали откъм късия край на масата, сравняваха какви приложения предлагат айфоните им. Дори шефът на болницата Коре Беняминсен нервничеше на стола си.

— Моето момиче, давам ти още максимум две минути и после слагаме точка — обади се той.

Беняминсен, родом от Ширкенес, единствен от ръководството на болницата можеше спокойно да си позволи да се обръща към младите си колежки с „моето момиче“. Доктор Беняминсен се славеше като уравновесен човек и добър лекар и се ползваше с всеобщо уважение. Побесняваше само ако някой сгрещи ударието на името му: той държеше Беняминсен да се изговаря с ударение върху „я“, а не върху „бен“. Не се случваше негов колега да допусне повторно грешката.

И така, Йени Краг продължи да говори още не две, а цели пет минути. Накрая обобщи изводите от безкрайно отегчителния си доклад и смотолеве едно „благодаря ви за вниманието“. Ула Фармен едва сподави прозявката си.

Петер Бротен включи бързо мултимедийния проектор и показа информация за постъпилите през последното денонощие пациенти. Обичайното, установи Ула, докато гледаше обзорния материал. Борсов посредник, приет заради отравяне с гамахидроксибутират; деветдесет и шест годишна жена с тежка пневмония, починала в отделението по белодробни заболявания веднага след приемането ѝ; абитуриент с алкохолно натравяне, втори със съмнение за менингит и трети, който буйствал и полицията го прибрала.

Ула закри лицето си с ръце. Реши непременно да проведе сериозен разговор с Таряй преди абитуриентския му бал.

— Каква е тази информация за Ерик Бернтсен? — попита доктор Беняминсен и прикова въпросително поглед в Сара Цукерман.

Ула се сепна.

— Какво за него? — изплъзна се от устата му.

Сара затвори спокойно папката пред себе си, свали си очилата, без да бърза, прибра ги в яркочервен калъф и отговори:

— Изчезнал е.

— Как така изчезнал?

— Няма го в отделението. Вещите му са тук, тоест едва ли е излязъл с намерението да напусне болницата по свое усмотрение. Колкото и абсурдно да ни се струва светило от ранга на Бернтсен да наруши съветите на лекуващия си лекар, все пак не можем изцяло да изключим тази вероятност. При така създалата се ситуация просто...

Прекъсна я смехът на Ларш Кваме.

— Смей се — установи тя и се вторачи безизразно в него.

Той спря.

— Защо не си го включила към телеметричен апарат?

— През първото денонощие го поставих под наблюдение — спокойно отвърна тя. — Тъй като ехокардиографията показваше наличие на нормална сърдечна дейност и всичко изглеждаше наред, без симптоми на рецидив след тампонадата, сметнах за разумно да...

— След гафа, който си допуснала по време на имплантацията, е трябвало да го оставиш под наблюдение поне две денонощия — възрази Ларш Кваме и се наведе напред. — Ако го беше направила, пациентът нямаше да изчезне, нали?

Сара мълчеше. Лицето ѝ продължаваше да изразява същото равнодушие към лекаря и към думите му, но тя не сведе поглед.

Настъпи тишина. Доктор Беняминсен изглеждаше хем развеселен, хем ядосан. Устните му се присвиха в единия ъгъл, докато барабанеше с молив по масата.

Той също мълчеше.

— А може пациентът да не е бил доволен от лечението — изтърси Ларш Кваме, поизправи се на стола и преплете пръсти на тила си. — Навярно си е тръгнал точно затова.

Сара се поусмихна и стана.

— Забелязала съм нещо много странно при теб, Ларш. Дори когато ти се удава идеална възможност да вкараш победен гол, пропускаш вратата. Ударите ти винаги са неточни.

Настана още по-неловка тишина и Ула наведе глава.

Сара събра папките с книжа и ги взе под мишница.

— Ти си много добър кардиолог, Ларш. Ако беше допуснал толкова голяма грешка като мен, щях добре да те подреда, но само ако имам интерес да го направя.

Усмивката му се стопи.

— Подадох ти извеждащ пас, а ти дори не успя да отбележиш — отсече тя, без да го поглежда. — Следващия път ти желая успех.

Сара Цукерман кимна на Петер Бротен и Ула Фармен — недвусмислена команда да я последват — и тръгна към вратата.

— Приятен ден — обади се доктор Беняминсен, когато Ула стана покорно. — Ако никой от вас не е забелязал, навън вече е лято.

**09:17**

**Езеро Дели, в околностите на Берюм, близо до Осло**

Зад ствола на бор се спотайваше задъхан мъж. Дишаше с широко отворена уста, за да не издава звуци. Нито беше бягал, нито беше вървял дълго, но напрежението, страхът и необходимостта да лъкатуши наляво-надясно, за да не го забележат, го изтощи повече, отколкото предполагаше изминатото разстояние.

За щастие по това време — в делничен, работен ден — по туристическите пътеки нямаше хора. Пък и да имат свободен ден, ще предпочетат да отидат до езерото, помисли си той и навлезе в горичката, където търсеше убежище. Въпреки непоносимата жегата бе нахлупил вълнена шапка ниско над очите си и бе вдигнал яката на дрехата си.

Двамата мъже, застанали на петдесетина метра нагоре по пътеката, започнаха да се препират. По-младият размахваше разгорещено ръце. Мъжът в горичката нямаше представа

кой е.

Всъщност това не беше от значение.

Насочил бе цялото си внимание към неочаквано настъпилия обрат. Докато се мъчеше да си поема дълбоко въздух, за да възстанови нормалното си дишане, усети, че никога не е бил по-изплашен. Не се беше съгласявал на това. Чувстваше се като участник в нискобюджетен трилър. Искаше му се да се обърне, да хукне към колата, да се върне на работа и да забрави за цялата тази история.

Но не можеше да забрави. Толкова надълбоко затъна, че нямаше връщане назад.

А и парите му трябваха. Тази мисъл ускори пулса му и той отново отстъпи крачка назад, да се увери, че се е скрил добре от погледа им.

Не чуваше за какво спорят двамата мъже. Гласовете им долитаха ясно, ала посоката на вятъра ги отвяваше прекалено бързо. Шумоленето на дърветата също не му позволяваше да долови думите им. Извади мобилния си телефон, отдавна включен на тих режим, за да погледне колко е часът. Сърцето му се разблъска и той присви очи в старанието си да не изпуска случващото се отпред.

Изведнъж старецът се свлече бавно на земята. Застанал полуобърнат към спотаилия се в горичката мъж, старецът изглеждаше силно озадачен. Очите му се разшириха, а устата му се отвори. После той се строполи, сякаш животът изтече от вените му.

Всъщност точно това и стана.

По-младият замръзна на място с вдигната ядосано ръка и насочи показалец срещу стареца, който вече не стоеше там.

Мъжът с мобилния телефон притаи дъх. Макар да знаеше какво ще се случи, последователно го обляха горещи и студени вълни. Още не можеше да диша нормално. Преглътна няколко пъти, защото езикът му сякаш набъбна в пресъхналата уста.

По-младият започна веднага да прави сърдечен масаж на стареца. Възседнал мъртвеца, той натискаше гръдния му кош прекалено често и с недостатъчна сила. След минута спря, хвана се за главата и се заплака.

Риданията огласиха горичката. После изведнъж се огледа на всички страни. Не забеляза нищо, изправи се рязко и хвана решително тялото под мишниците. Издърпа мъртвеца между две високи брези с тъмнозелени рехави корони. Мъжът с плетената шапка вече не виждаше нито единия, нито другия. Прииска му се да се прокрадне по-близо до тях, но не посмя. Остана на мястото си. Ослушваше се напрегнато.

Чуваше само птичи песни и шумолене на листа. Миришеше на пролет, на влажна пръст и на изгнила миналогодишна шума. Пак погледна мобилния си телефон, все едно се надяваше да получи напътствия от него.

Неочаквано младият изскочи от гъсталака. Спря на пътеката няколко секунди, огледа се и хукна надолу.

Към мъжа с шапката. Той отстъпи три крачки назад, внимавайки да не вдига шум, и приклезна. Оказа се излишно усилие, защото младият профуча покрай него, явно обсебен от една-единствена мисъл: да се махне оттам. Размахваше ръце с лице, стърчено в ужасена гримаса, и се спъваше в коренища и камъни, докато тичаше надолу по пътеката.

Мобилният телефон извибрира в ръката на мъжа, скрит в горичката. Отвори текстовото съобщение.

*Ако всичко е минало по план, прави каквото трябва. Трупът ТРЯБВА да бъде открит веднага. ИКД-то ТРЯБВА НЕПРЕМЕННО да попадне в ръцете на СЦ. Прави каквото е*



*нужно и не се обаждай.*

— Мамка му. Мамка му!

Това не беше част от уговорката. Мъжът остана съвършено неподвижен, загледан в съобщението. Онзи сигурно е покрил тялото с нещо, помисли си. Макар през почивните дни в района да идваха много хора и независимо от близкия паркинг можеше да минат дни, преди някой да се шмугне в гъсталака и да се натъкне на трупа. Трябваше да го премести на пътеката. После минувачите ще съобщят в полицията, а органите на реда ще пренесат тялото в Държавната болница, където се намира и Съдебномедицинският институт.

— Мамка му — процеди той през зъби.

Парите му трябваха, и то много. Ако допусне да отнесат стареца в болницата, преди да си е свършил задачата, няма да му платят.

Бързо реши как да действа. Хукна надолу по пътеката към колата, за да вземе каквото му е нужно.

**07:00**

**Сентрал Парк, „Манхатън“, Ню Йорк**

Най-трудно ѝ бе да преглътне, че така и не разкриха кой е убиецът.

Катрин Адамс приклепна до високия бряст и положи цветята до ствола. Мократа хартия, в която бе увит букетът, щеше да запази цветята свежи поне през деня. По-рано, когато идваше да отбележи годишнина от смъртта на съпруга си, вземаше ваза, за да натопи цветята, но още на следващото си идване установяваше, че са я откраднали.

Катрин се изправи бавно и преплете ръце.

— Липсваш ми — прошепна едва доловимо тя.

Така беше. Макар мъката да се поутолява и животът ѝ на вдовица да стана по-поносим, не минаваше ден, без да мисли за него. Не с някогашната покруса, разбира се. Дори неволно се усмихваше на някой спомен — през първата година това бе невъзможно. Случваше се да се сети и как му се ядосваше за разни дреболии, например задето отказваше да пишка седнал или задето спеше с чорапи. Живяха заедно четиринайсет години без деца и тя усещаше колко ѝ липсват всичките му навици — и чаровни, и досадни.

Ако разследващите бяха разкрили убийството, сигурно щеше да ѝ бъде по-лесно да идва на шести май всяка година на гроба му в Евъргрийн Семитри в Кенебънкпорт, Мейн. Въпреки протестите на цялото му семейство Катрин избра непретенциозен малъкobelisk без никакви надписи освен името и датите на раждането и смъртта му.

Според Катрин нямаше нищо по-нелепо от това, да използваш надгробния камък като начин да покажеш любовта си към покойника. Затова се спря на съвсем семпъл и ненадраплив модел.

За нея беше важен не гробът, а мястото. Именно тук, по тъмната пътека под тежките корони на дърветата в северната част на парка, бе приключил животът му. Тук и в домашния му кабинет, който стоеше непокътнат от вечерта на кончината му, тя се чувстваше най-близо до него. Все по-рядко Катрин отваряше вратата към кабинета му с ключа, увесен на златна верижка на шията ѝ, ала влезете ли вътре, сякаш чуваше познатото проскърцване на въртящия се стол до бюрото.

Неведнъж се бе опитвала да го предупреди колко опасно е да тича късно вечер в Сентрал

Парк. С настъпването на новия век престъпността в района действително намаля чувствително, но не и напълно. По онова време тя се намираше при родителите си на три часа от северната част на града. Питър обеща да дойде в петък вечерта. Вместо него на вратата в полунощ се появиха полицаи и ѝ съобщиха трагичната вест за смъртта на съпруга ѝ. С това общо взето се изчерпи цялата им работа по случая. Въпреки длъжността и влиятелните приятели на Питър след няколко месеца разследването приключи със заключението, че е станал жертва на грабеж, и потъна в полицейските архиви.

Грабеж, твърдяха те.

Тя изтъкна, че Питър изобщо не е носел пари в себе си, защото е излязъл с цел да тича. Двата полицаи само се спогледаха, единият с лека усмивка, другият — със зле прикрита досада. Изобщо не обърнаха внимание на факта, че пулсомерът на ръката на Питър, купен за триста долара, си стоеше непокътнат.

Ако бяха открили убиеца, всичко щеше да е по-просто.

Тя бавно отстъпи крачка назад.

— Още ми липсваш — отрони.

Сива, изморена катерица изприпка пред краката ѝ, спря до букета и подуши въздуха. Погледна жената с протегнати напред лапички, все едно я молеше за храна. Катрин не помръдна. След няколко секунди животинчето скочи върху белите лилии и се изгуби нагоре по ствола на дървото.

Катрин Адамс стана и се отправи към дома си.

## 07:10

### Централата на „Мъркюри Медикъл“, „Манхатън“, Ню Йорк

Ото Шулц беше от хората, която рядко отделят време да се полюбуват на гледката, откриваща се през прозореца им. Затова столът му стоеше с гръб към големите стъкла. Така му харесваше и така щеше да бъде винаги. Първо, с такова разположение на стола избягваше да се разсейва заради панорамата. Второ, всеки, комуто хрумнеше да посети изпълнителния директор на „Мъркюри Медикъл“ Ото Шулц в кабинета му в елегантен небостъргач в „Манхатън“, първо щеше да види внушителен тъмен силует на фона на ярката дневна светлина от прозорците и да бъде заслепен.

И в прякото, и в преносното значение на думата.

Фигурата на шейсет и две годишния Ото Шулц налагаше да му изработят стол по поръчка. В колежа играеше централен лайнбекър — позиция, изискваща и интелигентен подход, и физическа сила. Преди Националната футболна лига да започне ежегодния си подбор сред най-добрите колежански играчи за професионалните отбори, Ото Шулц се числеше към най-изтъкнатите кандидати. Той сътвори истинската сензация с неочакваното си решение да прекрати спортната си кариера. Доброволно прие да прекара известно време на служба като сержант във Виетнам, върна се и завърши медицинското си образование. После започна да специализира, но паралелно учеше икономика. През първите години от професионалния си живот спеше не повече от четири часа на денонощие.

Ото Шулц притежаваше фигура, отговаряща на статуса му. Беше висок два метра и тежеше сто и дванайсет килограма, равномерно разпределени по тялото му, макар възрастта да бе оставила неминуемите си отпечатъци. Продължаваше да играе редовно голф и тенис,

но над колана му висяха „паласки“. Това не го притесняваше. През месец ходеше на профилактични прегледи. Резултатите винаги бяха отлични: нисък холестерол, сърце на жребец и черен дроб на седемнайсетгодишен въздържател.

Ото Шулц стана от стола, обгърна с длан дебелия си врат и размърда главата си наляво-надясно. После се приближи до прозореца. Снощният дъжд почти спря сутринта. Слънцето проби облачната покривка. При отражението на лъчите му в река Хъдсън бликваше цял водопад от ослепителна светлина. Ото Шулц направи козирка с ръка над челото си.

Очакваше с нетърпение срещата и пресконференцията довечера. Докато очите му следяха влекач, плаващ нагоре по реката, неусетно започна да мърмори под нос отдавна готовата си реч. Ото Шулц никога не си помагаше с лист пред себе си. Това обаче в никакъв случай не означаваше, че не отделяше време за подготовка. Макар да разчиташе на професионални съставители на речи, всяка негова изява носеше неподражаемия му личен почерк. Притежаваше почти актьорска дарба да учи наизуст дълги текстове, но винаги си оставяше място и за импровизация.

Влекачът долу, кръгъл, със заоблени ръбове, приличаше на играчка, каквато имаше като малък във ваната. По устните му се появи лека усмивка. Влекачът се изгуби зад товарен кораб. Ото Шулц зачака влекачът да се появи пред носа на кораба.

Всичко щеше да бъде наред, ако вчера не бе пристигнал онзи имейл. Писмото го притесни — нещо много неестествено за него. Той не позволяваше да го изведат от равновесие. Умееше да контролира безупречно професионалния си живот. А ако по някаква причина контролът случайно му се изплъзнеше, винаги намираше начин да си го възвърне. Работеше като изпълнителен директор в най-голямата световна фармацевтична компания и разполагаше с почти неограничени ресурси: най-талантливите кадри, най-новите технологии, най-влиятелните контакти. Ото Шулц се издигна до върха благодарение на усилен труд, остър ум и умение да кара способните хора да се чувстват неповторими и да дават най-доброто от себе си. Затова пък навсякъде знаеха колко малко търпимост проявява към работниците с посредствени качества. Не пестеше заслужени похвали, ала беше безпощаден към неспособните да надскочат високата летва, която поставяше и на самия себе си. Затова директорът будеше у околните смътен страх и огромно възхищение. С пълно основание.

Ото Шулц държеше само на две неща в живота си: „Мъркюри Медикъл“ и семейството. В тази последователност.

Сутринта борсовата стойност на компанията възлизаше на 256 милиона долара. През 2009-а оборотът на компанията закръгли 100 милиарда долара за пръв път в историята. По този повод той даде интервю за Си Ен Ен. Журналистът няколко пъти подчерта, че финансовата криза не се е отразила на фармацевтичния гигант. Дори напротив: капиталът на „Мъркюри Медикъл“ се е увеличил. Ото Шулц се усмихна снизходително, погледна право в камерата и обясни, че хората винаги се нуждаят от лекарства за сърце и от средства против язва — дори когато финансовите пазари рухват. Особено тогава, добави той след кратка реторична пауза.

Голяма част от заслугата норвежката държава да откупи контролния пакет акции от компанията беше именно на Ото Шулц. Успя да създаде стабилна компания, която привлече цяла държава да инвестира една седма от имуществото си в развитието на фармацевтичния гигант. И преди това се ползваше със силни позиции в американската икономика, но след покупката доста финансови анализатори сметнаха за основателно да го провъзгласят за

гений.

Процесът в Норвегия протече протяжно и усложнено. Ото Шулц следеше събитията не без изненада и интерес, още повече че в тази мъничка пребогата страна отвъд Атлантика решенията се вземаха по доста странен и — според Ото — неефективен начин. В демокрацията, разбира се, нямаше нищо лошо. Самият той пожертва девет месеца от живота си във виетнамска джунгла, за да защити свободата, но всичко си имаше граници. Тайният доклад с информация за „Държавния пенсионен фонд — стратегически капиталовложения“ — Ото Шулц се научи да го изговаря на норвежки и почти без акцент — беше изготвен през юни 2009. Само след няколко дни стоеше на бюрото му. Екип от представители на Норвежката банка, норвежкото министерство на финансите, неколцина британски и една американска фирма за управленско консултиране и трима теоретици — професори на няколко места — избраха за потенциални инвеститорски обекти пет компании. „Мъркюри Медикъл“ оглавяваше списъка. Той изобщо не се усъмни, че изпълнителните директори на „Пан-Америкън Енерджи Груп“ и „Мидъл Ийст Клийн Уотър“ — двете подгласнички на „Мъркюри Медикъл“ в класацията — вече са се сдобили със свръхсекретния документ.

Остана силно изненадан, когато по-късно се оказа, че единствен той е разполагал с достатъчно влиятелни познати, способни да му осигурят достъп до решение, предложението за което още не бе стигнало до Стуртинга.

Опреше ли въпросът до политика, тези норвежци си падаха малко побъркани, но май точно това ги правеше добри собственици. В целия свят не съществуваше по-стабилна държава нито в политическо, нито в икономическо отношение. Знаеше, че принципните различия между многото политически партии в Норвегия са смешно пренебрежими. Страната разполагаше с неизчерпаеми запаси от петрол и газ, пръснати по морското дъно по протежението на почти цялата ѝ брегова линия. Макар петролът да намаляваше, газовите находища се увеличаваха благодарение на модернизирани технологии за намиране на залежи и добиване на природни богатства.

Богата, спокойна държава, където всичко е в изобилие.

Перфектно.

Ото Шулц беше свикнал собственици на фармацевтичния гигант да са пенсионни фондове. Още преди норвежкят пенсионен фонд да закупи голям дял в „Мъркюри Медикъл“, почти двацет процента от акциите в компанията се държаха от частни фондове в САЩ, Германия и Великобритания. Тези скромни собственици с визия за бъдещето никога не създаваха проблеми на управлението и на администрацията. Сериозен дял от компанията притежаваха и няколко застрахователни фирми, а две-три фармацевтични предприятия бяха направили сериозни стратегически капиталовложения в „Мъркюри Медикъл“. След като норвежците изкупили контролния пакет акции, в ръцете на дребните инвеститори останаха около петнайсет процента, които възлизаха на близо четирийсет милиона долара и се търгуваха и на NYSE (Нюйоркската), и на LSE (Лондонската фондова борса). След като компанията обяви, че е била купена от Норвежкия държавен пенсионен фонд, курсът на ценните книжа рязко се покачи и Ото упражни една от многото си изгодни опции. За една нощ забогатя с един милион долара. Делът му в компанията също поскъпна съвсем закономерно и щеше да му донесе чудесна сума, ако решеше да продаде всичко.

Като изпълнителен директор Ото Шулц не можеше да направи подобно нещо, без постъпката му да се отрази сериозно на пазара. Освен това се нуждаеше от повече. От много повече, мислеше той, докато чакаше малкия влекач да се появи иззад кораба.

„Мъркюри Медикъл“ наистина беше делото на живота му, ала и семейството му означаваше много. Държеше да го контролира до последната подробност и да не позволяваше нищо да излиза извън рамките, които постави още на двацет и пет годишна възраст, когато се ожени. Тогава нямаше пари, но затова пък не му липсваше желание старателно да предначертае бъдещето си. Децата му се родиха на датите, предвидени няколко години по-рано, плюс-минус четирийсет дни. Първите две се появиха, докато Ото и Съюзън още живееха с повече от скромен бюджет във възтесничък апартамент в Чикаго. Уилям, най-малкото им дете, се роди през 1985-а. Тогава Ото осъществи първия си голям успех на професионалната сцена: само след осемгодишно съществуване на пазара „Аполо Мед-Елек“ си извоюва място в списъка с петте водещи компании в областта на медицинската електроника. Успехът се дължеше предимно на смели покупки и сливания и Ото Шулц се превърна в име на икономическата сцена. През 2001-ва, след сливането на „Аполо Мед-Елек“ с „Джемини Фармаси“, „Мъркюри Медикъл“ се превърна във факт и една вечер Ото Шулц се прибра вкъщи с билети за Аруба за цялото семейство. Съвсем забрави, че три дни по-късно на дъщеря му ѝ предстои да дебютира като актриса в скромна театрална зала, а и какво значение имаше? За семейството му „Мъркюри Медикъл“ трябваше да заема първо място и той държеше да отпразнуват успеха заедно.

Всички заминаха за Аруба — точно както беше решил.

Прекараха незабравима ваканция — точно както бе решил.

Затова, когато преди две години съпругата му най-неочаквано му призна, че се вижда с друг, той избухна в смях. Невъзможно. Със Съюзън бяха заедно от колежа и връстници. В брачния си живот Ото спазваше същите железни правила както в бизнеса и не я бе лъгал.

Е, поне що се отнася до важните неща.

Сюзън имаше всичко: три деца, що-годе верен съпруг и финансово положение, за което повечето жени само можеха да мечтаят; апартамент на Пето Авеню, къща на Лонг Айленд. Каква ти къща! Цял *палат*! Вили на остров Мартас Винярд, в Колорадо и във Вилфранш сюр Мер на Ривиерата.

Ото ѝ осигури всичко, а на шейсетия си рожден ден тя просто заяви, че е намерила истинската любов в лицето на шест години по-млад от нея художник, който едва свързва двата края. В началото на финансовата криза настанаха тежки времена и докато Ото се мъчеше да преведе „Мъркюри Медикъл“ незасегната през морето от фалирали компании, наподобяващи останки от поразен с торпедо кораб, Съюзън поиска развод.

Той преглътна.

Както винаги, той не изгуби контрола над „Мъркюри“. Кризата със съпругата му за жалост съвпадна със сериозни финансови проблеми, за които Ото не сподели с никого. Личните му несгоди не биваше да се отразяват на работата му.

Унижението жена му да го изостави заради много по-беден мъж, направо несретник, Ото преглътна много тежко най-вече защото децата подкрепиха майка си. Ото престана да разговаря с тях за развода, след като разбра, че са се сприятелили със застаряващото хипи. Бащата продължи да кани децата си на традиционните неделни вечери, но в атмосферата започна да се прокрадва студенина и отчужденост. Ото Шулц се чудеше как да възобнови предишната задушеvnост. Последната седмица Уилям дори не дойде.

Влекачът не се появи. Ото Шулц присви очи срещу силната светлина и се опита да се съсредоточи върху тясната ивица вода пред товарния кораб.

Имейлът беше анонимен.

Съдържанието не го засягаше нито лично, нито професионално. Точно това го смущаваше. Никоой не му пишеше, освен ако не става въпрос за нещо важно. Не и на този адрес.

Ото Шулц разполагаше с четири електронни пощенски кутии: една, която никога не проверяваше. За целта си бе наел секретарка на пълен работен ден: тя сортираше и отговаряше на стотиците имейли, постъпващи ежедневно. Този адрес трябваше да внушава на обществеността, че Ото Шулц е достъпен за всички. Вторият адрес, предназначен за служителите на „Мъркюри Медикъл“ по целия свят, също се обслужваше от сътрудници на компанията. В третата пощенска кутия постъпваха само писма от приятели и роднини. Ото я проверяваше по два пъти на ден. Последния, четвъртия адрес Ото беше дал само на триста души, сред които топ мениджърите в компанията, неколцина важни сенатори и конгресмени, президенти, двама правителствени шефове и, разбира се, Опра Уинфри.

Набитият малък влекач най-сетне се появи. Ото Шулц взе бинокъл от поставката между двата прозореца и погледна през него. До щурвала на влекача прочете „Бъфи“, написано с червени букви. Двамата мъже в предната част на лодката се мъчеха с навито въже. Изведнъж единият размаха изнервено ръце и демонстративно се отдалечи към кърмата.

Да, съдържанието на имейла наистина не звучеше нито обезпокоително, нито скандално, но Ото Шулц нямаше да се успокои, докато не разбере кой е подателят. Мъж или жена? Защо го е изпратил/а и как изобщо въпросният човек се е сдобил с тайния му адрес?

Остави бинокъла на мястото му и пак седна в гигантския си стол. Отново отвори мистериозния имейл и го прочете. Реши да го изтрие като доказателство, че не го е грижа за глупавото писмо. Посегна към клавиша „изтрий“, но се спря. Отделът по сигурността в компанията сигурно си имаше начини да проследи от какъв адрес е изпратен имейлът. Затова Ото Шулц прехвърли писмото в папка и изпрати на началника в отдела заповед да се яви в кабинета му в единайсет и десет. Нито минута по-рано или по-късно.

Е, вече предприе нещо по въпроса.

Беше време да си избие това писмо от главата.

Довечера му предстоеше пресконференция и го чакаше много работа. Вдигна чашата с кафе, изгълта остатъка от черната течност с непълна лъжичка захар и реши повече да не мисли за проклетия имейл.

До пресконференцията оставаха едва единайсет часа. Всъщност дори по-малко.

Протегна се и стана, за да потренира в залата на четирийсет и четвъртия етаж.

## 13:16

### Езеро Дели, в околностите на Берюм

— Мариус! *Мариус!* Нали уж се разбрахме да вървиш с всички останали!

Пред четирийсетгодишната жена, облечена в леки туристически дрехи, крачеха шест шестгодишни хлапета с еднакви жълти чанти с рефлексно покритие, хванати две по две за ръка. Мъж на около дваисет и пет години вървеше отзад с претъпкана раница. Между двамата възрастни припкаха девет деца на възраст три-четири години.

— Мариус просто не може да върви, без да се отделя от останалите! — разсмя се мъжът. — Има мравки в зад... дупето си.

Мариус, шестгодишен и най-голям от децата, не престана да тича като куче по целия път

от детската градина. Шмугваше се между дърветата, после пак се показваше и не пропускаше да се качи върху всеки камък, изпречил се на пътя му.

— Все някога ще се измори — заключи жената.

— Да се надяваме — отвърна колегата ѝ и се обърна към жена от сомалийски произход, която вървеше най-отзад и явно не смогваше на темпото. — Още малко, Аян! — Той пусна ръката на момченцето, което водеше, и махна на пълната си колежка. — След няколко минути ще излезем на равното!

— Намерих мъртвец — извика Мариус.

Жената най-отпред спря. Децата продължиха.

— Спрете! — извика тя. — Казах всички да спрат!

Двете деца най-отпред на колоната се заковаха на място и протегнаха ръце, за да попречат на останалите да продължат.

— Мъртвец! — изкрещя повторно Мариус, докато тичаше към тях, размахал въодушевно ръце и с пламнало лице. — Ама съвсем истински мъртвец! Не си измислям! — разсмя се той. — Един умрял дядо!

Петгодишната Фрида се разплака. Най-малките участници в похода, две тригодишни момченца, също се разреваха, без да знаят защо. Други три деца се блъснаха едно в друго и паднаха, а двете най-големи момичета се хванаха за ръце и се опитаха да хукнат обратно към детската градина.

— Кой иска бисквити? — извика мъжът и свали огромната раница от гърба си. — Кой иска бисквити и сок?

— Аз! — веднага се обади Мариус. — Аз искам!

Мъжът и жената се спогледаха.

— Ти иди — подкани я той. — Аз ще ги задържа.

— И дядо ми почина — хълцаше Фрида. — На Бъдни вечер.

Аян най-сетне ги настигна, прегърна момиченцето и го погали по косата. Мариус и другите три момченца вече се бяха навели над раницата. Младият мъж извади ловко два пакета бисквити и ги вдигна високо над главите на малчуганите.

— Дай! — завикаха те едно през друго. — Дай на мен!

— Има за всички — увери ги той. — Но искам първо да се подредите на опашка!

— Дядо го няма — плачеше Фрида. — Искам вкъщи!

Жената с русата коса тръгна. За миг ѝ се прииска да помоли колегата си да се сменят. Спря се на пътеката, пое си дълбоко въздух и продължи нататък с решителни крачки.

Колегата ѝ беше още съвсем млад и неопитен, докато тя бе завършила педагогика и бе поживяла повече.

А и сигурно Мариус си измисля, окуражи се тя. На дете с неговото въображение не може да му имаш вяра.

**13:39**

**ГРУС, Берюм**

Седнал в кабинета си, Ула Фармен се взираше в мълчаливия телефон.

Търсиха Ерик Бернтсен навсякъде. Сякаш беше потънал вдън земя. Рано сутринта Петер Бротен се обади на съпругата му да ѝ съобщи, че са изгубили мъжа ѝ. Госпожа Бернтсен

първоначално взе глагола „изгубили“ като опит деликатно да ѝ съобщят скръбната вест за смъртта на съпруга ѝ. Петер Бротен намери начин да изглади недоразумението, а тя побесня. Как е възможно да изчезне човек в болница, питаше тя. Изтъкна, че по време на цялата си практика съпругът ѝ, лекувал безброй пациенти, никога не е допускал подобно нещо.

Двете дъщери на Ерик Бернтсен също не знаеха къде е баща им. Петер не успя да се свърже със сина на Бернтсен, но и нищо не подсказваше, че двацет и четири годишният изтърсак в семейството би внесъл някаква яснота в причините за изчезването на баща му. Според по-голямата му сестра Ерик бил пълен нехранимайко и рядко виждал родителите си. Вероятно дори не бил в Норвегия в момента.

Сара Цукерман помоли Ула да се обади в полицията, след като дълго настоява да изчакат, въпреки протестите на доктор Беняминсен и Ларш Кваме. Сара искаше първо да изключат всички възможности, защото ако за изчезването се появи съвсем просто обяснение, едно обаждане в органите на реда допълнително би утежило и без това нелекото положение на семейството на Бернтсен.

В края на деня вероятността за изчезването да се появи съвсем просто обяснение се стопи.

Ула Фармен недоумяваше защо точно той трябва да се обади. Струваше му се много поестествено Коре Беняминсен да го направи. Или самата Сара, вместо да му нарежда той да звъни в полицията. Въобще Ула Фармен се сещаше за толкова много по-подходящи хора от себе си, че раздражението му нарастваше с всяка изминала минута, докато чакаше телефонът да звънне.

Ула позвъни в полицията. Мъж, който се представи като старши инспектор Клавенес, го изслуша мълчаливо минута и половина и грубо го прекъсна с думите, че ще му върне обаждането след две минути. Явно искаше да провери дали човекът на телефона действително е онзи, за когото се представя. Добре, но оттогава минаха не две, а цели единайсет минути!

Понеже го чакаше много по-важна работа, Ула се изнерви, задето е принуден да си губи времето пред телефона в очакване някакъв полицай да провери дали номерът, от който му е позвънил, наистина е на Университетската болница в Берюм и дали в кардиологичното отделение работи лекар на име Ула Фармен.

Облегна се на стола и погледна през прозореца.

Върху тревните площи между хирургическото крило и административната сграда няколко тъмнокожи момчета си бяха направили футболно игрище. Табелите с „Моля, не тъпчете тревата“ играеха ролята на врати без вратари. Плетът по протежение на пътеката на юг представляваше едната странична линия на игрището, а от срещуположната страна правоъгълен водоем очертаваше другата. Ула присви очи, за да вижда по-ясно футболистите, и се прехласна по уменията на един от тях. Изправи се и се приближи до прозореца. Между внушителните стъклени стени на сградите отекваха гласове в процес на мутация. Десетинагодишен мъник, една глава под останалите, риташе наравно с батковците. Играеше самостоятелно, рядко подаваше на съотборниците си, финтираше с топката, дриблираше и се забавляваше.

Телефонът стресна Ула. Той дръпна рязко слушалката, без да сядат зад бюрото.

— Да, моля.

— Обажда се старши инспектор Клавенес.

— Слушам ви.



— Този Ерик Бернтсен е бил пациент във вашата болница, така ли? — попита полицаят.

— Още е наш пациент — поправи го Ула. — Просто не можем да го намерим. Последно са го видели в четири през нощта и...

— Открихме го.

— Какво?

— Открихме го. По-точно не ние, а учителка на поход с деца. Екипът ни пристигна там преди минути.

— Не ви разбирам.

— Носел е портфейл, шофьорска книжка и кредитна карта със снимка. Още не сме го идентифицирали по каналния ред, разбира се, но сме сигурни, че е той. Седемдесетгодишен, нали?

Ула само кимна.

— Нали? — повтори полицаят.

— Да, да.

„Още не сме го идентифицирали по каналния ред“ — повтори си сломен Ула наум.

*Ерик Бернтсен е мъртъв.*

— Екипът на местопроизшествието още не е приключил огледа — продължи старши инспектор Клавенес. — Трупът ще бъде...

— От насилствена смърт ли е починал? — прекъсна го Ула.

— Все още не можем да кажем. За какво е лежал в болницата?

— За имплантация на ИКД — вид кардиостимулатор.

— Бил е на седемдесет и е имал проблеми със сърцето — обобщи Клавенес. — На мен ми прилича на естествена смърт. Дали е така, ще се установи впоследствие. Не съм запознат със здравословното му състояние след манипулацията при вас. Още не сме съобщили вестта на близките му. Вероятно вие ще... Обикновено отнасяме телата на починалите в Съдебномедицинския институт, но при този случай може би е редно...

— Един от шефовете ми ще се погрижи за това — прекъсна го Ула. — Да я помоля ли да се свърже с вас?

— Разбира се.

— Имате ли директен номер?

Мъжът издиктува нещо като номер на мобилен телефон и Ула го надраска върху задната страна на вестник отпреди три дни.

— Благодаря ви — каза и затвори.

Дори не му бе хрумвала мисълта, че Ерик Бернтсен може да е мъртъв, макар застаряващият професор да бе претърпял сериозна операция. А всяка хирургическа намеса крие рискове независимо от възрастта и здравословното състояние на пациента.

Даде си сметка, че не бе помислял за вероятността Бернтсен да е починал, защото покрай цялата тази история с изчезването му си задаваше въпроса къде ли е отишъл професорът, а не как върви възстановяването му. Засега нищо не показваше Бернтсен да е напуснал болницата мимо волята си. Всички го знаеха какъв чешит е. Вероятно е решил да стане от леглото, преди да дойде сутрешната смяна. Хубавото време навън сигурно го е изкушило да се поразходи. Според дежурната медицинска сестра вечерта преди изчезването Бернтсен се чувствал укрепнал и в добра форма.

Да се поразходи...

По думите на старши инспектор Клавенес намерили тялото му чак до езерото Дели,

тоест в гората.

Ула пак примижа срещу силното слънце.

Днес времето предразполагаше към плаж. Можеше да се окаже не просто обикновен топъл майски ден, а единственият летен ден през 2010-та година. Лятото в Норвегия често разцъфтяваше за няколко часа, седмица или в най-добрия случай две, преди да повехне и да се превърне в дъждовен хладен преход към есента.

В такъв ден никой нормален човек не тръгва из гората.

Особено ако е на седемдесет и е претърпял сърдечна операция.

Ула надигна отворена бутилка с минерална вода и я пресуши. После избърса устата си с белия ръкав на престилката. За да стигне до езерото, на професор Бернтсен му е трябвала кола, сети се той. В неговото състояние шофирането е строго не препоръчително. Нещо повече: неправомерно. Само след броени дни копие от епикризата на доктор Бернтсен щеше да пристигне върху бюрото на областния управител, а той, от своя страна — да уведоми полицията, че въпросното лице не отговаря на условията за правоспособност за управление на моторно превозно средство. Явно някой е закарал Ерик Бернтсен до гората. Възрастният професор наистина беше прословут със своенравието си, но не беше идиот.

Момчетата навън продължаваха да играят футбол. Малкият техничар получи дълъг пас от съотборник, протегна крак, засече топката от воле и я запрати в противниковата „врата“. Топката прехвърли двама защитници, устреми се надолу и се заби точно между двете табели със забрана да се стъпва върху тревата.

— Осем на нула! — изкрещя победоносно голмайсторът.

Докато наблюдаваше малкия талант, Ула изпита обичайното разочарование, задето нито едно от петте му деца не проявява какъвто и да е интерес към футбола. Прииска му се да захвърли престилката в ъгъла, да излезе навън и да се включи в мача на хлапетата. Но вместо това трябваше да намери Сара Цукерман и да ѝ съобщи трагичната вест за смъртта на пациента. Задачата му беше крайно неприятна и за миг се поколеба дали да не се прибере вкъщи под претекст, че жена му е болна.

Не. Отдалечи се от прозореца, скъса половината страница от стария вестник, пхна бележката с номера в джоба си и реши първо да говори с Коре Беняминсен, а после да се помотае из лабораторията. Така се надяваше някой друг да съобщи вестта на Сара. При още по-голям късмет Ула изобщо нямаше да се натъкне на доктор Цукерман преди края на работния ден.

— Мечтай си — иронично промърмори той, излезе и заключи вратата на кабинета.

**11:56**

**Ъпър Ийст Сайд, „Манхатън“, Ню Йорк**

Ребека държеше хлабаво втората си чаша с джин-тоник. За пръв път от много време насам се чувстваше трезва и свежа. Сутринта прекара, заспала на стола. Събуди я лъч слънчева светлина, нахлул през мръсния прозорец. Не съумя да си спомни какво точно сънува, ала в съзнанието ѝ все пак остана смътен спомен за лято. Отне ѝ няколко секунди да се ориентира къде е, макар по принцип винаги да се опомняше бързо след сън. Неколкочасов сън за нея представляваше висша благодат, особено в ден като днешния. След кофичка кисело мляко и чаша силно питие почувства желание да се пхне под душа, но установи, че няма

време. Влезе в банята, прокара четката няколко пъти през побелялата си коса, сложи си малко грим на очите и хвърли разколебан поглед към четката за зъби, ала не посегна към нея. Понечи да се върне във всекидневната, но забеляза червена ивица отпред върху блузата си. Нямахше представа с какво се е изцапала, а и се съмняваше, че в гардероба има чиста блуза, затова грабна шала от закачалката зад вратата и го върза на фльонга, за да прикрие петното.

Е, цветовете на шала и блузата не си подхождаха особено, но поне намери начин да замаже положението.

Ребека се разположи до елегантното писалище стил рококо в най-голямата стая. Върху разпънатия плот стоеше компютър „Ай Мак“ с екран, по-широк от писалището. Хипермодерният дизайн на компютъра придаваше комичен вид на старата мебел, декорирана с асиметрични златисти орнаменти и флорални мотиви. Синът ѝ Орти донесе компютъра. Всъщност той се грижеше майка му да има всичко. Ребека си купуваше единствено алкохол и храна от време на време, защото нямаше апетит. Орти ѝ носеше дори дрехи. Навестяваше я три-четири пъти годишно, за по-чести посещения нямаше възможност. Събираше мръсните ѝ дрехи и ги носеше на химическо чистене. Няколко дни след заминаването му куриер ѝ доставяше дрехите — изпрани и изгладени. И така — до следващото идване на Орти.

Ребека изпитваше гореща благодарност за всичките му усилия, ала не харесваше компютъра.

Орти я научи как да го включва, как да сърфира из мрежата, как да изпраща имейли и да разпознава по сигнала на екрана, че той я търси по скайп. Преди всичко да се обърка и тя съвсем да се предаде на алкохолната си зависимост през 2001-ва, Ребека се справяше доста прилично с компютрите. Явно някъде дълбоко в гънките на алкохолизирания ѝ мозък натрупаните знания се бяха складирали непокътнати, защото само след петнайсет минути схвана как се борави с компютъра.

Скайп обаче беше нова програма.

Ребека обичаше да гледа Орти, докато си говорят, и не използваше компютъра за нищо друго. Изобщо не се интересуваше какво става по света. Знаеше единствено неговия електронен адрес. Стигаше ѝ да общува със сина си. И без това не ѝ се случваше нищо вълнуващо.

Компютърът ѝ изглеждаше противен и будеше страха ѝ с големия си черен празен екран, когато минаваше покрай него на път за кухнята, за да си вземе още пиене. Ако бе забравила да изгаси осветлението в коридора, виждаше отражението си в мъртвия екран, синкаво и чуждо. Приличаше на призрак, на тъмен, полупрозрачен полтъргайт, който се носи из апартамента, заприличал на гробница.

На екрана се появи бяла буква S върху светлосин фон.

Ребека пооправи шала и се увери, че петното не се вижда. Хвана мишката с леко разтреперана ръка и постави маркера върху малката икона най-долу вдясно.

На екрана първо се появи неясно изображение, после Ребека видя Орти.

— Здравсти, мамо. Как си?

— Ами, все така...

Усмихна се плахо на сина си. Красавец! Беше одрал кожата на баща си — руса коса, сини очи. Когато беше малък, косата му ставаше тебеширенобяла през лятото. Още беше необикновено рус, но вероятно с намесата на фризьор. Ребека се наведе към екрана и погали студеното стъкло.

— Стига де, мамо!

Орти се усмихна смутено и се отдръпна от своя екран. Тя погали с ръка правилния му нос с фини ноздри — някога, когато се мъчеше да преглътне сълзите, се разширяваха, а сега — когато е съсредоточен.

— Боли ли те много? — попита Орти и посочи камерата си, за да я подтикне да погледне в малкото око в горната част на екрана.

— Все същото.

Тя се поизправи на стола.

— Сутринта успях да поспя, и то доста време. Беше много приятно.

— Радвам се.

Настана мълчание. На Ребека тишината не ѝ пречеше. Обичаше да го гледа. Струваше ѝ се, че е близо до него, въпреки плоската студена картина.

— Мамо — подхвана Орти, — искам да ти кажа нещо, но да си остане между нас. Важно е.

Тя се засмя дрезгаво и посегна към чашата:

— Каквото и да кажеш, ще си остане между нас, защото не общувам с други хора!

— Трябва да излизаш, мамо. Все още имаш приятели, с които можеш да се видиш.

Ребека дори не му възрази. Орти не си даваше ясна сметка за безнадеждното ѝ положение, но тя не възнамеряваше да го държи в течение колко бързо се влошава състоянието ѝ.

— Пиеш ли? — попита неочаквано той. — Да не си започнала да пиеш от толкова рано, мамо?

— Не — усмихна се тя и вдигна чашата. — Това е вода, миличък. Чиста водица.

Изпи половината от съдържанието на един дъх, а по лицето ѝ не потрепна и мускул.

— Видя ли? Вода. Какво искаше да ми кажеш?

— Сетих се как да го смажа.

Пак се въдвори мълчание. В очите му блесна надежда. Изведнъж Орти се подмлади, устните му се разтвориха, очите блеснаха. Със същото въодушевление хукваше към нея да ѝ покаже рисунка, отлична оценка или свое изобретение от безкрайния летен лагер, където го пращаха всяка година, въпреки че се изпускаше в леглото до десетгодишна възраст. Този поглед, жаден за признание, което беше късно да му засвидетелства, я прониза от екрана и тя сведе очи, неспособна да го понесе.

— Откажи се, Орти — промълви Ребека. — Няма смисъл.

— Говоря сериозно — настоя той и се наведе към камерата.

Носът му се уголеми, лицето му се сгърчи, а разширените му очи я молеха отчаяно да му повярва.

— Разбрах коя е ахилесовата му пета!

Тя бавно вдигна очи.

— Орти, ти си уреди живота. Получи добро образование и се сдоби с прекрасна работа. Баща ти се гордееше с теб. Аз — също. Аз *се гордея* с теб. Излишно е да...

— Мамо! Мамо! Изслушай ме!

Тя се облегна назад и пак посегна към чашата.

— Най-последно намерих слабото му място и ти се кълна, че...

— Знаеш ли мита за Ахил? — прекъсна го остро тя.

Орти не отговори.

— Ахил бил наполовина човек, наполовина бог — продължи с равен тон Ребека. — Майка му го потопила в река Стикс, за да го направи неуязвим, но забравила да намокри петата, за която го държала. Тази пета се превърнала в единственото човешко в него. В единственото му уязвимо място.

Тя прикова поглед в камерата.

Не минаваше ден, нощ, секунда, без Ребека да мисли за погрешните решения в живота си. С Джон се осмелиха да си родят само едно дете. Едва сместиха грижите за него в препълнения си график. Когато Орти се роди, гневът на Ребека, задето се налага да отложи защитата на докторската си дисертация с половин година, надделя над радостта от мъничето, което непрекъснато търсеше гърдите ѝ, докато, едва навършило пет дни, го приучи да суче от биберон. Ребека го лиши от толкова семейни ваканции; пропусна почти всички училищни тържества, макар да обещаваше, че ще присъства; пристигаше запъхтяна на бейзболните му мачове чак преди деветия ининг. Ребека сама си бе виновна, задето се провали като майка.

Само рядко, много рядко, когато прекарваше по-тежка нощ от обикновено, се сещаше за Ото Шулц.

Някога той имаше възможност да ѝ помогне. Ала вместо да я насочи към правилното решение в трудния момент, той я бутна в пропастта така, че Ребека да повлече със себе си и Джон.

— Ото Шулц няма нищо човешко в себе си — отсече тя.

Поднесе чашата към устните си със стабилна ръка, но се отказа да пие и продължи:

— Ото Шулц не е човек. Затова няма ахилесова пета. Забрави за идеите си! Чуваш ли! И пресуши чашата. Този път — бавно и без да се преструва, че пие вода.

**06:50**

**Централата на „Мъркюри Медикъл“, „Манхатън“, Ню Йорк**

Голямата зала за срещи на трийсет и четвъртия етаж стоя затворена шест месеца заради ремонт. Само шепа хора имаха право на достъп до нея по време на цялостното префасониране на помещението. Предстоеше вратите да се отворят за провеждането на първата пресконференция, след като норвежката държава стана мажоритарен собственик на „Мъркюри Медикъл“.

Средства за ремонта не бяха пожалени.

Залата бе превърната в аула.

Ото Шулц въведе Агнес Клеметсен през високите двойни врати десет минути преди да пуснат журналистите и тя ахна. Той се усмихна, забави крачка и внимателно докосна рамото ѝ.

— Само най-доброто — прошепна ѝ поверително той. — Сега всичко това... — сви рамене, а устните му се разтеглиха в още по-широка, ослепителна усмивка, която напомни на Агнес колко наложително е да си избели зъбите, — ... всичко това е ако не твое, то поне собственост на твоята родина! Погледни!

Големият му палец посочи нагоре.

— Разпростряхме се до 35-ия етаж, за да имаме таван, какъвто подхожда на най-успешната компания на света!

Таванът беше осветен, но Агнес не разбираше на какъв принцип. Светлината сякаш

струеше иззад внушителни стъклени плоскости, поставени върху рамки от полирана стомана. В светлината се долавяше неясно, смътно, мимолетно движение, както слънцето през лятото ту изплува зад облаците, ту се скрива.

Над тях имаше повече от петнайсет етажа и Агнес Клеметсен осъзнаваше, че светлината не идва от слънчевия майски ден навън. Диагонално по тавана, от левия до десния ъгъл на помещението минаваше ярка нефигурална декорация, чийто стил ѝ се стори познат.

— Магне Фюрюхолмен — доволно отбеляза Ото Шулц. — Когато му предложихме да изработи по поръчка декорация за залата, веднага се съгласи, въпреки краткия срок.

Залата се простираше на поне четиристотин квадратни метра и имаше почти правоъгълна форма. Явно за да я направят, бяха слели няколко по-малки помещения, защото четири стоманени колони, разположени на осемдесет метра една от друга, носеха новия таван. Агнес Клеметсен плъзна поглед по една от тях и забеляза как променят плавно и постепенно цвета си. Остана смаяна. Доколкото виждаше, в металната им конструкция не бяха вградени нито лампички, нито диоди, нито оптични фибри, а и наоколо нямаше прожектор.

— Удивително, нали? — смигна ѝ Ото Шулц. — Нанотехнология — прошепна. — Нямам представа на какъв принцип работи, но е красиво. По време на срещи и презентации ще ги изключваме, за да не им изпопадат шапките от главите.

Специално заради предстоящата пресконференция в залата бяха подредили около сто стола, обърнати към невисок подиум. Столовете бяха разположени на достатъчно разстояние един от друг, та светещите стълбове да не пречат на присъстващите да виждат подиума. Ото Шулц хвана Агнес Клеметсен леко за лакътя и я поведе към най-близкия стол, оборудван с прибиращ се LCD-монитор, док станция за айфон и, разбира се, добре скрит контакт. Натисна копче от дясната страна на облегалката и под седалката се отвори малък хладилник, от който бавно и безшумно излязоха бутилка минерална вода и чаша със столче.

— Още се радвам на такива джунджурии като истински хлапак — похвали се Ото Шулц. — Ако имаме повече време, щях да ти покажа какви други екстри сме планирали, но понеже до идването на журналистите остават няколко минути, предлагам да минем зад подиума.

Агнес Клеметсен остана без дъх. Очите ѝ скачаха от задната стена, сякаш направена от вода, към подиума, където след малко щеше да заеме мястото си. Той явно можеше не само да се сваля и повдига, но и да се сменя ъгълът му, да се върти и да си променя цвета. По протежение на двете дълги стени в залата, на два метра под тавана, бяха разположени два симетрични балкона със спираловидни стълбища от стъкло в края. Изкуствената светлина, нахлуваща отгоре, и невидимите подпори внушаваха, че продълговатите мецанини висят във въздуха.

Величествената зала за миг прогони напълно притеснението, което я измъчваше от сутринта. Сега обаче то се завърна. Агнес Клеметсен посегна към гърдите си и преглътна.

Ото Шулц вероятно забеляза безпокойството ѝ. Докосна леко ръката ѝ, наведе се към нея и понижи глас:

— След малко двамата ще пишем история. — Гледаше я толкова настойчиво, че тя не смееше да мигне. — Двамата с теб ще седнем на този подиум заедно с Бил Гейтс и съпругата му Мелинда. И на теб ще се падне честта да обявиш пред всички... — по лицето му пак се разля ослепителна усмивка, — ... да обявиш пред всички радостната вест, че от 2011-а година един процент от нетния годишен излишък на „Мъркюри Медикъл“ ще се влива във

фондацията на Бил и Мелинда Гейтс предимно с цел средствата да се използват за лечение на болни деца.

В гласа му се появи тържествена нотка и той поизправи гръб. Беше около трийсет сантиметра по-висок от нея. Агнес Клеметсен отстъпи леко назад.

— Да вливаме пари! — повтори той и се засмя доволно. — Много подходящ израз, особено като се има предвид, че средствата ще отиват за ваксиниране.

Агнес се поусмихна малко вяло.

— Ще тръгваме ли? — попита тя и се прокашля с пресъхнало гърло. — Преди да започнем, искам малко вода.

— Разбира се — отвърна Ото Шулц и протегна галантно ръка. — Но нека първо те запозная с нашите приятели-филантропи.

Бил и Мелинда, сети се Агнес Клеметсен и избърса потната си длан в хълбока си. На вратата към стаичката зад подиума се обърна и забеляза, че телевизионните канали са разположили предварително камерите си в помещението. Намираха се до инсталация с огледална повърхност в отсрещната част на залата, затова бяха останали скрити за погледа на Агнес Клеметсен.

— Една, две, три, четири, пет, шест... — започна да брои тя, като само мърдаше устни.

Петнайсет телевизионни екипа.

Сто журналисти, заявили присъствие.

Сърцето ѝ се разтуптя и за миг тя се изплаши. От друга страна, мина ѝ през ум, какво по-безопасно място за жена с патологично ускорен пулс от централата на фармацевтичния гигант „Мъркюри Медикъл“?

За пръв път от няколко часа по устните ѝ пропълзя усмивка.

08:32

## Централата на „Мъркюри Медикъл“, „Манхатън“, Ню Йорк

Всичко изглеждаше толкова по детински абсурдно, че Дейвид Кроу завъртя очи с досада, макар да беше сам в стаята. Оставиха го тук, в тази дупка без прозорци и със заключена врата — абсолютното клише! Дейвид беше готов да се обзаложи, че Питър Адамс стои пред вратата и чака затворникът да изпадне в паника и да се размекне като в отчайваш посредствен трилър.

Много шум за нищо.

Няма да го издадат на полицията, разбира се, защото ги очакваше предварително начертан сценарий: ченгетата веднага ще се заемат ревностно да разследват как се е сдобил с толкова голямо количество кокаин. „Мъркюри Медикъл“ ще изпрати на Дейвид високоплатени адвокати, за да му спасят кожата, и той няма да влезе в затвора. Междувременно ще настане голяма суматоха: предварителен арест, парична гаранция, съдебен процес. Нито Дейвид, нито „Мъркюри“ се нуждаеха от подобни неприятности.

Фармацевтичният гигант беше изгубен без него.

Преди няколко години „Аполо“ и „Джемини“ се сляха в обща компания с крайно идиотското име „Мърюкри“ и онзи урод Ото Шулц проглуши ушите на всички колко оригинално било хрумването да се използват имената на американски програми за пилотирани космически кораби. Всяка от двете компании разполагаше с добре обучени отдели за научноизследователска дейност и развитие, съответно в областта на софтуерните, хардуерните и фармацевтичните технологии. Софтуерните специалисти запазиха офисите си в „Манхатън“ и така предизвикаха завист у близо хилядата работещи в хардуерния и фармацевтичния отдел. В отдела за софтуер през последните месеци постъпиха единайсет нови служители, но нито един от тях не беше ценен колкото Дейвид Уилям Кроу-младши.

Знаеше го той, знаеха го и всички останали.

В малката стая стана задушно и горещо. Не му дадоха нищо за пиене. Поредното клише. Питър Адамс явно имаше ужасен вкус за филми.

Жегата започна да действа на нервите му.

Не разбираше какво целят.

Не се сещаше за друга причина да го затворят, освен заради кокаина. Показа го на Холи като пълен малоумник! Дейвид се примири, че охранителите ще конфискуват дрогата. Но защо продължават да го държат тук? Недоумяваше какво печелят, като правят от мухата слон. Питър Адамс беше все пак началник на целия отдел за научноизследователска дейност и развитие. Защо човек на пост като неговия губи толкова ценно време и оставя звездата на отдела Дейвид Кроу да бездейства цял предобед? Само за да му даде урок ли?

Дейвид се прозина.

Снощи стоя в лабораторията до три през нощта, а после обърна няколко бири и спа до шест и половина сутринта.

В лабораторията се работеше най-спокойно нощем.



Макар всички в „Мъркюри“ да си скъсваха задниците от бачкане и никой да не смееше да изчислява колко часа остава в офиса след работно време, повечето служители гледаха да се ометат след девет.

Тогава Дейвид се отдаваше на забавление.

В стаичката миришеше на прах. Миниатюрни пращинки гъделичкаха и дразнеха носа и гърлото му. Премлясна, за да активира слюнкоотделянето, но пресъхналият му език сякаш се бе удебелил в устата.

На вратата се почука.

Дейвид се усмихна ехидно. Не отговори.

Питър Адамс влезе и затвори вратата след себе си, без да я заключва. За миг прикова поглед в Дейвид. После поклати леко глава, хвърли тънка папка с документи върху масата и седна срещу него.

— Днес имам рожден ден — съобщи Питър, докато пръстите му барабаняха по плота.

— Честито — промърмори Дейвид.

— Ставам на петдесет.

— Аха.

— За толкова години не съм срещал по-интелигентен и талантлив човек от теб.

Дейвид вдигна равнодушно рамене.

— Никога не съм срещал толкова стопроцентов, пълен, безспорен и явен... — интонацията му се повиши, той си пое дъх и избълва: — ... *глупак като теб!*

Дейвид се сепна.

— Може ли малко вода? — Само това му хрумна.

— Не. Ще приключим бързо.

Питър Адамс се облакът върху масата и отпусна лице върху дланите си.

— Двайсет години — горчиво отбеляза той. — Ти беше само на дваайсет години, когато те привлякохме в Масачузетския технологичен университет. На тази възраст другите младежи едва се ориентират в университетския кампус, а на теб ти предстоеше защита на докторска дисертация. След като изобрети най-популярната компютърна игра, беше върхлив с пари. Беше... — Питър се поизправи. — Дейвид, Дейвид, Дейвид...

Онзи избягваше да го гледа в очите. Дразнеха го опитите на Питър да му се прави на баща.

— Искане ми се да ти бях баща — рече Питър.

— Престани.

— Щях да те пратя три месеца в клиника за наркозависими, а после да те заведа за още три в Аляска, да те настаня в ловна колиба, далеч от компютри и интернет и да проверя дали на теб може да се разчита.

— Престани, Питър! Писна ми вече! Не съм наркоман! Само не ми казвай, че и ти не си...

Дланите на събеседника му се стовариха шумно върху масата.

— Ти престани! — изрева той с цяло гърло. Сигурно го чуха на целия етаж. — Осъзнаваш ли какво е това?

Посегна към червената папка и я размаха пред очите на Дейвид. Не чакаше отговор.

— През трите ти години в „Аполо“, а после в „Мъркюри“ постъпиха осем сериозни жалби срещу теб. Осем! Два пъти те хващаха с кокаин. Шест жени те обвиниха в...

— Алчни курви! Само пари им бяха в главата! — озъби се Дейвид и удари по масата с

юмрук.

— И си ги получиха! Осъзнаваш ли какво ни костваше да ти спасяваме задника всеки път? И то само защото така и не се научи как да се държиш с дамите! А? Осъзнаваш ли?

Дейвид скочи от стола и той се прекатури зад гърба му.

— До гуша ми дойде!

— Сядай!

— Майната ти!

— Уволнен си.

Почти стигнал до вратата, Дейвид спря.

— Престани с тези глупости.

Не се обърна, а се вторачи в дръжката на вратата с празен поглед. Питър въздъхна шумно зад гърба му.

— Проблемът ти, Дейвид, е, че непрекъснато молиш другите да престанат, а всъщност ти трябва да сложиш край. Сутринта в чекмеджето на бюрото ти намерихме десет тръби с кокаин. Дори не си се постарал да го заключиш.

— Холи се е раздрънкала, нали? Тя ли е?

— Няма значение. Всичко свърши, Дейвид. Седни.

Младият мъж не помръдна.

— Няма да се справите без мен.

— Разбира се, че ще се справим без теб, Дейвид. Не ни се иска да се лишим от таланта ти, но ти не ни оставяш друг избор. Компания с нашите претенции е длъжна да спазва стриктна политика на сигурност. А ти представляваш сериозен риск, Дейвид. Не можем да си позволим да се компрометираме. Седни.

— Нали не си забравил колко неща знаем за случващото се тук? Хрумвало ли ви е, че мога веднага да отида в „Бостън Сайънтифик“ или „Сейнт Джуд“ и да им покажа...

— Седни най-после, дяволите да те вземат!

Питър Адамс се намираше в безупречна форма въпреки петдесетте си години. Всяка трета вечер пробягваше шест мили в Централ Парк, а в просторния си апартамент на Шейсет и шеста улица разполагаше с малко, но богато оборудвано фитнес студио. Преди хилавият Дейвид Кроу да се усети, началникът му го хвана изотзад, вдигна го, отнесе го до масата, изправи прекатурения стол с крак и стовари младия мъж върху седалката.

— Ау! — изкрещя Дейвид. — Какво правиш!

Питър се наведе към лицето му и Дейвид инстинктивно вдигна ръце да се предпази.

— Не смей да ме заплашваш! — просъска началникът. — Една необмислена дума и те хвърлям на вълците.

Дейвид промърмори нещо неясно. Питър се беше задъхал. Прокара ръка по лицето си и се върна на мястото си. Поседя мълчаливо с разочарована, почти печална физиономия.

— Ще подпишеш този документ — заяви най-сетне той и издърпа от папката няколко листа, закрепени с телбод. — А след като го направиш, ще получиш чек за сто хиляди долара и ще се ометеш оттук.

— Какво е това? — попита Дейвид и кимна към листовите.

— Прочети ги.

— Не ми се чете.

— Декларация.

— И какво декларирам?

— Задължаваш се да напуснеш работа, да признаеш престъпленията си и три години да не се занимаваш с фирми-конкуренти на „Мъркюри“. С подписа си удостоверяваш, че си запознат с клаузата всички данни за теб, касаещи конфискацията на дрога, да бъдат предоставени на полицията, ако нарушиш споразумението. Подобно нарушение от твоя страна отменя автоматично и споразуменията с жените, пострадали от контактите си с теб. Те ще могат да те подведат под отговорност, без да връщат тлъстите обезщетения, които им изплатихме.

Пръстите на Питър забарабаниха по червената папка.

— Трябва да призная, че сте много бързи — отбеляза Дейвид. — Подготвили сте всичко това само за няколко часа.

— Документите са готови от последния път, когато сгафи. Адвокатите ни отдавна следят проявите ти. Ще го прочетеш ли, или не?

Дейвид нервничеше на стола. Мъчеше да се потисне желанието да избяга.

Просто да се махне оттам, както някога, когато майка му падна по стълбите.

По лицето му течеше пот и му пареше на очите.

Няма да се справят без него. Той провежда всички тестове. Открива пропуски в програмите, направени от другите идиоти. Той, Дейвид Кроу, се грижи джаджи, произведени от „Мъркюри“, да функционират, както трябва.

Направо не можеше да повярва, че му бият шута. Една вечер, скрит зад водния охладител, чу двама колеги да си говорят:

— Дейвид Кроу е направо недосегаем!

Самата истина. Никой не би посмял да го пипне.

Златното момче, геният на компанията.

Но ето че го изритаха.

Само да знаеха какви ги върши нощем в лабораторията!

— Спомена за пари — обърна се Дейвид към Питър.

— Ако има нещо, което да притежаваш в изобилие, това са пари. Но понеже сме принципни, ще ти направим малък жест и ще ти дадем сто хиляди долара, ако веднага подпишеш декларацията, предадеш всички магнитни карти за достъп до помещенията на компанията и се ометеш оттук завинаги.

— Трябва да си събера нещата — отвърна Дейвид, който вече дишаше с отворена уста, защото въздухът не му стигаше.

Питър се усмихна снизходително и поклати глава.

— Дейвид, не ставай смешен! Няма как да ти позволим да вземеш каквото и да е от кабинета си. Умно момче си, а се излагаш. Охраната ще прегледа вещите ти и ще отдели само снимки и подобни лични неща. Доколкото съм виждал, в кабинета ти няма почти никакви сувенири. Ще ги опаковаме в кашон и ще ти го изпратим. Да не ти стана лошо, Дейвид?

Питър Адамс се наведе напред, наклони глава и се усмихна съчувствено, докато се опитваше да улови погледа на младежа.

— Може ли малко вода? — попита Дейвид.

— Ще подпишеш ли?

Стаята се сви пред очите на младежа.

Трикът им проработи.

*Проклятие! Смехотворният им трик наистина проработи!*

Скроиха му шапката. Намериха начин да се отърват от него.

Мамка му.

Искаше му се просто да избяга.

Изведнъж, толкова неочаквано, че Питър Адамс повдигна изумено вежди, Дейвид грабна листовете от масата и отвори на последната страница.

Питър му подаде химикалка.

Дейвид надраска нечетливо подписа си. От натиска хартията изскърца.

— Напиши и инициалите си най-долу на всяка страница — настоя Питър.

Дейвид прелисти нервно страниците, а третата се откачи.

— Благодаря — кимна Питър, след като младежът изпълни всички изисквания, и извади чек от джоба на ризата си. — Ето ти парите.

Дейвид стана, този път бавно, за да не падне. Откачи картата от колана си, която хем служеше за идентификация, хем осигуряваше достъп до помещенията, и я хвърли върху масата.

— Имам само тази. Ако не ми вярваш, провери в регистъра.

По лицето на Питър не трепна и мускул. Продължаваше да стои спокойно, хванал небрежно чека с два пръста. Все едно плаща на проститутка, помисли си Дейвид.

— Охраната ще те изведе. Убеден съм, че сърдечноболните по целия свят биха те изпратили с благословия, ако те познаваха.

— Kill those motherfuckers for all I care!<sup>[6]</sup> — процеди Дейвид.

Прикова поглед към вратата и тръгна натам. Дръпна чека от ръката на човека, който допреди малко беше негов шеф, и хукна навън.

**11:03**

**Централата на „Мъркюри Медикъл“, „Манхатън“, Ню Йорк**

Питър Адамс не беше виждал по-стерилен кабинет от работната стая на Дейвид Кроу. Плъзна поглед по лавиците с книги отдясно, а после по двойното бюро до другата дълга стена, но така и не видя никаква лична вещ. Нито снимка, нито детска рисунка, нито някой от онези глупави сувенири, каквито хората си купуват, когато отидат на екскурзия в чужбина. Нито дори повехнало саксийно цвете на перваза. Книгите и папките по рафтовете стояха подредени грижливо и на еднакво разстояние от ръба. Върху голямото бюро цареше същият маниакален ред: поставка за химикалки без реклама, сива подложка за писане пред единия стол, клавиатура и монитор пред другия. Под бюрото, до отделен шкаф с чекмеджета, стояха още три компютъра. Всички устройства бяха изключени.

Стерилната атмосфера в помещението се подсилваше от лек мирис на хлор. Питър Адамс подуши озадачено въздуха, чудейки се откъде идва миризмата.

— Този тип страдеше от милион фобии — обади се служителят от охранителната фирма; беше се присламчил безшумно до Питър и го стресна. — Например изпитваше ужас от бактерии. Направо недоумявам как е събрал кураж да взема наркотици. Той е маниак на тема контрол. — Мъжът се почеса по главата. — Какво искате да направим?

— Проверете всичко. Абсолютно всичко. При колебание дали нещо трябва да се бракува, се обръщайте към някой от отдела. Ако още се колебаете, идвайте при мен. Не пропускайте нищо.

— Добре. Ще отнеме няколко дни.

Питър не отговори. Налегна го неочаквано униние. Дейвид Кроу беше твърде антипатичен, за да се привърже към него, ала въпреки това осъзнаваше каква трагедия е човек с гениални заложби да си пропилее така живота.

— Добре — отсече той и махна неопределено с ръка към вътрешността на стаята, където трима души от охраната сваляха книги и папки от рафтовете и ги подреждаха в кашони. — Ако ви потрябвам, знаете къде да ме намерите.

Забеляза, че върви неохотно към асансьора и кабинета си. Някога бе толкова горд, задето успя да отмъкне Дейвид под носа на „Сони“ и преди Министерството на отбраната, НАСА, „Дженерал Моторс“ и куп други кандидати да го глътнат. Сякаш предложението на „Аполо“ победи останалите заради примамливата за младежа перспектива да работи с компютри, коминиращи с човешките тъкани.

Пейсмейкъри.

Имплантируеми дефибрилатори.

Невростимулатори.

Кохлеарни импланти.

И други от този сорт.

Освен необяснима способност да създава, да анализира и да вниква в устройството на компютърни програми, Дейвид притежаваше и невероятна визия за бъдещото развитие на медицинските технологии. Например вярваше, че щом глухите чуват с помощта на специални импланти, значи е възможно и слепите да прогледнат с помощта на модерна апаратура.

Най-сетне Питър се дотътри до кабинета си, където го очакваше голяма снимка на усмихнатата Катрин върху бюрото му, три красиви орхидеи на перваза и обичайният безпорядък по препълнените рафтове. Към Дейвид изпитваше предимно съжаление. Отнякъде знаеше, че след семейна трагедия социалните настанили тогава десет-дванайсетгодишното момче в приемно семейство. Новият му баща веднага разбрал какви необикновени заложби притежава малкият и го запознал с най-изтъкнатите светила на съвременните компютърни технологии. Но за жалост явно не се е погрижил за друго освен за препитанието на протежето си, заключи Питър Адамс и седна на стола.

Дейвид Кроу наистина бе за оплакване.

Но и положението на Питър не беше никак розово. Натовариха го със задачата да намери заместник. В момента началникът нямаше представа къде да намери достоен приемник на Дейвид.

Най-вероятно такъв човек просто не съществуваше.

09:30

ГРУС, Берюм

Патологът говореше с неприятно стържещ глас, а лошата връзка го правеше още по-непоносим. Сякаш се бе заврял в най-забутаната стая на държавната болница. Сара Цукерман обмисляше дали да не го помоли да я набере от друг телефон.

— Заключението е готово — издекламира сухо той. — Или поне временното заключение: скорошен сърдечен инфаркт, както впрочем очаквахме.

Сара стискаше слушалката между бузата и рамото си, докато въртеше нож за писма със сребърна дръжка в ръцете си. Прокара десния си показалец по фината украса на дръжката и внимателно докосна върха му. После натисна по-силно.

— Съгласна съм с вас — промълви тя.

— А колкото до казаното от вас, ще ви зарадвам с новината, че няма следи от тампонада.

Острието се заби в кожата ѝ. Сара остави ножа за писма и се вторачи в капчицата кръв, която постепенно се увеличаваше.

Не знаеше какво точно усеща. И все пак сякаш опасението, че Ерик е починал по нейна вина, отстъпи пред моментно облекчение. Той беше мъртъв и трагичната вест нямаше нищо общо с въпроса дали тя е предизвикала, или не кончината му, пробивайки по невнимание дупка в сърцето му по време на операция, с която изобщо не биваше да се нагърбва.

Патологът продължи да „стърже“:

— Бернтсен не е страдал от коронарна болест, затова инфарктът би могъл да се нарече неочакван. Но все пак говорим за възрастен човек. Нямаме основания да подозираме цереброваскуларен инцидент или белодробна емболия.

— А имплантираният дефибрилатор?

— Накарах един от електрофизиолозите ни да го погледне, но той отказа да прави толкова... — гласът се изгуби за малко —... интимен — продължи патологът, радостен, задето най-после е намерил точната дума — оглед на възрастен колега. Затова изпратих да повикат кардиоложка от стационара. Тя не откри нищо смущаващо.

Сара лапна пръста си и затвори очи.

Чувстваше неизразимо облекчение: вече не можеше да го отрече.

Несъмнено допусна грешка, съгласявайки се да оперира бивш любовник. Въпреки че прекратиха връзката си преди повече от три години, Сара не само наруши лекарската етика, а и извърши нечувана глупост, като се поддаде на увещанията му. Емоционалната връзка с пациента под ножа е табу в тези среди, независимо дали става дума за омраза, любов или за смесица от двете.

Както беше в нейния случай.

След като съдебномедицинският доклад показа, че пациентът е починал от инфаркт, а не от сърдечна тампонада, Сара почувства как хищните нокти, стиснали стомаха ѝ, малко поотпускат хватката.

През изминалата нощ не мигна, а на сутринта, когато пердетата пред прозорците на спалнята ѝ се обагриха в розово и вече нямаше смисъл да се мъчи да заспи, стана и се зае да подготвя доклад за Коре Беняминсен относно провинението си. Шефът на болницата съвсем сигурно щеше да изпрати доклада за разглеждане в комисията по етика към здравното заведение. Седнала пред компютъра, Сара усети как я побиват ледени тръпки: член на комисията беше и Ларш Квам.

След две чаши кафе и три скъсани чернови тя реши да изчака първоначалния доклад от аутопсията.

Вече дишаше по-леко.

— Състоянието на тялото подсказва, че Бернтсен е паднал много лошо — продължи патологът. Сара слушаше разсеяно. — Сутурите<sup>[7]</sup> се бяха разтворили. Разрезът зееше. Доколкото знам, намерили са го в гората. Сигурно се е спянал, ако се съди по синините по тялото му. Направо не ми го побира умът как светило като Бернтсен тръгва из гората само два дни след сериозна операция, но за щастие не е моя работа да разсъждавам по въпроса. Имплантираният дефибрилатор не е пострадал.

Сара усети миризмата на Ерик като внезапен полъх.

От чистото му тяло винаги се носеше неопределен аромат на ванилия и пипер. Появяваше се само с безупречно изгладени ризи. Веднъж, докато бяха заедно, Сара се събуди посред нощ и погледът ѝ падна върху ризата му, окачена на вратата на гардероба. Лунната светлина придаваше леденосинкав оттенък на белия плат. Сара дълго се визира в ризата. Накрая стана и на пръсти я отнесе в банята. Жена му Будил гладеше ризите му, переше и готвеше. Будил отгледа двете му дъщери и сина му, изтърсака в семейството, за който Ерик бе настоял. Именно раждането на малкия попречи на Будил да се върне на работа, след като дъщерите им поотраснаха и не се нуждаеха непрекъснато от грижите ѝ. А когато момчето навлезе в юношеска възраст, и Ерик, и Будил прецениха, че за нея е вече късно да се връща към професията си. Три пъти седмично тя гладеше ризи, без изобщо да подозира, че те пренощуват на закачалка в спалнята на Сара Цукерман.

— Ало? Там ли сте? — попита патологът.

— Да, да. Чувам ви. Благодаря за информацията. Ако в окончателния доклад се появи нещо различно, моля да ме уведомите.

— Разбира се. Дочуване.

Той затвори. Сара остави телефона. Ако смъртта на Ерик Бернтсен действително е настъпила вследствие от инфаркт, имплантираният дефибрилатор трябва да регистрира камерно мъждене, сети се тя. Кардиостимулаторите от този тип играят роля и на „черна кутия“, записваща „повредите“ в сърцето на приносителя секунди преди катастрофата. За миг Сара се поколеба дали да не сподели хрумването си с патолога.

Двата ѝ пейджъра започнаха да писукат едновременно.

Единият показваше номер 4300, тоест централата. Търсеше я човек извън болницата. Ще се наложи да опитат по-късно, реши тя. Второто повикване идваше от служебен мобилен телефон на неин колега. Явно Петер Бротен се опитваше да се свърже с нея.

Сара въздъхна и се изправи. Разреса с пръсти къдравата си коса и вдигна очи. Необичайната за месец май жегга се задържа. Небето се нажежи до бяло. Тревните площи между крилата на болницата придобиха неестествено тъмнозелен цвят. По прозрачната повърхност на водата се носеше ято патици. Момченце, още в детска количка, им хвърляше трохи от кифличката си, а майка му четеше вестник, седнала на ръба на басейна.

На Сара ѝ се прииска да излезе навън и да храни патици; да разтвори книга под сянката на някое дърво.

Ерик Бернтсен почина, но не по нейна вина.

Повъртя между пръстите си медальона на врата си с формата на Давидова звезда. После бързо го мушна на обичайното му място под блузата си и го притисна под сутиена.

Реши да забрави Ерик Бернтсен.

Както съумя да прогони мисълта за Будил, като премести онази риза, така щеше да тегли чертата и под страстната, противоречива, а през последните години, когато той вече не я искаше, и болезнена връзка с Ерик. Сара се изненада, че не изпитва съкрушителна скръб. Тъга — да, но не и скръб. Смъртта на пациентите ѝ винаги я натъжаваше и сега тя тъжеше за Ерик като за когото и да е от починалите си пациенти. Облекчението ѝ не се дължеше на оневиняващото заключение на патолога, а по-скоро на невъзможността повече да копнее за Ерик.

Усещането за свобода взе връх над болката.

Докато излизаше от кабинета, се спря пред огледалото. Изглеждаше страшно изморена, бледа, с натезали и подпухнали клепачи. Доскоро безсънните нощи не ѝ се отразяваха видимо. Все пак бяха неизбежна част от ежедневието на лекарите в болница. Направи гримаса с широко отворени очи, а после стисна клепачи няколко пъти.

Упражнението подобри малко вида ѝ.

Но необходимостта от козметична операция ставаше все по-неотложна.

В сряда, само след пет дни, Сара заминаваше за Денвър, Колорадо, за да вземе участие в ежегодния научен конгрес „Сърдечен ритъм“ заедно с десет хиляди кардиолози от цял свят. Очакваха я срещи с много колеги, късни вечери, запивки в хотела. Отражението в огледалото никак, ама никак не ѝ вдъхваше кураж. Реши в понеделник да намери малко време за козметик.

Разроши къдриците си, извади червило от джоба на престилката си, бързо мацна малко цвят върху устните си, поизправи се и се усмихна сухо на себе си. После отвори вратата и излезе да потърси Петер Бротен.

**17:00**

**Хотел „Уолдорф Астория“, „Манхатън“, Ню Йорк**

— Името доктор Ерик Бернтсен говори ли ви нещо? — поинтересува се Ото Шулц.

От изненада Агнес Клеметсен се вторачи в него с полуотворена уста.

Седяха в бара на „Уолдорф Астория“. Той — пред чаша шампанско, тя — пред съскаща сода със сърцевидни ледчета. След няколко минути лимузина щеше да ги заведе на вечеря във „Four Seasons“. Ото Шулц настоя да изпият по едно питие преди това, но като истински кавалер не възрази на безалкохолния ѝ избор.

— Професор Ерик Бернтсен? — смотолели тя. — Електрофизиологът?

— Неподражаем и единствен по рода си — отвърна Ото Шулц и вдигна чашата си. — Страхотен мъж.

Агнес Клеметсен познаваше професор Бернтсен, разбира се.

Непоправимият особняк участваше в управителния съвет на университетската болница в Осло като представител на служителите по времето, когато Агнес работеше там като главен



мениджър. Всички го знаеха като изключителен специалист и учен, надарен и с педагогически усет, който го превръщаше в любимец на студентите. Ала освен това Бернтсен се проявяваше като арогантен скандалджия и не пропускаше случай да се скара с ръководството на болницата. Непрестанно им пилеше на главите за още пари, избухваше при всяко предложение за орязване на средствата, бълваше змии и гущери, отправяше заплахи, ругаеше и се зъбеше. Преди няколко години мястото му в управителния съвет зае доста поговорчива ревматоложка, която разбираше, че болница с обществено финансиране не може да пилее пари за щяло и нещяло. Ревматоложката умееше да прави бюджетен разчет и да осъзнава последствията от превишаването му.

Агнес Клеметсен не знаеше обаче какво иска да чуе Ото Шулц. Тя не допускаше двамата с Ерик Бернтсен да се познават. Ото Шулц имаше медицинско образование, ала цял живот бе работил в сферата на бизнеса. Бернтсен наистина се смяташе за голяма клечка в родината си, но Агнес Клеметсен не се сещаше какво би могло да го свързва с великия Шулц.

Ако пък двамата действително се познаваха, тя трябваше да си мери приказките. Кой знае, може да са първи дружки, а Агнес Клеметсен не понасяше Ерик Бернтсен. Затова предвидливо си замълча. Вдигна чашата си, все едно мисли. Отпи. Преди да преглътне течността, Ото Шулц се наведе поверително към нея:

— Мъртъв е — съобщи той с басов тембър. — Горкичкият! Инфаркт. Каква ирония, а? Цял живот поставя пейсмейкъри и имплантируеми дефибрилатори, а самият той умира от сърдечен удар.

Ото Шулц поклати глава и премлясна със съжаление.

Агнес Клеметсен кимна съвсем леко.

— Познавахте ли го? — повтори въпроса си той.

— Колата ви очаква, сър!

Спаси я възслаб келнер, само кожа и кости, облечен в безупречно бяла риза и черен панталон. Наведе се с лека чупка в кръста, за да се доближи до ухото на Шулц. Така Агнес Клеметсен се отърва от обяснения.

По същия начин бе стигнала до върха. Като основа ѝ послужи солидното ѝ образование. По пътя към успеха тя не пести усилия. Ала особено важен се оказа деликатният ѝ усет кога да замълчи.

Пое с усмивка протегнатата ръка на Ото Шулц.

— „Four Seasons“ — рече тя и двамата тръгнаха. — Никога не съм имала удоволствието да опитам храната там.

— Значи ви очаква приятна изненада — отвърна той и на път към лимузината пхна десетдоларова банкнота в ръката на слабичкия келнер.

Увлечени в разговор за последната изложба в музея „Гугенхайм“, нито Ото Шулц, нито Агнес Клеметсен забелязаха недоволната му физиономия.

— Задължително трябва да я разгледате, докато сте тук — увери я Ото Шулц.

**19:00**

**ГРУС, Берюм**

Ула Фармен спеше на стола в кабинета си облегнат, с изправен гръб и крака върху пода. Бе отпуснал ръцете си на тънките ръкохватки. Дори главата му не бе клюмнала настрани.

Ако го погледнеш отзад, не личеше изобщо, че спи. Сякаш просто гледаше през прозореца.

Пет деца, две висши образования — първо в Университета за технически и естествени науки в Тронхайм, после следване по медицина — а след това десет години работа в болницата го приучиха да заспива където свари, дори да се отворят само пет свободни минути: седнал, легнал. Случваше се да се унесе в дрямка и прав за няколко секунди, докато се олюлее и се събуди, отпочинал и готов за следващото препятствие.

Този път го събуди телефонът. Премлясна, разтърка очи и вдигна слушалката.

— Обажда се Хана от телеметрията.

— Да?

— Става дума за пациентка на име Берит Карлсен, родена през 1974-а, приета преди три дни за...

— Сещам се — прекъсна я Ула. — Какво за нея?

— Ще прегледаш ли ЕКГ-то ѝ? Налице са делта вълни, които понякога говорят за WPW-синдром<sup>[8]</sup>.

Пръстите на Ула затанцуваха по клавиатурата, докато я слушаше. Влезе във вътрешната система с досиета на пациентите и отвори картоната на Берит Карлсен — сравнително млада жена без сериозни здравословни проблеми, но с оплаквания от силна тахикардия. Симптомите се припокриват с клиничната картина при WPW-синдром, помисли си Ула, докато разглеждаше ЕКГ-то на екрана.

— Нищо не виждам — промърмори той, наведе се по-напред и присви очи в търсене на симптоми на проводни нарушения. — Кой твърди, че се виждат делта вълни?

— Доктор Цукерман.

— Аха.

От взиране графиката се запечата под клепачите му и той продължи да я вижда дори след като стисна очи, за да ги навлажни.

— Честно казано, не виждам нищо такова — повтори той. — Но ще се обадя на доктор Цукерман за потвърждение. Преди да ти кажа, в никакъв случай не слагай пациентката на тамбокор.

— Благодаря. Дочуване.

Тишина. Всъщност трябваше да се обади не на Сара, а на Ларш Кваме, защото той беше дежурен за спешни консултации.

Горко му, ако звънне в петък вечер на доктор Кваме.

Той отдавна бе забелязал колко близки отношения поддържат Сара и Ула и изливаше върху него цялата помия, която бе насъбрал срещу доктор Цукерман. Отгоре на всичко веднъж дори го нарече в присъствието на колеги „играчката на Сара“.

Макар че по правилник в задълженията на дежурните за спешни консултации да не влизаше да са на линия седем дни в седмицата, Ула не обичаше да ги безпокои през уикендите.

Особено ако дежурният се казва Ларш Кваме.

Вдигна слушалката и набра номера на Сара. След четири сигнала за „свободно“ се сети, че в събота евреите отбелязват Шабат.

Досега бе останал с впечатлението, че Сара Цукерман не вярва в Бог. Двамата поддържаха предимно колегиални отношения, но през последните няколко години започнаха и да се събират пет-шест пъти в годината. Децата на Ула обожаваха Сара. Таряй пламваше само при споменаването на името ѝ. Според Гюру синът им изживявал първото си истинско

влюбване, и то в жена, по-възрастна от него близо трийсет години.

Ула разбираше младежа.

Сара Цукерман не можеше да се нарече красавица в класическия смисъл на думата. Косата ѝ беше прекалено непокорна, устата — голяма, а и няколко килограма повече не биха навредили на фигурата ѝ. И все пак в нея имаше нещо екзотично. Не само заради ослепително сините очи, смуглата кожа и напълно естествените пълни устни. Чарът ѝ се криеше най-вече в поведението ѝ, в походката, в начина, по който говори и седи, в сърдечния ѝ смях, в хладната ѝ ирония. Влезеше ли някъде, Сара Цукерман изпълваше цялото помещение с магнетичното си присъствие. През живота си Ула Фармен не бе срещал по-обаятелна, арогантна и впечатляваща жена от нея.

И въпреки това личният ѝ живот оставаше забулен в тайна за него.

— Ало — обади се тя.

— Здравей — смути се той. — Аз съм, Ула.

— Здравсти. Почакай малко.

Той чу тракане и хлопване на врата, най-вероятно на фурна.

— Ето ме — върна се Сара. — Какво има?

— Става дума за наша пациентка — колебливо подхвана Ула. — Казва се Берит Карлсен, родена през 1974-а, приета преди...

— Защо не се обади на дежурния? — попита малко остро тя.

Ула захвапа нокътя на десния си палец.

— Ларш Кваме — отрони той.

— Какво?

— Той е дежурен. Избягвам да му се обаждам, освен ако не е крайно наложително. А и ти си вписала информация за делта вълни. На кардиограмата не забелязах нищо смущаващо, но не изключвам да има...

— WPW-синдром — прекъсна го тя. — Започни терапия с тамбокор. Два пъти по сто милиграма. Дай ѝ и малка доза бетаблокер, за да не рискуваме.

Ула записа препоръките на гърба на стар самолетен билет, който още не бе регистрирал в „Евробонус“<sup>[9]</sup>.

— Добре. Благодаря ти. Извини ме за безпокойството.

— Можеш да ми се реваншираш с малка услуга. Забравих да включа пейджъра ми да се зарежда в кабинета. Ако не те затруднявам, моля те иди да го включиш. Обикновено е или в бюрото ми, или в джоба на престилката. Тя стои закачена зад вратата.

— Ясно.

— Има ли друго?

Той мълчеше.

— Ало? Ула?

— Сара, любопитно ми е...

— Какво?

— Празнуваш ли Шабат? Питам, защото понякога работиш в събота и...

— Шабат не се празнува, а се спазва. Ти да не би да празнуваш неделя, Ула!

Настъпи кратко мълчание.

— Отговорът е да — каза тя. — Ако имам възможност, не работя. Правя го заради Тея. Нито вярвам в Господ, нито спазвам суеверия. Виж, дядо Коледа си го обичам. Общо взето, не съм от съвестните юдеи.

Ула се почувства неловко не защото я попита — зададе въпроса с приятелски намерения, — а по-скоро защото тя се почувства длъжна да му отговори. Сара имаше навика да увърта, когато не желае да откровеничи по някаква тема. Обикновено не ѝ се налагаше. Приятелството между нея, професор с дългогодишен опит и международно признание, и него, близо десет години по-млад баща на пет деца, който така и не се научи да мисли, преди да си отвори устата, се бе превърнало в игра с определени правила: Сара задаваше въпросите, Ула ѝ отговаряше; когато обаче си разменяха ролите, Ула получаваше в отговор наполовина измислени истории за живота ѝ. Искаше му се да узнае повече за нея. Като професионален ментор Сара беше ненадмината. Като шеф — строга, понякога несправедлива. А по време на личните им срещи извън болницата се държеше мило, чаровно и открито, но въпреки това Ула оставаше неизменно с усещането, че е измамен.

Сякаш Сара играеше роля.

И Гюру бе забелязала колко бдително и резервирано разговаря Сара. Дори по американски широката ѝ усмивка, дружелюбните обръщения и начина, по който леко докосваше събеседника си, не прикриваха дистанцираността ѝ. Гюру умееше да преценява добре хората и когато преди половин години сподели, че според нея Сара страда от старателно прикрита неспособност да се привързва към хората, Ула се съгласи с нея.

От друга страна, как да си обясни привързаността на Сара към Теа?

Понякога Ула се питаше дали пък историята с осиновяването не го накара да обикне Сара. По това време Ула завършваше специализацията си по вътрешни болести в Държавната болница. Слуховете за доктор Сара Цукерман изпревариха идването ѝ — нещо обичайно за болничните заведения. Плъзна мътва за автомобилна катастрофа, за момиче, останало кръгло сираче... Само часове по-късно Сара Цукерман напуснала болницата в Кливланд и отпътувала за Норвегия, за да поеме грижите за детето — нейна племенница. Ула почука на вратата ѝ по време на обедната почивка и се представи. Явно беше първият, който я пита без заобикалки какво кара специалист с международна слава в разцвета на силите си да зареже всичко, въпреки че многобройните роднини на племенницата ѝ по майчина линия са съгласни да поемат грижите за нея.

В отговор Сара се усмихна и го поправи съвсем дружелюбно: да започнеш работа като професор в университетска болница в столицата на Норвегия далеч не означава да „зарежеш всичко“. После го покани на вечеря и му изнесе лекция за етичните си и морални виждания, от която му се зави свят. Той се влюби в нея.

Влюбването премина, но не и възхищението. Ула обичаше играта помежду им, негласния договор да получава отговор само ако Сара има желание да споделя.

Тъй като тя много рядко изпадаше в откровения, Ула остана крайно удивен, когато Сара в четири изречения обобщи отношението си към Господ и юдаизма.

— Разбирам — каза той. — Ясно.

— До началото на Шабат остава по-малко от час — напомни тя. — Ще затварям. Във фурната пека хала<sup>[10]</sup>. Ако те интересува още нещо за личния ми живот, просто попитай. Винаги ще ти отговоря. Става ли?

По гласа ѝ личеше, че се усмихва.

— Дочуване. Непременно ще включа пейджъра ти да се зарежда. Благодаря за...

— Леко дежурство — прекъсна го тя и затвори.

Ула Фармен въведе кода в заключващото устройство на кабинета. Чувстваше се неспокоен. Всички служители на болницата имаха задължението да променят кодовете си през две седмици. Сара му бе дала тази комбинация преди половин година и тя още важеше. Явно не спазваше инструкциите. Ула никога не би влязъл в кабинета ѝ без изрична заповед от нейна страна, но въпреки това се почувства като крадец, когато чу как механизмът леко избръмча и щракна. Огледа се трескаво, натисна дръжката и влезе.

Лъхна го лека, едва доловима миризма на парфюма ѝ.

Осветлението се включи автоматично. Университетската болница „Грини“ бе оборудвана по последна мода. Специални сензори улавяха движението и активираха лампите. Така болницата спестяваше няколко хилядарки на година от разходите за електричество. Здравното заведение беше свързано с огромна инсталация за геотермална енергия, а върху плоския покрив, интегрирани в архитектурния стил на сградата, имаше слънчеви колектори, които снабдяваха сградата с топла вода и множество награди за принос към опазването на околната среда. За сметка на това не се обсъждаше, че болницата ще си възвърне средствата, вложени в проекта, след около половин век.

Кабинетът на Сара се намираше в пълен ред за разлика от работното място на Ула — доста по-тясно, затрупано с разпилени книги, списания, книжа и непотребни вещи, които той постоянно се чудеше дали да изхвърли. В кабинета на Сара го посрещнаха грижливо подредени рафтове, симетрично разположени мебели и голямо бюро, където нямаше нищо излишно: монитор, клавиатура, поставка за химикалки, купчина книжа.

Нито следа от пейджър.

Ула се чувстваше неловко. Дори след двайсет години брак винаги носеше на Гюру чантата, без да я отваря, когато тя го помолеше да извади нещо оттам.

Огледа се за закачалката зад вратата. Наистина — там висеше бяла престилка. Да пребърка джобовете ѝ му се струваше кошунство и той се поколеба няколко секунди. После тръсна глава, ядосан на глупавите си скрупули, и бръкна в единия джоб.

Вместо пейджъра извади... ИКД. Очите му се разшириха от изненада, преглътна с мъка и се почеса по наболата брада.

После инстинктивно извади от кошчето латексова ръкавица и сложи дефибрилатора върху нея. Беше чувал за доста случаи на лекари, пострадали от електрически удар поради непредпазливост при контакт с експлантиран ИКД.

Имплантируемите кардиовертер-дефибрилатори винаги са в стерилна опаковка и се държат заключени в стаята за пейсмейкъри, разсъждаваше Ула. Или се намират в гръдния кош на пациентите. Доставчиците на медицинска техника наистина носеха мостри на лекарите, но на Ула не му хрумваше нито една причина началникът на отделението Сара Цукерман да се разхожда из болницата с ИКД в джоба.

Повдигна внимателно апаратчето, сякаш се надяваше да намери отговор на въпросите си върху студения титанов пръстен. Пулсът му се ускори. По повърхността се виждаха червеникави следи — вероятно от кръв. Изведнъж си даде сметка кое го ужаси и едва не изпусна дефибрилатора.

Мострите винаги са безупречно чисти, а неизползваните ИКД-и — стерилни. Ула хвана апаратчето с два пръста и го вдигна срещу светлината.

Този ИКД беше мръсен и това се виждаше дори през латексовата ръкавица.

Защото явно вече го бяха използвали.

Ула намери в джоба на Сара ИКД, който е бил имплантиран в човешко тяло, а после изваден оттам.

Навремето майка му положи неимоверни усилия да го научи да не отваря чужди писма, чекмеджета и чанти, защото бе забелязала колко е любопитен. От малък не изпускаше дума, запомняше всичко и непрекъснато задаваше въпроси. Желязната дисциплина у дома и непрестанните напомняния от страна на родителите му да се въздържа от прояви на нездраво любопитство дадоха резултат.

Но не успяха да притъпят вроденото му желание да знае всичко.

Ула дълго оглежда устройството в ръката си.

Съвсем сигурно тази находка си имаше обяснение. Обикновено, когато почине пациент с имплантиран кардиостимулатор, малкият компютър се третира като специален отпадък. По принцип асистентите изваждаха устройства от телата на мъртъвци, а не тримата професори в болницата. А ако по някаква причина Сара Цукерман се бе заела лично с тази операция, едва ли би се разхождала из коридорите с експлантиран ИКД в джоба.

Направо абсурдно.

Навярно няма нищо тревожно, опита се да се успокои Ула. А и това не го засягаше пряко. Намираше се в кабинета на Сара, а устройството — в джоба на нейната престилка.

*Но от чие тяло е изваден проклетият ИКД?*

Дали да не се обади и да я попита?

Не.

Пак усети парфюма на Сара и разшири ноздри.

Не беше изключено някой, който си пада по неприятните шеги, да е пуснал апаратчето в престилката ѝ. Ако не шок, на нейно място Ула би изпитал ужас, вадейки от джоба си окървавен кардиостимулатор без ни най-малка представа как се е озовал там. Макар Сара да не губеше толкова лесно присъствие на духа, едва ли би сметнала шегата за забавна.

Колебливо бръкна в десния си джоб с вцепенени пръсти. При досега до студения метал на телефона съвсем изтръпна.

— Идиот — ядоса се на себе си и го извади.

Реши да ѝ изпрати съобщение, за да не смущава почивката ѝ с цял разговор. Всъщност не се знаеше дали изобщо телефонът ѝ е включен. Пръстите му заиграха по клавишите, преди да се е отказал.

„Докато търсех пейджъра ти, намерих един ИКД в джоба ти.“

Вторачи се за миг в написаното и прибави:

„Изглежда като изваден от пациент.

??????????

Обади се, когато можеш.“

Натисна с палец копчето „изпрати“.

Още преди да бръкне в другия джоб на престилката, за да провери дали пейджърът е там, телефонът му звънна. „Сара Ц“, появи се на екрана. Ула вдигна:

— Да, моля — предпазливо рече той.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— В смисъл?

— Какво си намерил в джоба ми?

Той се огледа. Продължаваше да се чувства като крадец. Приблужи се до стола ѝ.

— Тъкмо търсех пейджъра ти, както ме помоли, и вместо него извадих ИКД от джоба ти. Мръсен е, с полепнала кръв.

— ИКД? В *моя* джоб?

— Да!

— И как се е озовал там?

— Че аз откъде да знам!

— В моята престилка? Тази, дето е закачена зад вратата? Шегуваш ли се?

— Сара, в момента съм в кабинета ти, а устройството се намира пред мен.

Настъпи мълчание.

— Тествай го — нареди сухо тя. — Направи разпечатка и ми се обади веднага щом приключи дежурството ти.

— Добре.

— Благодаря ти.

И затвори! Ула се облегна внимателно назад, все едно се съмняваше дали облегалката ще издържи тежестта му. Гюру ще му се разсърди, ако не се прибере веднага след работа. Следобед му каза по телефона, че вече се чувства по-добре, но близнаците се разболели и започнали да повръщат.

Ула искаше само едно: да затвори очи и да поспи.

Но се изправи, помоли се наум дежурството му да мине леко и реши при първа удобна възможност да разчете информацията от дефибрилатора. Мушна го в единия си джоб, а телефона — в другия, и се върна в кабинета си.

Съвсем забрави, че трябваше да зареди пейджъра на Сара.

**23:59**

**Улица „Ботстьоюре“, квартал „Хьовик“, Берюм**

Сара се събуди изведнъж и се почувства съвсем бодра. Не разбра кое е смутило съня ѝ. Според будилника бе спала по-малко от час.

— Теа — промърмори разтревожено тя в тъмното.

Никой не се обади.

На вратата някой позвъни.

Раздразнена и притеснена, Сара отметна завивката, стъпи върху студения под и дръпна халата от закачалката до вратата. Излезе от стаята. С всяка крачка тревогата ѝ се стопяваше, но гневът се засилваше. Надникна в спалнята на Теа. Макар вече навлязла в юношеска възраст, племенницата ѝ настояваше през нощта вратата да стои отворена, а нощната лампа — включена. Сара съвсем се успокои: момичето спеше дълбоко и неподвижно в стаята, окъпана в синкава светлина.

Звънецът на вратата отново се обади.

— Разбрах, де — промърмори Сара.

Слезе на първия етаж и спря за миг. Вместо да се насочи към антрето, се промъкна до прозореца в кухнята и повдигна леко пердето.

— Ула? — изненада се тя.

Той не я видя и вдигна ръка да позвъни пак, но Сара го изпревари и почука леко по

прозореца, за да го спре.

— Идвам. Идвам!

Изтича до вратата и отвори.

— Какво правиш тук? — възкликна тя и го измери с поглед.

В бялата си лекарска престилка Ула изглеждаше още по-блед. Косата му стърчеше на различни посоки, все едно буквално я бе скубал от отчаяние. Над рамото му Сара видя, че е паркирал накриво до кофите за смет, а предната гума на автомобила се намира в лехата с лалета.

— Трябва да ти покажа нещо — задъхано рече той и размаха купчина листове.

Сара веднага разпозна разпечатка от информацията в ИКД.

— Сега? Посред нощ? Какво се е случило, Ула?

— Искам веднага да разбера истината — процеди той и я бутна, за да влезе.

Вътре се обърна и вдигна рязко дясната си ръка. Сара инстинктивно отстъпи крачка назад.

— Погледни! — подкани я нетърпеливо той. — Знаеш ли какво е това?

Чак сега Сара забеляза, че и лявата му ръка е заета.

— Да — тихо отвърна тя. — ИКД. Ще те помоля да намалиш децибелите. Теа спи на отворена врата и...

— Не просто ИКД, а онзи ИКД, който ти постави в тялото на Ерик Бернтсен миналия вторник!

Тя го погледна в широко отворени очи, все едно е нахлул в дома ѝ с взлом. Отстъпи още една крачка назад и придърпа яката на халата си, за да скрие малкото подаваща се гола кожа.

— Какви ги говориш?

— Този ИКД е същият, който ти имплантира на професор Бернтсен — повтори Ула, без да се старае да говори по-тихо, и тикна устройството пред лицето ѝ. — Бернтсен! В момента той е мъртъв и лежи в моргата на държавната болница! Ще ми обясниш ли как дефибрилаторът му се е озовал в джоба ти?

Сара се вцепени.

Не разбираше нищо. Още не проумяваше защо Ула се появи в дома ѝ посред нощ, вместо да дежури в болницата, а тя — да спи. Сара се питаше дали всичко това не е сън. Тръсна отривисто глава, стисна клепачи и пак ги отвори. И така няколко пъти.

Ула продължаваше да стои пред нея.

— Ела — каза накрая тя и го поведе към кухнята. Изчака той да влезе и затвори вратата. — Сядай. Първо ще пийнем кафе.

— Нямам време за кафе. Искам да разгледаш разпечатката.

Тя облиза устни, пое си дъх и сложи спокойно ръка върху лакътя му.

— Ула, заблудил си се. Ще изгладим това недоразумение, но нека първо ти кажа, че е напълно изключено дефибрилаторът на Ерик Бернтсен да е попаднал в джоба на престилката ми.

— Възможно е.

— Не, Ула, не е. По-рано днес говорих с патолога. Погрижили са се за дефибрилатора. Разчели са информацията в него. Не са установили нищо нередно. Утре ще се погрижа това недоразумение да...

— Серийният номер съвпада.

Ула я гледаше с неузнаваемо изражение.



— Какво?

— Серийният номер на този ИКД съвпада с данните за дефибрилатора, който ти имплантира на Ерик Бернтсен — бавно обясни той, без да изпуска погледа ѝ дори за секунда. — И това далеч не е най-лошото.

Сара остана без думи. Имплантируемите дефибрилатори подлежаха на изключителен контрол, и по отношение на регистрацията, и що се отнася до работата с тях. Сара нямаше основания да се съмнява, че Ула е проверил няколко пъти дали номерата, закодирани в устройството, наистина съвпадат с номерата в електронната база данни и в хартиената картотека, която водеха за всеки случай.

— Ето това...

Ула млькна и разгъна върху кухненската маса дълъг лист, нагънат като хармоника: разпечатката на информацията, събрана в дефибрилатора. Единайсет малки листа образуваха половинметрова ивица хартия.

— Ето *това* е най-лошото — довърши Ула и посочи с върха на показалеца си. — И това. И това. И това. И...

Пръстът му се заби във всеки от единайсетте листа. Сара се загърна още по-грижливо в халата си и се надвеси над разпечатката.

В горната част на всеки тънък лист полугланцирана хартия пишеше „МЪРКЮРИ МЕДИКЪЛ, МЪРКЮРИ ДЕЙМОС“ — името на производителя и на продукта, следвани от десетцифрен сериен номер. Всички листове съдържаха различни данни за техническото състояние на дефибрилатора, за начина, по който е програмиран, както и постъпилата в устройството информация за сърдечната дейност на пациента. Последните пет страници представляваха непрекъснатата линия на ЕКГ.

Сара бе разчитала безброй такива разпечатки. Тази се отличаваше само по полето, където следваше да фигурира име и ЕГН на пациента.

Вместо „Бернтсен, Ерик, 030540 46073“, във всеки от единайсетте продълговати правоъгълници бяха попълнени две съвсем кратки думи, написани с големи букви и удебелен шрифт:

FUCK YOU<sup>[11]</sup>, пишеше там.

FUCK YOU, FUCK YOU — единайсет пъти.

11:23

## Централата на „Мъркюри Медикъл“, „Манхатън“, Ню Йорк

Още се случваше Питър Адамс да се сеща за Дейвид Кроу. Особено в моменти, когато животът му поднасяше неприятни изненади. Макар с Катрин да искаха деца повече от всичко, вече стана твърде късно. Питър не говореше за това, но се улавяше как се заглежда по малчуганите в Централ Парк със затаен копнеж, който не смееше да си признае. Понякога усещаше, че възрастта започва да му тежи и физически. Вече не можеше да бяга с някогашната скорост и издръжливост. Усещаше болки в коленете по време на тренировките във фитнес залата. И понеже Питър Адамс рано се научи да оценява добрините, поднесени му от живота, и да не обръща внимание на пораженията, споменът за Дейвид Кроу му помагаше да се почувства благодарен и удовлетворен от съществуването си. Петдесет и четири годишен, той се радваше на добро здраве и отлично финансово състояние.

От петнайсет години беше женен.

А Дейвид Кроу изгуби всичко само на двацет и три. Хилавият, неоценим гений на „Мъркюри Медикъл“ напусна централата на компанията с чек за сто хиляди долара и само три дни по-късно загина при нещастен случай. От любопитство, а вероятно и от съжаление към него, Питър Адамс си направи труда да разбере какво точно се е случило.

Дейвид тръгнал към Флорида. Там наел няколко компаньонки и високоскоростна трийсет и петфутова лодка, която нямал представа как да управлява. Точно пред носа на круизен кораб Дейвид предприел убийствена маневра със скорост близо 50 възела. Лодката се преобърнала. След няколко минути хора от минаваща оттам яхта прибрали на борда трупа на Дейвид със счупен врат и невъобразим коктейл от наркотици в кръвта. Двете проститутки оцелели.

Сега, застанал до богатата си библиотека, Питър Адамс отново се сети за Дейвид Кроу. През 2002-ра охраната прерови вещите му и остави на Питър няколко папки да ги разгледа. Първо той възнамеряваше направо да ги изхвърли, ала после ги занесе в кабинета си и реши да ги прочете при възможност.

На практика такава не се появи.

Папките си останаха на най-долния рафт до стената зад вратата.

След като изгониха Дейвид Кроу, се оказа невъзможно да запълнят празнината, която остана. Гении като него се раждат веднъж на сто години. И въпреки това „Мъркюри Медикъл“ се справи прекрасно и без него. Да разполагаш с извънредно даровит специалист е наистина голямо предимство, но не и гаранция за подобрене на многото сложни програми, с които работеха в компанията. „Мъркюри“ ставаше все по-влиятелна, богата и голяма и изследователската среда привличаше най-способните в бранша.

Питър Адамс се издигна.

Стана заместник-шеф и се премести по-нагоре не само в йерархията, а и в сградата. Предоставиха му нов, по-просторен кабинет на предпоследния етаж. Израстването му осигури по-хубава гледка, увеличение на заплатата с четирийсет и пет процента и пакет

опции, който след година-две щеше да му донесе достатъчно печалба, за да осъществи една мечта на Катрин: имение във Франция.

С присъщата си щедрост Ото Шулц им подари почивка на Бахамите. Нека отпразнуват повишението. Починете си, заповяда началникът. Точно тогава плановете на Питър и Катрин не включваха почивка на Бахамите, но Ото Шулц винаги намираше начин да осъществи намеренията си. Стегнаха куфарите и Питър дори успя да се въодушеви. Неочаквано Катрин получи силен кръвоизлив. През последната година цикълът ѝ почти спря и понеже приближаваше петдесетия ѝ рожден ден, лекарите решиха да я приемат в болница още същата вечер. Наложиха операция за отстраняване на матката ѝ. Ваканцията на Бахамите се провали.

Затова Питър Адамс се зае да разчисти работното си място, да изхвърли всички ненужни документи и да подреди онези, които ще вземе в новия си кабинет.

Ако Ото Шулц разбереше, че Питър използва отпуска си за работа, щеше да избухне скандал. За да го избегне, Питър пристигна в офиса половин час след тръгването на началника за Вашингтон.

Питър Адамс действаше методично. Започна с изпразването на най-горните рафтове отляво надясно. Намери стара снимка, останала между две книги: двамата с Катрин в Париж. Там отпразнуваха първата годишнина от сватбата си и помолиха японски турист да ги снима пред център „Помпиду“. „Фотографът“ отрязва половината от главите им и на снимката се виждаше предимно дебела червена тръба. Питър се усмихна.

От време на време спираше и разлистваше стари каталози и книги. Непрекъснато се удивляваше с какви темпове се развива електрониката. В момента разглеждаше описания и снимки на устройства, произведени само преди десетина години, но отдавна попаднали в бунището на историята. Зад един справочник бе останала брошура за първия пейсмейкър на „Аполо Мед-Елек“. Питър поклати глава при вида на прекалено големия апарат, изработен от метална сплав, която вече не се използваше.

Пълнеше кашоните един по един. Половината от вещите в кабинета му бяха за изхвърляне. До вратата стояха шест червени кутии. Охраната щеше да се погрижи за унищожаването им.

Папките на Дейвид, сети се Питър, когато приклепна пред най-ниския рафт. Прокара пръст по гръбчетата им, надписани с туш по дати.

*March 4th, 2002*

Пръстът му спря.

Четвърти март. В този ден уволниха Дейвид.

Питър потръпна. Така и не успя да си прости, задето не помогна по някакъв начин на клетия младеж. Вероятно просто не се бе постарал достатъчно. Дейвид беше златното момче на компанията и всички шефове на „Мъркюри“ не пропускаха възможност да изразят радостта си, задето го бяха привлекли да работи за тях. Питър неведнъж се бе опитвал да му влее малко разум в главата, ала младежът се затваряше в черупката си и отказваше да го слуша.

Четвърти март.

Тогава Дейвид изобщо не влезе в офиса, сети се Питър и смръщи вежди. Нали точно на този ден го пресрещнаха във вестибюла.

Внимателно издърпа папката.

Отвори я. Погледът му веднага падна върху USB-флашка, увита в пластмасов джоб и

залепен от вътрешната страна на червената корица на папката, флашката беше много стара — от първите модели на пазара. От часа, обозначен върху първия лист, Питър се досети защо се натъкна на предполагаемо сгрешената дата четвърти март.

01:26 a.m. 04.04.02

Дейвид, разбира се, е бил в лабораторията през нощта. Всички знаеха, че често остава там по тъмно.

Очите на Питър пробягаха по листа. Приличаше на програма, написана на компютърен език от ниско ниво — един от четирите, които се използваха в „Мъркюри“. Питър отдавна бе забравил как се използват по-старите езици за програмиране. Разгърна следващата страница. Програмата продължаваше и върху нея.

Някога Питър се славеше като един от най-добрите програмисти в „Аполо Мед-Елек“, но след като стана шеф на софтуерния отдел след сливането, административната работа зае по-голямата част от времето му. Като награда за усилията дойде повишението и благодарение на него Питър никога повече нямаше да се занимава с други програми освен с „Уиндоус“.

Все пак не беше забравил всичко. От написаното разбра, че става дума за „Деймос“ — ИКД на „Мъркюри Медикъл“, шедьовъра на компанията; хита, който се надяваха да заеме прогнозираните четирийсет процента от пазара.

Питър се изправи бавно, без да сваля поглед от листовите. Седна зад бюрото и постави папката пред себе си. Навлажни устни, пресъхнали от смътно безпокойство. Продължи да прелиства папката. Следваха разпечатки от различни симулации с „Деймос“.

Пръстите му започнаха леко да треперят.

В кабинета цареше тишина. Питър предупреди Холи на рецепцията, че не желае никой да го безпокои.

Продължаваше да чете с нарастващо безпокойство. Половин час по-късно безпокойството на Питър Адамс прерасна в силна тревога.

*Обработка The Last Survivors: Daenerys, sqnka, 2019*

07:56

ГРУС, Берюм

Точно на този ден преди шейсет и пет години Норвегия се освободи от петгодишната германска окупация. Знамената от двете страни на широкия път, криволичещ към главния вход на университетската болница „Грини“, плющяха силно под напора на вятъра. Пилоните, по десет от всяка страна, превръщаха платното в алея от червено, бяло и синьо. Небето продължаваше да блести безоблачно, но през изминалата нощ се изви североизточен вятър.

Необикновената жега си отиде.

Пак настъпи нормална норвежка пролет.

Болницата лежеше в ниското. От птичи поглед приличаше на гигантска чайка. Височината на сградите не надвишаваше пет етажа, а леките ъгли в стените и плоските покриви смаляваха видимо комплекса. Теренът около болницата представляваше необятен парк с езерца, басейни, ботаническа градина, две игрища и медицински музей с вход откъм юг, точно върху едното крило на „чайката“.

Строежът на нова университетска болница на запад от Осло се осъществи след разгорещен и продължителен дебат. В крайна сметка надделя мнението, че жителите на градчето Драмен ще се сдобият със здравно заведение на север от европейския път в община Лиер, но местните представители на дясната партия в Берюм най-неочаквано ги изненадаха с — както стана известен впоследствие — скандалния си саботаж. Оповестявайки нови алармиращи доклади за токсични отлагания в почвата на района, където някога се помещаваха фабриките на „Дино“ — един от най-големите световни производители на взривни вещества, — функционерите от Берюм извършиха бърза политическа маневра, чийто успех впоследствие никой не успя да обясни напълно. Министърът, който по закон еднолично взема решение за здравните заведения, а в случая бе роден и израснал в Берюм, оповести изненадващата промяна само броени дни преди в Стуртинга да бъде внесено предложението за държавния бюджет за 2003-та година. Концесията за строежа на нова болница на стойност четиринайсет милиона крони само на няколко километра от вече съществуващата болница в Аскер и Берюм предизвика нещо като гражданска война между съседските общини Драмен, от една страна, и Аскер и Берюм, от друга.

Така или иначе, проектът ГРУС се осъществи. Спазиха срока и бюджетните рамки.

Уникалното постижение затвори устата и на най-върлите противници на проекта. В слънчеви дни като този районът около болницата се пълнеше с народ. Данъкоплатците се сдобиха не просто с нова болница, а с място за отдых, където благодарение на държавните инвестиции в екологични пречиствателни станции малчуганите спокойно можеха да се плацикат в многото плитки басейни.

Докато навън цареше радостно оживление, на сутрешната оперативна тягостно настроение се бе отпечатало върху лицата на лекарите от медицинския блок. Обикновено в събота присъстващите бяха доста по-малко отколкото в делничен ден и Ула Фармен се настани в дъното на залата като един от четиримата асистент-лекари, отстъпващи поста на

следващите. Срещата щеше да води Ларш Кваме, който цял уикенд беше дежурен на повикване. Бъдещият асистент-лекар в кардиологичното отделение Петер Бротен май се бе успал и бе пропуснал сутрешния тоалет — не се бе избръснал, а и лъхаше на пот. Ула се запита дали пък миризмата, която усети, не идва от самия него. Погледна тримата стажанти, сякаш току-що върнали се от почивка. Тази дума вече не съществуваше в речника на Ула; наистина, цялото му семейство прекарваше три седмици през лятото във вилата в Сандефиур, но нарастващият от година на година брой на децата, обединявани впрочем от един-единствен общ интерес — да се подиграват на страстта му към футбола — превръщаше почивката в преживяване, по-изтощително дори от грижите вкъщи. Децата си правеха каквото си искат и след като „ваканцията“ най-сетне приключеше, Ула се прибираще изтощен и се принуждаваше да дава двойни дежурства в болницата, за да влезе в час.

— Ула! Доктор Фармен!

Ула се сепна.

— Да?

— Изкарал си само едно нощно дежурство. Не се дръж, сякаш си бил цяла седмица в ивицата Газа. Попитах те за деветнайсетгодишния тийнейджър с травма на главата.

— А, да — вяло кимна Ула и се помъчи безрезултатно да задуши прозявката си. — Хрумнало му да „прескочи“ до съседния прозорец по перваза на най-горния етаж на гимназията „Валер“. Изследванията половин час след инцидента показаха два промила алкохол в кръвта му. Свързах се с дежурния неврохирург в болница „Юлевол“. Разгледал компютърната томография и установил мозъчна контузия с травматичен кръвоизлив, но момчето ще остане при нас. При промяна на клиничната картина пак ще се свържем с колегите от „Юлевол“. За днес преди обяд е насрочена нова томография. Доктор Юакимсен от неврологичното отделение се грижи за невръстния глупак.

— При такива тежки случаи, които си длъжен да наблюдаваш, ми се струва нередно да напускаш болницата посред нощ — отбеляза Ларш Квам.

Специализантите започнаха да местят поглед от Ларш към Ула и обратно, все едно гледаха тенис мач.

— Цял час — продължи доктор Кваме, след като Ула не отговори. — Едно птиче ми изпя, че си отсъствал повече от час.

— Четирийсет и пет минути — натърти Ула и прикова поглед в специализантите.

Карита Сулхайм се изчерви и се усмихна смутено.

— Много е. Доста безотговорно, ако питаш мен.

Ула се поизправи на стола, пое си дъх и отвори уста да отговори, но мобилният му телефон извибрира в джоба. Вместо да увери Ларш Кваме, че никой не го е питал за мнението му, Ула махна пренебрежително и погледна екрана на телефона си.

*Обади ми се. Трябва да се видим. Най-добре у нас. Сара.*

Зави му се свят. От далечината гласът на Ларш Кваме обясняваше нещо за бременна жена със свръхвисока температура и за двама пациенти с инфаркт без ST-елевация. Тези случаи изобщо не интересуваха изморения Ула. Дежурството му приключи и той искаше да се прибере и да поспи. Да забрави за всичко. Да, но близнаците бяха болни и Гюру сигурно цяла нощ е тичала като луда между стаята им и банята.

На екрана се изписа „ново съобщение“ и Ула се опита да предизвика сълзене в очите си, та да ги навлажни.

*Не забравяй какво се разбрахме снощи: никому нито дума. Обади се.*

Ако се прибере, няма да мигне.

Отиде ли у Сара, пак го очаква работа, а и Гюру ще остане още няколко часа сама с болните деца. Палецът му колебливо се плъзна по клавишите. Не можеше да реши какво да прави. Ругатнята, изписана върху всяка страница от разпечатката с информацията от дефибрилатора, която пъкна в задния си джоб, предизвика такъв прилив на адреналин в кръвта му, че Ула не почувства необходимост от сън цяла нощ.

Ала сега умората го надмогна. Тялото му натежаваше с всяка изминала секунда, гласът на Ларш Кваме ставаше все по-неясен и напевен, а думите му — все по-незначителни.

Ула заспа.

Събуди се и се огледа. Оперативката бе приключила. Всички бяха излезли. Повдигна ръкава на сакото си с показалец. Бе спал само седем минути, но и те се оказаха достатъчни, за да му върнат силите да взема решения.

Бързо написа две съобщения: дълго за Гюру и кратко за Сара. Второто гласеше:

*До половин час съм при теб.*

После си изключи телефона.

Не желаше да получава отговор нито от жена си, нито от доктор Цукерман.

**08:10**

**Хотел „Уелс“, Винсът Скуеър, Лондон, Великобритания**

Аудюн Бернтсен се чувстваше самотен в хотелската стая. Всъщност наистина беше самотен. В пердетата на малки цветчета се бе набил прах и мирис на никотин още от времето, когато забраната да се пуши в затворени помещения не бе влязла в сила, а леглото беше твърдо като нар. Напомняше му за четирите прокълнати дни в армията. Само толкова издържа. На петия го уволниха, след като по време на маршировка се разциври като бебе и го изпратиха в лазарета. „Паническо разстройство“ — написаха в картоната му, а той с неизразимо облекчение си събра багажа и се прибра в Берюм. Баща му побесня. Навремето дядо му бил летец-изстребител и се превърнал в семейна легенда, а самият професор — лейтенант и военен лекар, та затова от устата му хвърчаха пръски пяна, докато се гневеше, че синът му явно няма нито топки, нито характер, както се изрази в типичния си стил. После упреците стихнаха за около година.

Главоболието ставаше нетърпимо, но безсилието го измъчваше още повече. По план не биваше да пие до затварянето на Нюйоркската борса снощи. Обаче не издържа на изкушението. Първата бира неусетно повлече след себе си втора и преди да се усети, Аудюн се наливаше с уиски в стриптийз клуб и натрупа сметка, която не можеше да плати.

Вече не се съмняваше в достоверността на диагнозата от военния лекар. Нервите сякаш се бяха изопнали под кожата му като подкожни татуировки. Непрекъснато се потеше и трепереше. Знаеше, че ще се успокои, ако пийне нещо. За миг се вторачи в полупразната бутилка върху нощното шкафче. Не си спомняше откъде се бе появила. Само при мисълта за алкохол му се повдигна. Стана и затвори лаптопа. Реши да хапне нещо. Снощи заспа облечен. Подуши подмишницата си. Лъкна го остра, неприятна миризма.

По-късно, помисли си.

Ще си взема душ по-късно.

Погледна дигиталния часовник под малкия телевизор. Лондонската борса вече бе

отворила. Взе лаптопа под мишница и се загътри към вратата. Трябва да изплува някак си от това блато. Малко късмет на борсата и ще спечели достатъчно поне да си плати сметката за хотела.

Имаше пари за още четири дни, но след това щеше да остане с празни джобове.

Зад рецепцията стоеше същото момиче, което го посрещна преди два дни. Явно работеше денонощно. Изглеждаше погълната от таблоидите, списанията и телевизионния екран на стената до статива с ключове. Този път отдели няколко секунди да я огледа. Аудюн не разбра дали в силно гримираните ѝ очи прочете съчувствие, или презрение. Рецепционистката пак се съсредоточи върху телевизора.

Аудюн Бернтсен си взе кифличка със сладко и чаша кафе от плота в помещението и седна в къта с три плетени стола. Отвори лаптопа и въведе паролата, за която плати три крони на рецепционистката. На екрана се появиха последните новини за снощните индекси на Нюйоркската борса. Прегледа ги и влезе да провери какво става на Лондонската.

Цифрите на екрана подскачаха пред очите му.

Аудюн премига няколко пъти, докато дъвчеше ли, дъвчеше кифличката. Не можеше да я погълне.

Понечи да вдигне чашата с кафе, но ръцете му направо се тресяха и я остави.

А някога го биваше. Някога, само преди две години, когато финансовата криза започваше набезите си, но още не бе опропастила всичко, Аудюн виждаше логика в тези цифри и графики. Купуваше бързо и се придържаше основно към *day trading* — покупки и продажби в рамките на един и същи ден, — а вечерта обикновено оставаше без никакви акции. Така спеше по-спокойно. Вървеше му. Веднъж дори спечели повече от четири милиона крони за един-единствен ден преди затварянето на Лондонската борса.

Но се случи нещо.

Изгуби далновидния си поглед върху играта. Способността да предвижда.

Натрупа толкова много дългове, че им загуби бройката.

Момичето зад рецепцията го гледаше.

Съвсем нормално. Та той плачеше. Ревеше и дъвчеше отчаяно тестото, което набъбваше в устата му и заплашваше да го задуши.

Баща му можеше да го измъкне от това положение. Краткосрочните заеми, които следваше да се погасят за няколко седмици, не биха затруднили хора с доходите на родителите му. Понеже майка му не разбираше нищо от пари, Аудюн се принуди да се обърне към баща си.

После той умря.

Аудюн се разтресе от ридания.

Цял живот носи на баща си само разочарования. В училище получаваше ниски оценки, докато сестрите му бяха отличнички. Обичаше да кара кънки и ски, но така и не успя да постигне успех в спорта. Дори когато се прибра с ауди „Куатро“ и се похвали, че си е купи апартамент в скъпарския квартал „Маюрстюа“, баща му се ядоса, защото Аудюн, навършил двайсет и две години, още не бе започнал да планира образованието си.

Сега, на двайсет и четири, нямаше пукната пара и още не си бе взел двата изпита, на които го скъсаха в гимназията.

Майка му звъни няколко пъти. Сестрите — също. И други хора се опитаха да се свържат с него от непознати номера. Аудюн не прие нито едно повикване, а снощи хвърли телефона си в Темза. Или в някой канал, не си спомняше. Така или иначе в някаква вода — черна,



течаща, засмукваща вода.

Знаеше какво ще му кажат.

Рецепционистката се изправи неочаквано пред него. Той се сепна и погледна нагоре. Момичето се наведе и го прегърна. Силният мирис на люляк го задуши, той я отблъсна и зарови лице в шепите си.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита тя с доста по-различен глас.

Аудюн поклати глава. Сълзите се лееха безспир от очите му.

Баща му почина, а той дори не се обади на майка си.

**09:16**

**„Ботстъюре“, „Хъовик“, Берюм**

— Теа още спи — прошепна Сара веднага щом отвори вратата. — Нали знаеш... тийнейджърска работа.

Ула знаеше по-добре от всеки друг. В събота трите му по-големи деца ставаха шест часа след близнаците, и то с триста мъки.

— Закусил ли си?

Сара пое сакото му и го закачи на пъстра закачалка.

— Не...

Той се почеса по мократа коса.

— Нищо не съм хапнал. Забравям да ям, когато съм изморен.

— Ела.

Поведе го към кухнята. Изглеждаше съвсем различна. Бялата престилка в болницата обикновено ѝ придаваше по-строг и официален вид. Поначало непокорната ѝ коса сега изглеждаше толкова буйна, че Ула се запита дали въобще през нея може да се прокара четка. Сара беше облечена в дънки и зелен ефирен пуловер и бе обула на бос крак чифт яркорозови гумени сандали. Ула я виждаше за пръв път така.

В кухнята усети аромата на бекон.

— Ядеш ли свинско? — промърмори той и седна до бялата елипсовидна маса.

— Обичам бекон — усмихна се тя. — Прасето е животно като всяко друго. Както казах, не съм за пример по отношения на религията. А както виждаш, и в кухнята не спазвам староеврейските повели за хранителен режим.

Ула не разбираше как може да *види* подобно нещо и си замълча. Надвеси се над чинията, която Сара му поднесе, и започна да се храни.

Чак сега усети колко е гладен. Беконът с яйца и домати му се услади. От радиото на перваза се носеше тиха класическа музика. Аспираторът над печката бръмчеше яростно в опит да прогони натрапливата миризма на препечена сланина.

— Ммм — отбеляза доволно Ула и си избърса устата с ръкав. — Много е вкусно. Благодаря ти.

Сара едва бе докоснала храната в чинията си.

— Извинявай. Ям прекалено бързо, особено когато съм гладен.

Без да съобрази, че Сара все още се храни, Ула извади прозрачен плик за хляб от джоба си и внимателно го постави на масата. Вътре се намираше окървавеният ИКД.

Сара едва преглътна хапката си и бутна чинията настрани.

— Опа — Ула прибра плика обратно в джоба си. — Извинявай.

— Няма проблем — отвърна неубедително тя. — И без това не ми се яде повече.

Тя се изправи, отнесе чиниите в мивката и без да отрони дума, избърса масата с мокра кърпа.

— Ето я разпечатката — Ула разгъна „хармониката“.

Хартията полепна по още влажната маса.

— Значи си сравнил всичко — Сара седна. — Сто процента ли си сигурен, че това е същият дефибрилатор, който имплантирах на Ерик Бернтсен миналия вторник?

Той си пое дъх и изду бузи.

— Добре — побърза да се съгласи тя. — Сигурен си, значи. — Прикова поглед в плика. — Имам толкова много въпроси, че не знам откъде да започна. И така... ако това е дефибрилаторът на Ерик... на професор Бернтсен, чий дефибрилатор са експлантирали от тялото му в Съдебномедицинския институт?

— Сигурна ли си, че...

— Да — прекъсна го тя. — Говорих с патолога. Извадили са ИКД от тялото на Бернтсен, разчели са го, всичко изглеждало нормално и...

Тя млъкна. Устните ѝ замръзнаха в нямо „о“. Тя се изправи рязко, взе хартия и химикалка от чекмедже на витрината зад вратата и седна до Ула.

— Разпечатката от съдържащата се вътре информация не показала нищо необичайно — Сара рисува скица на човешко тяло. — Да си представим, че това е Ерик Бернтсен.

— Добре...

— В тялото му има имплантиран ИКД. Тук.

Начерта кръг до въображаемата ключица на човека върху листа.

— Очевидно дефибрилаторът не е онзи, който аз поставих.

Двамата погледнаха към плика.

— И тогава възниква въпросът... — тя млъкна и лапна химикалката. — Патологът спомена, че е паднал.

— Патологът е паднал?

— Не патологът, Бернтсен е паднал! Шевовите се били разтворили и...

— Сара, само не ми казвай, че някой е отворил Бернтсен и е сменил дефибрилатора! Звучи ужасяващо...

— Нищо не казвам. Просто разсъждавам, Ула.

Той промърмори нещо неясно, стана и се приближи до печката, за да намали аспиратора. На връщане към масата изключи радиото.

— Имаш ли копие от разпечатката на извадения ИКД? — попита Ула.

— Не, разбира се — нервно отвърна Сара. — Но после се сетих... — Стисна химикалката със зъби и пластмасата изпука. — След като приключих разговора с патолога, съобразих, че ако Ерик Бернтсен наистина е починал от инфаркт, би трябвало дефибрилаторът да е регистрирал предсърдно мъждене. За миг се поколебах дали да не се обадя пак в съдебна медицина, но после...

— ... си се отказала, защото облекчението от новината, че смъртта му няма нищо с тампонадата от операцията, е притъпило тревогата ти — предположи Ула с едва доловима усмивка.

— Нищо подобно — възрази Сара, а по лицето ѝ не трепна дори мускул. — Попречиха ми двата пейджъра, които звъннаха едновременно. Затова забравих.

— Патологът уточни ли други подробности от експлантацията?

— Да, повикал лекарка от стационара да огледа тялото, защото електрофизиолозите отказали под предлог, че Бернтсен е техен колега.

— Поиска ли да ти изпратят копие от разпечатката?

— Не, нямах основания.

— Е, сега вече имаш.

Тя кимна и преглътна.

Двамата се умълчаха. Ула се чувстваше малко неловко от физическата близост до Сара. Раменете им се докосваха и той усещаше особения мирис на парфюма ѝ доста по-силно, отколкото бе свикнал. Сара бе отпуснала върху масата ръцете си, отрупани с тежки пръстени. На лявата ѝ китка висеше масивна златна гривна.

— Да започнем с онова, което знаем със сигурност — предложи Ула и се изправи.

Той седна върху мраморния плот, опасващ прозорците в кухнята, които образуваха широк еркер към градината, скръсти ръце и продължи:

— Явно някой е подменил дефибрилатора в тялото на Ерик Бернтсен след смъртта му.

Сара кимна.

— Ако, разбира се, действително е починал от инфаркт — уточни Ула. — Откъде сме сигурни, че причината за смъртта му не е друга?

— Патологът беше категоричен по въпроса. Е, запази си правото да промени заключението си след изготвянето на окончателния доклад, но го знам като много опитен и не вярвам да греши. Убедена съм, че Ерик е починал от инфаркт.

— Добре. Тялото на Бернтсен е било транспортирано от езерото Дели направо до Държавната болница, следователно „операцията“ — Ула описа кавички с пръсти — е била проведена във времевия отрязък между смъртта му и пристигането му в болницата.

— Или там — поправи го Сара.

— Къде? В Държавната болница?

— По-вероятно е да намериш специалист, способен да експлантира ИКД и да имплантира нов, не в гората, а в болницата, не мислиш ли? Съмнявам се дечицата от детската градина да притежават медицинска компетентност.

Ула размяташе крака и от време на време удряше шкафовете под плота.

— Пиши — подкани я той. — „Да се обадим в болницата и да разберем кой е извършил процедурата по отстраняването и разчитането на дефибрилатора.“

Сара обърна листа и надраска нещо набързо.

— Преди да получа данните, няма да напреднем много — отбеляза тя, докато химикалката скърцаше по хартията. — Хайде да разгледаме разпечатката на дефибрилатора, който имплантирах.

Ула скочи върху пода, дръпна стола малко по-далеч от Сара и седна.

— Нищо друго не виждам — прошепна Сара и посочи първото поле с „FUCK YOU“.

— Това е послание.

— За кого?

— За Бернтсен? — предположи несигурно Ула.

— Ако е било предназначено за него, как са очаквали да го прочете след смъртта си? — усмихна се печално тя. — Много умно, няма що.

— Кой казва, че са искали да го убият? — раздразнено възрази Ула. — Такава разпечатка щеше да се получи след първата проверка как работи дефибрилаторът! Който е заложил

посланието, е знаел, че светило като Бернтсен ще пожелае лично да разгледа разпечатката.

Сара кимна със смръщени вежди.

— Тогава...

Тя посочи втория лист от дългата „хармоника“.

— Настройките са направени според нарежданията ми. Дефибрилаторът е програмиран правилно. Разпечатана ли всички събития, регистрирани от устройството?

— Да.

Сара съсредоточи вниманието си върху кривата на ЕКГ-то, която се простираше върху последните седем листа.

— Ето тук — посочи тя.

Ула се наведе над графиката.

— Типични симптоми на инфаркт.

— Да.

— Всичко изглежда съвсем нормално.

Ула взе химикалка от масата и се почеса разсеяно по ухото. Сара се обърна към него и сложи ръка върху рамото му.

— Да, Ула, съвсем нормално. Като изключим „fuck you“ в полето, където трябва да стои името на пациента, и факта, че двамата с теб седим в кухнята ми събота сутринта и разглеждаме ИКД, изваден от тялото на мъртвец и подменен с друг.

Той се усмихна смутено и сви рамене.

— Говорех за графиката, а не за останалото.

— Шшг.

Той вдигна ръце и направи прекалено буен извинителен жест.

— Нямах предвид...

— Шшг!

Сара явно бе открила нещо. Позата ѝ излъчваше напрежение, сякаш всеки миг щеше да скочи от мястото си. Косата ѝ падаше върху лицето и го скриваше. Ула се надвеси, за да види какво е забелязала, но тя му пречеше.

— Проклятие — процеди Сара и бавно вдигна глава. — Погледни!

— Премести си пръста, де — подкани я той, придърпа разпечатката и се опита да види какво е привлякло вниманието ѝ.

Не му трябваше много време. Почти веднага забеляза, че дефибрилаторът е изпращал ненужни леки електрически импулси към сърцето на пациента.

— Някой е програмирал дефибрилатора да подава импулси към дясната камера — тихо установи Сара. — С честота 350 удара в минута.

Пръстът ѝ зашари по хартията и спря.

— Точно така. Дефибрилаторът е регистрирал първото събитие в 09:19 в четвъртък сутринта. Сърцето на Ерик е получило стимулация и е достигнало пулс 350, макар да е биело със съвсем нормален синусов ритъм!

Сара каза малкото име на пациента, но вече изобщо не я беше грижа.

Ула се вираше в листа, без да мига.

— Дефибрилаторът трябва да реагира според начина, по който е програмиран — бавно изрече Сара, все едно обясняваше принципа на дете. — А от тази графика излиза, че сърцето на Ерик е поддържало синусов ритъм 100 — леко повишен пулс, наистина, но нормален с оглед на факта, че се е разхождал. И изведнъж... — пръстът ѝ проследи кривата. —

Дефибрилаторът прави нещо нелогично!

Действа... напълно на своя глава! Стимулира дясната камера!

Ула преглътна, отвори още по-широко очи и се облегна назад, все едно се изплаши от разпечатката. После отместа стола по-далеч от масата.

— Какво става вследствие от тази стимулация, Ула? Ерик получава фибрилации, после инфаркт, а устройството... — тя се премести по-напред и посочи част от графиката. — Виж. Дефибрилаторът започва да излъчва адекватни електрически сигнали, както сме го програмирали. *Но преди това е ускорил ритъма на сърцето, което не се е нуждаело от стимулация!*

Погледна го. Сините ѝ очи бяха потъмнели.

— Сигналите на дефибрилатора след инфаркта не са били достатъчни, за да възобновят сърдечната му дейност. Ерик е издъхнал.

— Дефибрилаторът го е убил — прошепна Ула.

Сара се изправи и се приближи до плота. Взе каната с кафе и си наля в голяма чаша. После се облегна на плота, отпи от кафето и си пое дълбоко въздух.

— Да.

— Да — повтори Ула.

— Точно така е станало — потвърди за втори път Сара.

Изключи вентилатора.

Върху градинската маса под прозореца седеше пъстра котка, гледаше хората вътре и мяукаше. Ула се взираше в разпечатката с надежда да открие обяснение. Сгорещи се и вече усещаше миризмата на тялото си, макар да си бе взел душ преди час. Докато се напругаше, Сара стоеше мълчаливо до печката.

— Сетих се — обади се най-сетне Ула. — Дефибрилаторът е бил дефектен.

— Толкова дефектен, че да подмени името на пациента с ругатня? Ти имаш техническо образование, Ула. Обясни на мен — невежия лекар — как така високотехнологичен микрокомпютър изведнъж се разваля, залива околните с псувни и убива собственика си?

— Бил е дефектен — повтори колебливо Ула.

— Или пък не. Ами ако са го програмирали да действа така, защото някой е *искал* устройството да убива и да ни праги по дяволите?

— Това няма как да стане! *Невъзможно е!* — размаха буйно ръце Ула.

— Невъзможно? Защо да е невъзможно? Нали дефибрилаторът представлява компютър, на който се задават програми и...

Ула стана и започна да снове из просторната кухня.

— „Мъркюри Деймос“, както впрочем всички останали имплантируеми кардиовертер-дефибрилатори на световния пазар, има способността да актуализира софтуера си. Веднъж поставен в тялото на пациента, функциите на всеки кардиостимулатор могат да бъдат подобрени, без да е необходима експлантация. За целта устройство за програмиране се долепя до гръдния кош на пациента и...

— Ула, знам отлично как се програмира ИКД — прекъсна го Сара.

— Добре, добре.

Прокара ръка през косата си.

— Прояви малко търпение — помоли той. — Просто разсъждавам на глас.

Тя не отговори. Само кимна леко и отпи от чашата с кафе.

— ИКД представлява устройство, програмирано на език от ниско ниво — продължи

Ула. — Най-просто казано, такива езици са много по-сложни от онези, които използваш в ежедневието си при работа с компютър. Java например е език от високо ниво. Навярно познаваш това име от различните му приложения в интернет пространството. Всеки среднестатистически четиринайсетгодишен хакер без затруднения използва този език, защото се състои от прости алгоритми.

Погледна безизразното лице на Сара.

— Алгоритъмът — повтори несигурно Ула, — алгоритъмът... представлява точно описание на краен брой операции, които трябва да се извършат с цел решение на задача. Тоест...

— Знам какво е алгоритъм, Ула — прекъсна го Сара с лека усмивка.

— Добре, де, добре. Езиците от ниско ниво обаче приличат повече на... — прехапа долната си устна, — на машинен код — довърши той. — Не сложен, но смислено построен код според зададени за съответния компютър инструкции. Използването на езици от ниско ниво по принцип изисква значително повече познания по програмиране като средство.

— Но е възможно?

— Кое да е възможно?

— Човек с добри компютърни умения да препрограмира ИКД? С помощта на език от ниско ниво?

— Не! Не, не, не! Като всички производители и „Мъркюри Медикъл“ се е подsigурила от всички страни. Криптирането и машинният код изключват възможността някой да извърши такава манипулация. Убеден съм, че кодовете за такава медицинска техника се пазят не по-малко ревностно от паролите на американски бомбардировач. Такива мерки се вземат предимно за да се предотврати промишлен шпионаж, погрешно програмиране и случаи като този — той кимна към дефибрилатора в плика.

— Тоест убийства.

— Ще ми налееш ли още кафе? — помоли Ула.

Сара пие чашата му и я препълни до ръба. Ула разля малко кафе по масата. Сара пак взе кърпата и избърса течността.

— Сиверт Санд от „Мъркюри“ програмира дефибрилатора на Ерик.

— Е, и?

— Санд има непоносим характер. Вярно, иначе е добър специалист, доколкото мога да го преценя, но дали...

— Сара! *Сара!*

Той затвори очи и бавно издиша.

— Не ме ли слушаш какво ти говоря! Изключено е някакъв си обикновен програмист да направи нещо подобно! Това изглежда дело на... на...

— На какъв човек? — попита Сара, защото Ула не продължи мисълта си.

— Трябва да съобщим за случилото се в полицията.

Сара се засмя.

— И какво ще им кажем?

— Имаме основания да подозираме, че Ерик Бернтсен е починал от насилствена смърт.

Млъкнаха. Сара остави чашата и се подпря на масата с длани. Лицето ѝ се озова само на половин метър от Ула.

— Първо твърдиш, че никой не е в състояние да направи това нарочно — подхвана Сара.

— Друго имах предвид — запротестира той. — Щом намерихме посланието „fuck you“,

значи някой стои зад цялата тази история. Казвам само, че ми се струва невъзможно...

— Второ — прекъсна го Сара и повиши глас, — второ, според мен е напълно изключено полицаите от Аскер и Берюм да постигнат по-добри резултати в разследването на случая, който представлява тъмна Индия за теб, човек с висше техническо образование и добър лекар, и за моята скромна личност, кардиолог с международно признание...

Млъкна, защото забеляза усмивката му.

— ... един от най-известните кардиолози в света — поправи се тя, а Ула се усмихна още по-широко. — Според мен чичко Полицай ще се справи със случая така, както снежен човек би се справил на върха на вулкана Еяфялайокул.

Ула прикова поглед в масата.

— Но ако подозираме, че е бил убит.

— Нищо не подозирам, Ула. Искам да разбера какво точно е станало. Искам да постигна някаква яснота, преди да предприемем каквото и да било и да предупредим полицията и евентуално „Мъркюри“. Какво да кажем на полицията? Че Бернтсен е изпратен в крематориума, докато двамата с теб закусваме, разглеждаме дефибрилатора му, пъхнат в кирлив плик за хляб, и разчитаме върху кухненската ми маса разпечатка, която ни праща по дяволите?

— Работите ли? — чу се от вратата.

Теа стоеше на прага боса в широко долнище на пижама и възтясна тениска. Русата ѝ коса стърчеше на всички страни, а около очите ѝ се чернееха остатъци от непочистен грим.

— Не, не — усмихна се Сара и ловко скри дефибрилатора зад гърба си. — Ула само се отби след дежурството, за да закуси с нас.

— Вкъщи не ти ли дават храна? — попита Теа и изгледа Ула, който се мъчеше да си придаде невъзмутим вид, докато сгъваше дългата разпечатка.

— Дават ми, разбира се, но аз непрекъснато съм гладен. Ей сега ще се прибера да закуся втори път.

— Поздрави всички — поръча Сара и кимна. — Ще се чуем.

— Много си подранила — отбеляза Ула, докато минаваше покрай Теа. Целуна я леко по бузата. — В събота моите тийнейджъри не се надигат от леглата преди дванайсет.

— Всъщност вие ме събудихте — промърмори момичето, но тогава Ула вече бе излязъл и вратата се хлопна зад гърба му.

**13:02**

**ГРУС, Берюм**

Сара Цукерман не обичаше да работи през почивните дни, но религията нямаше нищо общо.

Преди осем години тя реши да напусне Клийвланд завинаги. Мотивите ѝ не бяха свързани с чувство за дълг, както мислеха повечето хора. Лъжливото обяснение, което поднасяше на любопитните, постепенно я обви със защитната си ципа.

Сара Цукерман просто умееше да лъже. Само Теа научи истината.

Мъж на име Кристиан Хансвен, сътрудник на брат ѝ в „Z&H VVS“, събуди Сара през една октомврийска нощ на 2002-ра. Няколко часа след като ѝ съобщи, че брат ѝ Роберт и съпругата му Тюринд са загинали при нещастен случай, Сара остана неподвижна със

слушалката в ръка, седнала в леглото. Роберт се връщал със семейството си от вилата, когато на завой по пътя от камион в насрещното платно падна тритонов каменен блок и се стоварил върху предната част на лекия автомобил. Малката Теа се отървала почти без драскотина.

Сара живееше сама в огромен апартамент и никога не бе поддържала близки отношения със семейството си. Сама си избираше с кого да се сближава. Единственият роднина, когото обичаше искрено, се казваше Джери Кон и ѝ се падаше първи братовчед по майчина линия. Всяко лято той идваше в Тромсьо от Ню Йорк за ваканцията. Освен дето бяха връстници, ги свързваше финансовото благополучие и слабостта към американския начин на живот, който Сара възприе напълно.

Сара не беше виждала племенницата си, но не защото рядко се чуваше с брат си, а заради непоносимостта си към Норвегия или поне към Тромсьо. А вероятно проблемите ми са идвали от младостта, не от града, разсъждаваше тя, докато усещаше как петдесетата ѝ годишнина се приближава по-бързо, отколкото ѝ се искаше. С Роберт се разбираха. Чуваха се два-три пъти в годината и си изпращаха имейли, след като този начин на комуникация се сдобил с популярност. Брат ѝ уреди всичко след смъртта на родителите им. Те се споминаха един след друг, с кратък промеждутък, в средата на деветдесетте. Роберт не я упрекна, задето Сара не успя да се прибере. Тя пропусна и сватбата му, но не от нежелание. Просто датата на празничното събитие съвпадна с кардиологичния конгрес в Барселона, където възложиха на Сара да изнесе основния доклад. Бе виждала снаха си само веднъж, половин година след сватбата, когато младоженците дойдоха в САЩ на двумесечно пътешествие. Отбиха се при нея за един ден.

Досега целият живот на Сара вървеше по план. Единствено семейство и деца не се вписваха в сметките ѝ.

Поддържаше моногамни връзки с различна продължителност с мъже, значително по-възрастни от нея и почти без изключение обвързани. Най-често семейни. Сара знаеше, че посещение при психолог ще ѝ разясни защо винаги избира невъзможното, но не изпитваше необходимост да се съветва с такъв специалист.

Повече или по-малко тайните афери с влиятелни личности с грижливо пазена репутация я научиха да лъже и да премълчава. Свикна да прикрива същността си и постепенно осъзна колко по-добре е да запазиш своето аз само за себе си. Така се чувстваше по-неуязвима и способна да разграничава многобройните си приятели от още по-многобройните си познати, с които обичаше да се обгражда.

Сара Цукерман беше доволна от живота си на уважаван и високо ценен специалист, физическите си потребности задоволяваше при мъже, достатъчно силни да я обичат такава, каквата е, пък било то и за кратко.

Не планираше да има деца.

Смяташе, че децата идват като естествено продължение на трайна връзка, базирана на взаимно доверие. Не намери с кого да изгради такава връзка, затова просто не ѝ хрумваше мисълта за деца.

И така, през онази октомврийска нощ на 2002-ра година Сара разбра, че отвъд Атлантика едно дете с нейните гени е останало сираче. Опита се да поскърби за брат си. С него не поддържаха близки отношения, но не се бяха и карали. Още помнеше колко сладък ѝ се видя, когато майка им се прибра от болницата с гологлавото мъниче в светлосини ританки. Миришеше толкова хубаво. Ала Сара беше доста по-голяма от Роберт. Буйната ѝ природа я тласкаше към далечни хоризонти, докато малкият ѝ брат растеше, хванат за полата



на майка си, с „мечтата“ да стане водопроводчик като баща си. Сара напусна родния си дом през 1980-а. Тогава Роберт навърши едва десет години.

В нощта, когато научи за смъртта му, Сара се опита да поплаче. Не успя.

Скърбеше, разбира се, по свой начин и остана покъртена от трагичната участ на Роберт, но не мигна по-скоро заради Теа. Цяла нощ лежа с телефон в ръка и поглед, устремен към празния мрак, който постепенно се разреди.

Шестнайсет часа по-късно Сара тръгна със самолет за Норвегия.

Убедена, че семейството на снаха ѝ няма да ѝ даде доброволно попечителство над шестгодишната ѝ племенница, Сара се върна в родината си с нагласата за предстояща борба. От редките имейли на брат си беше останала с впечатление, че роднините на Тюринд са много сплотени: всяко лято прекарвали няколко седмици заедно в имението на дядото и бабата на Теа. Малката имала три лели и вуйчо на възраст, подходяща да отглеждат дете. Всички познаваха Теа добре, бяха празнували с нея коледни, рождени дни, национални празници, знаеха кои млечни зъби са ѝ паднали и бяха присъствали на първия ѝ поход с велосипед.

Сара пое към Норвегия, готова за война, но не ѝ се наложи да воюва.

На летището в Осло я посрещна вуйчото на Теа: висок мъж с подпухнало от плач и мъка лице. Сара се питаше дали е редно човек в неговото състояние да шофира шест мили до Берюм. Въпреки това се качи в автомобила му. Семейството на Тюринд приветствало намерението на Сара да се нанесе в къщата на „Ботстьоюре“, увери я с тих глас мъжът. Благодарни ѝ за известието по електронната поща. Всички роднини на Тюринд били готови да ѝ гласуват пълно доверие в грижите за Теа. И той, и сестрите му имали деца и не искали да ги откъсват от родните им места, освен ако не е неизбежно, а всички възрастни били единодушни, че за малката Теа е най-добре да остане в дома на родителите си. Леля ѝ Ирлин обещала да остане една седмица, докато детето посвикне със Сара. Всичко това мъжът разказа със сълзи на очи. Те капеха, а той ги бършеше с опакото на дланта си.

Теа посрещна Сара будна. Самолетът закъсня и докато стигнат до „Хьовик“, стана единайсет. По пижама, малката се беше сгушила в руса жена на дивана. Теа огледа непознатата с големите си сини очи. Сара се почувства напълно разголена и неспособна да обясни на детето, че отсега нататък тя ще се грижи за нея.

Момиченцето я гледа няколко минути, после се смъкна от дивана и пристъпи към нея с босите си крачета.

— Здравей — тихичко промълви тя. — Ти си сестрата на тате, нали? Той има същата коса като твоята, но по-къса. Ирлин каза, че ще живееш при мен.

Сара кимна.

— Ще ме водиш на училище. Уча в първи Б клас в Хьовикското училище. Понеже още не знаеш пътя, аз ще ти го покажа.

Сара не успя да отрони и дума. Само се усмихваше и кимаше ли, кимаше.

Момиченцето беше одрало кожата на баща си, само че с по-руса коса. Неочаквано прегърна Сара, стисна я силно и двете залитнаха.

— Ти ще ме гледаш — прошепна Теа. — И никога, ама никога няма да се качваме на кола.

След като малката си легна, а Ирлин ѝ показа най-важното в къщата и се оттегли на дивана в малка стаичка, прилична на килер, Сара остана сама. Не я хвана сън. В три часа стана и се качи на пръсти на горния етаж. Вратата на стаята, където спеше Теа, стоеше отворена. Саравлезе и се приближи до леглото ѝ. Момиченцето спеше, обърнато настрана,

лапнало палеца си и притиснало кафяво плюшено зайче към гърдите си.

Загледана в детето под мъждивата светлина на нощната лампа, Сара се разплака. Плака, задето бе забравила какво е да плачеш; плака за брат си, за това шестгодишно сираче, което някой ден дори няма да помни родителите си; плака за самата себе си, скъсала връзките с роднините си.

Оттогава двете с Теа станаха семейство и Сара винаги беше откровена с нея.

Наскоро Теа навърши четиринайсет и рядко се задържаше вкъщи. Все пак през почивните дни — най-вече в събота — предпочиташе компанията на Сара. Не само заради Шабат, макар все по-често да проявяваше любопитство към културните особености на произхода си и наскоро да бе отпразнувала своята Бат Мицва. Както се изразяваше Теа, събота беше запазена за игри. Двете със Сара излизаха на разходка, посещаваха някой музей или отиваха на кино. А през месец-два ходеха на Минха — следобедна молитва — в синагогата на възвишението „Санкт Ханс“ в Осло.

Наближаваше два. Сара гледаше парка през прозореца на кабинета си. Глождеше я тревога какво ли означава всичко, което откриха с Ула. При всеки опит да стигне до някакъв извод в главата ѝ неминуемо изникваха три нови въпроса.

Никак не ѝ се щеше да звъни на патолога, обадил ѝ се вчера, не само защото не е прието през уикенда да безпокоиш колега по работа, освен в спешни случаи, но и защото се боеше да чуе повече подробности.

В най-лошия случай вече са унищожили дефибрилатора, изваден от тялото на Ерик, разсъждаваше Сара.

Събра смелост, сложи си очилата и набра номера на патолога. Даваше сигнал за свободно и тъкмо когато се канеше да се откаже, в слушалката се чу ядосано „ало!“.

— Обажда се доктор Цукерман от ГРУС — представи се тя. — Много съжалявам, че ви безпокоя на личния ви телефон в събота.

— И с основание. В момента се возя на лодка с двете си внучета.

— Ужасно съжалявам, но...

— За какво става дума? — прекъсна я той.

Сара си пое дъх и обясни бързо и стегнато защо се обажда. В слушалката се чуваше детска глъч. После явно точно над главата на патолога прелетя чайка, защото крясъкът ѝ прониза тъпанчето на Сара. Тя инстинктивно отдръпна слушалката на няколко сантиметра от ухото си.

— Доктор Хени Квам Хуле извърши експлантацията — отвърна високо патологът и Сара продължи да държи слушалката на разстояние. — Предполагам, че пак тя е разчала разпечатката.

— А случайно да знаете... къде се намират дефибрилаторът и разпечатката в момента?

— Вие да не би да се съмнявате в професионализма ни? Квам Хуле е отличен лекар.

— Изобщо не се съмнявам в това — оправда се Сара и се усмихна с надежда сърдитият патолог да усети дружелюбната ѝ нагласа. — Понеже се занимавам с изследователски проект, ми се иска...

— Както вероятно знаете, имплантируемите кардиовертер-дефибрилатори се третират като специални отпадъци — прекъсна я саркастично патологът. — Съдържат литий и други опасни метали. Навярно вече са изпратили дефибрилатора за унищожение. Но ако искате, обадете се на доктор Квам Хуле и я попитайте. На ваше място бих изчакал до понеделник.

— Благодаря. Няма да ви задържам повече.

Той затвори, без да каже нищо повече.

— Боклук — промърмори Сара и отвори онлайн указател за телефонни номера.

В Осло и околността имаше една-единствена жена на име Хени Квам Хуле. Срещу името ѝ не фигурираше номера на стационарен телефон, само на два мобилни. Сара набра първия.

— Да? — обади се детски глас.

— Здравей — поздрави Сара и се поколеба. — Казвам се Сара Цукерман. Този номер не е ли на Хени Квам Хуле?

— Това е мама. Моят телефон се води на нейно име. Много глупаво, защото непрекъснато ми звънят хора, които искат да говорят с нея!

— Разбирам. А дали майка ти ще отговори на другия телефон?

— Сега няма да вдигне. Отиде на погребение в Стокенес или нещо подобно. Май се намира в Северна Норвегия.

— Стокмаркнес? — предположи Сара.

— Да. Мъжът на най-добрата ѝ приятелка умря и мама ще се прибере чак във вторник. Не съм сигурна, де. Може и по-късно. Сега съм при тате.

— Благодаря ти. Дочуване — Сара затвори.

Все пак реши да опита и набра втория номер. Малката се оказа права: никой не вдигна. Включи се гласова поща с дълго-дълго обръщение към обаждания се. Тя остави съвсем кратко и доста непълно съобщение на доктор Квам Хуле, поколеба се и добави:

— Дъщеря ви спомена, че сте при ваша приятелка, останала вдовица. Дано въпреки това намерите време да ми върнете обаждането възможно най-скоро. Важно е. Наистина...

Не си довърши изречението и затвори.

Днес не можеше да направи нищо повече. Реши бързо да се прибере и да заведе Теа в център „Хение Унста“ да разгледат изложбата на Джон Кейдж, която приключваше след няколко дни, а после да вечерят и да се поразходят край водата.

Така поне ще се поразсее в края на този кошмарен ден.

## 17:15

### Централата на „Мъркюри Медикъл“, „Манхатън“, Ню Йорк

Според първоначалния план в събота Ото Шулц имаше уговорка да играе голф с единия си зет. Очакваше срещата с притеснение. След като Съюзън обяви връзката с пропадналия си любовник, не само децата им започнаха да се държат странно. Двамата зетьове също се дистанцираха от тъста си. Единият, Джеймс, при последната им среща намекна, че е крайно време след развода да извършат подялба на имуществото. Че какво разбираше Джеймс от подялба? Положението и без това беше достатъчно критично, та да се намесват пълни невежи. А и зет му вече чу категоричното му мнение: Съюзън споделя с онова хипи порутено бунгало в Калифорния, защото сама е избрала да живее така. Всяка седмица Ото Шулц храняваше сметката ѝ с щедра сума. Ще ѝ се наложи да изчака до петнайсети юни — последния срок за изплащане на главозамайващата безбожна сума, която Ото се съгласи да ѝ даде, след като неговият най-възрастен приятел и личен адвокат го предупреди, че ако случаят стигне до съда, ще трябва да се прости с още по-тъста сума.

Събитията от последната седмица осигуриха на Ото Шулц идеално оправдание да

отмени уговорката със зет си. В офиса му се струпва много работа. Рядко се случваше Ото Шулц да работи през уикенда. За него почивните дни бяха неприкосновени. През седмицата работеше и по шестнайсет часа на ден, ако се наложи, ала в петък вечер заминаваше за Лонг Айлънд и се прибираще чак в осем сутринта в понеделник.

Отвори най-важния си имейл адрес и се опита да се съсредоточи върху получените писма. От офиса във Франкфурт докладваха, че пенсионният фонд на „Фолксваген“ заявил желание да изкупи голям брой акции на „Мъркюри“. Делът на пейсмейкъра „Мъркюри Фобос“ на китайския пазар минал двацет процента, съобщаваха колегите от офиса в Пекин.

Прочетените новини бяха само хубави, но Ото Шулц не успя да се зарадва. Продължи да отваря новите имейли. Джей Лено го канеше на вечеря да му покаже последното попълнение в автомобилния си парк: ролс-ройс „Дропдхед Купе“. За среща молеше и Джими Картър, сигурно за да изпроси още пари за „The Carter Center“.

Този човек никога не се отказваше.

В следващото писмо едната му дъщеря пак настояваше майка ѝ да си получи полагаемата част от наследството.

В прилив на гняв Ото изтри имейла и удари с юмрук по масата.

Всичко в семейството му се обърна надолу с главата. Ото Шулц направо не можеше да повярва, че дъщеря му се опита да го командва. Беше се грижил за децата си от раждането им, бе им осигурил най-добрите училища, най-люксовите почивки, винаги бе успявал да вмъкне в натоварения си график футболни мачове, коледни тържества и бог знае какви още училищни и семейни мероприятия. А докато децата навлязат в юношеска възраст, се старал да се прибира навреме, за да им пожелае „лека нощ“. Е, с променлив успех наистина, но все пак се старал. За сватбите на двете си дъщери похарчи чудовищни суми и не посмя да покаже сметките на никого, дори на Съзън.

Компютърът отново даде сигнал за получен имейл. Ото Шулц отвори веднага писмото и го прочете. После втори път. Разсеяно се почесваше по небръснатата буза. Късите му нокти дращеха грапавата му кожа.

Имейлът беше от отдела по сигурността. Установили, че анонимното съобщение, което го бе разтревожило, е изпратено от интернет кафене в Стокхолм. Било обаче невъзможно да разберат кой го е написал. Очаквали следващо нареждане.

Стокхолм не му говореше нищо.

Е, Стокхолм е столицата на Швеция — Ото Шулц знаеше това отлично, — но го интересуваше кой и защо е изпратил оттам мистериозния имейл. В Стокхолм „Мъркюри Медикъл“ нямаша офис. Централата за цяла Северна Европа се намирал в Осло, а шведският клон — в Гьотеборг. Впрочем компанията набирал повечето си кадри от местния политехнически университет.

В смущаващия имейл се говореше за мъж на име Ерик Бернтсен. Човекът починал — пишеше в писмото с единственото уточнение, че причината за смъртта е масивен инфаркт. Писмото беше изпратено от адрес в hotmail, който не му говореше абсолютно нищо, и не беше подписано.

Ото Шулц дълго си блъска главата откъде му е познато името на починалия според имейла мъж. Накрая се сети, че беше чел няколко статии от него, например обзорна статия в медицинското списание „Ланцет“ със заглавие *Risk stratification for ventricular arrhythmias in ischaemic cardiomyopathy*<sup>[12]</sup>. Статията беше написана изключително компетентно и Ото Шулц раздаде копия от нея на всичките си senior medical advisors<sup>[13]</sup>.

Ото Шулц беше абсолютно сигурен, че двамата с Ерик Бернтсен не са се срещали и не му стигаше умът защо на някого му е притрябвало да го уведомява за смъртта на норвежкия професор. Опита се да изкопчи от Агнес Клеметсен някаква подробност, която да му подсказва какво би могло да го свързва с Бернтсен, но не успя.

Хрумна му да провери името в Гугъл. Първо написа Eric в търсачката, но след като търсенето не даде никакви адекватни резултати, се сети, че скандинавците пишат Erik с k, и поправи грешката си.

И ето. 1407 резултата, повечето на непознат за него език. Явно норвежки. Най-долу на втората страница се появи въпросната статия за опасността от животозастрашаващи нарушения на сърдечния ритъм при пациенти със сърдечна недостатъчност.

Изведнъж му хрумна още нещо. Отвори сайта [www.the-heart.org](http://www.the-heart.org) и влезе с потребителското си име и лесно предвидимата си парола Pluto101. После кликна върху връзката Rumours<sup>[14]</sup>, изпи чаша минерална вода и започна да чете:

**Oslo, Norway (updated May 7, 2010)** — Retired electrophysiologist Professor Emeritus Erik Berntsen (70), at National Hospital in Oslo, Norway, has died due to myocardial infarction. Dr. Berntsen was diagnosed with ventricular arrhythmia a few weeks ago. Due to the arrhythmogenic complication, he was accepted for an ICD implantation performed this week. He dies Thursday morning local time in his hometown Baerum west of Oslo.

A press release from National Hospital yesterday called Dr. Berntsen „a pioneer in Scandinavian electrophysiology“, who „served his field of interest with enormous dedication, distinction, and effectiveness“.

In the press release, Head of The Cardiological Department at the National Hospital, Professor MD Karin Falhus extended sympathies to Berntsen’s family. „We were fortunate to have Dr. Berntsen as a member of the National Hospital Staff, and we are grateful for all he did for us and his many patients. He leaves us far too soon.“<sup>[15]</sup>

Значи на този човек са му поставили ИКД няколко дни преди да умре, заключи Ото Шулц и усети как пулсът му се ускори. Не много, но осезаемо. Посегна да си налее още вода. Стисна бутилката, защото ръката му трепереше.

Докато пиеше, не откъсна очи от екрана.

Четвъртък сутринта. Пишеше, че Ерик Бернтсен е починал четвъртък сутринта.

Тогавя Ото Шулц се намираше на пресконференцията с Бил, Мелинда и онази Агнес от Норвегия. Много добре си спомняше колко разтревожен се чувстваше заради имейла от предния ден.

Получих имейл в сряда, припомни си пак той, а сърцето му се разблъска още повече.

Новината за смъртта на Ерик Бернтсен бе пристигнала в сряда.

След като изчисли часовата разлика три пъти и за всеки случай провери часовника за всички часови зони на монитора си, пулсът му стигна 120 удара в минута.

Съобщението за кончината на Ерик Бернтсен се бе озовало в строго секретната пощенска кутия на Ото Шулц поне шестнайсет часа преди да настъпи смъртта на норвежкия професор.

## „Йетумколен“, Берюм

Ула проспа почти целия ден.

Вкъщи не го посрещна традиционният безпорядък, съчетан с непокорни тийнейджъри, болни малчугани и сърдита съпруга, която за пореден път е била принудена да издържи будна цяла нощ без неговата подкрепа. Ула се прибра и с изненада завари къщата празна. Върху кухненската маса го очакваше бележка. Таряй отишъл с приятел на някаква вила. Да бе, помисли си Ула, сигурно пият и купонясват в дома на този приятел. Тео бил на турнир по хандбал в Лилестрьом, а Тюва — на гости у приятелка. Предната вечер близнаците дали признаци на подобрене и след дълго мрънкане Гюру най-сетне склонила да ги заведе на плуване.

Лоша идея, особено след прекаран грип, помисли си Ула, но се почувства благодарен на жена си за това решение. Можеше да поразтреби из къщи, но вместо това се просна на леглото и заспа като заклан. Гюру го събуди чак в четири следобед.

Вечерта в дома им цареше необичайно спокойствие. Очакваха Таряй, Тюва и Тео чак на сутринта, а близнаците заспаха веднага, капнали от умора. Ула приготви виетнамски сармички. Децата не ги обичаха, а в момента Гюру ядеше само ръжен сухар със сирене. Ула се разположи върху дивана, качи си краката върху масата и се нахвърли върху вкусното ястие. За нула време унищожи четири порции и си сипа пета.

— Днес ми се виждаш странен — отбеляза Гюру и седна на другия край.

— Така ли? Защо?

— Не знам. Случило ли се е нещо?

— Не — отвърна Ула с пълна уста.

— Стига де — усмихна се тя. — Заедно сме от седемнайсетгодишни, Ула. Нещо те мъчи, виждам го. Цял следобед не си обелил дума. Дори не намери за какво да се скараш на Тара и Тобиас. А отгоре на всичко сготви нещо, което обичаш само ти.

Тя сви крака и ги обгърна с ръце.

— С други думи: не мога да те позная. Какво се е случило?

Ула потопи прозрачната кора в чили соса и я натъпка в устата си.

— Нищо. Нищо не се е случило.

Докато мислеше, се мъчеше да избегне погледа ѝ.

Знаеше, че Гюру няма да се откаже. Ще си седи мирно и кротко и ще го гледа, докато не изплюе камъчето.

— Проблеми в работата — избоботи той с пълна уста.

— Не ти вярвам. Неприятностите в болницата никога не те потискат дотолкова, че да мълчиш шест часа. Освен ако не са те уволнили.

Той се усмихна кисело.

— Никак не е хубаво да си женен толкова дълго време — промърмори Ула и остави чинията върху масичката пред себе си. — Вече ме четеш като разтворена книга.

— Не само аз — засмя се тя. — Скъпи, ти си книга без корици или по-скоро вестник върху пейка на гарата!

Ула отпи глътка розе, за да преглътне по-лесно храната.

— Ммм — доволно премлясна той. — Това вино ми напомня за абитуриентския ни бал.

— Тогава пиехме „Каберне д'Анжу“ — по-сладко на вкус. Това е „Сансер“. Не сменяй темата.

Той облиза зъбите си, за да махне остатъците от кориандър, и отпи още една голяма глътка вино. Наведе се напред, подпря се на лакти и разтърка лице.

— Ужасна си — поклати глава той. — Нищо не мога да ти кажа, нали съм длъжен да пазя лекарска тайна.

После ѝ разказа всичко.

Отне му около час. Гюру го изслуша, без да го прекъсва. Накрая Ула се облегна, въздъхна и пресуши чашата.

— И така... разбираш защо сме съвсем объркани.

— Да не би това да е опит да саботират Сара?

— Сара ли? И защо точно нея?

— Нали тя е поставила дефибрилатора. А и от думите ти съдя, че не се радва на особена популярност сред колегите си. Навярно...

— Операцията премина успешно — прекъсна я Ула. — Да, Сара наистина направи тампонада, но поправи грешката си. Пациентът се възстановяваше бързо. По-логично ми се струва целта на саботажа да е Бернтсен.

Гюру сбърчи нос.

— Нека обобщим. Ако си прав, някой иска да убие възрастен човек с болно сърце и избира да го направи по крайно сложен и объркан начин, който нито ти, нито Сара — лекари със завидна компетентност — сте в състояние да проумеете. Много хитро, няма що! Според мен е абсурдно убиецът да прибъгва до такъв метод, след като може просто да го прегазии с автомобил например.

Ула се усмихна уморено и доизпи виното в чашата си.

— Така или иначе тази вечер едва ли ще разгадаем този случай, Гюру.

— Съобщихте ли в полицията?

Той разпери раздражено ръце.

— В полицията? И какво да им кажем?

— А ръководството на болницата знае ли? Трябва незабавно да ги уведомите за...

— За бога, Гюру!

Изправи се рязко и грабна чашата с нервно движение.

— Разбрахме за това само преди няколко часа! Засега знаем само аз и Сара. Ти също нищо не знаеш, ясно? Слизам долу да си пусна „Kissin' Cousins“.

— Побесняваш така само когато осъзнаваш, че съм права — извика тя след него. — И както винаги, търсиш убежище при Елвис, защото се чувстваш гузен! Наложително е веднага да уведомите ръководството на болницата! *Чуваши ли, Ула?*

Чу я, но не отговори.

Затръшна вратата към коридора и заслиза към мазето.

По стъпките му Гюру разбра, че е съгласен с нея, но няма да си признае веднага.

01:25

## Централата на „Мъркюри Медикъл“, „Манхатън“, Ню Йорк

Преди два часа Питър Адамс влезе в една от лабораториите в софтуерния отдел и я завари пълна. Програмистите едва вдигнаха глава да видят кой е дошъл и продължиха работа. Във фармацевтичния гигант беше по-скоро правило, отколкото изключение служителите да остават в офиса до късно, кажи-речи до спускането на нощта. Малко по малко лабораторията се изпразни. Служителите си събираха нещата и си тръгваха един по един. Половин час след полунощ се изнесе и последният — трийсетинагодишна жена. Погледна го въпросително и попита с какво се занимава. Въпросът ѝ всъщност беше съвсем уместен. Досега Питър не бе докоснал нито един апарат, а в лабораторията се намираха десетки компютри, симулатори, огромни монитори и поне трийсет програматора, заради недомялания си вид наподобяващи праисторически лаптопи от времето, когато тези компютри бяха по-скоро транспортируеми, отколкото преносими. Навсякъде из помещението имаше различни модели на имплантируеми кардиовертер-дефибрилатори.

— От време на време обичам да се отбивам тук — отвърна Питър на колежката си. — Да се потопя в атмосферата.

— Какво четеш?

— Опитвам се да си опресня знанията за езици от ниско ниво.

Жената изведнъж се разбърза да си ходи. Явно се опасяваше, че Питър ще я помоли за помощ.

Седнал до маса в дъното на правоъгълното помещение, той всъщност разглеждаше папките на Дейвид Кроу. Още не схващаше напълно кодовете, но в главата му започна да се оформя предположение, което обаче изглеждаше абсурдно.

Не, всичко това бе невъзможно.

След като най-сетне остана сам, Питър извади лаптопа си и го включи. Внимателно отлепи флашката на Дейвид от папката му и я свърза с лаптопа. На екрана се появи папка с името HELL<sup>[16]</sup>.

Питър преглътна едва-едва и кликна два пъти върху нея, за да я отвори.

Папката съдържаше един-единствен файл: Ktmfsetup.exe.

Сухият, прекалено пречистен въздух в лабораторията дразнеше очите. Усещаше сухота и в устата: сякаш бе ял пясък. Отвори бутилка минерална вода и пи. После разгледа файла с помощта на програмата за езици от ниско ниво на „Мъркюри“.

Веднага разпозна файла, защото прекара няколко часа надвесен над разпечатаната му версия.

Стана колебливо и се огледа. Върху висок плот, разположен на няколко метра от него, до огромен плосък екран и три свързани програматора, се намираше симулатор „АЕН-234“. Питър забеляза, че симулаторът е включен към екрана, взе един „Деймос“ и с нервни движения го свърза със симулатора.

Не смееше да допусне мисълта, която го връхлетя в офиса по-рано през деня.



За да се поразсее и да се успокои, че всичко е наред и „Мъркюри Медикъл“ произвежда най-надеждните дефибрилатори, Питър се заигра със симулатора. Апаратът можеше да имитира всякакъв сърдечен ритъм и симулираше работата на човешко сърце.

Първо въведе синусов ритъм при различна честота на пулса. На екрана се появиха криви на ЕКГ. Нисък пулс. Пулс в покой. Висок пулс, после още по-висок. Така биеше сърцето му всеки път след крос с увеличение на темпото на десет минути.

Дефибрилаторът не реагира, точно както се очакваше.

Питър зададе камерно мъждене на симулатора.

Дефибрилаторът тутакси реагира със стимул — от 31 джаула, показва осцилоскопът. Ако симулаторът беше жив, щеше да усети болезнен, но спасителен удар в гърдите.

Питър отново промени командата: този път симулаторът получи сериозна камерна тахикардия. Дефибрилаторът направи точно каквото трябваше. В този случай беше напълно излишно да стимулира сърцето със силен ток, затова малкото устройство подаде пейсинг-леки електрически стимули — с малко по-висока от регистрираната честота. Питър се усмихна: симулаторът реагира като човешко сърце и заби с нормален синусов ритъм.

„Меркюри Деймос“ е безупречен продукт, доволно заключи той и се помъчи да диша по-равномерно.

Обърна се и погледна екрана на лаптопа си.

Флашката още стоеше в USB-порта.

Късният нощен час, бръмченето на апаратите и упоритата вентилационна система засилиха умората му. Прииска му се да се прибере, да влезе тихо, да изпие бутилка бира пред някой стар комедиен сериал на изключен звук и да се мушне под завивките до спящата Катрин.

Но се сети, че тя не си е вкъщи.

Без да се колебае повече, направи три крачки до персоналния си компютър и извади флашката. Повтаряше си наум, че е необходимо да действа решително. Върна се до плота, отвори най-горния програматор, включи го и мушна флашката в свободен USB-порт.

— А сега трябва да ѝ откажеш достъп — заповяда той на апарата и се вторачи в него като в непослушно дете. — Откажи ѝ, дяволите да те вземат. Няма да приемаш тази програма.

Програматорът не се подчини.

Питър прехапа долната си уста до кръв.

Това, разбира се, не означаваше още нищо.

Проклетото устройство прие програмата — какво толкова? Това показваше единствено, че Дейвид просто е използвал правилно криптиране и коректни кодове. Питър взе плоската глава на програмиращото устройство с големината на юмрук и я постави над имплантируемия дефибрилатор.

Така се прави, мислеше си той. Това е съвсем нормално. Всеки път, когато открием начин да извършим подобрене в ИКД, пациентите ни по цял свят получават възможност да се възползват от нововъведението, като с помощта на програматор се актуализира версията на техните безупречни имплантирани ИКД, произведени от „Мъркюри Медикъл“.

От нервност Питър започна да говори на глас, когато кликна върху иконата на екрана, която показваше наличие на нов софтуер в системата:

— Всичко е наред. Няма причина за притеснение.

*Warning: Do you want to transfer this file to ICD?*<sup>[17]</sup>

Въпросът стоеше изписан в плътен жълт шрифт върху целия екран.

— Да — прошепна Питър и натисна *yes*.

Бръмченето в стаята се усили.

Значи преди четири години Дейвид Кроу бе създал софтуерна програма, съвместима с „Мъркюри Деймос“. Питър не знаеше нищо за тази програма. Тя не бе регистрирана никъде.

Пръстите му затанцуваха по клавиатурата сякаш от само себе си, докато променяше настройките на симулатора. На монитора се показа каквото бе въвел: нормален синусов ритъм с нормална честота.

Това продължи точно трийсет секунди.

Обля го студена пот. Дефибрилаторът започна да стимулира сърцето. Въпреки че симулаторът работеше като напълно здраво човешко сърце с нормален пулс и синусов ритъм, малкото устройство започна да изпраща електрически импулси, които да ускорят сърдечния ритъм до 350 удара в секунда.

Нито едно сърце, пък било то и най-здравото на света, не би понесло подобно натоварване.

Симулаторът също не издържа и получи мъждене.

— По дяволите — просъска Питър Адамс. — Мамка му!

Олюля се и отстъпи крачка назад, ала без да откъсва поглед от монитора. Дефибрилаторът изведнъж започна да изпълнява истинската си функция, сякаш се засрами от стореното и се опита да поправи грешката си.

На три пъти подаде електрошок на сърцето.

Три силни стимула един след друг.

Не помогнаха. Мониторът показваше права хоризонтална линия.

Въображаемият пациент издъхна.

Пет часа по-късно, когато в централата на „Мъркюри“ започнаха да пристигат най-ранобудните птички, Питър Адамс бе разбрал с какво се е занимавал Дейвид нощем в лабораторията. Сигурно е създал програмата само за удоволствие, мъчеше се да се успокои Питър. Просто защото е възможно да се създаде такава програма. `Ktmfsetup.exe` е само някаква си програмка, играчка, с която шантавият Дейвид е убивал симулатори; абсурдна приумица, каквато може да се роди единствено в главата на откачен програмист на компютърни игри.

По едно време Питър реши най-сетне да извади флашката от компютъра си. Прибра я в джоба си. Изведнъж му хрумна, че името на програмата не може да е избрано случайно.

`Ktmfsetup.exe`.

— K-t-m-f — измърмори той буква по буква, изгаси осветлението в лабораторията, затвори вратата и я заключи.

КТМФ.

Вцепени се.

„Kill those motherfuckers...“

С тези последни думи гениалният, но уволнен Дейвид дръпна чека от ръката на Питър и хукна навън.

Не биваше изобщо да рискуват, наемайки такъв служител. Макар всичко да му подсказваше да не го прави, Питър назначи Дейвид Кроу.

Вината за случващото се носеше именно той — Питър Адамс.

Ото Шулц никога не беше блед, ала същевременно се грижеше загарът на лицето му да не става просташки. По негово мнение прекалено силният тен тегне върху притежателя си като позорно клеймо, издаващо ленивост.

Сутрин, докато се бръснеше пред огледалото и внимателно оглеждаше лицето си, забелязваше не без задоволство здравия цвят на кожата си с отпечатък от дълги съботни дни на голф игрището и неделни круизи с яхта, когато вятърът позволява. През зимата му се налагаше да се отбива от време на време в солариум, но пазеше това в тайна дори от Сюзън. Атлетичното му едро тяло, консервативните дрехи и възкъсатата му посивяла коса, обграждаща темето му като венец, в комбинация с хубавия тен изпращаха недвусмислено послание към околните: Ото Шулц е мъж със силна воля, който умее да контролира и себе си, и другите.

Сега, четирийсет и пет минути след началото на разговора с Питър Адамс, за който едва намери време, Ото Шулц заприлича на спукан балон. Коремът му се отпусна, по преbledнялото му лице избиха червени петна, а бръчките от двете страни на устата му, иначе белег на мъжественост, изведнъж се вкопаха дълбоко в кожата и го състариха. Питър забеляза промяната и се зачуди дали да не му предложи чаша вода.

— Това е — заключи той. — Цяла нощ съм изучавал тази програма. Продължих и на сутринта. Абсолютно сигурен съм в думите си.

Ото Шулц притисна с пръсти мястото между веждите си и затвори очи, за да покаже ясно на събеседника си, че в момента разсъждава.

— Изритахме този идиот преди четири години — промълви най-сетне той, разхлаби възела на вратовръзката си, стана и си взе сакото. — През това време нищо не се е случило... *нищо!* — Шулц подсили ефекта от последната си дума, като удари с юмрук по масата. — *Няма никакъв смисъл да се тревожим заради тази програма!*

— Ото, това няма да отmine от само себе си.

Питър Адамс пресуши чашата с кока-кола „Лайт“, изправи се с вцепенено тяло и се приближи до бюрото на Ото Шулц. Шефът на концерна седеше извърнат, вторачен през прозореца. Ръцете си бе отпуснал на кръста. Под мишниците му личаха тъмни петна от пот.

— Дейвид Кроу е създал програма-убиец — тихо уточни Питър Адамс.

— Не използвай такива думи.

— В програмата е заложил алгоритми, които позволяват времето да се настройва — продължи Питър, без да обръща внимание на реакцията на началника си. — В картата памет беше настроено за трийсет секунди, но може много лесно да се промени според желанието. Опитал с две минути, с един час, с час и половина. Предполагам, че е възможно да се настрои и за една седмица, стига да инсталираш програмата в „Мъркюри Деймос“. Тъй като криптирането и всички останали кодове са правилни, ИКД ще ги приеме. После дефибрилаторът ще убие притежателя си. Освен това... — преглътна и едва сподави прозявката си, — ... освен това съм длъжен да те осведомя, че тази програма съдържа доста съмнителни неща — Питър се помъчи да прогони сълзите, избили в изморените му очи. — Те обаче надхвърлят моята компетентност. Нужни са ни най-добрите специалисти.

— Как, по дяволите... — подхвана Ото Шулц, обърна се рязко и разпери ръце, — ... как е възможно да сме дали достъп до секретна информация на такъв тип като Кроу? На

пропаднал наркоман! На инфантилен компютърен програмист, който така и не се научи как да се отнася с жените, и се наложи да се разделим с милиони, за да потулим глупостите му!

Питър мълчеше. Виеше му се свят и се стореци. Копнееше за легло и буквално залиташе от умора.

— Изобщо даваш ли си сметка — разкрещя се Ото, — даваш ли си сметка какво... какво ни чака, ако...

— Да. Акциите ни на борсата ще се сринат. Нямаме избор, Ото. Трябва да предупредим всички наши пациенти с ИКД и да ги прегледаме.

— Акциите са най-малкият ни проблем! — изрева Шулц, вкопчи се в бюрото и се наведе напред. — Те ще се сринат и ще настъпи истински кошмар за нас! Ала това далеч не е най-лошото! Само си представи какви разходи ни очакват, ако се наложи да прегледаме наново всеки наш пациент с ИКД! Ще трябва да ги търсим по цялото земно кълбо, да ги настаняваме в луксозни болници, да... А имаш ли представа как ще се отрази това на репутацията ни, на бъдещето ни, на цялото съществуване на компанията! „Мъркюри“ е... е...

Успехите на фармацевтичния гигант явно не можеха да се поберат в думи.

— От сливането на двете компании „Мъркюри“ непрекъснато расте — просъска Ото Шулц.

Пръските от устата му се посипаха като облак от ситни капчици над стъкления плот на бюрото му — толкова дебел, че придобиваше тюркоазен оттенък.

— С всеки изминал ден ставахме все по-големи, силни, успешни и печеливши! „Мъркюри Медикъл“ е *благонадеждна* компания! Точка по въпроса! Продаваме качество! Работим в сектора на здравеопазването, Питър! Продаваме на клиентите си спокойствие, живот и доверие, за бога!

Пусна бюрото и преплете ръце на тила си. Петната под мишниците му се разраснаха до големината на дини. Ото Шулц дишаше учестено и напрегнато.

— Ще ми обясниш ли как сто от най-големите мозъци в тази страна са създали дефибрилатор, който някакъв си скапан наркоман с лекота превръща в... в...

— Машина-убиец.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

— Трябва незабавно да създадем нова програма, която да не позволява на „Деймос“ да приема Ktmfsetup.exe. И — напълно си прав — сме принудени да уведомим всичките си клиенти с имплант „Деймос“, че е нужно софтуерът на дефибрилатора да се актуализира. Освен това ще се наложи да прекратим производството на импланти от този вид, да променим криптирането и да унищожим или в най-добрия случай да променим софтуера във всички неимплантирани...

Ото Шулц вдигна длани и седна. Облакът се върху бюрото и скри лице в шепите си.

Питър бавно се върна на мястото си. Досега неведнъж се бе питал защо ниският стол за посетители стои толкова далеч от внушителното бюро. Така се чувстваше като хлапе, привикано в кабинета на директора. Едва сега разбра замисъла на това разположение. Разстоянието „смаляваше“ гостите, докато Ото видимо порастваше в огромното си, високо като трон кресло зад близо триметровото писалище.

В момента кралят обмисляше ситуацията.

Питър мълчеше.

В кабинета се носеше леко ухание на канела и цитрусови плодове. Афършейв, предположи Питър. Ото дойде на срещата направо от фитнес залата. Продължаваше да стои с

лице, заровено в шепа, и не личеше да диша. Отвън долиташе шумът от витлата на приближаващ се хеликоптер. Колкото обаче и да се взираше през прозореца на запад, Питър не видя и следа от летателен апарат. Накрая бръмченето стана оглушително въпреки дебелиите стъкла и Питър се досети, че хеликоптерът ще се приземи върху покрива на „Мъркюри Медикъл“.

После всичко утихна.

— Кой знае за тази програма? — попита глухо Ото зад едрите си ръце.

— Аз. Дейвид Кроу не може да ни помогне. Почина само броени дни след като го изритахме. За нещастие няма как да разберем дали не я е дал на някого. Ако бяхме сигурни, че не я е копирал, щяхме просто да изтрием файла и да приключим. Но не можем.

— Четири години — заключи Ото Шулц и се облегна тежко на креслото си. — За тези четири години не сме получили нито едно съобщение за нещо смущаващо, което да се дължи на такава... адска програма.

— Не, но...

— Не ти ли се струва малко вероятно да има копия? Дейвид Кроу, както впрочем спомена и ти, беше асоциален компютърен маниак. За четири години никой не ни е изнудвал, не се е случило нищо.

— И въпреки това сме длъжни да...

— Къде се намира програмата в момента?

— Там — Питър посочи червената папка, която бе поставил върху бюрото на началника.

— А флашката?

Питър се поколеба, но накрая все пак бръкна в джоба си. Ото Шулц си пое въздух, изду се и повдигна рамене почти заплашително.

— Ето — Питър му подаде флашката.

Ото протегна ръка с дланта нагоре. Питър се принуди да се изправи, да направи три крачки и да постави флашката в разтворената ръка на шефа — животинска лапа в сравнение с неговата. Вече съвсем се чувстваше като гузен ученик.

— Ще я заключа в сейфа — отсече Шулц. — Петък е и се свечерява. Ще си тръгвам. Утре ще се обадя тук-там.

— Ще се обадиш? Не трябва ли...

— Четири години не сме имали никакви проблеми — повтори като мантра Ото, визирайки този безоблачен период.

Успял да си възвърне част от старото си „аз“, Шулц добави със снизходителна усмивка:

— Няколко дни повече или по-малко не са от значение. Съгласен съм с теб, че трябва да се направи нещо, но не бива да избързваме, Питър. Иначе ще избухне грандиозен скандал. Искам първо да обмисля добре как да постъпим. Затова предлагам засега да си мълчиш и да се насладиш на уикенда, а в понеделник сутринта ще си поговорим пак.

Питър заби поглед в пода. В известен смисъл Ото имаше право. Да, наистина, спешни мерки трябва да се вземат, но не и на секундата. Питър се чувстваше скапан след трийсет и шест часа безсъние и вече бе изгубил способността да разсъждава.

— В понеделник сутринта — промърмори той в знак на съгласие.

— Да, в понеделник в осем сутринта. Разбрахме се, нали?

— Да.

— Прибирай се и си лягай.

— Добре.

— Как е Катрин?

— Бива. Операцията беше тежка, но се възстановява.

— Ти как се справяш?

— Добре. При родителите си е. Днес трябваше да пътувам към тях, но не ми се иска да шофирам три часа в такова състояние. Ще тръгна утре.

— Струва ми се разумно — усмихна се Шулц и направи подканващ жест към солидната дъбова врата.

— Грижи се за себе си.

— И ти.

— Питър?

— Да?

Стигнал почти до вратата, Питър се обърна.

— Благодаря ти, че дойде направо при мен.

Питър кимна и излезе. Вратата се хлопна зад гърба му. Трябваша му няколко минути, докато очите му привикнат към приглушената светлина в коридора. Докато се питаше за пореден път защо секретарките не са се погрижили за по-добро осветление, и през ум не му минаваше, че вижда Ото Шулц за последен път.

След няколко безсънни часа в леглото Питър Адамс отиде да побяга из Сентрал Парк, за да се отърси от тревогата, която не му даваше мира. Тичайки, пак се сети за шефа си. Пети май си отиде. От новия ден изминаха петнайсет минути. Ударът по тила го застигна точно докато подминаваше бряста, където обикновено се спираше да поразтегне краката си. Тогава Питър си припомни какво каза Ото Шулц.

„Трябва да се направи нещо.“

09:10

„Йетумколен“, Берюм

Сара не проумяваше как се живее в такъв безпорядък. Не за пръв път идваше в дома на Ула и Гюру, ала продължаваше да се удивява защо канят гости, при положение че има опасност те на всяка крачка да се спънат в търкалящите се по пода играчки или да се натъкнат на отпечатъци от мръсни детски крака върху тоалетната чиния.

Тази сутрин обаче неразборията биеше всички рекорди. Още щом прекрачи прага, я посрещнаха близнаците с ръце, омазани в нещо, прилично на изпражнения. Сара се молеше да е шоколад. Тобиас дори се опря с длани на бялата стена. Върху пода се мъдреха мръсен скейтборд, купчина вмирисани маратонки и препълнен черен чувал за смет, вързан на двоен възел. От дръжката на кухненската врата до дръжката на чекмедже от другата страна на антрето беше опънато цветно въже за скачане.

— Моля, плати си, за да преминеш бариерата — Тара протегна лепкавата си ръка.

— Ей, вие двамата — строго се обади Ула, преди Сара да попита колко струва входният билет. — *Веднага* отидете да се измиете!

С едната си ръка хвана дъщеря си, с другата — сина си, и ги повлече към стълбите за втория етаж.

— Две минути — извика той на Сара. — Дай ми две минути! Най-добре слез да ме изчакаш в мазето!

Сара огледа колебливо „бариерата“.

— Здравсти — Гюру се появи от всекидневната. — Извинявай, малко е разхвърляно. Знаеш как е.

Сара се усмихна и кимна.

Всъщност изобщо не знаеше как е, защото живееше с дете, по-организирано и от самата нея. Четиринайсетгодишната Теа переше сама дрехите си и ги подреждаше безупречно в шкафа.

— Кафе? — предложи Гюру и откачи въжето от бравата.

— Не, благодаря. Току-що закусих.

— Разбрах, че имате проблеми.

Сара пак се усмихна уклончиво с надежда да избегне необходимостта да потвърди или да отрече думите на Гюру. Не, Ула едва ли е споделил нещо конкретно с нея, помисли си Сара. Нали изрично го предупредих да си мълчи.

— Всички имаме проблеми — отвърна неопределено тя. — Ула ми каза да слеза в мазето, за да ми покаже нещо... апарат, чието устройство така и не мога да схвана.

Гюру прикова поглед в Сара, както малцина се осмеляваха. Обикновено Сара караше другите да навеждат смутено очи. Но сега се почувства някак неловко. Съпругата на Ула работеше по четири часа дневно в психиатричен център за деца и юноши и като медицински работник съответно се намираще на едно от последните места в класацията на Сара. И все пак тази дребна набита жена объркваше Сара и я смущаваше с пронизващия си поглед.

Гюру се облегна на рамката на вратата и скръсти ръце на гърдите си.

— Аз пък си мислех, че ти си менторът, а Ула — протежето. Виж ти, колко съм грешала!

Само внимавай да не си усложните живота.

— Ето ме! — задъхано промълви Ула и взе последните три стъпала наведнъж. — Съжалявам, че те накарах да чакаш. Както виждаш, децата правиха мърфини. Ела да слезем долу.

Сара го последва по стръмното стълбище към мазето. Там Ула се забави, борейки се с опърничав катинар.

— У нас всичко се заключава — процеди той през стиснати зъби. — Иначе децата ще изпотрошат каквото им падне.

Най-сетне успя да извади металната скоба и отвори вратата.

— След теб — подкани я той и Сара влезе.

Мазето се простираше върху не повече от осем квадратни метра. Площта му обаче можеше да се прецени само приблизително, защото стените бяха покрити с рафтове от пода до тавана. По рафтовете се мъдреха какви ли не апарати и от тях лъхаше остър мирис на метал и обгорял прах. Сара забеляза, че зад привидния хаос се крие добре измислена система. На рафтовете до вратата стояха поне десет усилвателя от различни марки и години, а под тях — три осцилоскопа и оригинално изработена прозрачна пластмасова кутия, пълна с различни печатни платки. Сара се питаше за какво ли са му.

На най-долните рафтове Ула бе наредил цяла колекция от настолни компютри: някои по-нови, други от зората на компютърната ера, което ще рече средата на осемдесетте. Сара не сдържа усмивката си при вида на „Комодор 64“, видимо в безупречно състояние.

Най-големият осцилоскоп беше същият модел като в болницата.

— Ула — тихо се обади Сара, когато той свали апарата от рафта и го постави върху тесен плот. — Сигурно си похарчил цяло състояние за всичката тази техника?

Той сложи показалец пред устните си и погледна към горния етаж.

— Всеки мъж си има тайни — усмихна се широко Ула. — Особено ако си станал баща на двацет и оттогава си бил само с една жена!

Сара беше напълно съгласна с него, но си замълча.

Ула извади плика с имплантируемия дефибрилатор иззад малка тонколона.

— Не се притеснявай — успокои я той, защото видя, че е готова да се възпротиви. — Погрижил съм се за всичко. Следите от кръв...

Хвана дефибрилатора с два пръста.

— ... съм запазил.

Посочи две затворени стъклени плочки с малки четчици вътре.

— А сега държа да ме изслушаш, както аз съм те слушал неведнъж.

Забелязвайки с какво въодушевление и нетърпение Ула се наведе да вземе някаква книга от пода, Сара се усмихна неохотно. За пръв път го виждаше такъв. За да му направи място, се долепи до висока купчина, натрупани едно върху друго компютърни списания.

— Открай време ми повтаряш да прочета целия учебник на Кенет Еленбоген за пейсмейкърите и дефибрилаторите — подхвана Ула и разтвори тежката „тухла“ с яркооранжеви корици. — Честно казано, не вярвам някога да го направя. Ако питаш мен, това е справочник. Знаеш ли какво открих вътре?

Напљунчи показалеца си и намери търсената страница.

— И така, ако погледнем таблица 11-1 и данните под нея, ще установим, че



изключително рядко се случва първият електрошок от ИКД да не приведе сърцето на пациента от мъждене в синусов ритъм!

Показа ѝ таблицата.

— Ти спомена нещо за разпечатката от дефибрилатора с ругатните, което ме накара да се размисля — Ула хлопна звучно дебелия справочник. — И снощи, след като се събудих два пъти преди три часа и после не успях да заспя, прозрението ме осени като... като гръм от ясно небе!

Пръстът му зашари драматично в зигзагообразна линия.

— Сърцето на Бернтсен първо получава пейсинг, без да се нуждае от него, и в резултат — камерно мъждене, нали?

Погледът на Сара стана мрачен и празен. За миг Ула се поколеба дали следи мисълта му.

— Сърцето му е функционирало отлично и въпреки това получава електрически импулси — заобяснява той. — И затова реагира с опасно мъждене...

— Знам какво означава пейсинг — обади се Сара. — Имам и доста добра представа каква опасност представлява мъжденето за човешкия живот.

Ула сложи ръка върху дефибрилатора.

— За да нормализира пулса, дефибрилаторът подава на сърцето не един, а три електрически шока!

Сара кимна едва доловимо.

— Но сърцето на Бернтсен не реагира на стимула, Сара! Не се връща към нормален синусов ритъм. Каква е вероятността електрошокът да не подейства? Сърцата на почти всички пациенти нормализират мигновено ритъма си след един толкова мощен импулс, а сърцето на Бернтсен получава три без резултат!

— Вероятността е минимална — бавно изрече тя. — Почти нулева.

— Разбрах причината да не реагира.

— Кажй.

— Първо ми обещавай да не се ядосваш — помоли той. Звучеше като децата си, когато го увещаваха да не им се сърди.

— Стига, Ула. Какво откри?

Той се усмихна широко, пак се наведе и смъкна куфар от най-долния рафт. Сара веднага разбра какво е и избухна:

— Само не ми казвай, че си взел програмиращото устройство от болницата, Ула! Не ми казвай...

— Нали обеща да не ме мъмриш.

— Този апарат е собственост на болницата и...

— Снощи отидох да го донеса — обясни той. — Никой не ме видя. Дотам вървах пеш, защото бях пил, но се върнах вкъщи с такси, понеже апаратът тежи много.

— Не искам да слушам! — Сара си запуши ушите. — Не ми обяснявай повече!

— Тогава поне гледай.

Ула приготви апаратурата с ловки, обиграни движения. Включи програмиращото устройство и сложи тежката му глава върху дефибрилатора, от който висеше дълъг тънък електрод.

— А сега ще свържа дефибрилатора с осцилоскопа.

Сара наблюдаваше мълчаливо действията му.

— Какъв електрошок трябва да е подал дефибрилаторът, след като Бернтсен е получил

камерно мъждене? — попита реторично Ула.

— Всеки от трите електрошока по принцип е по 31 джаула — отвърна Сара с видимо повишен интерес.

— Погледни разпечатката — Ула извади „хармониката“, вече доста поизмачкана и протрита. — Според нея Бернтсен е получил шок от точно 31 джаула. Дотук всичко уж изглежда както трябва.

— Уж?

— С този осцилоскоп ще проверим дали наистина е получил такъв шоков импулс. За целта ще използваме и малък симулатор, който направих сам.

И той извади от чекмедже под плота черна кутия с големина на дебела книга.

— Наистина ли го направи сам?

В отговор Ула само се усмихна и свърза симулатора на човешко сърце с електрода на дефибрилатора.

После посочи екрана и започна да обяснява, все едно разговаря не със Сара Цукерман, а с Тарай:

— И така, внимавай. Свързах дефибрилатора към симулатора, който ще играе роля на човешко сърце. Дефибрилаторът е свързан и към осцилоскопа, за да измерим с точност какъв импулс е подал дефибрилаторът, а не какъв импулс се запаметява в устройството.

Ула се поколеба.

— Бъди снизходителна. Като говоря, по-лесно си подреждам мислите. Ето така.

Ула включи симулатора към настолен компютър и въведе няколко команди.

— Сега нашето „сърце“ ще получи камерно мъждене и...

Дефибрилаторът реагира мигновено. На монитора на осцилоскопа се появиха четириъгълници.

— Изглежда ми напълно нормално — замислено отбеляза Сара.

— Да — кимна Ула. — Но според теб колко голям е бил шоковият импулс?

— 31 джаула?

— Не. 0,31.

Той проследи с пръст по монитора на осцилоскопа линия, която първо поемаше рязко нагоре с деветдесетградусов ъгъл, после продължаваше хоризонтално и накрая също така рязко се спускаше надолу.

— Какво? — възкликна Сара. — Как така 0,31 джаула? Нали според разпечатката...

— Точно там е разковничето! Разпечатката подава грешна информация! Лъже! Заблуждава ни, че дефибрилаторът е подал шоков импулс, а всъщност импулсът е бил съвсем слаб — твърде недостатъчен да възобнови нормалния ритъм на сърцето! Този дефибрилатор е програмиран първо да предизвиква камерно мъждене, а после — да подава лъжлива информация за излъчения импулс. Нищо чудно, че Бернтсен е починал!

Сара притаи дъх.

От горе се чу шум от течаща вода: някой пусна казанчето в тоалетната. Устните ѝ пресъхнаха от неподвижния въздух в тясното мазе. Навлажни ги с език и си приглади косата зад ушите с две ръце. Ула я гледаше въпросително, но тя не можеше да откъсне очи от леденосивия екран: линията по него доказваше, че дефибрилаторът е умишлено повреден.

— Нищо не разбирам — пророни тя след дълго мълчание. — Нищичко. А ти?

Макар температурата на въздуха отдавна да се бе върнала към нормалната за сезона и да подухваше хладен ветрец, на носа, врязан във фиорда в Сандвика, се бяха струпали много хора. Едни се опитваха да си правят слънчеви бани, криейки се от вятъра зад паравани от дървени трупи или хавлии, а други — изтегнаха се върху плажни кърпи — пиеха кафе от термос. Малки деца лудуваха по брега с кофички и лопатки, а неколцина младежи газеха в студената вода с тракащи зъби, за да впечатлят със смелостта си група свои връстнички.

Температурата на водата едва ли надвишава 10–12 градуса, прецени Йоран Холмстрьом и хвана съпругата си за ръка. Двамата поеха по моста към остров Калвъоя. Слънцето стоеше високо на небето. Йоран се бе облякъл добре: тънък вълнен пуловер под яркочервен анорак, дънки и удобни туристически обувки. Чувстваше странна лекота в тялото си, граничеща с щастие. Радостта от изписването и резултатите от изследванията, проведени сутринта в ГРУС, му вдъхнаха усещането, че започва живота си отначало.

Преди 23 дни Йоран колабира по време на разходка с корабче, организирано от търговския отдел на телекомуникационната компания „Теленур“. Спомняше си как усети пронизваща болка в гърдите, а после — смазващ страх и още по-непоносима болка.

После в съзнанието му се образува бяло петно.

Разказаха му какво се случило, след като припаднал. Негова колежка, преминала три дни по-рано задължителния за омбудсманите курс по предпазване от трудови злополуки и оказване на първа помощ, без капка колебание се заела да приложи наученото на практика. Започнала сърдечен масаж и обдишване, докато корабчето се връщало към брега, където ги очаквала линейка. От престараване колежката на Йоран му счупила две ребра.

Но успяла да му спаси живота.

През следващите дни Йоран остана силно впечатлен от компетентните действия на медиците в новооткритата болница. Ехокардиография, бързо назначение на медикаментозна терапия, вземане на кръвна проба, разговори, пак ехокардиография и всичко отначало. Поуспокоен след преживяния шок, Йоран прие помощта и грижите на медицинския екип с дълбока благодарност.

Накрая уточниха диагнозата му: първично камерно мъждене.

— След тази рутинна намеса ще възстановиш нормалния си житейски ритъм, Йоран — обеща му доктор Цукерман и го потупа леко по рамото, след като му съобщи, че е сред щастливците, определени за имплантация на ИКД. — Най-сетне ще получиш нещо срещу удържаните от заплатата ти данъци!

Доктор Цукерман похвали многократно бързите действия и вещината на колежката му и Йоран реши да подари на спасителката си почивка в южните страни като скромен жест в знак на признателност, както се изрази той, когато тя дойде да го посети в болницата. По думите на доктор Цукерман Йоран оцелял единствено благодарение на решителната ѝ и адекватна намеса. Колежката му обаче се усмихна и отказа да приеме подаръка. Не искала екскурзия, а най-много бутилка хубаво вино. Жената изглеждаше още по-щастлива от развоя на събитията отколкото Йоран.

Три дни по-късно тя получи пратка: пет каси хубаво червено вино и дванайсет бутилки шампанско.

— Как се чувстваш? — попита Ранвайг, съпругата на Йоран, и стисна ръката му, докато

вървяха по моста. — Малко се тревожа за теб, скъпи. Все пак изминаха едва два дни, откакто ти поставиха онази... джаджа, дето не й запомних името, и ми се струва...

— Нарича се ИКД — усмихна се той. — Доктор Бротен ме увери, че всичко е напред и няма за какво да се безпокоя. Усещам само лека болка ето тук — той се хвана за лявата ключица. — Предупредиха ме през идните няколко седмици да не претоварвам лявата си ръка. Иначе се чувствам много добре. Направо отлично.

Той се усмихна широко и обгърна рамото й с дясната си ръка. Приблжиха се до парапета, опряха се на него и се загледаха във фиорда. Слънчевата светлина ги заслепяваше и Йоран извади слънчевите си очила.

— Сега съм на 52 години — тихо рече той и я целуна по главата. — Можех да умра, а ето че сега се припичам на слънце и се радвам на пролетта заедно с теб. Кой знае, вероятно ме очакват още много, много хубави години.

Гласът му се промени малко и той преглътна.

— От раждането на децата не съм се чувствал толкова щастлив — промърмори той и отново я целуна. — Направо ми се плаче от щастие!

Тя му се усмихна и се притисна към гърдите му. Усети как изведнъж тялото му се вцепени и веднага се отдръпна.

— Йоран, извинявай! Да не те стиснах прекалено силно? Заболя ли те?

Той не отговори. Лицето му придоби пепелявосив цвят и се изпоти. Устните му се разтвориха, сякаш се мъчеше да каже нещо.

Ранвайг закрепя с цяло гърло. Група младежи, също на път за Калвъоя, се спряха и се разсмяха.

Йоран се вкопчи в парапета в очакване на болезнения удар, за който доктор Цукерман го бе предупредила. Пръстите му обаче пуснаха парапета и той политна назад, усещайки единствено съвсем слабо потупване в гърдите, доста по-различно от електрошока, който лекарката описа много образно като ритник на кон.

Преди да изгуби съзнание завинаги, Йоран осъзна, че Ранвайг крещи, но бе престанал да я чува. А когато главата му се удари звучно о дървения мост и черепът му се пукна, той вече бе мъртъв.

## 11:34

### ГРУС, Берюм

По почти нищо не личеше, че в склада за пейсмейкъри в университетската болница „Грини“ се съхранява медицинска апаратура на стойност няколко милиона крони. В помещението с площ около петнайсет квадратни метра нямаше прозорци, а върху трите успоредни плота и по пода се търкаляха всякакви хартиени отпадъци. Два нестерилни, но чисти ИКД и един пейсмейкър се мъдреха върху единия плот редом до няколко навити на руло плаката, които никой не си бе дал труда да закачи. Върху другия плот бяха поставени четири програмиращи устройства от различни компании: „Метроник“, „Бостън Сайънтифик“, „Сейнт Джуд“ и „Мъркюри Медикъл“. Дори плотът, където се провеждаха важни изследвания, бе затрупан с непотребни отпадъци: използвана опаковъчна хартия, два дълги електрода, вероятно с цел лекарите да онагледяват пред пациента какво представлява манипулацията по поставянето на ИКД, и няколко празни сиви кутии.

Сара затвори вратата, седна до бюрото в дъното на стаята и махна от клавиатурата три пластмасови спринцовки без канюла.

— Какво ти казах за тази бъркотия? — отчаяно попита тя.

Ула сви рамене, все едно не разбира за какво говори.

— Сядай — тя посочи стол. — Трябва първо да започнем всичко отначало, а после ще видим какво ще правим. От самото начало.

— От Адам и Ева — кисело промърмори Ула.

Още след като приключиха с опитите в малката лаборатория в мазето му, той настоя да уведомят незабавно ръководството на болницата. Сара се възпротиви с аргумента, че за да пристъпят към разговор с шефовете, са им нужни повече доказателства. По въпроса дали да отидат в полицията, двамата с Ула бяха единодушно против. Проблемът с дефибрилаторите следваше да се отнесе първо до болничната администрация и да се задействат куп формални процедури. Ула обаче не престана да настоява, че не може повече да мълчат, и повтори твърдението си десетки пъти. Накрая Сара се изнерви и го помоли да си мълчи.

— Ула, нима не разбираш? За да съобщим на ръководството какво сме открили, трябва да представим проблема в стройно и стегнато изложение. В момента съм толкова обърквана, че това ми се струва невъзможно.

Той не отговори.

— А на теб? — попита тя.

Ула продължаваше да се взира в пода като сърдито хлапе.

— Ако искаме полицията да обърне сериозно внимание на сигнала и да вложи максимално усилия в разследването на случая, са ни нужни повече подробности. Отидем ли сега, ще изглеждаме пълни идиоти, а аз не понасям да изглеждам като идиот. Ти?

— И аз.

Тя поклати глава и продължи:

— И така, започваме отначало. Извърших операцията във вторник сутринта и тя премина успешно.

Ула вдигна очи.

— Добре де, появи се малко усложнение — поправи се тя. — Но всичко протече под пълен контрол. Пациентът се възстановяваше бързо, дефибрилаторът беше програмиран с правилни стойности и...

— Не съвсем — намеси се Ула. — Дефибрилаторът *на пръв поглед* е бил програмиран правилно.

— Нали това казвам и аз. Лично дадох нареждания на Сиверт Санд от „Мъркюри“ как да настрои дефибрилатора и когато прегледах Ерик след операцията, се уверих, че Сиверт е спасил препоръката ми.

— На пръв поглед — повтори Ула.

Сара си пое дълбоко въздух, завъртя очи в знак на лека досада и опря лакти на коленете си:

— Ако или когато полицията подхване разследване по случая, Сиверт Санд го очакват продължителни разпити. Но нали ти сам каза, че ти се струва невъзможно програмист да повреди така ИКД.

— Не и ако... — Ула се поколеба и се почеса по тила. Сара чакаше с въпросително вдигнати вежди. — Единствено разбирам... — поде най-сетне той, — ... че вероятно става дума за някакъв... пропуск в кодовете на производствените машини. Или... не пропуск, а...

малък алгоритъм, чието място не е там...

Ула я погледна. Сара сви рамене и се облегна.

— Ти си инженерът. Не питай мен!

— Ако проблемът е в производствените машини на ИКД и на Ерик Бернтсен е бил имплантиран ИКД, който не е умишлено манипулиран — разсъждава Ула на глас, — значи всички продукти „Деймос“ на световния пазар са заразени с този...

— ... вирус „Fuck you“ — довърши Сара, защото той се поколеба.

— Не... Дали е вирус... Ами ако е троянски кон...

Ула затвори очи. Сара чакаше. Чуваше се как по коридора минават хора. Не бяха заключили вратата и всеки момент можеше да влезе някой колега. Вероятността това да стане, разбира се, беше минимална в днешния неделен ден. Следващата имплантация бе насрочена за понеделник сутринта.

— Проклятие! Ами ако е програма? — продължаваше Ула.

— Какво имаш предвид?

— Не е изключено някой да е създал програма, която да заповядва на дефибрилатора да се държи по различен начин. С помощта на алгоритми може да се програмира...

Той заговори объркано. Пейджърът на Сара изписука.

— Ако наистина е програма — продължи невъзмутимо Ула, — то най-вероятно да е дело на човек с достъп до кодовете. Някой с ключова позиция в производството... Някой от централата в САЩ...

— Само това липсваше — въздъхна Сара, взирайки се в пейджъра. — Ларш Кваме ни вика. Надявах се никога да не ни е видял, но този човек има очи и на гърба си.

Ула изобщо не помръдна.

— Сара, ако наистина съществува такава програма, „Мъркюри Медикъл“ здравата са загазили, защото тя може да се свали и да се приеме от всеки „Деймос“ по света. „Мъркюри“ направо са...

— Ще продължим този разговор по-късно — прекъсна го Сара. — Последното, което ми трябва в момента, е Ларш Кваме, и то в още по-вкиснато настроение от обикновено. Хайде, ела.

Ула стана.

— Заради „Мъркюри“ се надявам да не е програма. Всъщност и заради нас. Та ние, норвежките данъкоплатци, инвестирахме петстотин милиарда в тази компания и станахме притежатели на контролния пакет акции!

Сара не отговори, защото вече бе излязла.

**05:37**

**Ийст Хемптън, Лонг Айленд, Ню Йорк**

Къщата му стана прекалено голяма.

Ото Шулиц излезе от спалнята и се замъкна неохотно към кухнята. Събуди го тишината. От деня, когато Сюзън се изнесе, именно тишината му пречеше да спи. Толкова беше свикнал със звуците ѝ, с леките похърквания, с обичайното пошляпване на босите ѝ крака всяка нощ в един и пет, когато отиваше до тоалетната. Дългогодишното споделяне на обща постеля вплете навиците им за сън неотделимо един и в друг.

А сега той си лягаше всяка вечер от своята страна на гигантското шведско легло, изработено по поръчка — същото имаха и в „Манхатън“, — и се чувстваше като половин човек. Като прекалено малък за това възголямо легло в къща, плашеща го със сякаш нарастващите си размери.

Дано всички библейски наказания сполетят онова проклето хипи.

Няколко дни след като Сюзън пусна бомбата и Ото разбра, че намерението ѝ да го напусне е съвсем сериозно, реши да направи нещо, за да я спре. Ото Шулиц разполагаше с разнообразни средства за разрешаване на неочаквано възникнали проблеми. Единайсет години преди това, например, негови врагове се опитаха да го изнудват със снимки, на които е в компанията на деветнайсетгодишна блондинка в бунгало на Каймановите острови. Тогава той се свърза с човек, който му предложи няколко варианта за решение на неприятния проблем. Ото избра да плати и да се отърве от риска изнудваните да разпространят компрометиращите фотографии. Всичко и всички си имат цена — отдавна го бе осъзнал.

Още пазеше номера на помощника си в сейфа в офиса си, но си даде сметка, че проблемът със Сюзън няма да приключи с изчезването на любовника. Сюзън не желаше да живее повече с Ото, а щом тя не го искаше, и той не я искаше.

Включи осветлението в кухнята.

Помещението му се стори чуждо, почти стерилно. Допреди две години тук се усещаше уют. Въпреки голямата площ и необичайния интериор цареше задушевна атмосфера. На сбогуване Ото позволи на Сюзън да вземе със себе си някои вещи от кухнята. И досега той не можеше да си спомни кое от подредбата на кухнята бе превръщало този шоурум в част от истински дом.

Реши да се възползва от услугите на дизайнер. От всички модерни електроуреди се научи да използва единствено кафемашината. Когато идваше тук, храната приготвяше икономката му Рут. С тежки, тромави движения Ото си направи чаша капучино и седна до барплота, който разделяше кухнята на две. Натисна копче под високия плот, оттам с леко жужене се подаде монитор и зае удобно за очите положение. После по същия начин се появи и клавиатура.

Ото изпи половината капучино с гримаса. Не знаеше къде има захар и му загорча.

В продължение на петнайсет минути сърфира в търсене на новини и после си провери имейла. След последната проверка снощи в известната на малцина електронна поща бяха пристигнали цели осем нови писма. Едно от Сингапур; дълго съобщение за нова наредба в Австралия, касаеща фармацевтичните фирми, която бе предизвикала тревога у сътрудника на Ото в Сидни; приятелски поздрав от Дейвид Камерън — благодареше за последната им среща и изразяваше надежда да се видят пак при следващото идване на Шулиц в Лондон.

Понеже никога не бе виждал как изглежда отвътре Даунинг Стрийт 10, реши да се възползва от поканата.

Имаше имейл и от Мортен Мюндаль — началник на филиала за Северна Европа.

Dear Otto,

As a reply to your mail of yesterday evening, please note the following: Erik Berntsen was operated Tuesday, May the 4<sup>th</sup> at Grini University Hospital in Oslo (GRUS). To my knowledge, the head of the cardiological department, Dr. Sara Zuckerman, performed an ICD-implantation (Mercury Deimos). Erik Berntsen had an incidence roughly four weeks ago with a quite serious syncope. Later investigation proved ventricular tachycardia to be the likely cause of this incidence. I don't know

much about the follow-up, but he was found dead two days later in a recreation area near the hospital. He had left the hospital quite early the same morning, as far as I know without the doctor's permission. As you probably are aware, the rules of doctor-patient confidentiality are quite strict in Norway, and I couldn't get any more out of the hospital or my sources there. Not even as the manufacturer of the device in question. If you need me to investigate the matter further, please let me know.

Best regards,

Morten<sup>[18]</sup>

Ото Шулц реши веднъж да наруши правилото си да пие само една чаша кафе на ден и си направи еспресо. Пороците са константна величина, помисли си той. Щом изпи капучиното без захар, може да си позволи още една доза кофеин.

Пак седна пред компютъра. Прочете имейла от Мортен Мюндал още три пъти и го изтри. Изгълта врялото еспресо на един дъх. Напитката остави горчив вкус в устата му.

Сара Цукерман, сети се той и изключи компютъра.

Тишината в къщата го потискаше ужасно. Посегна към дистанционното и натисна копчето. От множеството невидими тонколони се разнесе класическа музика.

Ото Шулц поседя така повече от петнайсет минути — по халат, премятайки между пръстите си празната чаша. Опитваше се да разсъждава, да съчетае всички мисли, които се шураха безцелно из главата му и отказваха да се подредят в логична последователност.

Едва когато старата Рут застана на вратата и огледа ядосано мръсния плот около кафемашината, Ото стана и се насили да се усмихне.

Реши да потренира във фитнес студиото или да потича бос по плажа — намираше се само на някакви си четирийсет метра от голямата къща. А защо не и двете?

Сара Цукерман, сети се отново той и отиде да си облече спортния екип. Никой не би оправил тази каша по-добре от нея.

**12:45**

**Спешно приемно отделение, ГРУС, Берюм**

— Изправността на пейджъра ти започва да ми се струва много съмнителна, Сара! — извика Ларш Кваме още преди Сара и Ула да са прекрачили прага на залата.

Тя спря. Двама шофьори на линейка в жълто-червени дрехи стояха сконфузени до вратата и не знаеха дали да си тръгват, или да останат. Докараният пациент нямаше шансове да оцелее, видя Сара. ЕКГ-апаратът още не беше изключен и правата линия на екрана показваше, че сърцето не работи. Парамедикът, с апарат за обдишване в ръка, имаше вид, все едно ей сега ще избухне в плач. Анестезиологичната сестра се бе заела да разчиства, а Ларш Кваме, застанал с ръце на кръста до главата на пациента, сякаш се канеше да осъди Сара на смърт.

— Кой е той? — попита тя.

— Йоран Холмстрьом. Спомняш ли си го?

Спомняше си го, разбира се. Имплантира му ИКД в петък преди обяд, точно след телефонния разговор с недружелюбния патолог.

— Какво се е случило?



Сара се приближи спокойно до мъртвеца.

— От четирийсет и пет минути правим опити да го съживим — отвърна високо Ларш Кваме. — Безуспешно. Сидсел?

— Още при пристигането в болницата беше мъртъв — докладва анестезиологът. — Нямаше никакви изгледи да възстановим жизнените функции, но опитахме.

Сара Цукерман забеляза, че върху гръдния кош на мъжа е поставен магнит. Имплантираният дефибрилатор вече бе дезактивиран, но по всяка вероятност регистрираните в него данни бяха останали непокътнати. С оцъкдени очи и разтворени устни мъртвецът се вираше в тавана, все едно е видял нещо интересно.

За да спечели време, Сара се засуети до монитора на ЕКГ-апарата, като че ли правата мъртва линия би ѝ казала нещо. Понеже Ларш Кваме пое Йоран Холмстрьом, сега той се водеше негов пациент. Предстоеше да се състави смъртен акт, да се съобщи вестта на близките, да се експлантира дефибрилаторът „Мъркюри Деймос“, поставен от Сара преди две денонощия. Тя сложи длан на тила си и поклати съчувствено глава:

— Виждаш ми се изморен, Ларш. Цял уикенд си на повикване при спешни случаи, а явно не са били малко. Ако искаш, аз ще поема оттук.

По лицето на колегата ѝ се изписа недоверие.

— Ще поемеш дежурството ми? Просто така?

— Да. И без това ще бъда тук, защото имам малко работа в кабинета. Няма смисъл и двамата да пропилеем такъв прекрасен ден в болницата.

Ларш Кваме се поколеба за кратко, но после сви рамене и тръгна към вратата. Започна да си разкопчава престилката. На вратата погледна Ула, ухили се ехидно и се обърна към Сара:

— Вие двамата сте големи дружки, а? Идвате на работа заедно дори през почивните дни.

Съблече си престилката и хвърли към Сара пейджъра си толкова неочаквано, че тя едва не го изпусна.

— Щом искаш, погрижи се за мъртвия си пациент. Аз отивам на морския бряг.

Двамата шофьори на линейката се помъкнаха след него, видимо доволни, задето не им възлагат повече работа.

— Тук ли са близките на починалия? — обърна се Сара към анестезиолога.

— Доколкото знам, съпругата му е навън с една от медицинските сестри. Аз свободен ли съм?

— Да — кимна Сара. — Ула, ти оставаш с мен. Другите да си тръгват. Ще се погрижа за документацията. Благодаря ви.

Ула направи няколко крачки към вътрешността на залата. Сара затвори вратата след последния излязъл.

— Веднага донеси програматор — прошепна тя. — Трябва незабавно да извадим този ИКД и да проверим какво е регистрирал. Ще поговоря с клетата вдовица, но не искам да оставям тялото без надзор дори за секунда. Този път няма да позволя някой да сменя дефибрилатора на мой пациент. Побързай!

Ула кимна, отвори вратата и хукна.

**14:00**

**Сулемсуген, Лиломарка, Осло**

От няколко дни Свере Бакен — старши инженер в норвежкия клон на „Мъркюри Медикъл“ — се мъчеше да се убеди, че не е направил нищо лошо. В началото беше лесно. Просто вършеше каквото му наредят и толкова. Нищо сложно. Всеки негов колега би постъпил по същия начин. Отдавна престана да възприема пациентите като хора. Манипулацията, на която те биваха подлагани, му се струваше прекалено страшна и той просто изключваше човешката си страна, докато присъстваше на имплантациите, гледаше само в екрана на програмиращото устройство и мислеше за съвсем други неща. Съсредоточаваше се върху операцията само когато искаха от него да измери напрежението в сърцето. На няколко пъти се бе осмелявал да вдигне очи към рентгеновото изображение, но при вида на електрода, промушен в сърцето на пациента, му прилошаваше и затова престана да следи операциите. Тънкият кабел му приличаше на змия, излязла от човешките вътрешности. По-точно: от сърцето. Гледката предизвикваше отвращението му. Напоследък все по-често му се случваше да се вслушва в ударите на собственото си сърце. Будеше се посред нощ, плувнал в пот и паникьосан. Гъстият мрак в стаята го задушаваше, Свере се хващаше за гърдите и се опитваше да разбере дали сърцето го боли, дали бие учестено, дали получава мъждене.

Понеже Свере Бакен бе успял да изключи, че пациентите са хора, допреди известно време малкият трик, който правеше, не го тревожеше.

Струваше му се безобиден.

Вървеше бързо и чуваше ударите на сърцето си.

Реши да поеме на север по моравата зад автобусната спирка, за да не среща хора. Предпочиташе неотъпканата пътека вместо пътя през гората, където ще го смущават нахални велосипедисти и крещящи деца в колички.

Хубавото време от седмица насам не бе успяло да изсуши почвата. Свере вече усещаше, че маратонките му са мокри. От блатата още се носеше мирис на гнилоч, а на няколко места забеляза, че зимните вихрушки са съборили мостчетата, поставени от туристическото сдружение.

В началото всичко изглеждаше лесно. Техническа манипулация, нищо повече. Та той беше само инженер. Обещаната сума го заслепи и му помогна да си затваря очите пред истината.

Стигна до поточе, което открай време си беше съвсем тясно, и не представляваше проблем да го прескочи. Сега обаче, ръждивочервено и буйно, бе излязло от коритото си и приличаше на рекичка. Почвата отдавна се размрази, а снегът се стопи преди близо месец.

Ако можеше да спи, животът му щеше да е по-поносим.

Пристрасти се към тези безкрайни разходки. Вървеше ли, вървеше, докато се изтощи до краен предел, с надеждата сънят да го споходи.

И наистина заспиваше, но се будеше в четири сутринта.

Защо изобщо се съгласих, кореше се той наум, докато нагазваше в леденостудената вода на потока. Болка прониза глезените му и той простена. Щом стъпи на отсрещния бряг, хукна.

За беда нямаше представа в какво точно се е забъркал.

Тогава не се интересуваше. Изобщо не подозираше, че някой ще умре.

Сега знаеше, но бе твърде късно.

18:00

ГРУС, Берюм

— Същото! Съвсем същото, дявол да го вземе!

Ула Фармен бе придърпал стола си до стола на Сара. Апаратурата върху бюрото пред тях бе свързана по идентичен начин като в импровизираната домашна лаборатория на Ула с единствената разлика, че в момента проучваха историята на дефибрилатора, изваден от тялото на Йоран Холмстрьом. А тя се простираше върху дванайсет листа, скрепени с телбод.

— Първо получава пейсинг за 350 удара в минута — установи Ула и посочи графиката. — А после — три стимула от по 31 джаула.

— Които всъщност се оказват сто пъти по-слаби — Сара гледаше показанията на осцилоскопа. — Тоест от по 0,31 джаула. Точно както е станало и с Ерик. Излиза и същият текст: Fuck you.

За миг и двамата се вторачиха в недвусмисленото послание в графата, отредена за името и ЕГН-то на Йоран Холмстрьом.

— Кой го е направил? — простена Ула.

— Как? И защо?

— И защо точно в нашата болница? Кой, за бога, би имал интерес...

— Е, поне вече можем да изключим вероятността Ерик да е бил мишената — прекъсна го Сара. — Холмстрьом е починал по същия начин.

— *Но тогава кой е мишената?*

Сара не отговори. Продължаваше да се взира в разпечатката.

— Защо мълчиш? — попита Ула. — Нали се възпротиви да отидем в полицията! Ако бяхме вдигнали тревога веднага, сега Холмстрьом щеше да е жив!

— Не, нямаше да е жив — възрази спокойно Сара, без да откъсва поглед от дългата хартиена „хармоника“. — Първото основание за сериозно безпокойство се появи в нощта срещу събота, когато дойде при мен. Дори вчера да бяхме съобщили в полицията, до днес разследващите едва ли щяха да започнат същинската работа по случая. А колкото до ръководството на болницата и здравните власти, най-вероятно щяха да въведат забрана за имплантации. Но дотогава така или иначе щяхме да поставим ИКД на Холмстрьом, както и на останалите десет-дванайсет пациенти, които оперирах след Бернтсен.

Ула се приближи до компютъра на Сара.

— Какво ще правиш?

— Ще проверя дали има други смъртни случаи — отвърна той. — Ще се обадя в болниците в Хаукелан, в Юлевол, в Държавната болница, в болницата в Тромсьо, в Тронхайм, в Ставангер, в Кристиансан. Във всички институти, където се извършват имплантации.

— Сега? В неделя вечер?

— Все трябва да има дежурен, който да ми даде информация за евентуални смъртни случаи непосредствено след...

Той млъкна и Сара се притесни да не му е прилошало.

— Ула? — сложи ръка на гърба му.

— Кога имплантира ИКД на Бернтсен?

— Как кога? Във вторник, нали...

— В колко часа?

— Някъде към девет. Малко след девет.

— А на Холмстрьом?

— Трябва да е било към единайсет и половина. Ако искаш, ще проверя в документацията, но какво общо...

— Две денонощия! — извика Ула. — Проклетото устройство е настроено да убива точно след две денонощия!

— Не разбирам какво... — подхвана тя, ала изведнъж ѝ просветна: — Господи! — прошепна тя. — От поставянето на импланта до смъртта на Ерик и на Холмстрьом наистина са изминали точно 48 часа.

Пръстите на Ула заудряха бясно по клавиатурата и Сара се притесни, че ще изпочупи клавишите. Ула намери нужните му телефонни номера, копира ги на отделна страница и зададе команда на компютъра да ги принтира. Принтерът под бюрото затрака веднага и само след секунди Ула сложи шумно листа пред Сара.

— Ще трябва да ми помогнеш. Ти се обади в Хаукелан, аз ще поема Тронхайм. И така ще си поделим целия списък.

След 34 минути установиха, че през тази седмица никъде в страната не са регистрирани смъртни случаи във връзка с извършени наскоро имплантации. Същото важеше и за предната седмица. Дежурният лекар в кардиологичното отделение в университетската болница в Тромсьо отбеляза с рязък тон, че намира питането на Ула за доста смущаващо. Наложил се Сара да продължи разговора. Лекарят стана по-склонен да им даде информация по въпроса, но накрая заяви, че никога, нито веднъж, не му се е случвало да изгуби пациент заради имплантация.

— Не знам дали да си отдъхна, или да се изплаша още повече — призна Сара, след като и двамата оставиха телефоните и се облекнаха.

Ула се мъчеше да отвори пакет бисквити.

— Новината, че пациентите са живи, е положителна.

— Да, разбира се — малко обезсърчено кимна Сара. — Явно само на нашите пациенти се случват такива...

— Само на твоите — поправи я Ула, след като най-после разкъса опаковката и си извади натрошена бисквита. — Само на твоите.

По бюрото се посипаха трохи, докато той се опитваше да лапне всички парченца от бисквитата.

— Само на мои ли?

— Два смъртни случая след имплантация на „Деймос“, извършена от един и същи лекар. От теб.

Думите му почти се изгубиха, защото преди да погълне първата бисквита, Ула натъпка в устата си още две.

— Да не намекваш, че аз...

Той вдигна отбранително ръце и задъвка още по-енергично.

— Нищо не намеквам, Сара. Просто обобщавам и без друго оскъдните налични факти. И за миг не ми е минало през ум, че ти си...

— Надявам се да е така — прекъсна го рязко тя. — Ако обичаш, изчисти тази свинщина.

— А допускаш ли — подхвана Ула, защото се сети за спонтанното хрумване на Гюру, когато ѝ разказа историята, — всичко това да е нагласено с цел да... да навредят *на теб*?

Тя стана от стола, без да го удостои с поглед. Приблужи се до рафтовете на отсрещната

стена. Поклати глава и прокара пръст по папките, все едно търсеше нещо конкретно.

— Дори някой да иска да ми навреди, защо ще го прави по толкова жесток начин, отнемайки живота на двама пациенти? — попита Сара с гръб към Ула.

— Нямам представа.

— Аз също.

— Не може да е случайно. Има два такива случая в цяла Норвегия. И двата пъти ти си извършила имплантацията.

— Не си прави прибързани изводи. Все пак в ГРУС само четирима лекари поставят импланти. Учил си статистика, аз ли да ти обяснявам, че вероятността един и същи лекар да извърши операцията, е голяма?

— Но, Сара... — подхвана Ула и обърна стола си с гръб към бюрото.

Тя продължаваше да гледа папките.

— Трябва да обсъдим сериозно въпроса кога да съобщим тревожното откритие — отсеке той. — Не можем повече да мълчим. Нужна ни е помощ и то...

— Не, Ула. — Най-сетне тя се обърна към него. — Чии интереси защитаваш като хуманен лекар? — попита спокойно.

— На пациентите — сви рамене той. — Служа предимно на тях, разбира се. Освен това съм лоялен към закона, към болницата, ръководството, спазвам лекарската етика и...

— Значи пациентите са на първо място — прекъсна го Сара. — Зарежи всичко останало. Без лекарската етика. Наше изконно морално задължение е да се грижим за доброто на пациентите. Винаги и независимо от обстоятелствата. Ако в кабинета ми влезе нелегален имигрант и видя, че се нуждае от лечение, което ще струва двеста хиляди крони на норвежките данъкоплатци, ще му осигуря това лечение, колкото и да е скъпо, без да се влияя от абсурдните правила кой заслужава лекарското ми внимание и кой — не.

Ула лапна още една бисквита и се опита да прикрие усмивката, изпъзляла на устните му; миналия октомври директорът на болницата побесня, след като Сара имплантира ИКД на палестинец с отнето гражданство. Властите го били екстрадирали три пъти в Германия, където потърсил убежище и щял да остане, докато се отърват от него. Но след всяко принудително напускане той се връщал в Норвегия, защото там живеела приятелката му. Мъжът потърсил помощ в пункта за неотложна помощ заради нараняване на пръст на ръката. Дежурната сестра — явно яростна привърженичка на правилата — тъкмо го отпращала, ала неочаквано той се строполил върху пода. Точно тогава Сара случайно минавала оттам и веднага се заела да го преглежда. Задържала го за изследвания в болницата осем денонощия, поставила му ИКД и го снабдила с лекарства поне за година напред.

— Аз съм лекар, Ула. Ти — също.

— Така е — съгласи се недодялано той и се опита да преглътне сухата бисквита с глътка хладко кафе. — Права си, Сара.

— Стига глупости. Какво щеше да се случи според теб, ако бяхме разгласили... Впрочем... — приближи се до него. — Какво ще се случи, ако наистина *разгласим* какво сме открили?

Ула пак вдигна рамене. Сара пристъпи още крачка към него.

— Ръководството на болницата моментално ще преустанови всички имплантации. Ако то не го направи, ще го направи министерството. Не само тук, а в цяла Норвегия. Не само на „Мъркюри Деймос“, а и на всички видове ИКД. Поне през следващите няколко дни. Всички пациенти с имплантирани ИКД и пейсмейкъри през последната половин година ще бъдат

извикани веднага за преглед. Това ще все паника у тях — твърде опасно за хора със сърдечни проблеми. Полицията ще иземе цялата ни апаратура, всички устройства, чието предназначение — при цялото ми уважение към органите на реда — не им говори абсолютно нищо. Ще умрат хора, Ула.

— Защо си толкова враждебно настроен към полицията? — попита разпалено Ула. — Какво са ти направили?

— Нищо. Просто не надценявам знанията им по кардиология и фина електроника.

— Днес полицията разполага с огромни ресурси! Не говорим за диваци, а за...

— Ула! Ула!

Той се сепна от острия ѝ глас. Досега не я бе виждал в такава светлина. Сара Цукерман беше всеизвестна с навика си да понижава глас, когато се ядоса. Гневът я правеше хладна. Когато презираше някого, се отнасяше към него с леден сарказъм. А сега от цялото ѝ същество хвърчаха огнени искри. Сара направи две крачки и се наведе над Ула с властен, почти заплашителен вид.

— Искам да си отговориш на един-единствен въпрос — просъска тя. — Ще спечелят или ще загубят пациентите ни при евентуална намеса на полицията?

— Ще спечелят, ако всичко това бъде прекратено! Ние носим цялата отговорност, Сара! Ако смъртните случаи продължат, ще се наложи да поемем цялата вина и направо не ми се мисли...

Ула млъкна. Под наболата му брада плъзна издайническа червенина.

— Аха! Това ли било? Страхуваш се да не загазиш. Боиш се най-вече за собствената си кожа. Добре. Разбирам.

Тя се поизправи, сви рамене и тръгна към вратата.

— Тогава предлагам да се свържеш с доктор Беняминсен веднага. Разкажи му всичко, Ула. Ако можеш да живееш с последствията, направи го. Успех.

— Почакай!

Тя спря с ръка върху дръжката на вратата.

— Добре тогава — промърмори той.

— Какво?

— Съгласен съм с теб.

— За кое?

— Двамата с теб трябва първо да се опитаме да се справим сами.

— Чудесно. В такъв случай предлагам да оставим тази тема.

— Засега.

— Докъде стигнахме?

И тя седна на мястото си и си сложи очилата, все едно нищо не се бе случило. С очила изглежда десетина години по-възрастна, забеляза Ула, вероятно защото ги държи на върха на носа си и гледа по-често над, а не през тях.

— Два смъртни случая — обобщи Ула. — Два ИКД марка „Деймос“. Два пъти един и същи... режим, ако мога да го нарека така — посочи апаратите пред тях.

— Ще спра имплантацията на „Деймос“. Като първа мярка.

— Как?

— Като се позова на правилата, които всички в тази страна обожават. Според закона сме длъжни да купуваме еднакъв брой ИКД от „Мъркюри Медикъл“, „Сейнт Джуд“, „Бостън Сайънтифик“ и „Метроник“. През тази година делът на дефибрилаторите марка „Деймос“

надвишава 35 процента.

— Защото са най-качествени.

— Защото са най-подходящи за определена група пациенти — поправи го Сара.

— Според мен трябва да преустановим всички имплантации. Поне през следващите няколко дни.

— Невъзможно е. Дори аз не мога да измисля основателна причина за такава крайна мярка — усмихна се леко тя. — Върви си вкъщи, Ула. Почисти и се прибирай. Поспи. Ще продължим утре.

Ула се прозина и протегна ръце над главата си:

— Искам първо да съм сигурен, че този ИКД няма да изчезне някъде. Имаш ли сейф?

— Разбира се, иначе къде ще си държа диамантите? — иронично отвърна тя.

— Вкъщи ли да го взема? — попита Ула и откачи дефибрилатора от кабелите.

— Вече откъсна достатъчно апаратура от болницата — възрази Сара. — Не го пипай с голи ръце, сложи си ръкавици! Ще те удари ток!

— Добре де, добре. Къде да го сложа?

— Тук — тя отвори единственото чекмедже с ключалка.

Ула го пхна между бележник и сребърна кутийка с красиво орнаментиран капак. Сара затръшна чекмеджето и го заключи.

— Отивай да спиш — заповяда тя, докато излизаше от кабинета. — Аз смятам да направя точно това.

Ако успея, помисли си и провери три пъти дали е заключила вратата.

## 23:10

### „Ботстъюре“, „Хъовик“, Берюм

Когато телефонът звънна, Сара вече бе решила да стане от леглото. Така и не успя да заспи. Тъкмо да се откъсне от действителността и да се потопи в блажена дрямка в мекия мрак, и се сепваше от мисли за мъртъвци, компютърни вируси и фатални имплантации.

В продължение на няколко секунди остана вторачена в телефона върху нощното шкафче, преди да го вдигне.

— Сара Цукерман — промърмори тя.

— Здравейте — чу се женски глас. — Обажда се Хени Квам Хуле. Извинете, задето ви притеснявам в този късен час, но сте ми оставили съобщение, че информацията ви трябва спешно, а за жалост нямах възможност да говоря по-рано.

Хени Квам Хуле?

Сара натисна леко очите си с пръсти.

— А, да — сети се тя след кратка пауза. — От Държавната болница. Всъщност вие...

Сара се надигна рязко и седна в леглото.

— Аз извърших експлантацията на ИКД от ваш пациент и разчетох извадката. Вчера сте ми оставили съобщение на гласовата поща...

— Много ви благодаря, че ми връщате обаждането — окопити се Сара, разбудила се съвсем. — Случайно да знаете къде се намира този ИКД в момента?

— Изпратих го за унищожение. Такива са инструкциите и няма как...

— А разпечатката?

— Тя... Още е в кабинета ми.

— Чудесно. Супер. Много ви благодаря.

Сара не се сдържа и направи кисела физиономия заради новината, че дефибрилаторът, който някой е имплантирал в тялото на Ерик Бернтсен, след като е извадил оригиналния, е изчезнал в нищото. Поне разпечатката бе останала непокътната.

— Бихте ли ми я изпратили, щом отидете на работа?

Хени Квам Хуле се поколеба за секунда.

— Защо всъщност ви трябва? Разгледах разпечатката много внимателно. Напълно потвърждава заключенията на патолога. Аз, наистина, съм само асистент, но съм категорична...

— Изобщо не смятам, че сте допуснали каквато и да било грешка — увери я Сара, като се мъчеше да звучи възможно най-дружелюбно. — Моля ви за разпечатката по други причини. С годините съпругата на Ерик Бернтсен е станала доста мнителна, заговори ли се за медицинска апаратура. Сещате се как ѝ се е отразил дългогодишен живот с професор по кардиология...

Сара имаше чувството, че направо чу как устните на събеседницата ѝ се разтварят в усмивка.

— О, несъмнено на вечеря е слушала лекции — отвърна Хени Квам Хуле. — Представям си какво ѝ е било.

— Именно. Тя, разбира се, е съсипана след смъртта на съпруга си. Някакъв глупак, психолог или не знам какъв, ѝ е внушил, че ще преживее загубата по-лесно, ако ѝ обясня нагледно как се е влошило състоянието му, защо е получил инфаркт и я уверя колко бързо е станало всичко. Разбирате, нали?

— Да — отвърна малко колебливо доктор Квам Хуле. — Струва ми се някак странно, но...

— Така е. Професията ни обаче ни сблъсква ежедневно с доста странни реакции на близките.

Смях в слушалката.

— Връщам се в Осло във вторник — обясни Квам Хуле. — Тогава ще ви изпратя документа.

— Вторник — повтори Сара и се зачуди дали да не поиска някой колега на лекарката да изпрати разпечатката по-рано. — Добре. Много ви благодаря за обаждането.

— Няма защо.

Настъпи тишина. Сара посегна към шкафчето да остави телефона, но го изпусна върху пода.

— Сара?

Теа стоеше на вратата в огромното си долнище и възтясна тениска.

— Не мога да заспя.

Сара пооправи завивката, сложи възглавница до своята и потупа с длан мястото до себе си. Момичето се мушна в леглото и се сгуши до нея.

— Много се притеснявам за утрешния изпит по математика — призна малката.

— И защо? Решаваш задачите без проблем.

Теа не отговори. Настани се удобно и се зави до брадичката.

— Няма нужда винаги да си безгрешна — прошепна Сара. — Изобщо не е задължително всеки път да си най-добрата.



— Но ти винаги си най-добрата — възрази Теа.

Сара се позасмя тихо.

— Не във всичко. Вярвай ми, в живота други неща са много по-важни от постиженията в училище и в професията.

Теа се усмихна, седна в леглото и се обърна към леля си.

— Да, бе! И кое според теб е по-важно?

— Да разбираш разликата между позволено и забранено, между правилно и погрешно.

Теа продължаваше да се усмихва. Ослепителнобелите ѝ зъби изглеждаха почти синкави на светлината, процеждаща се през пролука в щората.

— Но ти често лъжеш, Сара! Това определено не е правилно.

— Теб никога не те лъжа — увери я Сара и я притегли в обятията си. — Лъжата и умението да премълчаваш някои неща са важни средства в живота. Не бива да споделяш много за себе си на непознати, Теа. С времето ще се научиш да преценяваш кое да кажеш и кое — не. А сега е време за сън. Каква по-очевидна истина от това?

— Може ли да остана тук?

— Може, разбира се — отвърна Сара, целуна момичето по бузата и се настани удобно.

Само след три минути двете спяха дълбоко.

08:50

ГРУС, Берюм

На Ула Фармен му идеше да благодари на Карита Сулхайм за експозето ѝ и така да я накара да млъкне.

Специализантката пропиля седемнайсет минути от сутрешната оперативка, за да представи доклад на тема „Лечение на гастроэзофагеален рефлукс с антиациди“, тоест как киселините се повлияват от приема на медикаменти, неутрализиращи произвежданата от стомаха солна киселина. От скука Ула задряма. Стресна се, когато някой започна да докладва за случаите през изминалата нощ, и се почувства по-бодър. Изсумтя леко, стисна няколко пъти очи, за да ги навлажни, и хвърли красноречив поглед към Сара.

— Може ли за малко да прекъсна колегата? — обърна се тя към доктор Беняминсен.

Асистентът, току-що включил компютъра си, за да направи обзорен преглед на поетите случаи, не възрази, макар видимо да се подразни, че доктор Цукерман го прекъсна. Бенямисен пък само сви рамене.

— Сигурно е важно — рече той. — Кажете, Сара.

— Става дума за „Мъркюри Деймос“ — престорено небрежно подхвана тя. — Налага се да прекратим използването на точно този ИКД. Според правилника на болницата за покупката на...

— „Деймос“? — прекъсна я Ларш Кваме. — Защо, дявол да го вземе, ще спираме имплантацията на „Деймос“?

— Тъкмо това се канех да обясня — отвърна спокойно Сара. — Според правилника болницата е длъжна да купува по равно устройства от „Медтроник“, „Бостън Сайънтифик“, „Сейнт Джуд“ и „Мъркюри Медикъл“. През тази година досега сме използвали много повече „Деймос“-и, отколкото ни позволяват тези ограничения. До второ нареждане спираме имплантацията на „Деймос“, ясно?

Тя се усмихна делово, за да сигнализира, че обсъждането е приключило, и тъкмо се канеше да даде думата на асистента, но Ларш Кваме не ѝ позволи:

— Сега е месец *май*, Сара! Никога не сме започвали да изчисляваме бройката импланти от съответната компания преди края на есента! На какво основание ми забраняваш да използвам най-добрия ИКД? А?

Кваме прикова разгневен поглед в доктор Беняминсен, ала той само сви равнодушно рамене:

— Ще стане, както го е решила Сара.

— Дявол да го вземе! — избухна Ларш Кваме. — Да не искате от мен да имплантирам по-долнокачествени дефибрилатори само защото Сара Цукерман най-неочаквано е станала ревностна привърженичка на дословното спазване на правилата! И дума да не става. За някои пациенти „Деймос“ е многократно по-добър от продуктите на конкурентните фирми и...

Лицето на Ларш Кваме потъмня от гняв. Вените на врата му се изопнаха. Ула си

помисли, че пулсът му вероятно е надхвърлил сто удара в минута. Възмущението на Кваме бе напълно основателно. Колкото и да не го понасяше, Ула му признаваше качествата на отличен лекар.

— Предлагам да поохладим страстите — намеси се меко доктор Беняминсен и хвана Ларш над лакътя. — Няма защо да...

— Няма защо ли? — просъска Кваме. — Как така няма? В събота имплантирах ИКД „Деймос“ на пациент с тежка...

— В събота? — обади се Сара. — Имплантирал си ИКД в събота?

Ула наведе глава, та останалите да не забележат гъстата червенина, плъзнала на петна по врата и лицето му.

Уж се бяха успокоили, че държат ситуацията под контрол, а сега изведнъж се оказа, че още един пациент носи в тялото си заразен ИКД.

Кръвта забуча в ушите му.

Не биваше изобщо да се включва в глупавите опити на Сара да проведе собствено разследване. Ула се опасяваше точно от това. Нито знаеха с какво, а още по-малко с кого си имат работа, затова контролът непрекъснато им се изплъзваше. Докато разсъждаваше, Ула се мъчеше да прикрие червенината, като се почесваше ожесточено по врата, все едно го мъчи обрив.

— Защо не знам нищо за тази имплантация? — попита Сара; Ула се молеше единствено той да е доловил нервното потрепване в гласа ѝ.

— Ти какво искаш? Да ти докладвам и всеки път, когато пръдна, ли? Разбрах се с доктор Томас Тебе от Немския кардиологичен център в Мюнхен. Пациентът е норвежец и предпочита да се подложи на операцията в родината си. В петък следобед пристигна с всички документи, изрядно изготвени от доктор Тебе, и...

— Кога го оперира в събота? — прекъсна го Сара.

— Кога ли? Какво знач... Не сменяй темата, Сара. Говорим за идиотското ти решение да забраниш употребата на „Деймос“, а не кога през деня насрочвам операциите си. Цял уикенд бях на повикване, ако още не си забелязала, и един час в операционната...

— Кога? — повтори по-високо Сара. — В колко часа?

Ларш местеше поглед от Сара към доктор Беняминсен.

— Към обяд — отвърна най-сетне той. — Някъде към дванайсет. Ако професор Цукерман се интересува от точния час, да провери документацията — обърна се той към Беняминсен, който видимо се забавляваше.

Ула не разбираше реакцията на началника. Коре Беняминсен принадлежеше към малцината норвежци, завършили медицина в Източен Берлин в прехода между шейсетте и седемдесетте години. Баща му участвал в съпротивата по време на войната и го мобилизирали в Червената армия, когато през късната есен на 1944-та руснаците освободили Финландия. Останал си верен на съветския комунизъм до края на живота си, а ученолюбивия си син изпратил в ГДР, за да стане лекар. Самият Коре Беняминсен никога не бе демонстрирал определено политическо убеждение, но от студент се вълнуваше от съдбата на палестинците. На няколко пъти бе ходил като доброволец в бежански лагер в Средния изток. Понякога Ула се питаше дали еврейският произход на Сара не предизвиква неприязън у доктор Беняминсен; шейсет и пет годишният началник на болницата, който иначе не пропускаше да пресече всяка назряваща разправия, винаги наблюдаваше спокойно и безучастно, когато Сара и Ларш се хванат за гушите.

Коре Беняминсен се радваше на всеобщо уважение, и то съвсем основателно. Умееше да управлява отлично болничната администрация, разчиташе на лекарите си и ги защитаваше без изключение. Когато Сара оперира злощастния бежанец, без да има други законови основания освен Хипократовата клетва, и я накараха да отговаря за постъпката си пред ръководството, доктор Беняминсен веднага се застъпи за нея. Началникът на болницата бе известен с уравновесения си нрав и оптимистичната нагласа при разрешаването на всеки проблем. Толкова по-учудващо изглеждаше почти извратеното удоволствие, с което наблюдаваше как Ларш и Сара се унижават взаимно.

Ула недоумяваше защо Беняминсен не се намесва.

Ларш приличаше на бойно куче, опънало каишка, сякаш едва се сдържа да не ѝ се нахвърли, а Сара, станала на крака, изглеждаше не по-малко ядосана.

— Няма да оставя нещата така! — закани се Кваме, обърнат към Беняминсен.

— Ще ти се наложи — възрази Сара. — Ула, тръгвай с мен.

— Срещата не е приключила — напомни Беняминсен.

— За мен приключи. Ула!

Ула се помъчи да стане по-нисък от тревата, докато се измъкваше през вратата след нея.

В стаята настъпи гробна тишина. Дори Ларш Кваме не пусна някоя от редовните си ехидни реплики.

— Разбери къде се намира сега пациентът и кога точно са му поставили ИКД — поръча Сара, след като вратата се хлопна зад гърба му. — Ще взема програматора и ще се срещнем в отделението. Слава богу, имаме достатъчно време да извадим този „Деймос“ от тялото на пациента.

И двамата си погледнаха часовниците.

Девет и пет.

— Имам почти три часа — установи с облекчение Ула. — Ще се справим.

— Надявам се — отвърна Сара, докато черните ѝ точета вече се отдалечаваха по коридора. — Горещо се надявам.

**09:45**

**ГРУС, Берюм**

Сутрешната визитация беше примамлива за Ларш Кваме колкото студена кървавица и затова той изпрати четирима асистенти. При обикновени обстоятелства Беняминсен би се възпротивил, но в момента му се струпаха доста грижи, след като Сара напусна демонстративно оперативката.

Ларш седеше пред четвъртото за деня кафе и гледаше през прозореца.

Изминаха едва няколко месеца, откакто отхвърлиха кандидатурата му за професура в ГРУС. Все същата песен: списъкът му с публикации бил прекалено кратък. И с прекалено незадоволително съдържание, предположи Ларш, докато четеше мотивировката на комисията. Макар членовете на комисията да не бяха пряко свързани с ГРУС, Кваме подозираше, че Сара е казала две-три думи в негов ущърб и е повлияла на решението им. Ларш предпочиташе да живее с мисълта, че вместо него са предпочели по-достоеен кандидат, но понеже мястото за професор в катедрата продължаваше да стои незаето, явно го смятаха за недостатъчно компетентен и това го побъркваше. Реши никога повече да не се подлага на

такова унижение.

Никой не можеше да му отнеме блестящата лекарска кариера.

Дори Сара.

Всъщност тя не се и опитваше. Това му се струваше още по-унизително. Все едно Сара непрекъснато му напомняше, че отлично се справя с работата си да лекува пациенти, но не притежава заложби да развива истинска, теоретична научна дейност.

Достатъчно компетентен съм да знам, че „Деймос“ е ненадминат при лечението на пациенти, които страдат едновременно и от предсърдно, и от камерно мъждене, помисли си той и изпи последната глътка горчиво кафе.

Първото състояние причинява само дискомфорт, докато второто крие потенциална опасност за живота на болния. Много марки ИКД трудно разграничават двата вида мъждене и понякога реагират с електрошок на слаби пристъпи на предсърдно мъждене. Освен че причиняват болка на пациента, такива дефибрилатори подават на сърцето ненужни импулси и застрашават здравето на пациента.

„Мъркюри Деймос“ правеше разлика между двете състояния по-успешно от който и да е друг продукт на пазара. А Сара Цукерман изведнъж реши да спазва някаква глупава наредба, измислена от поредния бюрократ в здравната система, който не е стъпвал в операционна. Не, Ларш Кваме знаеше отлично кое е най-доброто за неговите пациенти и нямаше намерение да се подчинява. Смачка картонената чашка в юмрука си.

Неочаквано го поразихрумането, че и Сара Цукерман споделя неговото мнение. Дъхът му спря.

Та нали доскоро Сара се *възмущаваше* от идиотските правила за покупка на кардиостимулатори! Последно през ноември тя наруши всички правила и забрани, като продължи да поставя пейсмейкъра „Мъркюри Фобос“ с простото обяснение, че той е най-подходящ за пациентите.

На Кваме му се струваше невероятно само месеци по-късно тя да застане на страната на бюрократите просто от приумица.

Нещо повече: не вярваше да е така.

Издиша бавно въздуха от дробовете си.

Сигурно има друга причина. Неубедителното обяснение, което им представи, приличаше на театър.

Ларш Кваме се изправи, превъзбуден от мислите си, и започна да снове от единия край на кабинета до другия. Четири крачки в едната посока, спри, дишай, четири крачки обратно.

През последната седмица двама пациенти починаха непосредствено след поставянето на ИКД. Това представлява прецедент от статистическа гледна точка. Не че е невъзможно, разбира се, но подозрителното поведение на Сара го подтикваше да разсъждава в тази посока. Спря наред стаята.

И двата дефибрилатора бе имплантирала именно тя. Да не би да е допуснала фатална грешка?

Нима Сара Цукерман, тази арогантна всезнайка, чиято визитка изобилства от съкращения на многобройните ѝ титли, е отнела живота на двама пациенти поради лекарска небрежност или некомпетентност?

Ларш Кваме преглътна и подръпна леко ухото си.

Не, няма логика Сара да спре употребата на „Деймос“ заради своя грешка.

Ларш се върна бавно до стола и седна.

Сара представляваше въплъщение на всичко, което той не можеше да понася у жена, лекар, началник. Ала тя безспорно се водеше само от интересите на пациентите си — точно като Ларш. Доколкото я познаваше, наистина би се опитала да замаскира своя грешка, но не и да попречи на лечението на болни хора.

— „Деймос“ — изрече на глас Ларш Кваме.

Да не би в „Деймос“ да има дефект, запита се той, а Сара и онзи мухльо, дето все се мъкне след нея, да са го открили, без да кажат?

Мисълта му се стори едновременно ужасяваща и вълнуваща.

Посегна към слушалката.

Ако Сара Цукерман съзнателно укрива информация за дефект в използвана апаратура, с нея е свършено, мина му през ума.

Набра първите няколко цифри от номера на Беняминсен и спря.

Не, няма да му докладва, защото още разполага само със смътни предположения. Ще направи друго. Нещо съвсем различно и много по-хитро. Ларш Кваме внимателно постави слушалката обратно.

**10:55**

### **Местността Румериксосен, област Акершхюс**

— Изобщо не допусках да е вече изписан! — призна Сара, залитна напред и се подпря на таблото. — Ох! Не можеш ли да караш по-внимателно?

— Имаме само час и пет минути — отвърна Ула през зъби, докато се мъчеше да избегне локва от лявата страна на горския път. — Няма закога да се бавим.

Когато преди малко хукна към стационара, за да открие пациента, комуто преди две денонощия бяха поставили ИКД в същата операционна, където имплантираха „Деймос“ на Ерик Бернтсен и Йоран Холмстрьом, Ула буквално се сблъска със старшата сестра на отделението. Докато тя се опитваше да си нагласи очилата, накривени от удара с рамото на Ула, му каза, че петдесет и три годишният Клаус Омот бил изписан сутринта. Пациентът нямал никакви оплаквания, всички изследвания показали задоволителни резултати и синът му дошъл да го вземе в седем и половина. Канели се да заминават на вилата и Клаус нямал търпение да прекара спокойна седмица в компанията на съпругата си.

— Слава богу, че се ориентираш в този район — отбеляза Сара, вкопчила се в седалката си.

— В околностите на Осло важи един много важен принцип — обясни Ула. — Следвай дясната посока! Тоест винаги се върви на изток и само на изток, Сара! Местността не отстъпва по нищо на природата около Берюм и в Нурмарк, а и не е толкова населено. Всъщност близнаците ги направихме тук, в гората, до едно езерце — ухили се Ула.

— Благодаря за откровеността — промърмори Сара и погледна през страничното стъкло.

— Толкова се радвам, че бариерата до имението „Ос“ беше вдигната — отбеляза Ула. — О, не, проклетие!

Задницата на осемгодишната му тойота „Авенсис Версо“ се удари в камък и се чу ужасен трясък. Сара се стресна и нададе вик. Помисли, че автомобилът няма да продължи, и започна да пресмята дали ще успеят да стигнат пеш до езерото Рошоен. За нейна изненада

обаче Ула увеличи скоростта по следващото възвишение и взе завоя, без да намали. Автомобилът политна.

— Говоря сериозно, Ула. Намали малко — помоли пребледняла тя.

— След малко стигаме Хаким — отвърна той, без да повдига крак от педала за газта. —

Ако пътят за Рошоен е отворен, ще си спестим поне пет километра.

Пред тях се появи обширен паркинг, който опасваше гората от двете страни.

— Имаме проблем — Ула спря.

— Какъв?

— Бариера — посочи той. — Преди я нямаше.

Пътят се разклоняваше на две. По склона в източната му част лежеше голяма вила, а в западната, в ниското, се гущеха няколко ниски червени постройки. На дърво между двата пътя се мъдреха ръчнонаписани табели „Рошоен“. Явно накъдето и да поемеха, щяха да стигнат дотам.

— Хайде да тръгнем наляво — предложи Сара.

— Този път е по-дълъг и се използва през зимата — възрази Ула. — Освен това и той завършва с бариера. Тази тук обаче много ме изненада.

— А колко километра има до... до...

— До къщата на Омот? Около пет-шест. Първо ще се движим по нанагорнище около километър, после по равното. Ще се наложи да минем през няколко порти, но поне няма да се забавим.

Сара наведе очи към високите си ботуши с остър връх.

— Какво ще правим? — попита тя.

Ула пак долови тревожната нотка в гласа ѝ: същата като по време на оперативката.

— Ще си поиграем на екшън — отвърна той и даде рязко на заден ход.

— Какво...

Сара залепна за седалката, защото той — пак толкова рязко — включи на първа предавка, освободи ръчната спирачка, подаде газ, отпусна спирачката и полетя право към бариерата.

— По дяволите, Ула, с този автомобил няма да...

Тя политна напред при удара и усети болка в гърдите от опъващия я предпазен колан.

— Ще успея — възрази Ула и даде десет метра назад.

Бариерата продължаваше да си стои непоклатима, но държачът от едната страна се бе наклонил. Сара затвори очи, когато автомобилът отново полетя към бариерата.

Чу се удар на метал в метал и Ула намали след силния трясък. Държачът се счупи и бариерата бавно отстъпи пред автомобила.

— Готово — процеди той през стиснати зъби.

Раздрънканият автомобил подскочи напред и най-сетне се освободи от преградата.

— Колко е часът?

— Единайсет и пет — отвърна Сара, която едва си поемаше въздух. — Остават петдесет и пет минути.

**11:13**

**Езерото Рошоен, местността Румериксосен, област Акершхюс**

Клаус Омот се чувстваше добре. По навик излезе на верандата пред старата вила да запали цигара. Посегна към джоба на ризата си и се сети, че немският лекар категорично му забрани да пуши. Изследванията в кардиологичния център в Германия бяха крайно изтощителни и Клаус дори не намери сили да протестира, когато медицинската сестра прибра кутията с цигари от нощното му шкафче. А по време на трите денонощия, прекарани в ГРУС, изобщо не се бе сещал за цигари.

Тук, на вилата, нещата се промениха. Беше си изградил определени ритуали и ги спазваше при всяко идване: първо внася багажа и торбите с хранителни продукти, после пали огън в печките и в камината, ако е студено, пали цигара навън и се любува на гледката над водата и стария мост между малкия залив и езерото, дълго два километра. От юг духаше топъл ветрец и Клаус реши тази вечер да не пали камината. Синът му настоя сам да пренесе багажа. За миг Клаус забрави за състоянието си и посегна към най-тежките торби. Всъщност единственото, което му напомняше за поставения преди броени дни кардиовертер-дефибрилатор, беше тъпа болка в раната от операцията и леко изтръпване на лявата ръка.

Застанал на верандата, Клаус за пръв път от много време усети никотинов глад. Въздъхна и извади от джоба си не цигара, а ментов бонбон. Лапна го. В същия миг се разнесе оглушителен рев на двигател и Клаус изпусна кесийката с бонбони. Бял автомобил пресече каменния мост на запад с главоломна скорост. Клаус се опасяваше, че превозното средство няма да успее да вземе завоя и ще се прекатури в гората, където зимно време минават ски писти. За негова изненада микробусът взе завоя — на две гуми, бе готов да се закълне Клаус — и събори старата дървена порта, която не позволяваше на тревопасните животни да преминават моста.

— Бьорг! — развика се Клаус. — Томи! Елате да видите какво става! Някакъв луд...

Автомобилът вече стигна до паркинга от другата страна на моста, където се гущеха скупчени една до друга къщи. Шофьорът явно се поколеба за миг и после реши да рискува и да мине по моста.

— Какво търси този автомобил тук? — попита Клаус жена си и сина си. — Томи, да не са твои приятели?

Белият автомобил с обезобразена от удар предница спря зад колата на Клаус по наклона към вилата. От двете предни врати изскочиха мъж и жена.

— Лекарите? — изненада се Томи, когато забеляза белите им престилки. — Със сигурност не ги познавам!

— Сара Цукерман — представи се жената и протегна ръка на Клаус Омот. — Доктор Сара Цукерман. Идвам от университетската болница „Грини“. Съжалявам за безпокойството. Нямаме много време, затова ви моля да влезем вътре.

Клаус Омот пое протегнатата ѝ ръка, но не разбра какво иска тя от него. Виждаше тази жена за пръв път, а мъжът зад нея изобщо не приличаше на лекар: чорлава коса, набола брада, износени дънки, чиито разръфани краища се бяха усукали около подметките на обувките му. Носеше пластмасов куфар и голям сак, явно доста тежък.

— Влезте, влезте — покани ги силно обърканият домакин. — Имам ли основания за притеснение?

Нито жената, нито мъжът отговориха. Старателно избягваха да го гледат в очите.



## Ийст Хемптън, Лонг Айлънд, Ню Йорк

Нощният хлад още не си бе отишъл.

Ото Шулц застана за миг на стълбите, загледан в сивата сутрешна мъгла, недружелюбно надвиснала над изрядно поддържаните тревни площи, храсти и цветни лехи. Потръпна и тръгна към колата. Чакълът хрущеше под обувките му. Съжали, задето вчера не прибра лексуса в гаража. Целият свят му изглеждаше сив и мокър и направо не му се сядаше върху студената черна кожена седалка.

След две минути купето се стопли и той най-сетне потегли.

Мъчеше го странно, нетипично за него безпокойство. Не знаеше как да го преодолее. Предната вечер пи много, макар по принцип да не обичаше да се налива без компания. Отмени вечерята с децата и зетьовете си. Те приеха новината с облекчение, а Ото Шулц не се ядоса. Испита единствено разочарование и лека тъга. За щастие погледна часовника тъкмо преди да си налее петата чаша уиски: десет без четвърт. Затвори бутилката и си легна. Чак в два през нощта се унесе в дрямка, а когато будилникът звънна, едва успя да се разбуди. Наложил се да стои няколко минути под леденостудения душ, за да дойде на себе си.

Мисълта, че напуска пустата къща, му подейства някак успокоително. В колата поне се намираще в движение.

Прекараните в къщата почивни дни му дадоха недвусмислено да разбере колко е самотен след раздялата с бившата си съпруга. Близко две години Ото отказваше да признае пред себе си жизненоважното за него общуване със Съюзън. При всяко излизане от огромната празна къща до плажа все по-ясно осъзнаваше, че тя е играла ключова роля в живота му. За жалост си даде сметка за това чак след като го напусна.

Удари рязко спирачки, защото по шосето притича елен. Ото го видя чак когато животното се озова на три-четири метра от предния му капак. За миг фаровете проблеснаха в широко отворените очи на елена, после той изчезна в горичката.

Ото Шулц си пое пресекливо дъх и се вкопчи с две ръце във волана.

Музика, хрумна му спасителна мисъл, и той пусна радиото. Позна втората симфония на Рахманинов и се опита да нормализира дишането си.

Получи се. Пулсът му се забави. Ръцете му престанаха да стискат конвулсивно волана. Ото Шулц отмести крака си от спирачката на газта и бавно потегли в сумрака.

Никаква вест нито от Дърбан, нито от Хонконг, нито от Норвегия. Получи единствено имейла от Мортен Мюндал за смъртта на Ерик Бернтсен. Всъщност сам помоли колегата си за информация по случая, но писмото не му даде отговорите, на които се надяваше.

Хвърли някаква светлина върху съмненията му, но нищо повече.

А от Швеция, където Ото не бе пращал никакви имейли, се получи абсурден имейл от интернет кафене за смъртен случай, който още не бе настъпил.

Като че ли почти нищо не вървеше по план.

Няма повече време за губене, помисли си Ото Шулц и увеличи скоростта.

Няма какво повече да чакам.

11:23

Рошоен, Румериксосен, Акершхюс

— Значи просто ще изключите дефибрилатора, така ли? Ще го спрете?

Томи Омот местеше колебливо поглед от Сара Цукерман към баща си, легнал върху гигантски кафяв кожен диван „Честърфийлд“, разположен до едната стена. Клаус започна да си разкопчава ризата, но Сара го спря и сложи внимателно главата на програматора върху джоба на ризата му, където се намираше още прясната рана, покрита с мека превръзка.

— Както казах, специалисти откриха малка грешка в програмирането на кардиовертер-дефибрилатора, която може да повлияе върху поведението му при камерно мъждене — усмихна се Сара. — За да сме напълно сигурни в безопасността на нашите пациенти, решихме да посетим тримата, оперирани в петък и събота. С Ула извадихме късмет да дойдем именно на това прекрасно място. Ще отнеме само няколко минути.

Съпругата на Клаус Омот, застанала до огромната камина до другата дълга стена, сякаш всеки момент щеше да се строполи в несвяст, а синът Томи бе скръстил ръце над гърдите си със скептичен вид.

— Не разбирам защо идвате тук, вместо да се обадите по телефона и да вземете татко обратно в болницата.

— Опитавме да се свържем с вас — увери го Сара, — но тук обхватът е много лош.

Клаус се усмихна и погледна устройството върху гърдите си. Дебел кабел го свързваше с главата на програматора, поставен върху ниската масичка. Светнаха четири диода. Апаратът установи контакт със сърцето на пациента.

— Трябва да пресечем моста, за да се обадим по телефона — обясни Клаус. — Там има малък участък, където мобилният оператор има покритие.

Ула открай време подозираше Сара, че при нужда си служи с лъжи. Не за важни неща, разбира се, но някои от разказите ѝ звучаха доста неправдоподобно. Според Гюру Сара се обгръщала със защитен слой от полуистини, за да не се сближава с никого. Така или иначе, за пръв път Ула хвана Сара в безспорна лъжа. Колкото и да не му се искаше, остана изумен от лекотата, с която тя го направи, и се впечатли от безразсъдната ѝ смелост, защото повечето почиващи на вили в Норвегия имаха възможност спокойно да разговарят по мобилен телефон. Тя просто нямаше как да знае със сигурност дали лъжата ѝ ще мине.

— Готов ли си, Ула?

Сара седеше върху масата с ръка над тялото на Клаус Омот.

— Само секунда — помоли Ула.

Мониторът на програматора потрепна няколко секунди, после картината се успокои и се изясни. Ула докосна иконата „find patient“<sup>[19]</sup> и след миг апаратът разпозна устройството в гърдите на Клаус: ИКД „Мъркюри Деймос“. В горния десен ъгъл се виждаше линия, която показва активността в сърцето на пациента. Нормален синусов ритъм, установи той, но ускорен пулс. Явно Клаус Омот беше от страхливите.

— Детекция или терапия? — обърна се той към Сара.

— Терапия — отвърна без колебание тя.

— Какво означава това? — озъби се Томи.

— Всеки ИКД по принцип изпълнява две функции — обясни Ула, без да докосва екрана. — Да извършва детекция, тоест да открива, сърдечни проблеми, и да провежда терапия, тоест да лекува. Детекцията предхожда терапията. Когато се налага да дезактивираме ИКД, имаме избор да прекратим или едната, или и двете му функции. В този случай искаме...

— Не сме сто процента сигурни какво точно искаме — прекъсна го Сара. — Затова

просто ще прекратим и двете му функции. Ти си, Ула.

Той натисна „Therapy off“.

Картината на монитора пак започна да трепери. Това продължи доста по-дълго от обикновено, забеляза Ула. Изведнъж екранът стана яркожълт. На този фон се откри текст с черни букви. Ула присви очи.

*Too late.*

— Имаме... имаме малък проблем — смънка той.

*Too late.*

00:16:42

00:16:41

00:16:40

— Какъв проблем? — попита раздражено Сара и посегна да обърне екрана към себе си.

Тогава обаче и Клаус, и Томи Омот щяха да видят какво пише. Дори да не разберяха какво точно се има предвид, сигналножълтият фон и заплашителното послание вероятно щяха да изчерпят и без друго топящото се доверие в адекватността на тази медицинска намеса. Ула побърза да спре Сара с ръка. Стисна китката ѝ до болка. Тя се намръщи и се отдръпна.

— Апаратът е малко чувствителен, нали знаеш — оправда се Ула и посочи програматора. — Много го друсрахме с колата дотук.

Макар да не можеше да се мери със Сара по способност да лъже, Ула успя да ѝ подсказва, че има нещо смущаващо. Тя стана спокойно и приклепна до него.

*Too late.*

00:16:31

— Аха — кимна Сара. — Действително има малък проблем. Прав си.

— Проблем ли? — стресна се Бьорг Омот. — Какъв проблем?

Сара изключи апарата и спусна капака. Диодите върху главата на програматора изгаснаха. После го отмести внимателно и го прибра в сака.

— Ако разполагахме с време — подхвана най-сетне тя, — с колегата ми щяхме да се поразходим, за да обсъдим как да постъпим. Но за жалост се налага да бързаме.

— Какво става тук? — избухна Томи и размаха буйно ръце. — Какви ги вършите, бе, хора? Изниквате от нищото, слизате от някаква бричка и нахълтвате в дома ни в престилки и с куп джаджи! А после ни заявявате...

— Стига — скастри го майка му. — Не говори така!

— Успокой се, Томи — намеси се и Клаус и вдигна ръка. — Нека чуем какво има да ни каже доктор Цукерман.

Настъпи тишина. Ула се изправи. Погледна Сара, а после и ръчния си часовник.

— Във вашия ИКД има дефект — продължи Сара и заснова из стаята, докато говореше. — Точно както ви казахме още на вратата. За жалост този дефект се оказва по-сериозен, отколкото си мислехме. Програматорът, с който доктор Фармен щеше да дезактивира функцията „терапия“ в дефибрилатора ви...

Тя погледна Клаус Ото право в очите. Мъжът изглеждаше повече объркан, отколкото изплашен.

— ... програматорът... не успя да установи връзка с вашия ИКД — довърши Сара. — А понеже след съвсем кратко време дефибрилаторът ви ще... — тя се прокашля, за да спечели малко време. — Може ли да ми донесете чаша вода?

Никой не реагира.

— Изслушайте ме — подхвана Ула, седна на ръба на дивана и се наведе към Клаус. — Предпочитам да говорим директно. Вашият кардиовертер-дефибрилатор е дефектен. Нямам време да ви обяснявам подробности. Важното е, че трябва да го извадим от тялото ви.

— Да го извадите? *От тялото му?*

Гласът на Томи прокълтя пискливо между стените.

— Нима ще вземете баща ми обратно в болницата и ще му направите нова операция, за да *извадите* проклетата джаджа, която току-що поставихте?

Понеже Ула стоеше с гръб към Томи, младежът прикова поглед в Сара.

— Да не сте... *Мамка му, ще ви съдим до дупка!*

— Направете го — спокойно отвърна Ула. — Но положението е още по-сериозно. Налага се да отстраним дефибрилатора още сега. Разполагаме едва с... четиринайсет минути. Имате ли някакъв алкохол?

— Алкохол? Четиринайсет минути? *Вие съвсем...*

— Достатъчно, Томи! — Бьорг Омот направи крачка напред. — Какво точно ще правите? — обърна се тя към лекарите и спря с рязък жест опита на сина си да протестира.

— Ще ни трябва алкохол. По възможност чист.

— През есента приготвям ликьор — обясни Бьорг; съвсем леко потреперване в гласа ѝ издаде колко е изплашена. — Имам две бутилки с 60 процента съдържание на алкохол.

— Чудесно. Донесете още малък, остър нож, ножица, превръзки, лейкопласт или каквото намерите, за да затворим с него раната. Ако пък имате стерилни компреси, още по-добре. Трябва ми и пинсета, и голяма купа: за кифлички, салатата или, ако нямате, кофа.

— Да изваря ли ножа и ножицата?

Ула се обърна и погледна изненадан съпругата на Клаус Омот. Само допреди няколко минути приличаше на човек пред припадък.

— Нямаме време за това — отвърна той.

— Чу какво каза лекарката — подкани Бьорг сина си. — Побързай!

Младежът понечи да възрази, но властният поглед на майка му го отказа и той излезе.

— А какво ще се случи, ако не извадите този ИКД? — обърна се Бьорг към Сара.

— Не знаем — изпревари я Ула, за да не чува повече лъжи от Сара. — Но имаме основания да подозираме, че устройството ще блокира и ще започне да работи погрешно. Не бихме ви предложили този вариант, ако не смятахме намесата за крайно наложителна.

— Разбирам — кимна Бьорг Омот.

И по вида ѝ личеше, че осъзнава колко сериозно е положението.

— А *вие* разбрахте ли какво ще направим след малко? — Ула се обърна към Клаус Омот.

Мъжът кимна едва видимо.

— Раната от операцията е съвсем прясна — продължи тихо Ула. — Процедурата ще бъде болезнена, но много по-поносима, отколкото ако бе минало повече време. Ще махнем шевове и раната ще се разтвори от само себе си. Е, ще трябва да я разширим още малко. Съвсем малко. После ще извадим дефибрилатора и ще го откачим от електрода. След това затваряме раната с подръчни средства и ви караме в ГРУС. Ясно?

Клаус Омот кимна отново. Очите му плувнаха в сълзи.

— Вие ли... вие ли ще го направите, докторе?

— Не. Доктор Цукерман ще отвори раната и ще извади дефибрилатора.

— Искам вие да го направите.

Ула се усмихна. Едрият мъж сложи десница върху ръката му.

— Имам ви доверие — прошепна Клаус Омот.

— Вярвайте ми, доктор Цукерман е страхотен специалист.

— Ето ви нещата — Томи влетя в стаята и изсипа върху масата цялото съдържание от торбата в ръцете си.

После извади по една малка бутилка с алкохол от двата си задни джоба. Сара взе едната, отвинти капачката и изля течността в червена пластмасова купа. Пусна вътре джобно ножче с четчица, ножичка за нокти и пинсета. В стаята се разнесе остър мирис на алкохол. После отвори и другата бутилка и я подаде на Томи.

— Полей върху ръцете ми — подкани го тя. — Бавно.

Томи сбърчи нос и отстъпи крачка назад.

— Дай на мен — обади се майка му и дръпна бутилката.

Сара си свали всички пръстени, часовника и тежката златна гривна и ги остави настрана от инструментите върху масата. После старателно си натърка ръцете с алкохол и ги протегна напред, за да са далеч от тялото ѝ. Без подкана Бьорг Омот взе купата с инструментите и я сложи върху ниската масичка до главата на съпруга си. Ула се изправи да направи място за Сара.

— Ще ви помоля да разкопчаете ризата му и да свалите превръзката, а после да полеете раната обилно с алкохола — доктор Цукерман погледна Бьорг Омот.

— Донесох стерилни компреси — съпругата на пациента отвори голяма червена аптечка. — Ще го приготвя за секунда.

— Виж ти — удиви се Ула. — Да не сте медицинска сестра?

— Акушерка — отвърна лаконично тя. — Имам малко опит с медицинска техника, но съм присъствала на не едно раждане и смърт.

Клаус Омот бе вкопчил десницата си в облегалката на дивана, а лявата си ръка бе пъхнал под тялото си. Макар още да не бяха започнали същинската интервенция, мъжът изтръпна, докато миеха раната му.

— Ще усетите леко пощипване — подготви го Сара и започна да реже шевовете един по един.

После внимателно ги разтвори с пинсетата. С всеки отворен шев раната се разширяваше. След като приключи, Сара хвана двете отверстия на раната с пръсти и разтвори напълно цепнатината.

Клаус Омот простена. Обърна глава надясно и започна да диша на пресекулки през стиснати зъби.

— Скоро приключвам — обеща Сара и пъхна пръст в подкожния джоб.

Дефибрилаторът се плъзна гладко като намазан с олио.

— Сега остава само да развия няколко винта, за да откача устройството от сърцето ви — продължи Сара и бръкна в купата, за да вземе отвертката. — Дишайте, Клаус. Опитвайте се да дишате въпреки болката. Ето...

Отви единия винт.

— И готово — рече тя и извади дефибрилатора от гръдния му кош. После притисна двата края на раната със стерилни компреси. — Ще ви сложа лейкопласт и превръзка. Още две минути и всичко свършва.

— Дано да е така! — изрева без дъх Томи и отпи от ликьора в бутилката.

Де да беше така, помисли си Ула.

Де да беше.

**13:15**

**Хотел „Уелс“, Винсът Скуеър, Лондон**

Изминалият ден на борсата беше пълна лудница.

Аудюн Бернтсен седеше на обичайното си място в хотела — скърцащ плетен стол. Миналата вечер успя да се овладее и изпи само няколко бири в съседната кръчма. Поръча си и порция риба с картопки. После си легна трезвен. Още в шест сутринта се събуди, за да се приготви. ЕС и Международният валутен фонд решиха да отпуснат на корабокрушения кораб в Егейско море кризисен заем от шест трилиона крони. Няколко седмици наред по борсите из целия свят личеше безпокойство заради икономическия срив в Гърция, а сега гърмяха като току-що отворени бутилки шампанско. Впрочем Аудюн пиеше точно това.

При отварянето на борсата в Осло купи акции от „Хуртигрютен“ на стойност един милион крони. След като старото куче Трюгве Хегнар инвестира в предприятието, непрестанно застрашено от фалит, нещата определено потръгнаха. Бурният оптимизъм, лумнал след обещанията за заем, щеше да стимулира туристическия бранш.

Аудюн вярваше в печалбата си от тези акции и заложил всичко.

До последната крона. Очакваше дневна печалба от около 250 000 или сума от такъв порядък. Тя, разбира се, далеч не бе достатъчна, но все пак го връщаше в играта. Развеселен, Аудюн си наля още шампанско. Странното момиче на рецепцията, без изобщо да я е молил, му бе донесла чаша със столче, когато го видя да налива „Кристъл“ в картонена чаша.

— Ти искаш ли? — извика неочаквано той от мястото си.

Вивиан го изгледа удивена.

— На работа съм все пак — изкикоти се тя и сгъна таблоида, който четеше.

— Аз също! Скъсвам се от бачкане!

— Може да си пийна една глътка — съгласи се тя и стана. — Какво празнуваш?

— Живота — отвърна Аудюн Бернтсен и изпи чашата до дъно.

**17:53**

**Улица „Один“ 3, Осло**

— Ларш? — изненада се Агнес и спря на известно разстояние от вратата на дома си. — Ти ли си?

Ларш Кваме се усмихна и се наведе напред, за да я прегърне. Понеже тя носеше чанта с документи в едната си ръка и торба с хранителни продукти в другата, прегръдка имаше само от негова страна.

— Защо стоиш тук? — попита тя, колкото да се измъкне от обятията му.

— Трябва да говоря с теб, Агнес.

— Защо... Можеше да се обадиш по телефона. Всъщност бързам много, защото отивам на...

— ... вечеря в ресторант „Екеберг“ — довърши той. — Знам. Опитах се да се свържа с теб и попаднах на секретарката ти. Тя ми каза, че имаш уговорка със стари приятели от

„Акер“<sup>[20]</sup>. С Рьоке<sup>[21]</sup> и така нататък...

— Юни едва ли е използвала точно думата „приятели“ — смотолеви тя, докато търсеше ключовете из джобовете си. — Освен това Шел-Инге няма да бъде там. Но защо...

— Трябва да поговорим — повтори Ларш. — За нещо много важно.

Агнес Клеметсен завъртя ключа с въздишка.

Най-доброто, което би могла да каже за Ларш Кваме, се изчерпваше с факта, че е женен за нейна приятелка от детинство, по-млада от него с четиринайсет години. Понеже двете жени продължаваха да поддържат близки отношения, Агнес винаги се насилваше да преглъща антипатията си към Ларш. По-рано ѝ се удаваше по-лесно. Като млад той беше голям чаровник: екстровертен тип, самоуверен, и то с основание. Имаше впечатляваща външност: висок, атлетичен. А когато Агнес се запозна с него, трийсет и три годишният Ларш вече работеше като специалист по вътрешни болести. С годините нещо се случи. Агнес не знаеше какво точно го промени, но в думите му непрестанно се долавяше горчива нотка. Дълбоки бръчки се спускаха недоволно от двете страни на устните му. Някогашният Ларш се появяваше само в компанията на четиринайсетгодишния си син. Единствено дете, момчето страдеше от остра форма на церебрална парализа. Само в негово присъствие бащата се смееше без капка ирония.

— Наистина бързам много — натърти Агнес и отвори вратата.

— Става дума за „Мъркюри Медикъл“.

Тя прикова поглед в него.

— Аха. Хайде да влезем.

Без изобщо да посегне към някоя от чантите ѝ, Ларш я последва през голямата външна врата и заедно се качиха по широките каменни стълби на втория етаж. Чак когато стигнаха до апартамента ѝ, той ѝ предложи да подържи торбата с продуктите, докато тя отключи.

— Какво общо имаш с „Мъркюри“? — попита тя и влезе в апартамента.

— Аз ли? Та аз всеки ден се занимавам с тях!

— Да де, да. Друго исках да...

Посочи му малка маса под огледалото. Ларш остави торбата там и си съблече шлифера.

— Моля те да ми отделиш петнайсетина минути, Агнес. Дори заета дама като теб ще намери толкова.

Тя взе торбата и се насочи към голяма кухня, която изглеждаше нова и още миришеше на лепило и дървени стърготини. Върху плота нямаше нищо, а на прозорците липсваха пердета. В ъгъла се издигаше внушителна купчина сгънати кашони.

— Хубава кухня — похвали я той. — Както виждам, добре си се уредила.

— С нищо не мога да те почерпя. Имам само вода.

— В „Деймос“ има нещо гнило — изтърси Ларш и седна на единствения стол в кухнята, без да отговори на домакинята иска ли вода.

— В „Деймос“ ли? В „Мъркюри Деймос“?

— Да.

Тя се усмихна и поклати леко глава, докато подреждаше продуктите в хладилника.

— Наясно си колко пъти е тествана изправността на това устройство, нали?

— Да. Изобщо не бих използвал други производители, ако имах избор, но сега не ми позволяват. В ГРУС въведоха категорична забрана да се използва „Деймос“ до второ нареждане. Като причина за това изтъкнаха...

— Чакай малко — прекъсна го тя и затвори вратата на хладилника. — Какво искаш да

кажеш с „категорична забрана“?

— Първо ме изслушай — раздразнено отвърна той. — Сара Цукерман, началникът на отделението, забрани на лекарите да имплантират „Деймос“ от днес нататък заради залегналия в правилника принцип да купуваме еднакво количество сърдечни импланти от четири компании. Употребата на „Деймос“ надвишавала значително употребата на останалите.

— Тогава забраната е съвсем правомерна! Защо връхлиташ тук като хала и твърдиш...

— Двама пациенти починаха — прекъсна я той.

Агнес Клеметсен навлажни устни с върха на езика си.

— И на двамата бяха поставени дефибрилатори от марката „Деймос“ само няколко дни преди смъртта им — продължи Ларш.

— Ерик Бернтсен — бавно изрече тя.

— Да. Той и още един. Изведнъж Сара Цукерман се преобрази. Предложи ми да поеме неделното ми дежурство ей така. Заедно с едно от послушните ѝ протежета виси в болницата ден и нощ, дори и да не е на смяна. А сега тази жена започна да ни изтъква правила, които по-рано подминаваше с презрение. Не виждам нито една причина да спира...

— Защо дойде при мен? — прекъсна го Агнес на свой ред. — Ако си загрижен за условията на работа в ГРУС, защо не подадеш оплакване по каналния ред? Какво общо имам аз?

Острата нотка в гласа ѝ предизвика негодуванието му. Той се облегна на стола и я измери недоволено с поглед.

— Дойдох при теб, защото в ГРУС Сара Цукерман е истинският бос — обясни равнодушно той и погледна бързо часовника. — Началникът на болницата Беняминсен я оставя да прави каквото си иска, а директорът ще бъде повече от щастлив да научи, че Сара най-после е решила да се придържа към правилата. Но ако си заинтересована да разбереш кое би компрометирало компанията ти...

— Нашата компания — поправи го остро тя. — Ако визираш дела на Норвегия в „Мъркюри Медикъл“, то тази компания е на всички норвежки данъкоплатци.

— Все тая. Щом не желаш...

Стана, пооправи ръкавите на якето си и тръгна към вратата.

— Почакай — спря го тя. — Ела да влезем в хола. Имам четвърт час.

— Ще стигне — усмихна се Ларш Кваме. — Знаех си, че ще събудя интереса ти.

**19:23**

**ГРУС, Берюм**

Сара Цукерман се чувстваше изтощена до краен предел. Свали си ръкавиците и остави оловната си операционна престилка да се свлече на пода. Имаше чувството, че ще припадне от умора. Излезе от операционната, опря се на вратата и затвори очи.

Клаус Омот се сдоби с нов ИКД, този път „Медтроник Маркис“, който да се грижи за сърцето му дълги години напред, а когато батерията се изтощи, да му поставят нов. По време на събитията през изминалия ден у Сара се породило искрено възхищение от поведението на Клаус Омот и не на последно място от поведението на съпругата му. Двата запазиха пълно присъствие на духа. Преди повторната имплантация Сара искаше да ги осведоми, че могат да



поискат обезщетение от болницата или да заведаат дело срещу нея или срещу лечебното заведение. Те не пожелаха изобщо да я изслушат. Надявали се само всичко да мине гладко и благодариха на Сара за решителната ѝ намеса. Няколко пъти тя им обърна внимание, че след манипулацията във вилата в Румериксосен съществува голям риск от инфектиране на раната. Затова назначи на Клаус лечение със силни антибиотици: клоксацилин и ципроксин в големи дози. Свърза се с един от главните лекари по инфекциозни болести, за да се консултира с него. За щастие съпрузите Омот оставиха разгневения си син до Рошоен.

— Какво правиш тук? Бездействаш ли? — попита Ула.

Сара чу гласа му, но нямаше сили дори да отвори очи.

— Искам да се прибера вкъщи — простена тя.

— Как успя да проведеш операцията без обяснения? — прошепна той.

Сара отвори очи.

— Казах истината — отвърна, без да мигне нито веднъж. — И на семейство Омот, и на колегите от операционната обясних, че е възникнал проблем с връзката между електрода и имплантирания дефибрилатор. Това е много опасно — всички го знаят — и се боя да не стане електрическо претоварване.

— Претоварване ли? Точно така ли се изрази?

Тя сви равнодушно рамене.

— Веднъж ми се случи в колата. Не беше никак приятно. Като изтъкнах риск от електрическо претоварване, обосновах спешната необходимост да извърша тази доста... драматична експлантация.

— Електрическо претоварване! — каза за втори път Ула. — Никак не те бива с тази терминология!

Срещу тях се зададе медицински работник. Подсвирина весело и вдигна ръка за поздрав. Ула и Сара му се усмигнаха в отговор.

— Ела — Ула изчака мъжът да излезе през летящата врата и я хвана за ръката. — Мислих много.

— Сериозно? — изморено отвърна тя и се остави да я води по коридора.

Неочаквано Ула спря рязко и се обърна към нея.

— Сара, съвсем забравихме останалите програматори!

— Останалите ли? Какво искаш да кажеш?

Ула надникна над рамото ѝ, за да се увери, че са сами.

— Пренебрегнахме най-близкото до ума — зашепна разпалено той. — Дефибрилаторите на Бернтсен, Холмстрьом и Омот са били програмирани с помощта на един и същи апарат. Но в болницата имаме цели три!

Сара стисна очи и се помъчи да потисне прозявката си.

— Три апарата — повтори тя. — Не са само три, Ула. Много повече са.

— Три програматора „Мъркюри“, Сара! По време на операциите и на нашите малки... изследователски експерименти през цялото време работехме с един програматор. Нямахме причина да го сменяме; изобщо не съм се съмнявал, че проблемът се корени в самите импланти.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Ула? Че имплантите са в изправно състояние?

Тя се хвана с ръка за челото и въздъхна шумно.

— Нямам сили за този разговор. Последните остатъци от енергията си изразходих в операционната.

— Не са в изправно състояние, разбира се. Въпросът е *защо* са дефектни и как тези дяволски машинки са станали опасни!

— И ти си го разбрал, докато оперирах Клаус Омот?

— Не, защото приближаваме прага на компетентността ми — все така въодушевено заобяснява той. — Свързах се с мой добър приятел от техническия университет. Сигурно съм ти споменавал за него. Занимава се с така наречения „осиротял“ софтуер, ще рече програми, чиито създатели са се отказали от тях.

Лицето на Сара остана безизразно.

— Не си ли чувала за такива програми?

— Споделил си разкритията ни с чужд човек? Нима...

Ула вдигна отбранително ръце и й направи знак да замълчи.

— Не съм споменавал подробности, говорех съвсем общо — помъчи се да я успокои той. — Само подхвърлих, че имаме проблем с някаква закодирана програма, а той, понеже е направо обсебен от техниката, изобщо не се сети да ме пита как въпросната програма е свързана с работата ми. Скъле е магьосник, Сара. Онова, което не знае за програмирането, не си струва да се учи. Какво ще кажеш да му занеса трите програматора и да го накарам да...

— И през ум да не ти минава да откънеш повече апарати от тази болница! — Този път тя вдигна ръце. — Разбирането ти за собственост е съвсем сбъркано, Ула! Откъде например имаш онази специална отвертка, която се използва само за ИКД?

— Според Тобиас тези отвертки били много сладки — ухили се Ула. — Наистина са такива. Съвсем мънички, както се изразява той. Добре че я бях взел! Иначе какво щяхме да...

— И дума да не става, Ула.

— Но...

— Ако е в компетенцията единствено на този твой приятел да разбули мистерията, да дойде в болницата.

Лицето на Ула грейна.

— Ще съумее да ни вмъкне в графика си утре. Сигурно ще се съгласи да дойде, но ще се наложи да си донесе разни инструменти. Ще му звънна веднага.

— Добре — Сара разтърка очите си. — Не искам да ти звуча песимистично. Благодаря ти, че още държиш фронта. Аз съм толкова изморена...

— Ще те науча на няколко трика как да заспиваш по-лесно.

— Не, благодаря. Човек би помислил, че страдаш от нарколепсия. Аз съм привърженик на стария изпитан метод: удобно легло, спуснати щори и тапи в ушите.

— Каквото ти помага — отвърна Ула. — Лека нощ.

Понечи да си тръгне, но се поколеба, обърна се пак към нея и сложи нежно ръка върху рамото й. Понеже беше много по-ниска от него, Сара се принуди да гледа нагоре с отметната назад глава.

— За мен е истинско удоволствие да работя с теб — призна той смутен. — За една седмица научавам повече, отколкото преди учех за цяла година.

— Не мога да кажа същото за себе си — отвърна Сара и отмести ръката му. — Поне не често. Ако искаш мнението ми за усъвършенстването ти, само кажи.

Ула погледна смаян ръката, която тя отблъсна.

— И аз те харесвам, хлапе — прибави тя с едва забележима усмивка, потупа го леко по бузата и тръгна към съблекалнята, за да се преоблече.

21:10

Ийст Хемптън, Лонг Айленд, Ню Йорк

— CDO — каза Джо Джаксън и бавно вдигна чашата с вино срещу светлината. — Collateralized debt obligation<sup>[22]</sup>. Ето на това трябва да заложиш, Ото. Там е истината.

Ото Шулц остави ножа и вилицата и избърса старателно устата си с ленената салфетка.

— Надявам се, разбираш каква е целта ми — отвърна той след кратка пауза. — Минимален риск и максимална печалба.

— Да не мислиш, че си единствен? — засмя се Джо Джаксън. — Нулев риск, огромна печалба! Ако можех да го постигна, щях да стана милиардер!

— Ти и сега си милиардер, както и всички негодници на твоето ниво в „Голдман Сакс“. Сюзън? Донеси ни още една бутилка, ако обичаш.

Повиши глас съвсем леко, макар вратата между трапезарията и съседната стая да бе затворена. Първоначално обзаведоха площта от едва петнайсет квадратни метра като малко помещение за сервиране. Няколко години след като купиха необятното плажно имение обаче, Сюзън го превърна в дневна. Ото така и не проумя защо тя настоява да стои в тази възтрасна стаичка с прозорци към градината, където растат подправките на старата Рут, вместо да се разположи в огромната трапезария и да се наслаждава на гледката към океана.

Просто Сюзън беше устроена по такъв начин. Първо го накара да купи имот във Вилфранш сюр Мер, а след като Ото похарчи седем милиона евро за къща на хълма, Сюзън купи четиристаен мрачен апартамент в старата част на града. Твърдеше, че там спяла много по-добре. А в апартамента в „Манхатън“ стъпваше единствено в спалнята, в банята и в кухнята. Жилището ѝ се струваше направо невъзможно за обзавеждане, защото отказвало да ѝ *проговори*. Въздишаше всеки път в отговор на желанието му двамата да гледат телевизия в дневната.

Сюзън влезе с бутилка вино.

— Трябва да се декантира — отбеляза тя с бледа усмивка и я остави редом с тирбушона върху внушителния плот до стената. — Извинете ме, задето се оттеглих, но не се чувствам добре. Ще си лягам.

— Вече? — Ото Шулц сбърчи недоволно нос и погледна часовника.

— Рут е в кухнята — успокои го Сюзън. — Ако искате нещо, обръщайте се към нея. Лека нощ, Джо, ще се видим на закуска. Радвам се, че дойде.

Думите ѝ звучаха искрено. Прегърна за кратко госта и се отправи към вратата.

— Жени — прошепна Ото, след като тя затвори вратата след себе си. — Не можем без тях, но не можем и да ги разберем. Сега обаче ми обясни повече за тези облигационни емисии.

Джо Джаксън отпи от виното и продължи да оглежда цвета му на светлината от стеариновите свещи, сложени в големи канделабри от двете страни на масата. Ото стана и се приближи до плота.

— Колко имаш? — попита Джо.

Тапата изскочи с глухо пукане.

— Сто милиона — отвърна Ото. — Седемдесет мои, трийсет от заем.

Джо се усмихна, без да поглежда бившия си съученик. За него не беше тайна, че Ото Шулиц печели добре: основа „Аполо Мед-Елек“, а после, след сливането, направи „Мъркюри Медикъл“ свръхуспешна компания. Ала Джо изобщо не бе очаквал Ото да разполага с такава баснословна сума в налични пари.

— В такъв случай ще печелиш около двайсет милиона годишно, имайки предвид какъв опитен финансист си.

— Не съм финансист — поправи го Ото. — Някога бях борсов спекулант. Сега съм индустриален магнат. Нямам нищо общо.

Джо кимна и започна да оглежда с интерес току-що донесеното вино, което домакинът наля в чиста чаша, поставена до използваната досега.

— Обясни ми — изкомандва Ото.

Джо подуши тъмночервената течност и остави чашата на масата, без да опита от виното.

— CDO, базирани върху високорискови ипотечни кредити, са сред най-обезпечените ни финансови инструменти. Направо са ненадминати. Както знаеш, от Втората световна война насам цените на жилищата в тази страна се покачват всяка година. И слава богу. Благодарение на рекордно ниските ни лихви дори хора с ограничени доходи си позволяват да осъществят мечтата си за собствено жилище.

Вдигна вежди и огледа стаята, все едно великолепната обстановка представляваше архетип на американския дом.

— Банките обезпечават сигурността си с така нареченото walk-out-правило — продължи Джо. — Ако кредитополучателят не може да обслужва заема, банката му взема къщата и я продава на друг. Това е много по-ефективно, отколкото банките да преследват неплатежоспособните си длъжници. А тъй като цените на жилищата показват тенденция само за растеж... — лявата му ръка описа крива към тавана — ... този начин на действие не е обвързан с никакъв риск.

— Нещо повече — намеси се Ото. — Ако съм те разбрал правилно, за банките е дори изгодно хората да не могат да погасяват задълженията си към тях. Получават вноските по кредитите, докато длъжниците ги обслужват, а после конфискуват имотите им и прибират печалбите от продажбата, нали?

Джо Джаксън облиза устни.

— Да — небрежно отвърна той. — Защо иначе според теб давам такива заеми? От добро сърце ли?

— Но ако цените на жилищата започнат да падат, всичко това няма ли да...

— Цените на жилищата няма да паднат — прекъсна го разпалено Джо и се облакът на масата. — Щом не са паднали в продължение на шейсет-седемдесет години, защо да започнат да се сричат сега? А?

Прикова поглед в Ото, очаквайки отговор, но реши да не му дава такава възможност и продължи:

— Замисли се колко промени са се случили в тази страна от четирийсетте! Преживели сме куп възходи и падения. Участвали сме във военни действия, били сме свидетели на революционно технологично развитие. Последният половин век подложи американците на много по-сериозно изпитание, отколкото предишните десет хиляди!

— САЩ са създадени преди двеста и трийсет години — възрази Ото.

— Все тая! Важното е, че икономическите показатели са се променяли непрекъснато, но не са оказвали влияние върху цените на недвижимите имоти. Те винаги са вървели нагоре, нагоре и все нагоре.

Ръката му отново описа дъга към тавана, но този път я вдигаше поетапно, при всяко изговаряне на „нагоре“.

— А за да сведем риска до минимум, свързваме заемите. Ако например имаме хиляда такива високорискови кредити...

Взе сребърните прибори — два ножа, вилица и десертна лъжичка — в едната си ръка, докато се опитваше да улови погледа на Ото.

— Ако петдесет от тези жилища, въпреки очакванията, донесат загуба — Джо остави вилицата, — останалите деветстотин и петдесет успешни инвестиции ще компенсират тази загуба и пак ще донесат печалба. Колкото повече такива заеми свържем, толкова по-малък риск поемаме. Никой няма...

Ото Шулц вдигна ръка да го прекъсне:

— И ти наричаш CDO облигации тези... — спря и се поколеба за миг —... тези „снопове“ от високорискови кредити, така ли?

— Да, казано най-просто. Най-сигурният ни финансов инструмент, Ото. Миналата година средната възвръщаемост възлизаше на деветнайсет процента.

Настъпи пълна тишина. Джо чуваше дори съскането на догарящите стеаринови свещи.

— Осемнайсет-деветнайсет процента възвръщаемост е много на днешния пазар — напомни тихо той.

— Много е — кимна Ото. — Но не бива да забравяме, че се каня да вложа всичко. Ще си помисля. Дай ми няколко дни. Ще си помисля.

— Някога да съм те подвеждал?

— Не, не си.

Пак се въдвори мълчание. Джо се наведе наляво и извади няколко гланцирани брошури от чанта с документи.

— Вземи ги — плъзна ги той по масата към Ото. — „Галакси CDO“... — показалецът му потупа върху едната брошура, после Джо се облегна назад —... е много обещаваща инвестиция.

Ото се поусмихна.

— Името ми подхожда — отбеляза той, без да посяга към брошурата.

Джо го погледна с недоумение.

— „Галакси“. „Мъркюри“.<sup>[23]</sup> „Аполо“.

— И двамата сме момчета на космическата епоха — усмихна се с облекчение Джо. — Ако ти е удобно, ще взема един от най-добрите ни кадри и ще дойдем при теб следващата седмица. В офиса ти, имам предвид.

— Става — кимна Ото. — Искам цифри, оценки на рейтинговите компании, накратко информация за всички съществуващи CDO. В цялата галактика.

Този път Джо Джаксън се разсмя гръмко.

— След две-три години хората ще ронят кървави сълзи, задето са изпуснали този шанс. Добре дошъл на борда, Ото.

— Още не съм взел окончателно решение — отвърна малко остро Шулц и вдигна чашата. Но това не беше истина.

17:10

ГРУС, Берюм

— Открих къде е — съобщи мъжът пред компютъра, без да погледне към двамата лекари.

Сара Цукерман едва ли не за пръв път се натъкваше на човек, който толкова категорично да опровергава хорските стереотипи. Скъле Холст се извисяваше до метър и деветдесет, имаше широки рамене и гъста руса коса, сякаш фризирана за модно ревю. Всъщност Сара не беше сигурна какво точно е очаквала, преди Ула да я запознае със своя състудент-компютърен магьосник. При всички случаи обаче не си бе представяла мъж с такава външност. Единствено старателното избягване на зрителен контакт причисляваше атлетичния Скъле към компютърните манияци, които тя познаваше. Погледът му беше прикован към апаратите върху средния плот в склада за пейсмейкъри.

— Всичко е вътре — Скъле посочи програматора, отделен от останалите със солиден кръст от сребристо изолационно тиксо.

— Точно него използвахме по време и на трите операции! — възкликна почти възторжено Ула. — Направо...

— Съдържа допълнителен файл — прекъсна го Скъле Холст, без да му обръща внимание. — файлът се нарича кейтиемейсетъпточкаекзе.

— Кейти коя? — слиса се Ула.

— Кей-Ти-Ем-Еф setup.exe — поясни Скъле. — файлът присъства само в този апарат.

— Допълнителен файл — повтори бавно Сара. — Колко файлове всъщност съдържа такъв програматор?

— Няколко милиона — отвърна Скъле, без по лицето му да трепне и мускул. — Отне ми известно време, докато открия този. Понеже не знам как точно е криптиран, се затруднявам да определя конкретно каква функция изпълнява.

— И сте сигурен, че този файл липсва в останалите два програматора? — попита Сара.

— Да. Щом ви казвам, че съм сигурен, значи съм сигурен.

Той се взираше в клавиатурата на преносимия си компютър.

— Но... каква е задачата му? Как променя имплантируемите кардиовертер-дефибрилатори?

Сара пристъпи крачка напред, за да привлече вниманието му.

— Както отбелязах, няма как да разбере. Но по онова, което ми разказа Ула, съдя, че става дума за малък вирус, който променя поведението на дефибрилаторите. Вероятно съдържа алгоритми, позволяващи устройството да се настройва за време. Впрочем вие вече имате такава теория, доколкото разбрах. Щом смъртоносните дефибрилатори се тестват преди изписването на пациентите, значи до определен момент функционират според очакванията.

Сара преглътна и си пое дълбоко въздух:

— Ула, нали се разбрахме да не споменавах подробности за случилото се. Съгласих се

да се допитаме до господин Холст с изричната уговорка да не му...

— А как да знае какво точно да търси, а? Скъле, кажи й, че...

— Едно нещо е сто процента сигурно — прекъсна го невъзмутимо Холст, сякаш разправията им изобщо не го засяга. — Този файл е създаден от производителя, тоест от „Мъркюри Медикъл“.

— Невъзможно е — остро възрази Сара. — Продуктите на „Мъркюри“, както и на останалите компании, произвеждащи такава медицинска техника, са защитени с драконовски мерки за сигурност.

Скъле сви рамене и най-сетне вдигна очи от компютъра.

— Невъзможно, госпожо, е създателят на вируса да не е „Мъркюри“ — натърти по-високо той с поглед, прикован в устата й. — За криптирането на файла е използвана непробиваема техника. Преди да започна работа, Ула ми подхвърли нещо подобно и се оказа напълно прав. Според мен вирусът е дело на нелоялен служител или се е получил при рутинен тест, който обаче е довел до нежелани последствия. Най-вероятно вирусът е попаднал в този програматор впоследствие.

— Впоследствие? — изуми се Сара. — Какво имате предвид?

— Според мен сте го имали от известно време — отвърна Скъле, вторачил се право пред себе си.

Сара кимна.

— Такъв вирус може да се прехвърли на програматора през USB-порт — продължи Скъле. — Ула ми каза, че програмите в тези апарати непрекъснато се актуализират. Имам една съвсем сурова хипотеза: този програматор си е бил читав, но после някой го е заразил. Може да е станало например миналата седмица. Нали тогава хората в болницата са започнали да умират?

— Но...

— Вижте — прекъсна я Скъле и се оттласна със стола от масата. — Изгубих половин ден в опити да идентифицирам някакъв си шибан файл сред милиони други, защото фирмата производител е платила милиарди за криптирането им. От Ула разбрах, че няма как да ми платите. С други думи, правя ви приятелска услуга. Ако имахте представа колко вземам, щяхте да си дадете сметка колко *голяма* услуга ви правя. Нямам обаче намерение да си губя времето в излишни обяснения.

— Не се и налага — побърза да го увери Ула. — Нека само проверим дали разбрах всичко правилно.

Скъле Холст сви рамене, но не стана от стола.

— Един файл — Ула докосна левия си показалец с десния. — Един апарат, файлът съдържа вирус, вкаран в програматора вероятно съвсем наскоро. Вирусът заразява апарата и апаратът коруптира настройките на всеки ИКД, свързан с програматора.

Трите изпънати пръста на лявата му ръка показваха нагледно за какво говори.

— Три факта.

— Последното е само предположение — поправи го Скъле. — Но по разказа ти за дефектните ИКД съдя, че най-вероятно истината е точно такава. Съвсем елементарно, нали? — Неочаквано Скъле се разпали: — Да речем, имаш файла с вируса на такъв носител — той размаха сребриста флашка, — пяхаш я в USB-порта на програматора, натискаш няколко копчета и хоп! — По лицето му се разля широка усмивка и откри зъбите му — безупречни като цялата му външност. — Ето ти машина за убийства! Всъщност това е адски

готино! С колегите от години обсъждаме дали е възможно да хакнеш нечий пейсмейкър, а се оказва, че има и по-лесен начин — предварително му вкарваш вирус!

— „Готино“ ми се струва доста неподходящо определение за случая — хладно отбеляза Сара. — Освен това тази ваша версия предполага, че човекът, заразил с вирус трите ИКД, е разполагал с достъп до програматорите. В болницата хора с такъв достъп са малцина.

Скюле огледа стаята с подигравателна физиономия.

— Драконовски мерки за сигурност, няма що. Седя тук от часове. Влязоха четирима души и само двама ме попитаха по каква работа съм дошъл. А името ви се оказа достатъчно да не ме разпитват повече — отбеляза ехидно той, поглеждайки я изкосо.

— Но ние ви отключихме трите врати, които разделят общодостъпните помещения от тази стая. Иначе не бихте могли да влезете тук.

Скюле обаче не изглеждаше убеден в думите ѝ.

— Кой притежава код за достъп и магнитна карта за тези врати?

— Доста хора — натърти Ула, преди Сара да отговори. — Лекарите, медицински сестри, чистачи. Не знам дали портиерите и останалият персонал са информирани какъв е последният код за тази врата, но... — той се почеса по ъгълчето на окото с показалец, чийто нокът бе изгризан до малък полумесец. — Случвало ми се е да заваря вратата отворена — довърши той.

— Виж ти! — въодушеви се Скюле и посочи отворения шкаф в единия ъгъл. — И колко ИКД има там? Двадесет и пет? Или дори повече? Всеки от тях струва около сто хиляди крони! Доста небрежно се отнасяте към техника, закупена с постъпления и от моите данъци!

— Имплантируемите кардиовертер-дефибрилатори са неизползваеми за хора, които не притежават нашата квалификация — реагира Сара; Ула непрекъснато долавяше остра агресивна нотка в гласа ѝ. — А мерките за сигурност изобщо не са за подценяване, каквито искате да ги изкарате. При всички случаи...

Тя зарови пръсти в косата си и те потънаха в тъмните ѝ къдрици. Сара отвори широко очи за миг, после отпусна ръце и въздъхна примирено:

— Стига толкова.

— Какво искаш да кажеш? — попита я Ула.

— Разбрахме достатъчно.

— В смисъл?

— Време е да направим онова, за което ми опяваш от няколко дни. Ще съставя подробен доклад за случилото се. Ти — също, но те моля да се съсредоточиш върху техническите детайли. Утре сутринта ще пуснем бомбата. Ще предадем докладите, програматора и трите ИКД на Коре и на директора на болницата.

— Благодаря ти, направо си Господ! — Ула потупа Скюел Холст по гърба. — Знаех си, че мога да разчитам на теб. Ще ми помогнеш ли с доклада?

— Не — хакерът започна да си прибира нещата в голям куфар с твърди стени. — Сам ще си свършиш черната работа. Преди да си тръгна обаче, искам само да...

Спря да мести апаратурата си и замръзна с харддиск в едната ръка и купчина кабели, висящи от другата.

— Хрумвало ли ви е, че е възможно някой да е *искал* да откриете всичко това?

Ула го изгледа объркан. Сара присви очи и поклати леко глава.

— Как така да е искал? — попита Ула.

Скюле Холст сложи последните си вещи най-отгоре в куфара и щракна ключалката.



— Всичко, казано дотук, ме навежда на мисълта, че този вирус съвсем неслучайно е заразил именно устройство в ГРУС.

— Става ми все по-трудно да ви следя мисълта — бавно отбеляза Сара.

— Заразата на дефибрилаторите е свързана с вас двамата — поясни Скуюле. — Най-вече с вас, доктор Цукерман — кимна той, без да я поглежда. — Според Ула сте специалист на световно ниво. Изключителен професионалист.

Сара кимна едва доловимо. Ула се помъчи усмивката му да не стигне до ушите.

— Освен това се движите в компанията на инженер. В Норвегия лекарите с техническо образование не са много.

— Напротив, всъщност...

Скуюле прекъсна Ула с нетърпелив жест.

— Рядко се среща комбинацията от двама компетентни специалисти като вас. Не бъди толкова скромна, Ула. Това ме навежда на мисълта, че някой ви е... избрал. Пуснал е вируса точно в тази болница, защото вие двамата имате най-големи шансове да разнищите случая. Засега този някой се оказва прав. На ваше място ченгетата още щяха да се почесват по главите.

— Но кой, по дяволите... — подхвана Ула. — Защо му е на някого да убива хора, за да...

— ... за да компрометира „Мъркюри Медикъл“ — довърши Сара. — Да не твърдите, че някой иска да компрометира „Мъркюри“?

— Но нали вирусът без съмнение е създаден именно от „Мъркюри“? — отчаяно попита Ула, без да очаква отговор. — Кой ще иска да компрометира... самия себе си?

— Нямам представа — сви рамене Скуюле Холст. — Но от това, което видях и чух днес, стигам до извода, че вирусът тук — той сложи ръка върху програматора със сребристия кръст — е попаднал при вас съвсем умишлено. Някой е искал да откриете възможно най-бързо какво става.

Скуюле вдигна куфара и тръгна към вратата. Съвсем объркани, Сара и Ула го проследиха с поглед. Хакерът се обърна и додаде:

— Ако до утре сутринта не сте уведомили органите на реда, ще го направя аз. Все пак става дума за предумишлено убийство.

Докато говореше, изобщо не ги погледна. После излезе и остави вратата свободно да се хлопне зад гърба му.

21:10

Улица „Один“, Осло

Агнес Клеметсен се прибра в апартамента след дълъг работен ден. С влизането съобрази, че от дълго време, вероятно от няколко седмици, не е прекарала и вечер в домашна обстановка. Е, и сега минаваше девет, но поне щеше да има на разположение няколко часа за любимите занимания.

Които впрочем не бяха никак много.

Вече бе пропуснала ключови серии от актуални телевизионни сериали, а и DVD плейърът ѝ не работеше. Много рядко се сещаше да го пусне и все забравяше, че се нуждае от ремонт. Последният роман на Джон Ървинг лежеше започнат до леглото ѝ, но всяка вечер тя заспиваше преди десета страница, а на следващия ден изобщо не помнеше какво е прочела. И така, книгата продължаваше да увенчава купчината литературни перли, старателно подбрани в случай че журналист от редовната рубрика „Какво стои на нощното ви шкафче“ се обади да я интервюира.

Въодушевляването от свободната вечер започна да отслабва, след като Агнес хвърли ключовете върху масичката в антрето и окачи палтото си на закачалката „Hang-It-All“, купена от магазина за сувенири в Нюйоркския музей за модерно изкуство на многократно по-ниска цена, отколкото я продават в Норвегия.

Изхлузи си обувките и занесе получената поща в дневната.

Навсякъде миришеше на чисто. На необитаван дом, помисли си тя. След чистачката оставаше слаб мирис на синтетични почистващи препарати. Полякинята идваше всяка сряда и бършеше едва полепналия съвсем тънък слой прах по чистите, минималистични повърхности. Всъщност посещенията ѝ бяха ненужно чести: в промеждутъците Агнес не успяваше да замърси апартамента си. Чувстваше се като на хотел. Ремонтът в кухнята предприе като опит да внесе малко домашен уют. Но понеже така и не ѝ оставаше време да завърши проекта си, Агнес престана да готви и се задоволяваше с полуготовите храни в хладилника си.

На лято, обещаваха си тя, на лято всичко ще се подреди.

Прегледа пощата: три плика. Писмо с молби за дарения от „Лекари без граници“, съобщение за събиране на безвъзмездно отпуснати средства за благоустройството за общите площи в района, което ще се състои следващата събота, и сметка от интернет доставчика „Хафслюн“, вече платена по електронен път.

Остави книгата върху ниската стъклена масичка и се облегна назад. Краката я боляха, след като цял ден бяха стояли заклещени в чифт нови и тесни обувки. Усещаше тежест в кръста и първите признаци на обичайното главоболие. Затвори очи и изведнъж се почувства напълно обезсилена.

В апартамента цареше пълна тишина. Ушите ѝ зашумяха.

Дали да не звънне на някой приятел? Да покани някого, да пийнат по чаша вино и да си побъбрят.

В сряда вечер? Приятелите, с които все още не бе изгубила връзка, вероятно в момента приспиват малки деца, опаковат закуски за следващия ден, перат дрехи или пишат домашни с разсеяни тийнейджъри.

Дори самата мисъл повиши настроението ѝ.

Тишината се промени. Обви я като пухена завивка. Полуизлегната, Агнес се усмихна леко.

Сама си избра да живее така. Единствено дете на двама твърде възрастни родители, тя отдавна ги изгуби, но понякога се улавяше, че изпитва прилив на необикновено щастие, задето е съвсем сама. Сама и свободна.

Дишането ѝ се успокои. Мисълта за Ларш Кваме се появи изневиделица и неволно. Направо я сепна. Болките в гърба я принудиха да се поизправи. Изведнъж се почувства съвсем, съвсем будна.

Предната вечер той се възползва максимално от отделените му петнайсет минути. Накрая едва го убеди да си тръгне. Разочарованието по лицето му личеше повече от ясно, когато най-сетне излезе от жилището ѝ, без да получи каквото и да било обещание от нея.

Агнес Клеметсен се опита да омаловажи цялата история не само за да се отърве от нежелания гост, а и защото действително смяташе, че той греша. Първо, струваше ѝ се немислимо „Мъркюри Деймос“ да има дефект. В подобрението на устройството се влагаха астрономически суми, а множество тестове гарантираха качеството му. Ако противно на всички очаквания имплантируемият кардиовертер-дефибрилатор съдържа дефектни елементи, едва ли в провинциална норвежка болница ще открият тези проблеми.

Така разсъждаваше Агнес Клеметсен и затова помоли Ларш да напусне дома ѝ. После обаче дълбоко се замисли над думите му и се отнесе до степен да закъснее с десет минути за вечерята в ресторант „Екеберг“. Получи се конфузна ситуация, наистина, но поне успя да се поразсее.

Досега наистина мислеше за друго.

Агнес се изправи и застана разколебана напред стаята.

Тази Сара Цукерман явно минаваше за голям специалист. Под явната неприязън, с която Ларш говореше за нея, прозираше неволно възхищение. Ларш настояваше твърдоглаво, че доктор Цукерман не би постъпила така, освен ако не прикрива нещо. Агнес пък прозря евентуални егоистични мотиви зад действията на професора: дали Сара Цукерман не е допуснала фатална лекарска грешка и решението ѝ да преустанови имплантирането на „Деймос“ не е продиктувано от желание да потули грешката си? В отговор на хипотезата ѝ Ларш само изсумтя презрително.

Най-вероятно става дума за някаква дреболия, мъчеше се да се убеди Агнес. За интриги, свързани с правила за покупка на медицинска техника, за някаква случайност или просто за съперничество между двама лекари в болница, твърде малка да побере и двамата. Агнес Клеметсен неведнъж бе ставала свидетел на подобни раздори по времето, когато беше мениджър на университетската болница в Осло.

Ами ако „Деймос“ наистина е дефектен, помисли си тя и тръгна към голата кухня; ако действително съществува връзка между имплантацията на „Деймос“ и последвалите смъртни случаи...

Дори не посмя да довърши мисълта си.

Това би означавало пълна катастрофа.

Норвежкият държавен пенсионен фонд бе инвестирал над една шеста от капитала си в

компания, която никога не е губила пари. Досега никой от акционерите в „Мъркюри“ не бе претърпявал загуба, фармацевтичният гигант се развиваше именно благодарение на доверието, което вдъхваше у клиентите си, и на изключителния професионализъм, проявяван в условията на хиперчувствителния пазар, където се срещаха човешкият живот, от една страна, и високите технологии и постиженията на съвременната химия, от друга.

Агнес тръсна рязко глава.

Явно съм преуморена, помисли си и влезе в голямата празна кухня. Болките в кръста се усилиха, както и дърпането в долната част на корема. Цикълът ѝ избързваше с цяла седмица. Реши повече да не отлага прегледа при гинеколог.

Дали да не пийне чаша студена бира? Или вино. Поколеба се, после наля вода в термоканата и я включи.

— Но ако... — прошепна тя и отвори долапа, където се надяваше да има чай. — Но ако...

Ако наистина имаше някакъв проблем с „Деймос“, тази Сара Цукерман веднага щеше да вдигне тревога. Агнес на два пъти изтъкна този факт пред Ларш и посочи, че теорията му издиша. В отговор той само промърмори нещо неразбираемо.

Водата завря бързо. В долапа намери само насипен чай, но не и цедка. Сложи пълна лъжичка с чай „Kusmi“ в порцеланова чаша и остави черните фибри да потънат във врялата вода. Извади от съседния долап две шоколадови бисквити и бавно, за да не разлее препълнената чаша, се отправи към дневната.

Погледна часовника: девет и половина.

Шест часа разлика с източното крайбрежие на САЩ.

Значи в Ню Йорк още е следобед.

Остави чашата върху масата и посегна към слушалката на стационарния телефон, който в момента се зареждаше върху малка помощна масичка до дивана.

Ото Шулц ѝ даде най-тайния си от трите номера и надраска на визитката строго секретния си имейл адрес. „По-лесно ще се сдобиеш с имейла на Барак Обама“, прошепна в ухото ѝ той.

Само след три сигнала той вдигна.

Сред многото си таланти Агнес Клеметсен притежаваше и нетипичното за норвежците умение да води разговор за дреболии. Забеляза го още в икономическия университет, а после успя да облагороди и усъвършенства тази своя дарба. Много от състудентките ѝ имаха впечатляваща външност от нея, а неколцина — и по-висок успех, но нито една не притежаваше способността ѝ да привлича вниманието на околните с чар и комуникативни умения.

Сега ѝ отне по-малко от минута да разсмее изпълнителния директор на „Мъркюри Медикъл“. Просто му разказа как по грешка взела чужд куфар на летището в Осло. Ото Шулц не просто се задъхваше от смях, нещо повече: изобщо не се изненада, че тя му звъни от другия бряг на Атлантика, за да му разкаже как отворила куфара си и вътре се натъкнала на вещите на осемдесет и три годишен старец.

— Между другото — вметна тя след няколко минути, — имам един въпрос за „Мъркюри Деймос“.

Смехът му изведнъж секна.

— Ало?

— Да, тук съм. Какво за „Деймос“?

— Случайно да...

Агнес съжали, задето не си бе намислила по-подходящ преход в разговора. От друга страна, ако бе прекалила с плановете, едва ли изобщо щеше да събере смелост да му се обади.

— Случайно да сте получавали сигнали за неизправност на устройството?

Той пак се засмя: някак гърлено. В слушалката прозвуча направо грубо.

— Неизправност? Гарантирам ти, че е невъзможно. Защо ме питаш такива неща?

— Ами просто... Не съм получавала тревожни сигнали, но...

— За какво става въпрос? — прекъсна я той.

Хладната нотка в гласа му извика в съзнанието на Агнес спомена за внушителната му фигура.

— Навярно дреболия — заекна тя и се позасмя. — Най-вероятно е някаква... Виж, много съжалявам, че те занимавам с глупости. Допуснах типичната грешка на начинаещия, Ото. Понеже съм много щастлива, задето имам възможност да работя заедно с теб, и непрекъснато се боя да не сбъркам някъде, ти звъня за...

— Хайде де — подкани я отново той. — Ако те сметнем за начинаещ, то значи си най-добрият новобранец, откакто изиграх първия си сезон с хъскитата<sup>[24]</sup>.

Гласът му пак зазвуча дружелюбно.

За миг тя се поколеба. После реши да постъпи, както е редно.

Това би й осигурило възможност за отстъпление.

Каза му защо всъщност се обажда.

След като приключиха разговора, Агнес Клеметсен бавно постави слушалката на мястото ѝ. Чаят, недокоснат, вече бе изстинал. Занесе чашата в кухнята, отвори бутилка червено вино, купено от безмитен магазин, и си наля голяма чаша.

Не знаеше дали има основание за безпокойство, но ѝ стана съвършено ясно какво трябва да направи.

**21:30**

**ГРУС, Берюм**

— Трябва да видиш нещо — каза Сара Цукерман, влизайки в кабинета на Ула, без да почука.

— Готово! — заяви той и вдигна победоносно ръце от клавиатурата. — Шест страници подробен и добре списан доклад за малкия ни вирус. Какво става с теб?

— Виж това — повтори тя и се опита да разгъне разпечатката от историята на някакъв ИКД върху бюрото му. — Премести клавиатурата, де.

— Добре, де, добре — промърмори той. — Ето. Какво е това?

— Лекарката от Държавната болница, която извърши експлантацията на дефибрилатора на Ерик Бернтсен, най-сетне се завърна. Виж какво ми изпрати по куриер. Получих пратката преди половин час.

— И? Откри ли нещо?

— Провери сам.

Сара се подпря на бюрото и скръсти ръце, а Ула се наведе над разпечатката.

— Виждам епизод с камерно мъждене — установи той и сложи показалец върху

хартията. — Дефибрилаторът реагира с електрошок, както трябва. После...

Надвеси се още по-ниско над листа и премести пръста си надясно.

— Следва промяна — кимна Ула. — Сърцето възстановява нормалния си ритъм.

Вдигна очи към Сара. Тя кимна леко с напълно безизразно лице.

— После? — попита тя, все едно изпитва студент.

— После... Я виж ти! След... четиринайсет секунди настъпва втори епизод на камерно мъждене. Дефибрилаторът подава два... четири електрошока със стойност трийсет и един джаула.

Вдигна листа да го огледа на светлина.

— Но те не помагат. Пациентът умира.

— А кой е пациентът?

Ула присви очи, за да прочете името в малкото поле за лични данни. Оказа се празно.

— Не е попълнено — рече той и се замисли. — Често се случва името и ЕГН-то на пациента да се въведат чак след първия преглед.

— Какво друго ти прави впечатление?

— Амиии...

Той отново се вгълби в разпечатката.

— Лекарката съвсем закономерно е преценила, че данните от разпечатката съвпадат с резултатите от аутопсията — заключи той. — Не виждам нищо смущаващо...

— Абсолютно нищо ли?

Ситуацията все повече започваше да прилича на устен изпит. Ула разпери раздражено ръце.

— Защо просто не изплюеш камъчето?

— Датата.

— Датата ли? Какво искаш да...

— Виж кога се е случил епизодът с камерно мъждене. — На 05.05.08.

— С други думи, преди около две години — кимна Сара. — А аз оперирах Ерик преди седмица. Той почина миналия четвъртък. В такъв случай тази разпечатка е...

Тя повдигна въпросително вежди и потупа с пръст по листа.

— ... от мостра — довърши с въздишка Ула. — Дявол да го вземе, това е разпечатка от симулатор на сърдечна дейност, а не от реално човешко сърце!

— Именно. Някой е подменил дефибрилатора на Ерик с ИКД, отчел промените в симулатор на сърдечна дейност. Кой има достъп до тези симулатори?

— Ние — объркано отговори Ула. — Персоналът в нашата болница, както и в другите болници, където работят с „Деймос“. Доста хора.

Пое си дъх и се замисли.

— Беше редно първо да се сетиш за производителя — обърна му внимание Сара.

— „Мъркюри Медикъл“. Ама разбира се!

— Сега ме чуй, Ула.

Сара сгъна разпечатката и я остави настрана. После седна върху бюрото му.

— Този пропуск показва как очакванията ни влияят върху наблюдателността ни. Опитен кардиолог вероятно би открил разминаването в датата или пък не. Хени Квам Хуле е здравен асистент и е знаела, че пациентът е седемдесетгодишен и с болно сърце. Наясно е била и със заключението на патолога: предполагаем инфаркт. С други думи, Квам Хуле е разполагала с подробна предварителна информация и затова е подходила... небрежно. Не е огледала

всички подробности. Графиката само потвърждава предположението ѝ. Всички данни съвпадат с онова, което вече е знаела.

Ула загриза нокътя на палеца си.

— Ако си гладен, по-добре изяж тази ябълка.

Сара му подаде нахапания плод, подпрян до отворена празна кутия за храна и полупразна бутилка с кока-кола.

— Извинявай — машинално отвърна той и седна върху ръката си.

Сара пусна ябълката в кошчето до бюрото.

— Знаем, че Ерик Бернтсен е починал извън болницата — продължи тя. — Първоначалният доклад от аутопсията е доста категоричен по отношение на часа на смъртта. Тялото на Ерик е било открито малко след като е издъхнал, затова може да се установи с почти стопроцентова сигурност, че не е починал, преди да стигне до езерото Дели. Следователно дефибрилаторът е подменил или човек от персонала на детската градина, обграден от група хлапета, или полицаи, или медицински работник от пристигналата линейка, докато са откарвали мъртвия в Държавната болница, или здравен работник след пристигането в болницата.

— И така, общо взето има две възможности: в гората или в болницата.

Сара кимна.

— Според теб кое е по-вероятно?

— В гората — прошепна вгълбено той.

— Какво?

— В гората — повтори той и поклати енергично глава в знак на силно съмнение. — Не, това ми звучи направо налудничаво!

— А не ти ли се струва още по-налудничаво лекар от Държавната болница да експлантира дефибрилатора, да се промъкне в кабинета ми и да пусне устройството в джоба на престилката ми?

— И двете неща са пълна лудост! Направо не ми го побира умът...

— Така или иначе, случилото се е безспорен факт, независимо какво мислиш ти по въпроса. Понеже дефибрилаторът в тялото на Ерик е различен от поставения, някой със сигурност е извършил размяната. Съгласен?

Ула скочи рязко от стола и той се плъзна на колелцата си на няколко метра от бюрото.

— Ще престанеш ли да ми се правиш на... Сократ? Не понасям, когато ми говориш с такъв назидателен тон! Каж ми какво мислиш, за бога, вместо да ми губиш времето с опити да ме изпитваш! Да не съм някой от студентите ти!

Сара го изгледа слисана. Наведе се към него и сложи слабата си ръка върху рамото му. Бижутата ѝ издрънчаха.

— Извинявай — дружелюбно каза тя. — Старите навици не се изкореняват лесно. Седни, ако обичаш.

Той се отскубна от ръката ѝ с недоволно изражение и седна, без да доближава стола до бюрото.

— Твоят приятел Скуюле засегна въпрос, който ми даде храна за размисъл — продължи Сара, видимо спокойна въпреки избухването му.

Ула разкрачи крака, скръсти ръце и заби поглед в пода.

— Според неговата теория някой иска да ме компрометира. — По лицето ѝ пробяга усмивка. — Скуюле обясни защо подозира, че двамата с теб сме били истинската мишена —

поправи се тя.

Ула продължаваше да мълчи.

— Според твоя приятел някой ни е взел на прицел, защото с теб имаме всички предпоставки да разнищим случая. В онзи миг теорията му ми се стори абсурдна, но колкото повече напредвам с изготвянето на доклада ми, толкова повече съмнения ме налягат. Защото какво правим с теориите, Ула?

Преди да е успял пак да й се озъби, Сара се усети:

— Извинявай — усмихна се тя. — Проверяваме ги — отговори си сама. — Изпробваме доколко отговарят на вече познатото ни.

Без да обръща внимание на демонстративно безизразната физиономия на Ула, тя се приближи до бялата дъска, изпъстрена със стари записки и драсканици с червен и зелен маркер, вестникарски изрезки, статии на отделни листове и няколко билета за влак, закрепени с магнит хаотично по цялата дъска. Сара си разчисти малък квадрат в средата и задраска няколко записки, без да иска разрешение от Ула.

— Дефектът, който открихме, ще урони брутално престижа на „Мъркюри Медикъл“ — заключи тя и нарисова малък знак на планетата Меркурий в центъра на свободния квадрат. — Това е повече от сигурно. Двама души изгубиха живота си, а заради погрешно програмиран ИКД трети се размина на косъм със смъртта. Но това далеч не е най-тежкият проблем пред „Мъркюри“.

Тя потупа с маркера по червения символ на дъската.

Ула се усмихна малко кисело:

— Прилича на биологичния знак за означаване на женски индивид, само че с дяволски рога. Трябва да си поръчаш бижу с такава форма. Много ще ти отива.

— Най-тежкият им проблем — продължи Сара, все едно не го е чула, — ще бъде въпросът защо вирусът изобщо се е появил; защо е създаден, защо се използва, защо контролът над качеството е толкова занижен.

— Грещиш — тросна се Ула. — И ти, и Скуюле смятате, че случилото се е свързано с нас. По-точно с теб. Но който и да види надпис FUCK YOU в полето за лични данни, бил той първокурсник по медицина или дори буден за възрастта си гимназист, веднага ще съобщи в полицията. Няма нужда да си професор по кардиология, за да разбереш, че нещо не е наред.

— Да, всеки на наше място би съобщил в полицията — кимна Сара. — И след това щеше да мине дълго време, преди да има някакъв напредък в разследването. Даваш ли си сметка колко много открихме само в рамките на... — тя захвапа края на маркера и довърши: — ... три дни? Освен дето почти веднага установихме, че дефибрилаторите на починалите пациенти са предизвиквали мъждене в сърцата им, ти направи внушително откритие: дефибрилаторите регистрират погрешни данни за силата на приложения електрошок. После изолирахме причинителя на дефекта: вирус, преносим съвсем лесно върху програмиращо устройство. Само един от апаратите ни е заразен. Болниците в страната не съобщават за подобни смъртни случаи. Наистина ли мислиш... — пристъпи крачка напред и го посочи с маркера, — ... наистина ли мислиш, че *който и да е друг по света* би успял да стигне до заключенията ни само за три дни?

Ула се разсмя.

— Невероятно — поклати глава той. — Не е здравословно човек да има такава самочувствие.

— Първо, не говоря съвсем буквално — спокойно уточни тя. — Съществуват и други



добри специалисти освен нас, разбира се. С малко късмет и те биха стигнали до нашите изводи. Но тези хора просто не работят в полицията, така да се каже. Второ, струва ми се направо нагло от твоя страна да ми вменяваш, че имам прекалено високо самочувствие. Много добре знам какво не мога — а то е повече от едно. Знам обаче и на какво съм способна и не виждам причина да го завирам под стола, ако има отношение към разговора ни. А в момента определено има отношение.

— И какво искаш да кажеш в крайна сметка?

Ула я погледна примирено, приближи стола си до бюрото и се пресегна да вземе бутилката с кока-кола.

— Слушай ме внимателно, де! Да предположим, че повечето предположения на Скуюле са правилни.

Сара се обърна към дъската и нарисова кръг около символа на Меркурий.

— Вирусът е бил създаден от вътрешен човек. Някой иска това да не остава в тайна. Наистина, и най-големият малоумник би подал сигнал в полицията, когато види надписа на разпечатката. Тогава защо именно ние с теб се сблъскваме с вируса?

— Пак го правиш.

— Кое?

— Задаваш реторични въпроси. Отговаряй си сама.

— Някой се е разбързал.

— Моля?

— Някой няма търпение вирусът да бъде открит.

Ула отпи от кока-колата, вече топла и разгазирана, и остави бутилката с недоволна гримаса.

— И защо, по дяволите...

— Ако съм права, вече знам защо дефибрилаторът се е озовал точно в моя джоб.

— А?

— Замисли се. Досега цялата тази история с подмяната на дефибрилатора изглеждаше напълно неразбираема, но ако за миг се опрем на версията на Скуюле, всичко придобива смисъл. Изглежда напълно логично.

Ула се взираше в нея, все едно му е съобщила, че очаква дете.

— *Каквоооо?*

— Къде би...

Тя млькна, закри уста с дясната си ръка и се усмихна кокетно.

По лицето на Ула не трепна и мускул.

— Ако Ерик Бернтсен бе починал в болницата, а не в гората — подхвана наново Сара и се върна до дъската, — аз щях да прегледам разпечатката от данните, регистрирани в неговия ИКД. По една или друга причина обаче Ерик излиза от болницата. Или с човека, извършил подмяната, или с друго. А понеже труп, намерен в гората, по принцип се подлага на аутопсия в Съдебномедицинския институт, вероятността аз да се натъкна на оригиналния ИКД е била минимална.

— Патолозите в института не са идиоти, те също щяха да...

— Не ме прекъсвай. Не твърдя, че Скуюле е прав, но ако е прав, то версията му обяснява иначе необяснимото. Явно сутрешната разходка на Ерик не е влизала в... плановете на нашия мистър Хикс.

— Но ако този мистър Хикс — мъж, жена или каквото там същество стои зад подмяната

— не е придружавал Ерик Бернтсен по време на разходката му в четвъртък сутринта, значи въпросният човек...

Ула бавно се изправи и се приближи до дъската. Сара мълчеше, докато той махаше остатъците от изрезки. После взе гъбата и почисти бялата повърхност. Само по краищата останаха стари червени и зелени петна, които не можеха да се заличат.

Най-отгоре Ула написа с червено „X“.

— Значи този мистър Хикс трябва да е бил в болницата — заключи той и надраска „В БОЛНИЦАТА“ отдолу. — Ако разходката на Бернтсен е била неочаквана и за него, то значи го е видял и го е проследил...

Вцепени се за миг и продължи да пише с маркера:

ЗНАЕ КАК СЕ ПРОВ. ИМПЛ.

— Този човек със сигурност знае как се поставя ИКД и как се експлантира — заключи Ула.

— И явно разполага с нужните инструменти, за да извърши тези манипулации — побърза да добави Сара и грабна зеления маркер.

ИМА ИНСТР.

— Явно е имал и...

ДОСТЪП ДО МОСТРИ, написа Ула като четвърта подточка в списъка.

— Проклятие! — процеди Сара и отстъпи назад, за да огледа написаното. — Профилът на мистър Хикс започва да напомня служител в болницата.

Ула също се дръпна назад. Намираха се рамо до рамо и Ула усети познатото неприятно чувство, когато се доближи прекалено много до Сара.

— Ларш Кваме — рече той и направи още крачка назад.

Сара се разсмя. Отметна глава, а от гърлото ѝ се раздаде бурен кикот. Ула я гледаше слисан. За пръв път я виждаше да се смее от сърце, и то продължително.

— Преуморена си — обиди се той. — Престани.

— Де да беше Ларш Кваме! — отвърна тя и докосна крайчеца на окото си с лакирания си показалец. — Той може да е особняк, но не е хладнокръвен убиец. Освен това той присъства на оперативката заедно с теб и мен, когато Ерик е издъхнал.

Сара продължаваше да се подсмивва, а Ула стана рязко и отиде до стената. Вдигна маркера и замръзна в тази поза за няколко секунди. После написа:

ДОСТЪП ДО ПРОГР. МОСТРИ НА ИКД!!!

Подчерта съкратената дума с дебела права линия.

— Ще ми обясниш ли? — погледа го въпросително Сара.

— Мистър Хикс не просто е знаел как да подмени дефибрилатора — разпалено отвърна Ула, размаха буйно ръце и по невнимание се одраска с червения маркер по бузата. — Знаел е и от какво ще умре Бернтсен, затова за подмяната е избрал мостра на ИКД, предварително програмирана с точните епизоди и графики! В склада има всякакви дефибрилатори, Сара! Ти например следиш ли какви мостри ни изпраща „Мъркюри Медикъл“?

Тя поклати глава.

— Нито пък аз! — тържествуващо отсече той. — Използвам мострите само за да показвам на пациентите как изглежда един имплантируем кардиовертер-дефибрилатор! Информацията, регистрирана в мострите, е създадена с цел производителят да ни демонстрира какво представляват дефибрилаторите! Значи *служителите на фирмата производител* са наясно с тази информация, а не ние!

Сара бавно отстъпи назад. Закри уста с ръка и постоя така, докато оглеждаше петте подточки на дъската. Ула следеше с очакване реакцията ѝ, все едно се надяваше тя да изрече онова, за което той не намира смелост.

— Служител от норвежкия филиал на „Мъркюри Медикъл“ — заключи тя сякаш след цяла вечност.

— Тоест заподозрени са двама.

Тя откъсна очи от дъската и го погледна скептично.

— Във филиала работят най-малко четирийсет-петдесет души!

— Да, но само двама от тях ни посещават редовно — възрази Ула. — Сиверт Санд и Свере Бакен.

— Не може обяснението да е толкова просто.

— В смисъл?

— Не може да е толкова просто — повтори Сара. — Никой нормално разсъждаващ човек не би поел риска двама като нас да го разобличат за толкова кратко време. Звучи ми абсурдно.

— Но...

Обърна се към него и вдигна ръка, сякаш се канеше да се закълне. Ула си замълча. В самоувереното ѝ излъчване се прокрадна нещо ново. Изведнъж тя видимо се смали, остаря и сякаш рухна. Бръчките около очите ѝ се вкопаха дълбоко в кожата. Дори косата ѝ придоби изтощен вид. Обикновено буйните ѝ гъсти къдрици ѝ придаваха вид на няколко години помлада, ала сега се спускаха сухи и безжизнени над раменете. Сара отметна кичур зад ухото си и за пръв път Ула забеляза, че косата по слепоочията ѝ е прошарена.

— Не можем да чакаме до утре — заяви тя.

— За кое?

Тя се поизправи.

— Къде е програмиращото устройство с вируса?

— В стаята с пейсмейкърите.

— Донеси го направо в кабинета ми. След петнайсет минути ще съм готова с доклада. После ще се обадим на директора и на шефа на болницата.

— Сега? — Ула си погледна часовника. — В десет и четвърт вечерта?

— Да. Стига си мрънкал. Нали точно това искаше.

Тя прибра разпечатката в джоба на престилката си.

Ула отиде до принтера да вземе няколко листа. Пъхна ги в найлонов джоб и се обърна към Сара, която тъкмо се канеше да излезе от стаята:

— Ще избухне страшен скандал.

— И още как.

А в центъра на експлозията ще се озове Ото Шулц, помисли си тя и тръгна към кабинета си.

Сара не знаеше дали се радва, или съчувства на застаряващия коч. Най-вероятно първото, но не би си признала.

Дори пред себе си.

**16:17**

**Ъпър Ийст Сайд, „Манхатън“, Ню Йорк**

Ребека не съобрази кое я събуди. По принцип изобщо не спеше по това време на денонощието и сега се огледа объркана. Инстинктивно посегна към чашата. Ръката ѝ не напипа нищо. Явно я бе бутнала преди това, защото я видя прекатурена върху килима, а около нея — тъмно мокро петно.

Някой позвъни два пъти на вратата. Ето това явно я бе събудило.

Кой ли е, питаше се тя озадачена. Не очакваше да ѝ доставят храна от „Самсънс“, нито да ѝ носят дрехи от химическото, а и Орти никога не идваше в града без предупреждение. Колкото до съседите — с тях не общуваше от години.

Зън-зън — още веднъж.

Позвъняването я свари напълно неподготвена и тя се стъписа: какво се прави в такива случаи? Хрумна ѝ единствено да стане. Тръгна, олюлявайки се, към коридора, като поприглади омачканите си дрехи.

Голямото огледало със златна рамка за щастие тънеше в сумрак. Отвърна лице и се помъкна към тежката врата. Там спря за миг.

Навярно от нея се носеше неприятна миризма.

Премлясна и усети вкус на сън и алкохол.

Внимателно отмести падащото метално капаче пред шпионката, монтирана доста високо на вратата, надигна се на пръсти въпреки болката в крайниците и долепи око до отвора.

Навън нямаше никого.

Шпионката осигуряваше видимост в цялото общо пространство на етаж. Асансьорът се намираше точно срещу нейния апартамент. По светещия екран, показващ къде е кабината, Ребека разбра, че дошлият слиза надолу. Гледката през шпионката напомняше вътрешността на тунел. Най-долу, плътно до стената, лежеше пакет. Едва го виждаше.

Откачи двете вериги пред вратата, дръпна хоризонталната метална греда, завъртя ключа и отвори леко вратата. Когато отворът стана достатъчно голям, пакетът, стоял подпрян на стената, политна към нея.

Цветя, установи вяло тя.

Някой ѝ бе изпратил цветя.

Наведе се бавно с вдървени крайници и вдигна изненадващо тежкия букет. Понеже пръстите я боляха, го взе под мишница, затвори вратата и се скри в крепостта си, далеч от околния свят.

Затътри се към кухнята. Почувства как настроението ѝ се повишава. От дълги години не бе получавала цветя. Орти винаги ѝ носеше много по-скъпи подаръци. Впрочем този букет също струваше доста пари. Знаеше колко взема фирмата доставчик, позната ѝ от времето, когато непрекъснато получаваше огромни букети от благодарни пациенти, от Джон или от приятели след поредната великолепна вечеря, каквито често организираше.

В кухнята миришеше на развалена храна. Ребека сбърчи погнусено нос и отвори долния шкаф, където стоеше кофата с отпадъци. От пластмасовия чувал лъхаше остра смрад и тя се отдръпна. Вместо да изнесе боклука пред вратата и да позвъни на охранителя да го изхвърли — Орти уреди съдействието му, — Ребека завърза чувала още по-здраво, напъха го в по-голям чувал и го остави в килера до кухнята.

Цветята наистина изглеждаха великолепно: ослепително бели блатни перуники с изпънати стъбла и рози с цвят на шампанско, няколко зелени стръка за опора и тънка златна

нишка, която опасваше букета и му придаваше вид на скулптура.

Ребека се усмихна немощно, защото забеляза, че между две рози е закрепена картичка. Остави я настрана, отвори витрината, извади ваза и с мъка успя да натопи цветята в нея.

Сигурно все пак са от Орти, помисли си тя и реши да си отвори бутилка вино, преди да види какво пише на картичката. Ребека си позволяваше вино много рядко. Излизаше ѝ твърде скъпо. Не си струваше да пилее и без друго оскъдните си средства за толкова изискана напитка. В шкафа ѝ обаче винаги стояха две-три бутилки, в случай че Орти дойде неочаквано и тя не успее да поръча храна от „Самсънс“. Синът ѝ никога не се възпротивяваше да изпият по чаша вино. Ето това ще пие, за да отпразнува букета от сина си.

Чак когато отвори шкафа, Ребека се сети защо никога не пие вино сама. Не само заради цената — вцепенените ѝ пръсти не можеха да отварят бутилките.

Ядосано затръшна вратичката на шкафа и си наля половин водна чаша джин. Понеже тоникът свърши, я допълни с лимонада.

Отпи солидна глътка и отвори плика.

Усети леко разочарование, защото картичката не бе написана на ръка.

Колко съм глупава, скастри се наум, Орти е позвънил в магазина и е продиктувал на служителите какво да напишат, разбира се.

*Мила мамо, следи какво дават по телевизията. Гледай Си Ен Ен или някой друг новинарски канал. Скоро ще го типнем. Топла прегръдка от твоя Орти.*

Ребека отново поднесе чашата към устните си.

Зрънцето радост, което ѝ донесе букетът, изчезна. Силният алкохол опари гърлото ѝ, защото пиеше на големи глътки, и тя се задави.

Орти не я бе послушал.

Това щеше да свърши зле.

Ребека избухна в неудържима кашлица и повърна. Стомахът ѝ избълва лепкава, гъста горчилка. Не успя да стигне до банята и всичко плисна върху пода. Държа се за дългия леденостуден мраморен плот, докато успее да си поеме дъх.

Никой не бе в състояние да сломи Ото Шулц.

Най-малкото Орти.

**22:20**

**ГРУС, Берюм**

Направо не му го побираше умът. Ула Фармен търси навсякъде: под плотовете, зад вратата, дори в шкафове с рафтове, разположени твърде близко един под друг, за да се побере цяло програмиращо устройство. Двама програматора на „Мъркюри Медикъл“, обявени за „здрави“ след проверката на Скуле, стояха където ги бе оставил следобед: върху най-вътрешния плот, редом до три такива апарата на компанията „Сейнт Джуд“ и един на „Бостън Сайънтифик“. Ула не забелязваше никакви признаци някой да е влизал, след като самият той преди няколко часа отиде в кабинета си, за да състави доклада за откритията си.

— Мамка му! — изкрещя той и ритна крака на масата. — *Малка му!*

Трябваше да вземе устройството със себе си, разбира се!

— *Защо, защо, защо...* — съскаше той през стиснати зъби, докато за пети път отваряше вратите на шкафовете и сканираше с поглед рафтовете, където стояха натрупани запечатани пакети с неизползвани ИКД.

Проклетият куфар с програмиращото устройство не беше там.

— *Защо, по дяволите, не го взех със себе си?*

Удари се силно по челото. Чак сълзи избиха в очите му.

Спомняше си отлично, че остави програматора под масата. Заклучи стаята. За следобеда не бяха насрочени операции и в такива случаи обикновено никой не влизаше в стаята. Обикновено, но сегашната ситуация не се вместише в представата за обичайни обстоятелства. Ула претърси стаята още веднъж и накрая се видя принуден да проумее онова, което бе разбрал още с влизането си: някой бе отнесъл програмиращото устройство с вируса.

Врълхлетя го дива ярост и той заби юмрук в стената. Гипсовата плоча се вдлъбна и в стената остана мека дупка. Ула изкрещя от болка.

— *Негодници!* — реवेशе той в изстъпление. — Проклет да си, Сиверт Санд! Проклет да си, Свере Бакен!

Лицето му се сгърчи в болезнена гримаса и той разтърси внимателно ръката си, като последователно стискаше и разтваряше пръстите си в юмрук. Като че ли не си бе счупил нищо.

Яростта му обаче отказваше да се уталожи. Тъкмо напротив: започнаха да го обливат ту топли, ту студени вълни и изпитваше силно желание пак да забие кроше на стената. Обвиняваше се, задето не взе програматора, а беше бесен и на Сара, защото тя пропусна да го предупреди да не оставя устройството без надзор.

Ала най-силен гняв изпитваше към двама мъже, в чиято вина дори не беше сигурен.

— *Ще ви дам да се разберете!* — закани се Ула и излетя от стаята.

**22:30**

**Улица „Марквайен“, квартал „Грюнерльока“, Осло**

Само по себе си обаждането на Агнес Клеметсен не дава основания за безпокойство, помисли си Мортен Мюндал, прекрати сесията на компютъра и реши да пийне нещо преди сън. В качеството си на оглавяващ скандинавския филиал на „Мъркюри Медикъл“ Мортен вече два пъти се бе срещал с нея. Увери я многократно, че може спокойно да го търси по всякакви въпроси. Веднага я хареса. Агнес изглеждаше интелигентна, дружелюбна, забавна и привлекателна. Симпатията изглеждаше взаимна. Сигурно е свикнала да се среща по работа само с костюмирани старчета, предполагаше Мортен. Агнес безспорно остана изненадана от младостта му, а когато ѝ сподели, че получил поста едва на двацет и девет години, тя повдигна вежди с нескрито възхищение и уважение.

И така — обаждането ѝ не го притесни.

Разтревожи го обаче настоящата ѝ молба да се срещнат възможно най-рано на следващия ден. Агнес Клеметсен отказа да уточни по какъв повод.

Ледчетата потракваха о стените на чашата, докато носеше питието си към терасата. Вечерта бе хладна, но инфрачервените лампи, окачени на стената, създаваха неповторим уют. За да му се наслади напълно, Мортен метна одеяло на раменете си и се отпусна в дълбокия градински стол.

Е, поне гласът ѝ звучеше приятелски.

И все пак Мортен предпочиташе да бе намекнала за какво става въпрос. Не обичаше да ходи неподготвен на срещи. Никога не би стигнал толкова високо с подобна бързина, ако не притежаваше хъс винаги да е с едни гърди пред останалите.

Усмихна се леко и отпи малка глътка от уискито. Питието дъхаше на лодка, на тежка смола, която се лени по небцето и смъди в носа.

Мортен Мюндал преглътна и остави чашата. Трябва да поспи.

Само да знаех какво ще иска Агнес Клеметсен, помисли си и стана. Е, не можеше да се подготви за срещата, но поне щеше да се яви отпочинал. Върна се в дневната и затвори вратата към терасата.

Чашата остана отвън, кажи-речи непобутната.

**22:45**

**Улица „Грефсенвайен“, Осло**

— Двама лекари сте! — възмутено отбеляза Сара, докато се мъчеше да смести краката си между празните бутилки пред седалката. — Защо не си купите сваятна кола! На какво прилича това? Возите се, наблъскани като сардели!

— С пет деца трябва да сме благодарни, че изобщо имаме кола! — процеди през зъби Ула. — Това е фиат „Пунто“ и е едва на шест години. За да покриваме сметките от сервиза на „Тойота“, цял месец ще трябва да ядем само каша.

— Какво каза на Гюру? — попита тя.

Ула промърмори нещо неразбрано.

Всъщност излъга жена си. Измисли някаква история, че след края на работния ден намерил колата на паркинга с вдлъбнат капак. Разказът му звучеше много объркано и тя изобщо не му повярва. Ула и без това се чувстваше ужасно, задето я лъже, но му стана още по-зле, когато си легна, а тя дълго стоя будна с гръб към него, без да му каже и думичка.

— Съвсем скоро ще трябва да намеря време за семейството си — разпалено заобяснява той и удари с ръка по волана. — Дължиш ми толкова много услуги, че ще те помоля да ми намалиш дежурствата, когато всичко това приключи.

— Това е лудост — отбеляза Сара, все едно изобщо не го бе чула. — Не можем късно вечерта просто да цъфнем в дома на напълно непознати хора и да ги разпитваме дали по някаква нещастна случайност не са откънали програмиращо устройство от заключена стая в ГРУС!

— Сама пожела да дойдеш с мен! За бога, Сара, цялата работа стана заради теб! Не си сменяш кодовете за достъп, не...

— Прекаляваш!

Сара удари с длан по таблото.

— Какво искаш да кажеш с тези обвинения?

— Нали сме длъжни да сменяме кодовете веднъж седмично, Сара! А ти поне от шест месеца използваш един и същи код! Дори не се стараеш да скриеш кои цифри набираш, както изрично предупреждават надписите до всяка шибана врата! Ако исках да проникна някъде неправомерно, щях да се залепя първо за теб! Проявяваш престъпна небрежност, Сара! Можеш ли с ръка на сърцето да се закълнеш, че е невъзможно да си издала кода за кабинета

си на някой от програмистите на „Мъркюри“? А? Нима никога не са стояли до теб, докато въвеждаш кода? Ето ти обяснение как дефибрилаторът се е озовал в престилката ти. Вината е изцяло твоя.

Спирачките изпищяха, защото Ула едва не пропусна отбивката вдясно за „Бранвактвайен“. После взе завоя много рязко. Сара простена и се подпря с две ръце о таблото.

Мълчеше.

Ула — също.

Фиатът пое по-бавно по пътя, сякаш изплашен от резкия завой. На таблото Ула бе залепил бележка с два адреса. Пак провери дали правилно е запомнил първия.

— Пристигнахме — посочи той. — Жълтата къща.

— Не — възпротиви се тя и посегна да го спре. — Това е пълна лудост.

— Пусни ме — отскубна се той. — Ще намеря кой е взел проклетия програматор!

Ула се измъкна трудно от тясната кола.

— Ти си виновна! — просъска и затръшна вратата. — Ти си виновна за всичко!

**22:50**

**Улица „Бранвактвайен“, квартал „Грефсен“, Осло**

Главен инженер Сиверт Санд от норвежкия филиал на „Мъркюри Медикъл“ не бе мигнал от две денонощия. Съпругата му имаше треска и възпалено гърло, тригодишното момченце — диария, а четиримесечното бебе явно страдаше от колики, защото от неделя вечерта не престана да реве.

— Няма, няма, няма — дундуркаше го той. — Шшш...

Сиверт Санд обикаляше стаята с детето на ръце, гол до кръста. Всеки път, когато спираше, за да поеме в обратна посока, усещаше неприятната си телесна миризма. Въпреки че пералнята работеше без почивка от няколко часа, кошът за пране преливаше. След като смени шести път дрехите на малкия, омазани в детско ако, Сиверт му сложи памперс, но момченцето, което не носеше памперси от четири седмици, издебна баща си да се обърне и веднага го свали. Трябва да заведе малкия на лекар, помисли си Сиверт, но не му стигаше умът как да се организира. Ако диарията не се подобри до утре сутринта, ще се наложи да се обади на майка си. Както обикновено.

— Няма, няма, миличко — зашепна той и почувства, че всеки миг ще се строполи от умора. — Тате се грижи за теб.

На вратата се позвъни. Сиверт изруга тихо: малкият току-що бе заспал.

Тръгна веднага към вратата. Премести ревящото бебе в лявата си ръка и отключи с дясната.

— Здравейте — мъжът на стълбите отстъпи крачка назад.

— Какво желаете?

Сиверт се опитваше да предпази малката от студа навън, като я гушна и я обгърна закрилнически с ръце.

— Аз...

Доктор Фармен спря дотук. Не му хрумваше как да продължи. Приличаше на пълен идиот, докато се почесваше смутено по тила. Немарлив както винаги, установи с



раздразнение Сиверт Санд и изведнъж съобрази, че вероятно и самият той не е в особено представителен вид. Не харесваше доктор Фармен, но, от друга страна, в ГРУС едва ли имаше лекар, когото би поканил на вечеря. До един се държаха арогантно. Сиверт недоумяваше какво търси Фармен в дома му посред нощ.

— Какво искате? — попита гневно той. — В момента двете ми деца са болни и се нуждаят от непрекъснати грижи.

— Аха. Какво им има? — усмихна се глуповато Ула.

— Това не е ваша работа!

Сиверт Санд напразно се мъчеше да говори по-тихо.

— Тригодишният ми син е с диария — просъска ядосано той. — А бебето има колики или не знам какво, което ме държи буден вече второ денонощие!

— Захарен сироп — предложи Ула и се отдръпна още малко назад. — Опитайте да й дадете няколко лъжици захарен сироп. Успех и извинете за безпокойството.

**21:55**

**Хотел „Уелс“, Винсът Скуеър, Лондон**

— И просто си тръгна, така ли? — попита Вивиън и се надигна ужасено на лакът. — И остави тялото на баща си?

— А какво да направя?

Аудюн Бернтсен се зави по-грижливо.

— Опитах се да го съживя, но нищо! Цялата картина беше толкова гротескна. Докато говореше с мен, той просто грохна. Лицето му посивя и...

— Само не разбирам...

Вивиън седна в леглото. Приглушената светлина от лампата върху разклатеното бюро придаваше на кожата ѝ призрак вид. Обгърна краката си с ръце и подпря брадичка на коленете си. Дългата ѝ коса гъделичкаше кожата на гърдите му.

— Какво сте правили двамата в гората? Нали два дни по-рано баща ти претърпял операция заради проблеми със сърцето? Тогава защо...

— Типично поведение за баща ми — прекъсна я Аудюн, докато пръстите му усукваха галовно рижавата ѝ коса. — Бяхме се разбрали да го чакам на паркинга пред болницата в седем без петнайсет сутринта. Самолетът ми излиташе чак в девет и половина, та нямах какво друго да правя. Той ме накара да го взема от болницата. Типично в негов стил!

Той се задъха и обърна лице към прозореца, със спуснати мръсни завеси. Шумът от големия град нахлуваше, все едно прозорецът е отворен, ала задушният застоен въздух в стаята показваше, че не е проветрявано от години.

— Татко винаги се е срамувал от мен, откакто навърших десет и престанах да му играя по свирката. Да можеше да видиш кабинета му! Нали построиха нова държавна болница в Осло преди цели... — той прокара замислено показалец по бедрото ѝ — ... преди много години. Бил съм в кабинета му само веднъж. По рафтовете беше наредил снимки на сестрите ми, на децата на по-голямата, на мама. Но не и на моя! — Юмрукът му се стовари с всичка сила върху възглавницата. — Нито дори една шибана снимка! В сряда ми се обади по телефона. Искал да говорим за нещо важно. Или тази вечер, или утре сутринта, каза ми той и нареди да го чакам пред болницата. Пред болницата, а не вътре, представяш ли си! Явно не

ме смята за достоен дори да ме покаже на колегите си, които го лекуват!

— Бедничкият ми — съчувствено отрони Вивиън. — Но как се озовахте в гората?

— Там горите са близо до градовете, не е като тук.

Аудюн се усмихна вяло и я притегли към себе си.

— А и Берюм е малко градче. За десетина минути стигнахме до паркинга. Пак типично в негов стил. Знаеше, че не разполагам с много време, и искаше да ме измъчи максимално, а и да ми покаже, че пак е здрав, макар и два дни след като му сложиха онази джаджа. Вечният герой! Лъвът! Винаги ме е смятал за кекав и нерешителен. Още с идването започна да бърби колко хубаво било времето и как не го свъртало да стои пред болницата...

Аудюн млъкна. Вивиън се сгуши плътно до него и сложи лявата си ръка върху гърдите му. Парфюмът ѝ с мирис на люляк продължаваше да му се струва натрапчив, но кожата ѝ беше толкова нежна. Устните ѝ изглеждаха сочни и свежи, а под тежкия грим го гледаха красивите ѝ модросини очи.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя. — Сузи може да ме замести само за час. Ако не сляза навреме, ще остави рецепцията празна. А появи ли се шефът, ще си изгубя работата.

В отговор той я притисна още по-силно към обятията си.

— Помолих ги само за два милиона — тихо рече той. — Мама и татко са червиви с пари. Два милиона и щях да се измъкна. Но не, не ми ги дадоха...

Вивиън не чу останалото, защото той го измърмори под нос.

— Плачеш ли? — стресна се тя.

— Не — Аудюн си избърса очите. — Просто съм бесен. И малко...

Тя се освободи внимателно от прегръдката му, стана от леглото и започна да се облича.

— Мисля си за мама — смънка той и отвърна поглед встрани. — Сигурно се тревожи за мен. А предстои погребение и не знам...

— Защо не се върнеш в Норвегия? — попита тя, докато си закопчаваше блузата. — През последните дни ти провървя! Колко спечели?

— Много, но не достатъчно. След като гласуваха спасителния пакет за Гърция в неделя вечерта, вчерашният ден мина страхотно. Но на борсите положението още е много напечено. Ще извадя голям късмет, ако...

— Тези неща не ги разбирам — прекъсна го Вивиън и се наведе към огледалото над бюрото. — Време е да тръгвам. Ще спиш ли, или ще се видим долу?

Той смотолевя нещо неразбрано.

— Чао — каза тя и отвори вратата. — Ако не днес, то утре на закуска.

Вратата зад нея се затвори. Аудюн се обърна настрани.

— Проклет, глупав смотан татко — прошепна той и избухна в сълзи.

## 22:10

### Улица „Юмир“, квартал „Лофтхюс“, Осло

— Много конфузна ситуация — призна Ула и стисна волана с две ръце, макар да не се движеха.

Двигателят работеше на празни обороти и пърпореше на кратки промеждутъци, все едно някой стреля с въздушна пушка. Оборотите ту падаха, ту се увеличаваха.

— Съгласна съм — кимна Сара. — Ужасно неприятно. Сиверт Санд не е подвил крак от

две денонощия, а ти нахълтваш с обвинения за...

— Стига. Не ме измъчвай и ти. Помогни ми да измисля някакво оправдание. Сигурно ме е помислил за съвсем...

Какви изводи си бе направил Сиверт Санд никой не би могъл да си представи.

— Сам си скалпвай лъжите! — тросна се Сара.

Но се усмихна леко. Намери някаква утеха в ситуацията.

— Не се излагай втори път — помоли тя и вдигна очи към тъмната сграда, където живееше Свере Бакен. — Хайде да се върнем в болницата, да свикаме ръководството и да им съобщим какво сме намерили. Направихме достатъчно, Ула. Полицаяте имат по-добра подготовка в разобличаването на кражби от нас. Не е нужно да си Айнщайн, за да откриеш виновника.

— Какво, по дяволите, са ти направили полицаите, та говориш така за тях? — попита той и я прониза гневно с поглед. — Защо непрекъснато бълваш змии и гущери по техен адрес?

— Нищо подобно. Просто установявам фактите: за разлика от полицаите, двамата с теб притежаваме нужната квалификация да открием вирус в програмиращо устройство и да проследим как той влияе на имплантируемите дефибрилатори. Колкото до разследването кой е задигнал програматора, полицията е инстанцията, компетентна да се справи с проблема. Не си ли съгласен?

Ула опря чело о волана, без да го пуска.

— Писна ми от всичко — простена той.

— Да се връщаме — настоя отново тя и сложи ръка върху бедрото му.

— Не!

Той вдигна глава.

— Ще намеря проклетото устройство, пък ако ще да е последното, което ще направя! — закъни се Ула и отвори вратата. — Ако ще идваш с мен, слизай. Ако ли не, стой в колата.

Превключи на първа предавка и изгаси двигателя. Дръпна ръчната спирачка, измъкна се от колата и се наведе.

— Идваш ли? — попита я гневно, стана, затръшна вратата и тръгна да пресича улицата.

## 22:11

### Улица „Юмир“, квартал „Лофтхюс“, Осло

Свере Бакен дори не намери сили да включи осветлението, след като си влезе вкъщи. В продължение на три часа се налива с алкохол, докато вечерта навън ставаше все по-мрачна, а стаята в жилището на подземния етаж — все по-тъмна.

Съгласи се на всичко, за да се измъкне най-после от тази дупка.

Децата не искаха да идват. Свере се стараеше да ги вижда възможно по-често, но се съсипваше от необходимостта непрекъснато да им измисля нови и нови развлечения. Всеки петък ходеше с тях на кино, а последните три съботи ги води на увеселителен парк, като ги вземаше сутринта и ги връщаше при майка им вечерта, защото отказваха да спят в жилището му. Не издържаше повече. Единствената причина да живее тук, а не в Аскер или Берюм беше символичният наем, който искаше хазяйката, майка на негов колега. В замяна той косеше ливадата и хранеше котката й, докато жената е на юг.

Всъщност тя рядко си идваше къщи. Отсъствието ѝ обаче по никакъв начин не допринасяше за домашния уют на Свере Бакен.

Ненавиждаше цялата си житейска ситуация, презираше се и се побъркваше, задето Ингюн, с помощта на родителите си, изкупи неговия дял от купената с жилищен кредит къща, където по-рано живееха заедно. Колкото и да не му се щеше, се принуди да признае пред себе си и пред нея, че бившата му съпруга постъпи изключително коректно при разпределянето на имуществото. Трима независими данъчни експерти оцениха имота в Аскер на около шест милиона и деветстотин хиляди крони. Понеже изплащаха кредит от близо четири милиона, Свере се задоволи с предложението му от Ингюн милион и половина, след като осъзна, че няма никакъв шанс да обслужва кредита и да задържи къщата. Ингюн работеше като адвокат, печелеше три пъти повече от него и имаше заможни родители, които не понасяха бившия си зет.

Деца — съответно на дванайсет и на четиринайсет години — избраха да останат при майка си.

Парите на Свере почти свършиха, след като плати няколко потребителски заема, за които не бе информирал Ингюн, и последните вноски по лизинга на колата. Трябваше да я продаде — ауди „ТТ“ никак не подходеше на финансовото му състояние, — но цената ѝ вече бе паднала доста, защото я купи преди пет години.

Свере Бакен се бе озовал в отчайващо положение и би се съгласил на всичко за пари. Но не и ако искаха от него да участва в отнемане на човешки живот.

И той попита. *Наистина* попита, но като пълен идиот се задоволи с уклончив отговор.

Не предполагаше, че някой ще пострада фатално.

Рано сутринта в онзи четвъртък Свере Бакен паркира пред ГРУС, за да достави три нови ИКД и да вземе назаем няколко устройства за Петер Бротен, който заминаваше на семинар в Копенхаген на разноска на „Мъркюри Медикъл“. Не очакваше да се бави в болницата, но щом слезе от колата, забеляза Ерик Бернтсен.

Нали уж трябваше да е зле, изненада се Свере Бакен, състоянието му да се влоши и да се наложи имплантация на нов ИКД от друга марка: „Сейнт Джуд“ или „Бостън Сайънтифик“. По план Ерик Бернтсен трябваше да е в критично състояние и да го подготвят за реимплантация.

И така, Ерик разговаряше с доста по-млад мъж, който размахваше самолетен билет. Оперираният пациент изглеждаше безсрамно здрав.

Не такъв бе планът.

Всъщност нищо не отговаряше на уговорката. След кошмарен разговор по телефона Свере Бакен най-после разбра в какво се бе забъркал, когато преди три дни свали малка програма на един от програматорите в ГРУС от марката „Мъркюри Медикъл“.

Печеше го жарко слънце, но го полазиха ледени тръпки. Зъбите му затракаха. Докато асимилираше нареждането, Свере изпусна ключовете за колата.

След смъртта на Ерик Бернтсен дефибрилаторът в тялото му трябва да попадне у Сара Цукерман — така гласеше заповедта. Очакваше се пациентът да издъхне след максимум четирийсет и пет минути, но най-изненадващо Ерик Бернтсен се качи в раздрънкана червена „Киа“ заедно с по-младия мъж и двамата отпрашиха нанякъде.

Свере Бакен се подчини.

Гласът по телефона го застави да действа, изтъквайки, разбира се, как той, Свере Бакен, е заразил с вирус дефибрилатора на мъжа, който изобщо не подозираше, че му остава по-

малко от час живот. Затова, така каза гласът, именно Свере ще „поеме случая“.

Почувства се като робот с дистанционно управление и изкуствен интелект, който действа, както е програмиран. Ужасът от постъпката му, гневът, задето го измамиха, страхът, че парите ще му се изплъзнат, паниката да не го заловят — всичко това го парализира и му попречи да мисли за друго освен за едно: Сара Цукерман трябва да открие дефибрилатора.

Изобщо не биваше да се подчинява. През следващите дни положението се влоши. Изпитваше нужда да съобщи в полицията, но не събра смелост. Разкаже ли някому какво е извършил, всичко щеше да приключи. Нощем не го хващаше сън.

Един следобед си науми непременно да препрограмира програмиращото устройство. Така все щеше да поправи грешката си. Нали именно той вкара вируса. Реши да го премахне по някакъв начин.

Да го изтръгне от апарата и от собствения си живот.

Седнал в тъмното, той пиеше „Джак Даниелс“, за да забрави за всичко и да заспи.

Проникването в стаята с апаратурата се оказа лесна работа. Имаше кодовете за достъп; програмистите често влизаха там, за да внесат нови устройства или да актуализират наличните. Само по себе си не представляваше проблем да влезе и да отнесе смъртоносния апарат. Ала беше много рисковано.

Щяха да го хванат, разбира се.

Свере нямаше представа дали камерите за видеонаблюдение в болницата ще го заснемат и разобличат. Пък и нямаше никакво значение. Модерните механизми за достъп до помещенията най-вероятно регистрират кой влиза и охраната с лекота би установила, че Свере е посетил стаята, без да има работа там.

Докато присъства на имплантация, прехвърли вируса в програмиращото устройство. Никой не би могъл да го упрекне в нищо, защото присъствието му беше регламентирано, а и не видяха какво точно прави. Освен това Свере бе изгледал достатъчно епизоди от „От местопрестъплението“ и не допусна грешката да се издаде.

Сега всичко остана в миналото.

Преди три часа и половина включи осветлението в склада в ГРУС и откри програматора с вируса под един от плотовете. Имаше чувството, че ще получи инфаркт. Сърцето му наистина спря или поне прескочи, защото забеляза голям сребрист кръст върху капака на устройството.

Пулсът му се ускори за секунди. Свере се наведе да провери серийния номер.

Да, наистина това беше заразеният програматор.

Някой го бе открил и отделил. Нещо повече: белязал е смъртоносното оръжие с кръст, отчаяно си помисли Свере. Престъплението е разкрито.

Въпрос на време беше да го погнат. Взе куфара. Мислеше единствено как ще се прибере вкъщи, в тази тъмна, задушна пародия на дом, където никое дете не желае да припари.

Щяха да го хванат.

А той искаше само да осигури приличен дом на децата си, да бъде баща с нормално жилище. Ето че се превърна в баща убиец. Последната глътка от бутилката опари гърлото му. В очите му избиха сълзи.

Защо не попита! Защо се примири с неясните отговори!

Всичко беше толкова просто.

— Толкова просто, дявол да го вземе! — изкрещя Свере Бакен, стана от дивана и запрати празната бутилка в стената с всичка сила.

Някой позвъни на вратата. Идват, помисли си зашеметен той.

Всичко свърши.

Олюлявайки се, тръгна бавно да отвори.

— Доктор Фармен — провлачено смотолеви той. — И доктор Цукерман, както виждам.

Застанала на пътеката с каменна настилка по-далеч от колегата си, тя бе обърнала лице леко встрани, все едно се чуди дали да не си тръгне. Стори му се някак смутена. Свере Бакен не бе свикнал да вижда в такава светлина Сара Цукерман, жената, която потискаше околните с вечно самоуверения си вид.

— Доктор Цукерман — повтори по-високо Свере Бакен, — не бъдете толкова скромна. Влезте да си вземете програматора!

Той се опита да вдигне ръка за поздрав, но всичко пред очите му потъна в мрак.

21:30

„Роса Мексикано“, Кълъмбъс Авеню на 62-ра улица, номер 61, „Манхатън“, Ню Йорк

— Не е разположен? Да не ми казваш, че Джо Джаксън *не е разположен*? — процеди побеснял Ото Шулц.

Мъжът срещу него сложи показалец пред устните си.

— Изобщо не ми прави знаци да мълча — сопна се малко по-ниско Ото Шулц. — Джо ме набута в тази история. Не му завиждам, ако не ме измъкне. Чуваш ли, Алекс? *Чуваш ли какво ти казвам?*

Главният консултант в банковия и финансов гигант „Голдман Сакс“ Аликзандър Граус отново помоли Ото да намали децибелите, като вдигна длани и погледна красноречиво гостите на съседната маса.

— Не само ти имаш проблеми — отбеляза той. — За теб едва ли е новина, че се надига буря. Да не кажа ураган. Според слуховете „Лемън Брадърс“ още утре щели да...

— Въобще не ми пука за „Лемън Брадърс“ — процеди Ото Шулц. — В момента ме интересува единствено „Галакси“! И къде, по дяволите, е Джо Джаксън?

Алекс Граус остави менюто и се усмихна с присвити устни на сервитьорката, която спря до масата им.

— За мен *гуакамоле ен молкахете* за начало — поръча той с безупречно испанско произношение. — После *флаутас де поло* и накрая *такос судадос де чичарон*. И чаша вода с лед, да не е газирани.

Сервитьорката кимна и погледна въпросително Ото Шулц.

— За мен същото — поръча той. — Но с бира. Голяма.

Слабата висока жена взе двете менюта и се отдалечи.

— Както казах — подхвана Аликзандър Граус съвсем тихо; Ото едва го чуваше, — както казах, Джо не е никак... добре. Трябва да се радваш, че успех да го замести.

— Да се радвам ли? *Да се радвам?*

Лицето на Ото Шулц ставаше все по-мрачно, а над масата се посипа дъжд от слюнка, когато продължи:

— Искаш от мен да се радвам, защото стоте ми милиона отидоха по дяволите?

— Виж сега — Алекс се прокашля и оправи безупречния възел на вратовръзката си. — Не тук е мястото да обсъждаме бизнес въпроси. Предлагам да се насладим на вечерята, а после да поговорим по работа в офиса ми. Става ли?

— Не, не става — грубо отвърна Ото. — Ако ще говорим по-късно, ще е в моя офис.

— Съгласен съм — усмихна се Аликзандър. — Така да бъде. Как се справя „Мъркюри Медикъл“ в цялата тази ситуация?

— Добре. Далеч е от най-добрите си години, но за разлика от всички тези *идиоти* на финансовия пазар...

Юмрукът на Ото спря на два милиметра от масата.

— ... ние изкарваме прехраната си, като произвеждаме. Да, точно така: *ние създаваме продукти, използваеми продукти*, Алекс. Някога през живота си създали ли си нещо?

Събеседникът му не отговори. Облегна се назад, пое си дъх и се опита с усмивка да се извини на двойката от съседната маса.

— Как е семейството? — попита той. — Сюзън? Децата? Очертават ли се внуци?

Ото Шулц пребледня видимо. На никого не бе казал, че Сюзън го напусна. След като най-после подписа бракоразводно споразумение, като Ото издейства отлагане на окончателното изплащане на дължимата издръжка, за да реализира фиксираните си активи без големи загуби, той осъзна, че пазарът на високорискови ипотечни ценни книжа не е златната мина, за каквато го мислеха хората.

Направо не можеше да повярва как всичко отиде по дяволите.

— Не се очертава да ставаме дядо и баба — промърмори той. — Поне доколкото знам.

Сервитьорката се върна и поднесе деликатни купички с царевичен чипс, гуакамоле и два вида салца. Пред Ото постави голяма халба бира, после наля вода в чашата на Аликсандър.

— И преди си се сблъсквал с проблеми — тихо отбеляза той, взе парче чипс и го потопи в купичката с гуакамоле. — Когато осъществи сливането на „Аполо“ и „Джемини“, пострадаха доста хора. Заряза няколко трупа в канавката, не отричай.

— Какво общо има това? — остро попита Ото и изпи половината халба на един дъх. — Сливането на две компании винаги има брутални последици. На една позиция има двама служители и се налага да уволним излишните. Но да подвеждаш инвеститори с недостоверна информация е нещо съвсем друго!

— Никого не сме подвели, Ото. Финансовият пазар е несигурен. Точно затова там можеш да спечелиш голяма сума или да загубиш. Бизнесмен от твоята класа несъмнено знае рисковете. Не ти прилича да хленчиш.

— Не хленча!

Ото преглътна и стовари юмрук в купичката с чипс. Чувстваше се зле. Изобщо не биваше да се виждат на вечеря, защото той искаше единствено да обсъдят какво стана със стоте милиона долара, които инвестира. *Неговите* сто милиона долара трябваше досега да са набъбнали до сто и четирийсет, а вместо това изчезнаха. Всъщност Джо настоя да съчетаят разговора с вечеря, явно защото не смееше да се срещне с Ото насаме.

А после дори не се появи.

— Не хленча — повтори Ото Шулц. — Обвинявам фирмата ти в измама. Точно така, Алекс, занимавате се с измами.

Около чинията на Ото се бяха пръснали парченца натрошен чипс. Аликсандър бе престанал да се храни.

— Финансовият пазар е брутален. Точно като индустриалното развитие. А какво да кажем за Джон например? Чу ли, че преди три дни се самоубил?

— Какво? — Ото застина с пълна уста.

— Самоубийството му е било чиста формалност, така да се каже — хладно уточни Аликсандър. — Всъщност Джон умря в дена, когато ти го изрита. Оттогава животът му бе едно непрекъснато пътуване към пропастта.

— Глупости — Ото преглътна хапката си и пресуши халбата, като се мъчеше да привлече вниманието на сервитьорката, за да си поръча още една бира. — Джон получи тлъсто обезщетение, когато напусна „Аполо“. В „Мъркюри“ нямаше място за нас двамата, трябва да го е осъзнал. Тръгна си с доста пари, а и аз се погрижих за сина му.



— Точно това ме озадачава.

— Кое?

Ото напразно махна на сервитьор, който подмина бързо масата им, натоварен с чинии.

— Че си се погрижил за сина му.

— Беше част от сделката. Аз съм човек, който държи на дадената дума. Това теб не те засяга.

— Не бих му се доверил.

За пръв път, откакто влязоха в ресторанта, Ото се усмихна.

— Сега ще ме учиш как да си върша работата, така ли? Първо прахосвате парите ми, а после си позволяваш да...

— Желаете ли още нещо за пиене?

Слабичката сервитьорка се бе доближила до масата им. Огледа неодобрително мръсотията около чинията на Ото и се отдалечи да му донесе нова халба.

— Изобщо не се опитвам да те поучавам — отрече Аликсандър. — Само ти давам съвет. Не му се доверявай, особено сега, след смъртта на баща му.

Ото въздъхна шумно и се облегна на стола. Вече не му се ядеше. Изяде само една купичка с чипс, а се чувстваше надут до пръсване. Жаден, изтощен и отегчен.

И изплашен, ако бе честен.

Неустрашимият Ото Шулц изпитваше неописуем страх.

— Всичко ли е изгубено? — попита неочаквано той и погледна събеседника си право в очите. — Наистина ли изгубих всичко? Цялата сума?

Аликсандър не отмести очи. Само ги присви, издаде напред брадичка и отвърна:

— Страхувам се, че да, Ото. Ужасно съжалявам, но инвестицията ти пропадна. Окончателно.

*Обработка The Last Survivors: Daenerys, sqnka, 2019*

07:15

ГРУС, Берюм

— Знаете го от събота и си мълчите толкова време?

Директорът на болницата Свайн-Арне Гран удари с длани по масата.

— Не — спокойно отрече Сара Цукерман.

— Напротив, точно така е — потвърди Ула.

— Не е — настоя Сара и сложи ръка върху бедрото му, за да го прекъсне; двамата седяха един до друг от дългата страна на масата, а Гран и Беняминсен — от двете къси, все едно бяха привикали Ула и Сара на съдебно изслушване. — Знаем от вчера следобед. Всъщност от късния следобед. Тогава прозряхме взаимовръзката и решихме да...

— Но още от събота, тоест отпреди *четири дни*, сте знаели, че онова нещо на „Мъркюри“ дава дефект?

— Да — смотоледи Ула и започна да гризе нокътя на палеца си.

— Не — високо отвърна Сара. — В нощта срещу събота се появиха някои съмнения, но се потвърдиха чак снощи. И не говорим за „нещо“, а за имплантируем кардиовертер-дефибрилатор.

Слабите ѝ пръсти описаха кавички във въздуха и тя продължи:

— Медицинската ти компетентност наистина се свежда до ускорен курс за медицински сестри, но все пак...

— Достатъчно съм компетентен да си дам сметка, че в хижи не се експлантират дефибрилатори без упойка и с алкохол като дезинфектант — прекъсна я хладно Гран. — Осъзнаваш ли какво ще ни струва тази каскада? Разбираш ли как това твое хрумване ще повлияе на безупречното ни реноме?

— Реноме — презрително повтори Сара. — То ти е първата грижа.

— Не първата! Но само се постави на мое...

— Успокойте се — прекъсна ги началникът на болницата Беняминсен и вдигна ръце. — Станалото — станало. Въпросът е какво ще правим оттук нататък. Случили са се две... убийства...

В стаята настана тишина. Преди няколко часа рукна пороен дъжд. Задуха силен вятър и храстите заудряха по прозорците. Пролетта отново отстъпи. Сара зъзнеше.

— ... две предумишлени убийства и един опит за убийство в нашата болница — обобщи Коре Беняминсен.

После поклати глава, все едно още не можеше да повярва на разказаното от Сара Цукерман.

— Вероятно правилникът изисква да вземем мерки? — обърна се въпросително той към директора.

— Веднага ще уведомя главния мениджър — отвърна Гран. — А той ще запознае със ситуацията останалите членове от борда по телефона, ако не успее да ги събере. После трябва да информирам изпълнителния директор на „Здраве Юг-Изток“. Понеже имам

насрочена среща с нея в десет, със сигурност ще я уведомя. Нужно е, разбира се, да сезираме и комисията за медицински одит и да съобщим в полицията. Ще се обадя лично на полицейския началник в Аскер и Берюм веднага щом уведомя главния мениджър и се разберем как да действаме.

— А „Мъркюри Медикъл“? — попита Ула и свали ръка от устата си. — За тях ще настъпи истински ад, а все пак говорим за поверителна информация, която ще повлияе на...

— Изобщо не ми пука за „Мъркюри Медикъл“!

Свайн-Арне Гран се наведе напред и взе папката с докладите на Ула и Сара.

— Органите на реда ще се разправят с „Мъркюри“! Вие почти сте свършили работата на полицията, като сте заловили онзи... — той се замисли.

— Свере Бакен — помогна му Ула. — Но в момента той не е особено полезен свидетел. Получи тежък психически срив. Уредих да го приемат в Юлеволската болница. Остра психоза.

— Приет е в болница? — Гран гледаше ту Ула, ту Сара. — Не ми казвайте, че сте завели убиец в Юлеволската болница, без да уведомите персонала там! Да не сте полу...

— Получи психотичен пристъп — прекъсна го Сара. — Нито доктор Фармен, нито аз сме психиатри, но можем спокойно да ви уверим, че в момента Свере Бакен е тежко болен. Впрочем и дежурният психиатър в нашата болница споделя същото мнение.

— Но...

Гран прокара пръсти през гъстата си късоподстригана, все още черна коса.

— А как трябваше да постъпим? — попита малко високомерно Сара. — Да го доведем при теб? Да замъкнем в полицията мъж, който говори несвързано, фъфли, плаче и се намира в неадекватно състояние? Освен това...

Тя отметна рязко косата си назад. Ула усети как го лъхна аромат на шампоан и забеляза, че къдриците ѝ са влажни. Сара явно бе намерила време да си вземе душ, преди да дойде на срещата. Самият той вонеше ужасно. Притисна ръце плътно към тялото си, за да не се разнесе острата миризма на пот из цялата стая.

— Свере Бакен също е жертва в много отношения — заяви тя. — Единственото, което успяхме да изкопчим от него, преди да изпадне в психотично състояние, беше „не знаех, че някой ще умре“.

Тя пак описа кавички във въздуха.

— И ти му повярва? — иронично попита Гран. — Просто така?

— Да — усмихна се Сара. — Вярвам му. За мен е повече от ясно, че някой стои зад всичко това. Ако бяхте слушали внимателно доклада ми...

Продължавайки да се усмихва, тя погледна първо Беняминсен, после Гран и накрая прикова очи върху червения найлонов джоб.

— ... щяхте да съобразите, че е почти невъзможно човек със знанията на Свере Бакен да изобрети такъв вирус. Създателят на вируса е друг, а поръчителят — трети. Някой е имал интерес този вирус да се разпространи. Свере Бакен е само пионка.

Гран сякаш искаше да продължи спора, но шефът на болницата го изпревари:

— Ето какво ще направим — отсече той и удари леко с юмрук по масата. — Дватама с Ула ще се постараете да сте на наше разположение през целия ден. Случаят може да се проточи.

Вдигна въпросително вежди към директора, но онзи само кимна, прибра червената папка в чантата с документи и стана.

— Не искам да рискувам програматора отново да попадне в чужди ръце — заяви Гран. — Затова ще го взема в моя кабинет и няма да го изпусна от очи, преди да са дошли от полицията.

Сара разпери подканващо ръце, стана и тръгна към вратата.

— Ще се наложи да разследвам по-подробно случката с експлантирания ИКД! — извика директорът.

— Както искаш — отвърна тя, без да се обръща. — Според мен те очакват много по-важни занимания.

— Пътуването ти за Америка ми изглежда все по-несигурно — отбеляза Беняминсен.

— Нищо подобно — възрази тя. — Заминавам утре следобед. Ангажирана съм да изнеса два доклада на важна конференция. Никой не може да ме обвини, че не съм направила всичко по силите си, за да разбера истината за „Деймос“.

На вратата Сара се обърна леко към двамата началници:

— Струва ми се редно поне да ни благодарите — на мен и най-вече на доктор Фармен. Той беше блестящ.

Обърна се и излезе.

**07:30**

**Централата на „Мъркюри Медикъл“ за Северна Европа и Норвегия, улица „Сандакервайен“, Осло**

— Не може да е вярно — каза Мортен Мюндал и се усмихна леко. — Абсурд. Искате ли още кафе?

Агнес Клеметсен поклати глава. Вече бе изпила три големи чаши. Главата обаче продължаваше да ѝ тежи. Спа неспокойно, а леко дращене в гърлото ѝ подсказваше, че е пипнала грип.

— Ако подозираха какъвто и да е проблем с „Деймос“, от ГРУС щяха да се свържат с нас — Мортен Мюндал поднесе димящото си кафе към устните си. — Засега не са го направили.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен съм, разбира се. — За пръв път от началото на разговора Агнес долови остра нотка на раздразнение в гласа му. — Познавам добре Сара Цукерман. Тя наистина е много своенравна, но — убеден съм — осъзнава напълно колко важно е да докладва незабавно, ако е открила някакъв... дефект в „Деймос“. — Мортен поклати глава, за да опровергае още веднъж предположението на Агнес Клеметсен. — За всеки случай ще попитам двамата ни програмисти, които отговарят за ГРУС. Сиверт Санд и Свере Бакен. Само секунда.

Взе мобилния си телефон.

— „Blackberry“ — усмихна се той. — Съвсем демоде! Вие сигурно имате айфон.

Агнес не отговори.

Докато той набираше колегите си, тя се опита да огледа дискретно кабинета му — обзаведен съвсем оскъдно, почти спартански. Библиотека покриваше едната стена. По рафтовете бяха наредени справочници, рекламни материали, класьори в различни цветове. На друга стена висеше рамкиран плакат от изложба на Шагал в Брюксел. Закачалката до вратата имаше формата на бяло стилизирано дърво. Бюрото на Мортен Мюндал изглеждаше изрядно подредено, лишено от лични вещи, които биха разкрили що за човек е.

Явно никой не му вдигна.

Мортен Мюндал свали телефона от ухото си, а раздразнението по лицето му премина в безпокойство.

— Не отговарят — събщи той и погледна укоризнено телефона, все едно е виновен.

— Защо не оставихте съобщение?

— Ще видят, че съм им звънил. Достатъчно е.

Неочаквано той се усмихна и се облегна назад. Столът изскърца леко.

— Пак ви казвам: всичко е наред.

— Ще се свържете ли и с ГРУС, за да го потвърдят?

— Разбира се. Ще изчакам половин час моите момчета да ми се обадят и...

Взе телефона, но пак го остави.

— ... и ако не се обадят, ще се свържа с доктор Беняминсен.

Поизправи се и я погледна с въпросителна усмивка:

— Нещо друго?

Агнес го измери с поглед. Мортен Мюндал нямаше четирийсет, а изглеждаше още по-млад, поддържан, с гъста коса и облекло, нито прекалено официално, нито прекалено небрежно: тъмни дизайнерски дънки, ослепително бяла риза без вратовръзка и светло разкопчано сако. Въпреки самоувереното му поведение и безспорен професионализъм Агнес Клеметсен, дълбоко впечатлена от успехите му, някак не можеше да повярва, че е станал топ мениджър едва на двайсет и девет.

— Познавате ли Ото Шулц? — попита неочаквано тя.

— Не. Срещали сме се няколко пъти и поддържахме контакт по телефон и имейл. Но да го познавам? Не.

Устните му се разтеглиха в лека, почти предизвикателна усмивка. Наведе се напред и додаде:

— Едва ли някой познава Ото Шулц. Вие познавате ли го?

— Не и в смисъла, който влагате в тази дума. Понеже работя в ръководството, сме се виждали по работа. Снощи разговарях с него.

— Така ли?

В погледа на Мортен Мюндал се появи известна бдителност. Агнес се помъчи да задържи интереса му:

— Случило му се нещо странно.

Мортен Мюндал повдигна леко вежди.

— Получил имейл — продължи тя. — В него се съобщавало за смъртен случай.

— Аха.

Бе невъзможно да разбере какво му минава през ум. Той седеше неподвижно, с чаша в ръка и равнодушно изражение.

— За смъртта на Ерик Бернтсен — уточни тя.

Младият мъж само сви мълчаливо рамене.

— Познавахте ли го? — попита Агнес Клеметсен. — Световноизвестният професор по електрофизиология.

— Чувал съм за него. Ото Шулц ми се обади да ме пита за него миналата събота, доколкото си спомням.

— Бернтсен е починал в четвъртък.

Отдавна бе усвоила тази техника: ако искаше да разбере какво мисли и чувства

събеседникът ѝ, Агнес му подаваше кратки изречения, като всяко следващо съдържащо малко повече информация от предходното. Обикновено хората се объркваша и неволно издаваха мислите си.

Но не и Мортен Мюндал.

Той само леко повдигна вежди.

— Знам. Както току-що споменах, Ото се свърза с мен да ми съобщи за кончината на професора.

— Смушава го обаче, че получил анонимния имейл в сряда.

Агнес отново направи умишлена пауза. Незнайно защо, неочаквано изпита недоверие към мъжа, отпуснал се спокойно в стола срещу нея. Бе го харесала още при първата им среща. Мортен Мюндал беше приятен, трудолюбив, а външността му подходеше на манекен. Днес ѝ се стори по-различен. Начинът, по който я посрещна, предизвика неудоволствие у нея. Сама не знаеше как да определи поведението му. Американците го наричат *slick*. В цялата осанка на Мортен се бе появило нещо хлъзгаво. Агнес недоумяваше какво общо има това нейно хрумване с притесненията ѝ около изправността на „Деймос“. „Вероятно женска интуиция“, помисли си и реши да остави той да наруши мълчанието.

— Анонимен имейл? — попита най-сетне Мортен Мюндал и поднесе чашата към устните си. — И какво е пишло вътре?

— Че Бернтсен е мъртъв.

— В сряда? Но нали Бернтсен е починал чак в четвъртък? Дори да вземем предвид часовата разлика... — пресметна той наум. — Бернтсен е починал към девет и половина. Знам, защото проверих случая след молбата на Ото. Няма как човекът, изпратил имейла, да е знаел за смъртта му още в сряда.

Мортен Мюндал видимо се разколеба.

— Обаче е знаел — отбеляза Агнес Клеметсен.

— Тогава значи...

Млъкна и се прокашля с юмрук пред устата. После прокара пръсти през косата си. За пръв път, откакто Агнес го познаваше, Мортен изглеждаше съвсем объркан.

— Значи този някой е знаел, че Бернтсен ще умре?

Твърдението звучеше като въпрос. Погледна Агнес с леко скептично изражение. Тя само кимна.

— Бернтсен е претърпял операция за имплантиране на „Деймос“ само два дни по-рано — продължи бавно Мюндал. — Ако някой наистина е знаел предварително какво ще се случи, то... Сега разбирам.

Агнес Клеметсен се питаше до какъв ли извод е стигнал. Той взе телефона и набра кратък номер.

— Ало, Хилде? Обажда се Мортен. Извинявай, че те притеснявам извън работно време, но...

Явно жената се зае да го уверява колко излишно е да се извинява.

— Пробвах да се свържа със Сиверт и Свере — продължи той след няколко секунди. — Не ми вдигат. Ще опиташ ли ти?

Още една пауза.

— Благодаря ти. Предай им, че е много важно.

Мюндал остави големия телефон и притисна с длани слепоочията си.

— Проклятие — прошепна той съвсем тихо и Агнес дори не беше сигурна, че наистина

е изругал. — Ако някой е повредил „Деймос“, здравата сме загазили.

Свали ръце и я погледна право в очите. По врата му се разля червенина и плъзна към лицето. Над горната му устна лъснаха капчици пот.

— Проклятие — повтори той, този път високо и съвсем ясно.

**08:45**

**Хотел „Уелс“, Винсът Скуеър, Лондон**

Аудюн Бернтсен вече седеше на обичайното си място в ъгъла на занемареното хотелско фоайе на хотел „Уелс“. Плетеният стол скърцаше по-ужасно от друг път, но Аудюн бе свикнал със звука и дори го намираще приятен. Вивиън тъкмо си тръгна. Двамата успяха да се погушкат, преди да ѝ свърши смяната и да дойде колежката ѝ. Умът му не стигаше как това момиче успява да се наспива. Вивиън работеше вероятно по шестнайсет часа на денонощие, а когато Аудюн разбра по колко ѝ плащат на час, остана шокиран.

От всички ваденки и копчета, с които бе украсена рецепцията, се усмихваше нейното лице и човек би помислил, че хотелът е нейна собственост. Броят на отсядащите туристи далеч не беше внушителен, но Вивиън почти не мърдаше от изтърканата рецепция, неизменно сред списания и прословутия телевизор с трепереща картина.

Аудюн харесваше Вивиън. Наистина я харесваше. Напуснала училище на шестнайсет, а нивото на знанията ѝ подходеше — поне според Аудюн — на десетгодишно хлапе, ала в нея имаше нещо. Открито, непосредствено, топло. Нещо грижовно, все по-често си мислеше той. Ако не си слагаше толкова много грим и толкова тежък парфюм, Вивиън би минала и за хубавица.

Навярно щеше да се съгласи да го последва в Норвегия.

Аудюн още нямаше представа кога ще се прибере у дома.

Не му се мислеше за това.

През изминалия ден трусовете на борсите в Лондон и Ню Йорк продължиха, но той не изгуби пари. Е, не спечели и голяма сума — едва няколко хилядарки. Прекалено малко. Нещата вървят твърде бавно, помисли си той и въведе паролата на лаптопа си, докато пиеше от чашата, която Вивиън му подари. Върху кървавочервено сърце се мъдреше надпис със златни букви „My guy“<sup>[25]</sup>.

А дръжката беше оформена като малък купидон.

Настъпи моментът да удари голямата печалба. В понеделник мина отчайващо, а вчера — още по-зле. Не изгуби пари, но как да се похвали вкъщи с нищожната печалба от две хиляди крони?

Защо пък да не напише писмо до вкъщи?

Старомодно, от онези, които майка му наричаше „snail-mail“<sup>[26]</sup> и на които се радваше толкова много.

Не, първо трябва да спечеля достатъчно пари, прогони той мисълта и влезе на сайта на Лондонската фондова борса. Бързо провери кои компании са *risers*, тоест акциите им се покачват; нито броят, нито имената им успяха да го впечатлят. Списъкът с *falters* беше по-внушителен. От интерес Аудюн провери как се котират акциите на „Бритиш Петролиъм“. След нефтения разлив в Мексиканския залив на 26 април те бележеха сериозен спад. Аудюн се върна на началната страница на Лондонската борса и тъкмо се канеше да провери какво е

положението в Азия, когато погледът му случайно падна върху списъка на компании с падащи акции.

„Мъркюри Медикъл“, прочете Аудюн.

Отбелязва спад с 2,1 процента.

Спад? „Мъркюри Медикъл“?

Аудюн влезе в „Market news“<sup>[27]</sup> и въведе името на компанията в полето за търсене.

No news available.<sup>[28]</sup>

Аудюн бързо провери индекса за обем, който само потвърди очевидното: книгата на „Бритиш Петролиъм“ се търгуваха на живот и смърт. Всъщност наистина беше въпрос на оцеляване. Продажбите на акции на „Мъркюри Медикъл“ още не бяха попаднали в списъка с топ десет, но Аудюн реши непременно да следи развитието на ситуацията през деня.

Странно. Акции на „Мъркюри Медикъл“ бяха сред най-скупните. От създаването на компанията преди близо десет години непрекъснато и сигурно се покачваха. Аудюн никога не бе имал желание да купува ценни книжа от тях. Баща му обаче купи акции на „Мъркюри“ на стойност половин милион още щом ги пуснаха на пазара и ги подели между двете си дъщери. Когато майката понечи да възрази колко несправедливо е момчето да не получи нищо, той се разкрещя, че на Аудюн не можело да се разчита.

Днес тези акции сигурно струват цяло състояние, помисли си Аудюн не без злорадство, защото стойността им бе започнала да пада. Веднага влезе в един от сайтовете с най-надеждни слухове за борсовите индекси. Световната мрежа изобилстваше с такива. Именно с помощта на информацията от такива сайтове — някои със свободен, други с ограничен достъп — опитните играчи печелеха големи суми, ако умеят да сърфират на точните места. И ако преди години минаваха дни, преди слуховете да плъзнат, и това време даваше преднина на онези, които имат интерес, да ги спират, то днес всяка настинка, извадила от строя фирмен основател, всяка пропаднала продажба, всяка дребна злополука в предприятията се раздуваше за секунди. Понеже почти липсваше контрол над достоверността на информацията почти липсваше, всеки, осмелил се да действа, опирайки се на тези слухове, действаше на свой риск. Преди Аудюн бе печелил известни суми, осланяйки се на плъзнали из интернет новини за борсата, преди останалите играчи да са се докопали до тях.

Нищо.

Нищичко за „Мъркюри“.

Аудюн се облегна назад и отпи от горчивото кафе. Остави кичозната чаша и по навик влезе в NegnarOnline. Във форума се вихреше обичайната бурна дискусия, изпъстрена със сведения, твърдения, слухове, факти и откровени инсинуации. Аудюн кликна върху „Чуждестранни акции“ и прегледа цялата страница. Не откри нищо за „Мъркюри Медикъл“. Тъкмо преди да продължи, във форума се появи нов пост. Авторът носеше псевдонима Яфбой, а заглавието определено събуди любопитството на Аудюн.

### **„Мюркюри Медикъл“ в беда?**

*След като през последната седмица в ГРУС починаха няколко пациенти, в разследването се включи и полицията. (Да, да, да, ясно е, че във всички болници има смъртни случаи, но тук става въпрос за друго, имайте търпение!) Явно се касае за високотехнологично устройство, произведено от „ММ“. Да не би самата Леля Сигурност да е пред крах? Да видим кой е продавал „на късо“ вчера!*



*Между другото, по мое мнение PCIB<sup>[29]</sup> е ааааад-ски прехвален.*

Вече петима души бяха прочели съобщението, видя Аудюн. Седем, след като актуализира страницата. След повторно актуализиране станаха единайсет. Третия път, когато натисна *refresh*, съобщението изчезна. Явно администраторът го бе изтрил веднага щом го бе забелязал.

Ще стане напечено. Ще стане адски напечено, помисли си Аудюн и пресуши остатъка в чашата си на един дъх.

Чувстваше се съвсем бодър и с трезв разсъдък. По устните му неволно плъзна усмивка.

**10:15**

**„Недре Шлотсгате“ 14, Осло**

Назряваше важно събитие и Агнес Клеметсен все по-осезаемо усещаше, че контролът ѝ се изплъзва. След срещата с Мортен Мюндал влезе в спокойното кафене „Кафепикене“ в квартал „Нюдален“ и си поръча чаша капучино с допълнително мляко. Ала дори след като изчете три сутрешни вестника и изпи кафето, Агнес Клеметсен не успя да уталожить вътрешното си безпокойство, обзело я след снощния разговор с Ото Шулц. Върна се в офиса и още преди да прекрачи прага, секретарката я уведоми, че Мортен Мюндал я е търсил цели четири пъти по телефона. Звънил и на мобилния — така обяснил на секретарката, — но се включвала гласовата поща.

Агнес извади айфона от чантата си — батерията ѝ щеше да падне всеки момент. Веднага се обади на Мортен от стационарния телефон. Завари го да шофира към ГРУС. С доста разтревожен глас той ѝ събщи, че единият от програмистите на „Мъркюри Медикъл Норвегия“ е настанен в болница „Юлевол“, но никой не му дава повече информация. Мортен все пак успял да се свърже с колегата му — Сиверт Санд, — който от неделя гледал болните си деца и нямал представа какво се е случило.

После Мортен звънна на Коре Беняминсен. Докато разказваше на Агнес Клеметсен как протекъл разговора му с началника на медицинския блок на ГРУС, Мортен два пъти си изпусна телефона.

Доктор Беняминсен отказал да говори с него.

Още щом разбрал кой се обажда, преди Мортен да спомене и дума за „Деймос“, Беняминсен обяснил с провокативно спокойствие, че с оглед на обстоятелствата не може да разговаря с него. После побързал да затвори.

Сега Мортен Мюндал имал намерение — както самият той се изрази — да сложи край на тези недомлъвки. Струвало му се недопустимо ръководството на болницата да игнорира него — човека на най-висок пост в „Мъркюри Медикъл“ за Северна Европа, — когато задава съвсем логични въпроси за продукт, произведен от фармацевтичната компания.

Агнес напразно се опита да го разубеди. Ако наистина в „Деймос“ има дефект, по-добре да не се вдига много шум.

Дишай правилно. Прави нещата едно по едно.

В „Мъркюри Медикъл“ още не бе постъпила конкретна информация за техническа неизправност. Не разполагаха с нищо и не можеше да се направи нищо. Или поне Агнес Клеметсен не можеше. От края на разговора ѝ с Мортен Мюндал изминаха десет минути, ала

тя продължаваше да се взира с празен поглед пред себе си.

Изведнъж, сякаш за да се отърси от вцепенението си, се обърна към компютъра и влезе в страницата на Лондонската фондова борса.

„Мюркюри Медикъл“ оглавяваше списъка с „fallers“, предшествана единствено от „Бритиш Петролиъм“.

Акциите на фармацевтичния гигант бележеха спад от 3,9 процента.

Само заради плъзналите слухове.

Без наличието на категорични факти или на информация, потвърдена от сигурен източник, книгата на компанията бяха занижени с близо четири процента в рамките на четвърт час.

Агнес Клеметсен провери какви спекулации се ширят из останалите сайтове за борсова информация. Унието ѝ се засилваше с всяка изминала минута. Слуховете се разминаваха и тя се сблъска с най-разнообразни версии за ситуацията, но общо взето отвсякъде спекулантите бълваха едно и също послание: „Мъркюри Медикъл“ се срива. И то главоломно. Не се знае дали акциите ѝ няма да ударят дъното. Продавайте!

Агнес Клеметсен затвори интернет страниците.

Тишината в стаята изведнъж ѝ се стори угнетителна, сякаш стените поглъщаха свиреп и най-слабия звук. Вдигна чашата с вода, където щедро бе изсипала няколко кубчета лед. Ала дори тяхното подрънкване в стъклото ѝ се стори глухо, сякаш идваше от далечината.

Усещането ѝ напомни пламъците на огъня в чистилището. Не знаеше нищо, абсолютно нищичко, но въпреки това се налагаше да се обади на Ото Шулц.

Агнес Клеметсен не знаеше ще намери ли сили.

**10:20**

## **Паркингът пред ГРУС, Берюм**

Сара Цукерман не помнеше някога да е била толкова бясна. Въпреки студения режеш вятър и сипещите се косо дъждовни капки, които я мокреха въпреки чадъра, тя се чувстваше пламнала и сгорещена. Преди да измине и двайсетина метра от изхода на болницата, чадърът се обърна два пъти. Първоначалният шок премина в гняв, усиляващ се с всяка секунда, и Сара захвърли чадъра в близкия кош за смет. Продължи изправена, без да обръща внимание на дъжда.

За пръв път от цяла вечност изгуби ума и дума. Остана напълно безмълвна в стола за посетители в кабинета на директора. Просто не беше в състояние да отрони дори звук.

Отстраниха я временно от длъжността ѝ на професор и главен лекар в ГРУС.

— Решението ни се основава на съвкупност от множество факти — мотивира се високият смугъл мъж срещу нея. — Първо, не сте уведомили ръководството на болницата за сериозна неизправност в едно от използваните устройства. Второ, действали сте осъдително, като сте извършили експлантация на ИКД на пациента Клаус Омот — прочете Свайн-Арне Гран от документ върху бюрото си.

После я помоли да се подпише под текста.

Сара, разбира се, отказа категорично да слага името си под подобни обвинения. Без да обели дума, стана рязко и излезе от кабинета.

Отстранена от длъжност.

Сара Цукерман, носител на престижната награда „Мировски“ за високи постижения в областта на клиничната кардиология и електрофизиологията, най-добрият специалист, който тази забутана болница би могла да привлече в екипа си, световно величие от ранга на Хю Колкин и Кенет Еленбоген, бе отстранена от директора на болницата — човек с най-ниската медицинска квалификация, посетил няколко курса по икономика в университета!

Сара се измокри до кости, но отвътре продължаваше да кипи.

— Мамка му — изруга тя на глас и спря.

Сутринта дойде на ранната среща с Гран и Беняминсен с такси. Преди доста години, когато успя да убеди травмираната от злополуката с родителите си Теа, че понякога е неизбежно човек да се придвижва с автомобил, Сара ѝ обеща никога да не шофира изморена. Тази сутрин се чувстваше скапана и затова остави колата въщи.

— Shit! Shit, shit, shit!<sup>[30]</sup>

— Sara Zuckerman! — извика някой с отворени „а“ и „з“, произнесено като „с“.

Точно както произнасят името ѝ в САЩ.

Така говорят у дома, мина ѝ през ума и се огледа.

Вратата до шофьорското място на тойота „Приус“, спряла на двайсетина метра, се отвори.

— Сара! — извика пак шофьорът. — Саааара!

Тя се приближи към колата и се наведе леко, за да види кой е вътре.

— *What the hell is going on here?* — попита Мортен Мюндал и потупа подканващо съседната седалка. — *Can we talk, Sara?*<sup>[31]</sup>

Без да се замисли, все още под влиянието на нестихващ гняв, тя се качи в колата.

**10:22**

**„Недре Шлотсгате“ 14, Осло**

Агнес Клеметсен държеше слушалката на няколко сантиметра от ухото си. Ото Шулц викаше толкова силно, че ако отвореше прозореца на кабинета си в „Манхатън“, щяха да го чуят отвъд Атлантика.

Тя бързо изчисли часовата разлика.

В САЩ още нямаше четири сутринта, но необходимостта бе накарала Ото Шулц да ѝ позвъни. Тъкмо когато Агнес Клеметсен събра смелост да му се обади, секретарката нахълта ужасена в кабинета да ѝ предаде съобщението, че господин Шулц иска да разговаря с нея *Immediately*<sup>[32]</sup> — както се изразил Ото Шулц. *Immediately!*

— *What the hell is going on?*<sup>[33]</sup> — изрева той в слушалката. — Акциите ни на Лондонската борса поевтиняха с повече от четири процента! И нямам представа защо! Нещо става, и то при теб, в Норвегия, дявол да го вземе!

— Опитвам се да разбера причината. Всички се опитваме. Вече се срещнах с Мортен Мюндал — той е в ГРУС, болницата, където плъзнаха... слуховете за... и той...

— Дори институционалните собственици са намалили дела си! Норвегия е намалила дела си! Трябва незабавно да се свържеш с Държавния пенсионен фонд и да разбереш какво ги е...

— Не мога да го направя — прекъсна го тя. — Ръководната ми длъжност в „Мъркюри“

не ми дава никакви правомощия, още по-малко права, да се намесвам в начина, по който Държавният пенсионен фонд управлява акциите си.

— Колко е населението на Норвегия? Колкото и да е малобройно, не може да не познаваш някой, който да определи какво...

— Решенията на Държавния пенсионен фонд се вменят в конкретна политическа рамка — високо отбеляза Агнес Клеметсен. — Макар фондът да е дългосрочен собственик, има известно поле за отстъпление. Предполагам, че границите на това поле ще се обтегнат до максимум, ако спадът на акциите продължи.

В другия край на линията се възцари мълчание. Агнес Клеметсен дишаше тежко. Изпитваше гняв. Хвана се за пламналата си шия и усети колко е бясна.

— Обещавам ти да направя всичко по силите си, за да разбере какво се е случило — обади се тя. — Работя в тясно сътрудничество с Мортен. Той задейства целия апарат на „Мъркюри Медикъл“ в Норвегия, за да разследва случая. От ГРУС отказват да разговарят с нас, а това вероятно означава, че са уведомили полицията.

— Полицията? Защо, по дяволите, ще уведомяват...

— Не знам! Просто не намирам друга причина за това странно мълчание, освен че са подали сигнал в полицията. В интернет се ширят слухове за необясними смъртни случаи, свързани с имплантация на ИКД...

Тя въздъхна примирено и посегна към чашата си. Беше изпила водата, но поне кубчетата лед поохладиха устните ѝ.

— По дяволите, „Деймос“ работи отлично! Да изпратя ли хора оттук да...

— Въпрос на време е, Ото.

Той млъкна. За миг Агнес Клеметсен се усъмни дали връзката не се е разпаднала.

— Да — най-сетне се чу гласът му. — *It's a matter of time, all right*<sup>[34]</sup>!

— Време, с което не разполагаме — промърмори тя на норвежки, за да не я разбере.

## 10:23

### Паркингът пред ГРУС, Берюм

Сара Цукерман съжали още щом се качи в колата на Мортен Мюндал. Гневът, отчаянието, дъждът, липсата на личния ѝ автомобил — всичко това придаде на тойотата примамливия вид на спасителен пристан. А и той я заговори на американски. През осемте години, откакто се бе завърнала в Норвегия, не бе изпитвала по-силен копнеж да се върне в Клийвланд, в удобния си апартамент в центъра на града, в болницата, при тамошните си колеги. Сара с умиление си спомняше за динамичния живот в големия град, където хората знаеха коя е, изказваха ѝ възхищението си и я оставяха да прави каквото си иска.

Точно в този миг Сара Цукерман искаше да избяга далеч от тази пародия на социалдемократично болнично заведение, където пациентите умират, защото никой от екипа не бива да бъде изтъкван като по-добър, по-способен и по-ценен от останалите.

— *I hate this place* — процеди тя и се загледа в предното стъкло, където чистачките напразно се мъчеха да се преборят с проливния дъжд. — *But I really can't talk to you.*<sup>[35]</sup>

— Ще кажеш ли поне защо? — помоли тихо той.

Тя се обърна и го погледна в очите. Мортен младееше и вероятно затова Сара никога не бе спирала поглед върху него. Двамата се бяха засичали на международни конференции;

понякога „Мъркюри Медикъл“ поемаше разноските на Сара по пътуването и престоя. Това предполагаше задължителна вечеря и питие с представител на компанията, но Сара не намираше Мортен Мюндал за интересен. Изглеждаше ѝ твърде млад с гъстите си руси коси, спускащи се от двете страни на симпатичното му, почти красиво лице. Очите му бяха големи и сини с волеви, тъмни, мъжествени вежди.

С две думи, Мортен Мюндал изглеждаше като типичен норвежец — точно като името си. Говореше безупречно норвежки. Сара май си спомняше нещо в смисъл че баща му е от Норвегия. И въпреки това Мортен винаги превключваше на майчиния си език, срещнеше ли Сара. По-рано тя не се беше замисляла; през първите години след завръщането си в Норвегия за нея бе истинска благодат да поговори на езика, бил ѝ най-близък през целия ѝ съзнателен и професионален живот.

И този път Мортен заговори на английски, но Сара възприе това като подкана към откровен разговор, на която обаче не можеше да откликне.

Мортен беше облечен като преуспял млад инвеститор.

Въпреки че не се движеше, той остана с две ръце върху волана. На лявата му китка висеше четириъгълен „Tag Heuer Monaco“ с каишка от крокодилска кожа.

Единственият недостатък в иначе съвършената външност на приближаващия четирийсетте мъж беше груба златна гривна на дясната му китка. Сара си спомни, че тази мода съществуваше и по време на нейната младост. Наричаха бижутото „именна гривна“: плочката с гравираното име на собственика висеше, закрепена на дебела верига. Гривната никак не подходеше на модерното облекло на притежателя си.

— Нищо не мога да ти кажа, Мортен. *Seriously*<sup>[36]</sup>.

— Поне ми подскази — помоли той със същия тих глас. — Намирам се в отчайващо положение. Слуховете в интернет се роят, ръководството на ГРУС отказва да разговаря с мен, акциите се сриват, всички явно знаят, че спадът е свързан с „Деймос“, а аз не мога нито да отстраня повредата, нито да разбера причините за нея. Дай ми жокер, Сара. Умолявам те.

— Къде си роден? — поинтересува се тя, защото се затрудняваше да прецени диалекта му.

— В Ню Йорк — усмихна се вяло той. — Но ако те озадачава говорът ми, научих норвежки в скъпи пансиони и летни училища. Не съм живял много тук.

Парното в купето жужеше леко. По гърба ѝ се плъзна приятна топлина от седалката.

— Мога да ти кажа само, че „Мъркюри Медикъл“ е *in deep shit*<sup>[37]</sup> — промълви тихо тя. — *And the shit will hit the fan very, very soon, I'm afraid.*<sup>[38]</sup>

Сара отвори вратата. В купето веднага нахлу студен влажен въздух и го изпълни. Тя слезе от колата и притвори вратата.

— Разбирам в колко трудна ситуация сте поставени — извика тя, за да не отнесе бурята думите ѝ. — Но просто няма какво да се направи. Всъщност ме отстраниха от длъжност преди броени минути. С две думи съм... безработна.

— Отстраниха те, казваш?

Той се наведе над съседната седалка и отвори широко вратата.

— Качи се, за бога! Вали като из ведро.

Мортен подпря лявата си ръка о таблото под прозореца и плочката с името остана отгоре.

— Орти — прочете Сара. — Кой е Орти?

Мортен се усмихна.

— Родителите ми са избрали норвежко име. Кръстен съм на дядо ми по бащина линия, но още от раждането ми са ме наричали Морти. Когато съм започнал да говоря, съм казвал само Орти. И така си остана. Тази гривна беше на баща ми. Единствено дете съм и той я носеше непрекъснато. Нали сега футболистите например си татуират имената на децата си по ръцете.

По лицето му пробяга усмивка и той додаде:

— Баща ми вече не е сред живите. Качи се, моля те, Сара.

**13:00**

### **Полицейски участък Аскер и Берюм, Сандвика, Берюм**

Въздухът в залата беше наситен с миризмата на пот и изпарения от мокри дрехи. Началникът на полицейския участък в Аскер и Берюм влезе и седна зад продълговатата маса в дъното на помещението. Последваха го директорът на болницата Свайн-Арне Гран и възпълен плешив мъж, чиито стъкла на очилата бяха толкова дебели, че се виждаха и от двете страни на масивната рамка. Той облиза няколко пъти кървавочервените си устни, докато се мъчеше да разбере как да настрои микрофона пред себе си.

— Ехо? — изпробва го той. — Едно, две. Едно, две.

— Включете го — обади се глас от срещуположната страна на залата.

Млада журналистка от телевизия „Ве Ге“, която тъкмо даваше своя принос към букета от микрофони върху масата, декорирани с логото на различни медии, се изправи да помогне на затруднения мъж.

— Едно, две — повтори той и се намръщи, защото от тонколоните под тавана се разнесе пронизителен звук.

— Ето какво ще направим — младата жена отдалечи микрофона от устата му. — Е, вече всичко е наред.

— Добре дошли — подхвана предпазливо пълният мъж. — Добре дошли на пресконференцията, организирана от полицейския участък в Аскер и Берюм. Казвам се Уве Карлсен и ще водя пресконференцията. Пред вас са началникът на участъка Шел Ватен и директорът на университетската болница „Грини“ Свайн-Арне Гран. В началото господин Ватен ще обобщи накратко подробностите по случая...

— За какво точно става дума? — провикна се един журналист. — Получената покана ми прозвуча, меко казано, мъгляво формулирана!

Някой му направи знак да мълчи, но се разнесе и сподавен смях. Прессъобщението, изпратено на столичните редакции само четирийсет и пет минути по-рано, съдържаше информация единствено за времето и мястото на събитието. Съдейки по броя на присъстващите журналисти, явно информацията е била достатъчна да привлече медиен интерес. Електронните вестници от няколко дни бълваха водещи заглавия за решението на ГРУС да се обърне към полицията след няколко обезпокоителни смъртни случая.

— Едно по едно, ако обичате — обърна се към журналиста Уве Карлсен. — След краткото въведение на двамата господата ще имате възможност да задавате въпроси. Заповядайте, господин полицейски началник.

Шел Ватен посегна към микрофона, но първо се извърна и се изкашля.

— Днес получихме заповед да започнем разследване по няколко предполагаемо

необясними смъртни случая в ГРУС — подхвана той и пак се прокашля. — По-конкретно става дума за пациенти със сърдечни болести, починали известно време след като са им били имплантирани устройства, които се наричат... — вдигна лист от масата пред себе си — ... implantable cardioverter-defibrillator — прочете той на недосяган английски. — ИКД. Дефибрилатор, който се поставя в тялото на пациенти с... определена диагноза. От болницата ни изпратиха важна документация, медицинска техника и всякаква друга информация и започнахме разследване. Ще ни бъдат необходими специални познания по медицина и електроника, които ще си набавим в сътрудничество с КРИПОС. Моля за вашето разбиране, защото за съжаление засега не можем да ви дадем повече информация по случая с оглед на необходимостта да не се компрометира разследването и да не се подлагат на стрес близките на починалите.

Пое си въздух и за миг го задържа в дробовете си. После сложи длан върху единствения лист пред себе си и заключи:

— За жалост това е всичко, което мога да ви предложа за момента.

Кимна леко на директора на болницата. На свой ред той пое микрофона и се поизправи.

— Напълно вярно е, че днес сутринта в качеството си на директор на болница ГРУС се свързах с началник Ватен във връзка със смъртни случаи. Както господин Ватен току-що обясни, в рамките на сравнително кратко време след извършена имплантация на ИКД двама наши пациенти изгубиха живота си по необясними причини. Обстоятелствата около смъртта им подтикнаха ръководството на ГРУС да уведоми полицията. Всички инстанции в здравеопазването са информирани за случая и ще вземат нужните мерки. Смятаме за изключително важно да подчертаем изрично, че пациентите с имплантиран ИКД, независимо дали манипулацията е извършена в нашата болница или другаде, и без значение кога е извършена, нямат основания за безпокойство. Засега не съществуват обективни причини да смятаме, че проблемът, който е предмет на разследване, представлява опасност за други пациенти.

Поколеба се, погледна за миг към микрофона и завърши:

— Ръководството и целият персонал на болницата ще окажат пълно съдействие на полицията. Сформирахме и екип от лекари и психолози, които да се грижат за близките на пострадалите. Благодаря ви за вниманието.

Възцари се мълчание. Уве Карлсен наистина предупреди още в началото на пресконференцията, че изказванията на двамата ще бъдат кратки, но онова, което излезе от устата им, наистина граничеше с абсурда. По-възрастните журналисти се спогледаха с вдигнати вежди. Експлозивният заряд на новинарските сензации често се оказва обратнопропорционален на количеството информация, която замесените са склонни да издадат.

— Въпроси? — попита Уве Карлсен и разтегли пламналите си устни в нещо като усмивка.

Веднага се вдигнаха петдесетина ръце. Фактът сам по себе си беше удивителен. Повечето журналисти, от страх да не издадат козовете си, отдавна бяха скъсали с навика да задават въпросите си публично. Явно обаче рекордно лаконичните изказвания на двамата мъже накараха журналистите да се съмняват, че разговор на четири очи с посветените в случая ще доведе до повече информация.

Уве Карлсен посочи мъж с брада и шкембе.

— Щом сте уведомили полицията, значи според ръководството на болницата смъртните

случаи са настъпили вследствие от криминално деяние — подхвана мъжът, без да се представи. — Какво престъпление подозирате?

Всички погледи се спряха върху директор Гран, който отново взе микрофона.

— Нека не избързваме с изводите — усмихна се напрегнато той. — Не желая да спекулирам по въпроса. Полицията ще си свърши работата и ще...

— Добре — прекъсна го журналистът, — но ви моля да отговорите на въпроса ми! Защо се обърнахте към полицията?

Гран преглътна и хвърли бърз поглед към началника на полицията.

— Не мога да се впускам в такива подробности, защото...

— Какво трудно има да отговорите на въпроса каква е *причината* да потърсите помощ от органите на реда! — настоя жена около четирийсетте.

Тя държеше малък дигитален диктофон и се канеше да продължи, но Свайн-Арне Гран се наведе над масата:

— Смъртните случаи са необясними, следователно бяхме длъжни да съобщим в полицията. Повече не мога да ви кажа. Следващия, моля.

Уве Карлсен посочи журналистка от „Дагенс Нерингслив“.

— Носят се слухове за дефект в самия ИКД — спокойно отбеляза тя. — Говори се, че проблемът е тръгнал от дефибрилатора „Деймос“, произведен от „Мъркюри Медикъл“.

Тя млъкна за малко и прикова поглед в Свайн-Арне Гран. Той седеше неподвижно. Не мигаше, а сякаш и не дишаше.

— Носи се и упорита мълга, че акциите на компанията падат — продължи тя. — Анонимни източници от интернет твърдят, че починалите пациенти са убити с умишлено повредени ИКД. Има ли нещо вярно?

— Не мога да коментирам за какви устройства става въпрос — лаконично отвърна Гран. — А думата „убити“ ми се струва прекалена.

— Но подозренията ви се движат в тази посока? — настоя журналистката.

— В каква посока?

— Подозирате, че дефибрилаторите са повредени — обясни търпеливо тя. — И то с умисъл.

Настъпи мълчание. Останалите журналисти свалиха ръце. Уве Карлсен погледна въпросително Свайн-Арне Гран. Началникът на полицията чоплеше химикалката си със сведени очи.

— Към настоящия момент нищо не може да се изключи — най-после отговори Гран. — Именно това е причината да потърсим помощ от полицията.

— Обмисляте ли да преустановите имплантациите на „Деймос“, а евентуално и на други ИКД, докато разследването приключи? — попита журналистката от „Дагенс Нерингслив“ със същия спокоен глас.

— Такова решение могат да вземат хората на ръководни постове в системата. Аз имам право единствено да оповестя информация, дадена ми от здравната служба и министерството на здравеопазването. Министърът, службата и здравните заведения в страната ще бъдат своевременно осведомявани за хода на разследването.

— Тоест ще разполагат с повече информация от нас — обобщи жена от първия ред.

— Има ли заподозрени? — попита мъж с отпуснати рамене и бръсната глава; стоеше в дъното на залата и затова извика въпроса си.

— Заподозрени?



— Да. Сигнал в полицията се подава, когато човек подозира, че е било извършено криминално деяние, независимо дали искате да го признаете, или не. Обикновено подаващият сигнала подозира някого. Вие кого подозирате?

— Предлагам да сложим край на тази среща — отсече началникът на полицията, стана и кимна на Уве Карлсен. — Когато сметнем за необходимо, ще уведомим обществеността за хода на разследването.

— Има ли отстранени от ГРУС във връзка със случая? — попита жената от „Дагенс Нерингслив“.

И директорът на болницата се изправи, но дори не погледна журналистката. Взе папката с документите, тръгна след Ватен, излезе и затвори вратата на претъпканата зала, където се надигна силен ропот.

— Благодарим ви за срещата — извика вяло Уве Карлсен.

Уви, никой не го чу.

## 13:10

### „Ботстъюре“, „Хьовик“, Берюм

Сара още усещаше ледени тръпки по тялото си, макар че стоя дълго в гореща вана.

От ГРУС се прибра пеш. Мортен Мюндал настоя да я закара, но мисълта за празните приказки, които щяха да разменят по пътя към „Хьовик“, не ѝ се стори никак привлекателна. Понеже вече се беше намокрила, Сара нямаше желание да си повика такси. В болницата държеше чисти дрехи, за да се преоблече при двойно дежурство, но за нищо на света не искаше да се връща в кабинета си.

Решила бе кракът ѝ да не стъпи в ГРУС, преди ръководството официално да анулира заповедта за отстраняването ѝ и да ѝ поднесе извинение.

Разходката до вкъщи ѝ отне повече от час и щеше да е истинско чудо, ако не се разболе.

Седнала пред компютъра, облечена в мекия розов гащеризон на Теа, Сара гледеше пресконференцията в полицейския участък. В дрехата се чувстваше като заек-мутант, но призна пред четиринайсетгодишното момиче, че гащеризонът е удобен.

Мушна ръце под дупето си, за да ги стопли.

— Идиот — процеди тя през зъби още щом лицето на Свайн-Арен Гран се появи на екрана.

Пародийно кратките изявления приключиха и Сара се почувства още по-бясна, отколкото преди няколко часа, когато излезе от кабинета му.

— Идиот — простена тя. — *Какви ги вършиш, дявол да го вземе!*

Всеки добър журналист би успял да я издири за два-три часа. Не за да я разпита в качеството ѝ на герой, който е разплел случая, а като заподозрян. Сара Цукерман щеше да се превърне в злодея, от когото се нуждаеха медиите в момента. Слабоумният директор на ГРУС бе задал на журналистката от „Дагенс Нерингслив“ уравнение, което тя щеше да реши още преди да се върне в редакцията на вестника.

Отговорът му на въпроса дали подозира умишлена повреда в „Деймос“ всъщност косвено потвърди онова, което дотогава беше само слух. А с отказа си да отговори дали има отстранени от служба и демонстративното му напускане на залата даде сигнал на всички щогоде будни журналисти да продължат да копаят в същата посока.

Слуховете за отстраняването на Сара сигурно вече се носеха свободно из коридорите на ГРУС. Все пак тя си тръгна с гръм и трясък.

Тъй като журналистите имаха всички основания да смятат, че има заподозрени по случая, веднага щяха да проверят кой е отстранен. Ще узнаят за няколко часа, съобрази тя и се помъчи да диша отмерено.

*Няма да им трябва повече време.*

Скочи от мястото си и взе дамската си чанта от банята, където я захвърли да съхне, без да я изпразни. Бръкна вътре и усети, че всичко е мокро: портмонето, джобното издание на „Човешкото петно“ от Филип Рот, малкото пакетче с мокри кърпички. Ръката ѝ напипваше само влажни, лепкави вещи. Мобилният ѝ телефон все пак бе оцелял, макар да се бе включил сам на тих режим.

Имаше шест пропуснати повиквания от Ула.

Сара съвсем забрави за него.

Докато тя излизаше от кабинета на Гран, той обяви, че и доктор Фармен е отстранен от длъжност.

Ула ще почака, реши все пак Сара.

Отново седна пред компютъра и мушна флашката в порта. С повечко късмет устройството щеше да е оцеляло след наводнението, защото Сара го държеше във вътрешния джоб на чантата си и то бе защитено от подплата и цип. На екрана се появи икона, че компютърът е отчел ново устройство. Сара отвори папките във флашката.

— Thank God<sup>[39]</sup> — промърмори тя, когато на екрана се отвориха непокътнати файловете с докладите — нейния и на Ула.

Принтира по две копия от всеки доклад и влезе в началната страница на радиотелевизионната компания „Ен Ар Ко“, докато принтерът бръмчеше. Бързо намери каквото търсеше и набра телефонен номер.

Сара не бе ставала свидетел на по-ужасна пресконференция и просто не можеше да се примири.

— Казвам се Сара Цукерман — представи се тя, когато най-после я свързаха с когото поиска. — Доктор Сара Цукерман от университетска болница „Грини“. Разполагам с подробна документация по случаите, които се разследват. Кога може да се срещнем и да поговорим?

**15:58**

**„Йетумколен“, Берюм**

В къщата цареше угнетителна тишина.

Децата бяха на училище, Гюру — на работа. Седнал до кухненската маса пред чаша чай с мед, Ула Фармен бе потънал в самосъжаление. На перваза пред прозореца два синигера се биеха за последните слънчогледови семки, които Тара оставяше всяка сутрин. Освен „кариколог“ малката имаше планове да стане ветеринарен лекар, фризьорка, клоун и птичарка, каквото и да означаваше това.

Когато го повикаха да се върне в кабинета на директора малко преди единайсет, Ула се оказа напълно неподготвен за предстоящото. Очакваше да го питат нещо за доклада му. Наистина, беше се постарал да се изразява лаконично и с прости думи, но вероятно бе

изтървал и някой термин, който се нуждае от по-подробно обяснение.

И тогава му съобщиха, че го отстраняват.

На първо време, уточни Свайн-Арне Гран с усмивка, все едно уточнението криеше и нещо оптимистично.

Ула така и не чу остатъка от монолога на началника си.

Отстранен.

Отстраняват се лекари, извършили престъпление, помисли си той. Медицински лица, които се отнасят небрежно към задълженията си, идват на работа в нетрезво състояние или докосват пациентите не където трябва. На наказание подлежат такива лекари. И аз, горчиво съобрази Ула.

Гран сложи пред него лист и му подаде химикалка. Ула подписа. Не беше на себе си. Впрегна всички сили да не заплаче. Подписа, изправи се, подмина протегнатата ръка на Гран и излезе от кабинета му. Продължи по коридора, надолу по стълбите, през летящите врати и влезе в кабинета си.

Оттам се опита да се свърже със Сара.

Напразно.

Тя не вдигна.

За пръв път от много време къщата му се струваше ужасно тиха. За миг се поколеба дали да не вземе близнаците по-рано от занималнята, за да сложи край на потискащата атмосфера, но се отказа.

Нямаше сили.

Вместо това взе дистанционното и включи телевизора под ъгъла на кухненския шкаф. Наближаваше четири. По националната телевизия излъчваха новини на всеки кръгъл час. Вероятно случаят бе изтекъл в медиите. Ула не знаеше, а не го беше и грижа. Искаше просто да чува нещо за утеха.

Някой бе изключил телевизора с максимално усилен звук.

Началната мелодия на новините го проглуши, докато той отчаяно се мъчеше да улучи кое копче да натисне, та да го намали.

— Вирус убиец, попаднал в имплантируеми дефибрилатори, отне живота на двама души — прокълтя в кухнята. — Полицията започва разследване в ГРУС.

Ула зяпна от удивление и затвори шумно уста.

Докато на екрана се редуваха кадри от прекрасната нова болница, потекоха подробности по случая, незнайно как стигнали до медията. Репортерът знаеше, че става дума за „Деймос“, а не за друга марка ИКД, за вируса и че заради предварително настроена програма жертвите умират точно две денонощия след имплантацията. Репортерът не назова имената на починалите, но ги описа като световноизвестен и многократно титулуван електрофизиолог и известен в бизнес средите рекламен агент с поръчки от големи компании, сред които и телекомуникационната компания „Теленур“.

— Как по...

Ула се изправи бавно и се приближи до монитора.

— Сара — прошепна той.

Професор на медицинските науки Сара Цукерман, пишеше под образа на интервюираната тъмна жена с едри къдрици и сини очи. Под логото на „Ен Ар Ко“ в горния десен ъгъл се мъдреше уточнението „на живо“. Личеше, че Сара се намира на открито, но под някакъв заслон от дъжда. Изведнъж Ула позна гаража ѝ — вълнообразните плоскости на

покрива, буйния бръшлян, пластмасовата маймунка, която се взираше в камерата с широко отворени очи над лявото рамо на Сара.

— Мога да потвърдя, че заедно с мой колега през последните няколко дни успяхме да идентифицираме вирус, който по всяка вероятност е бил пренесен в имплантируеми дефибрилатори посредством програмиращо устройство. Понеже пострадалите пациенти са мои, се почувствах морално задължена да разбера какво става. Едва снощи, по-точно през изминалата нощ, с колегата ми осъзнахме реалните измерения на откритията ни. Предупредихме ръководството на болницата рано тази сутрин.

— За колко... заразени говорим? — попита репортерът, докато на екрана продължаваше да стои лицето на Сара.

— За двама — отвърна тя, без да мига. — За два смъртни случая.

Последното уточнение беше наполовина истина, но досега и дума не се спомена за Клаус Омот и абсурдната експедиция до вилата в Румериксосен.

— Този вирус как е възникнал? Случайно, заради неволна грешка или преднамерено, като част от злонамерено покушение?

— Рано е да се каже.

Сара продължаваше да гледа репортера, без да мига.

— Виж ти! — прошепна Ула.

— Имам доверие в полицията и съм сигурна, че съвсем скоро ще намерят отговор на въпросите ни и ще отстранят всички неясности — каза Сара. — За мен и моя колега, с когото работим по случая денонощно от събота, беше важно най-вече да установим с точност какво се е случило, с кого и дали съществува опасност този вирус да се разпространи и сред други пациенти. След като свършим работата си, ред е на полицията и здравните власти да продължат.

— Разпространението на вируса — повтори репортерът, поколеба се и тикна микрофона току пред устата на Сара. — Можете ли да гарантирате, че същото няма да сполети и други пациенти с ИКД?

— Не мога да давам никакви гаранции — спокойно отвърна тя. — В момента съм сигурна само в едно: източникът на вируса, убил двама от пациентите ни, е под контрол. Но, както всички знаем, съхраняването и разпространението на компютърни вируси е лесна работа и е напълно възможно някъде да съществуват копия.

— Какви основания за безпокойство имат пациентите с такива дефибрилатори в страната?

— Никакви. След като започнахме да осъзнаваме с какво сме се сблъскали, двамата с моя колега веднага се обадохме във всички болници в Норвегия, където се извършва имплантация на ИКД. Досега няма данни за подобни смъртни случаи или събития, които по някакъв начин да изглеждат свързани с вируса. След... — по лицето ѝ пробяга усмивка — ... след обстойното и интензивно разследване, проведено от мен и моя колега, имаме пълно основание да смятаме, че всичко е под контрол. Ако все пак някой пациент усети тревожни симптоми, нека веднага се обърне към лекуващия го лекар.

Репортерът отдръпна микрофона и явно се канеше да зададе следващия си въпрос, но Сара не му позволи. Първите ѝ думи не се чуха:

— ... да добавя, че властите са длъжни да вземат съответните мерки. Наистина, пациентите с имплантиран ИКД не бива да се притесняват, но по мое мнение е редно да се въведе моментална забрана за поставяне на „Деймос“, докато производителят удостовери, че

е обезопасил устройствата срещу вируса. За щастие разполагаме с много други марки ИКД и така многото хора, чийто живот става по-качествен и по-дълъг благодарение на тази технология, няма да бъдат оцетени. Но... — тя пак се усмихна самоуверено и довърши: —... нека не се изказвам по въпроси, които надвишават нивото ми на компетентност.

— Каква ще бъде вашата роля... вашата и ролята на колегата ви в по-нататъшния ход на разследването?

— И двамата сме отстранени — отвърна Сара. — Но ако полицията пожелае да говори с нас, сме насреща.

— Отстранени?

Този път репортерът прозвуча доста изненадан. Иначе интервюто изглеждаше предварително репетирано.

— Да. Моят колега, асистент Ула Фармен, впрочем има образование по електроника, а това се оказва решаващо за нас... Двата очаквахме съвсем различно отношение.

Сега тя се усмихна широко. Показаха се големите ѝ хубави бели зъби.

Американски зъби, така ги наричаше наум Ула.

— Най-важното е да се осъзнае сериозността на случая — продължи Сара. — Да се намесят компетентните органи и да се вземат мерки, за да не пострадат повече хора.

После се прехвърлиха в студиото. Ула гледеше кадрите от помещенията в „Мъркюри Медикъл“, без да слуша какво се говори. Закрачи бавно и безцелно из голямата кухня, извади няколко чаши от миялната и пак ги върна там, защото бяха мръсни; взе парцал и понечи да го изстиска, ала го изхвърли в коша, защото от него лъхаше силна миризма на вкиснато мляко; избърса трохите от масата, без да обръща внимание, че падат право върху пода; изключи телевизора.

Почувства се някак облекчен.

Униинето му попремина.

Сара го спомена и дори говори за него. Тя успя да представи отстраняването им като нелепо, несправедливо решение, а мълчанието през четирите дни, през които двамата пазиха откритията си в тайна — като неизбежно, граничещо с подвиг. Самочувствието на Сара дори не ѝ придаваше арогантен вид. Тъкмо напротив. Ула поднесе чашата с чай към устните си и усети възладкия аромат на мед. Пред камерата Сара се държа самоуверено както винаги, но не и високомерно и заядливо — онова, което предизвикваше раздразнение у страшно много хора.

Сара изглеждаше... оправна.

Тя бе точно такава. Оправна. Във всяко отношение.

Телефонът звънна.

Ула се сепна и разплиска чая. Върху ризата на гърдите му плъзна овално жълто-кафяво петно и лицето му се сгърчи от болка, защото се опари. Докато се опитваше да държи мокрия плат далеч от кожата, посегна към телефона и погледна екрана.

— Сара! — възкликна той с облекчение. — Сара. Най-последно!

**11:45**

**Ъпър Уест Сайд, „Манхатън“, Ню Йорк**

Катрин Адамс се чувстваше много зле, когато се събуди, и затова реши да си остане

вкъщи. Болеше я цялото тяло, а главата ѝ тежеше като след дълга вечер със силни питиета. Легна си преди десет и въпреки това все едно не бе мигнала. Усещането напомняше свинския грип миналата есен, когато не можа да се надигне от леглото в продължение на цели осем безкрайно мъчителни дни, които паметта ѝ милостиво реши да изтрие.

Наистина се поосвежи, след като си взе душ и се преоблече, но все пак реши да си остане вкъщи: можеше да свърши куп работа и оттам. В издателството купчините с нечетени ръкописи се издигаха буквално на метри височина. В дома ѝ — също. Бяха пръснати из цялото жилище, повечето — недокоснати като девици, макар че до късно през нощта се мъчеше да пресее многобройните опити на никому неизвестни хора да станат Писатели. Трябваша ѝ не повече от двайсет страници, за да отдели ръкопис на автор, който щеше да получи едно от купчината писма — стандартен, дружелюбен, но и посвоему безмилостен отказ на издателството да публикува „творбата“. Понякога ѝ стигаха и десет страници, а друг път се отказваше още след първата. Катрин недоумяваше откъде идва тази природоненавистна потребност да пишат: камарата хартия, натрупана върху пода до бюрото ѝ, растеше неудържимо.

След смъртта на Питър Катрин се премести зад малкото приятно бюро във всекидневната. Остана сама и често си пускаше музика или дори телевизора, докато работи, за да не я потиска пълната тишина. Рядко сядаше да чете на дивана, защото ѝ се доспиваше.

— Пак криминале — простена тя, седна и посегна към най-горния ръкопис, грижливо подвързан със спирала и придружен от кратка бележка от автора.

Пъхна ръкописа най-отдолу в купчината и взе следващия.

Стихосбирка.

Послесловът на автора беше съвсем кратък — точно като стихотворенията. Катрин прочете две, въздъхна шумно и остави тънкия сноп листове на ръба на бюрото с надеждата сами да паднат в кошчето.

Преди кризата да удари сериозно малкото, но престижно издателство, където работеше, и да принуди собствениците да орежат екипа до минимум, Катрин редактираше единствено по специалността си: съвременен американски роман. Тогава почти не се случваше да чете дебютанти, които да не са ѝ били препоръчани от по-младите редактори.

Не издържаше повече.

През няколко минути усещаше режеща болка зад лявото слепоочие. Болката преминаваше светкавично, преди тялото на Катрин да отреагира.

Изправи се бавно със схванати крайници и отиде в кухнята.

Как ми се пие кока-кола, помисли си с пресъхнали устни и отвори хладилника.

Изпитваше силно желание да изпие чаша-две от тъмната сладка напитка.

Но в дома ѝ никога нямаше кока-кола. Затова Катрин си взе бутилка вода и се върна във всекидневната. Просна се на дивана, качи си краката върху масата, протегна се да вземе дистанционното и започна да превключва от канал на канал.

Катрин Адамс нямаше навика да гледа телевизия преди обяд. Е, случваше се да изгледа някой епизод от шоуто на Опра, ако работи вкъщи и се нуждае от кратка почивка, но нищо повече. Новините, помисли си вяло тя, докато пиеше вода и натискаше копчето на дистанционното. Намери Си Ен Ен, но се отказа. Не би понесла за пореден път да гледа как птиците в Залива, „мариновани“ в петрол, се задушават и умират, без да са разбрали какво е да летиш, да се снижаваш над водата и да се храниш. Катрин тъкмо се канеше да смени канала, но на екрана се появи добре познатият ѝ запазен знак на „Мъркюри Медикъл“.

Увеличи звука и се поизправи на дивана.

След края на репортажа в бутилката ѝ не остана и капка вода. Катрин Адамс вдигна дистанционното и изгаси телевизора с леко трепереща ръка. Изведнъж сънливостта ѝ се изпари и се превърна в страх. Обзе я остро предчувствие за нещо застрашително и необозримо, но и решимост, каквато не бе изпитвала отдавна. Главоболието ѝ изчезна.

Време е да вляза в кабинета на Питър, каза си тя, макар днес да не е от дните, отредени за посещения там.

**18:00**

**„Марквайен“, „Грюнерльока“, Осло**

— Мамо — умолително зашепна Мортен Мюндал, — моля те, не го приемай толкова трагично!

Ребека Мюндал бе направила няколко опита да се свърже със сина си през последните няколко часа, но Мортен чак сега успя да се отбие за малко къщи, за да провери дали е слушала новините, както я помоли.

Явно да.

Ребека плачеше.

Той не виждаше сълзите ѝ, защото картината на екрана бе прекалено тъмна. При всяко свое посещение Мортен разтваряше тежките завеси, за да прониква вътре повече светлина, но по време на следващия им разговор по скайп стаята на майка му изглеждаше пак сенчеста, а картината на екрана — зърнеста.

Сега раменете, ѝ се тресяха, а ръцете ѝ трепереха по-зле от друг път.

— Този път няма да се измъкне, мамо! — помъчи се да я утеши той.

Наведе се по-близо към окото на камерата и се опита да се усмихне с искрена радост. Налагаше се да внимава какво казва, защото в днешно време цялата електронна кореспонденция се следи зорко. Мортен не вярваше, че някой подслушва разговора им и впоследствие да го реконструира, но властите безспорно знаеха кой, кога и колко време разговаря с кого. Този път се обади на Ребека в час, различен от обичайния, но все пак тя му е майка, а и не за пръв път нарушаваше традицията да ѝ звъни в точно определено време.

— Ото няма да го преживее — настоя Мортен. — Потъването на акциите само по себе си не е трагедия. Поскъпването и поевтиняването на ценни книжа не е нещо необичайно. По-важно е друго: след този срыв репутацията на „Мъркюри Медикъл“ ще се разклати за дълго време напред! Нима не виждаш, че с него е свършено, мамо?

— Какво си направил? — проплака тя и се хвана отчаяно за косите, тънки като пух.

После посегна към чашата пред себе си и я пресуши.

Дано да е вода, помоли се наум Мортен, но надеждите му се изпариха почти на мига.

— Аз ли? — усмихна се на камерата той, все едно на разговора им присъстваше и трети човек. — Нищо не съм направил!

Ето така сякаш да си помислят всички.

Това беше целта. Когато Агнес Клеметсен го посети сутринта в кабинета му, Мортен изигра безупречно ролята си на нищо неподозиращ. Не му убягна, че тя опипва почвата, разпитва го, гледа да изкопчи нещо от него. Напразно.

В един часа на същия ден Мортен Мюндал научи за острата психоза на Свере Бакен.

Цялата операция ще пропадне, изплаши се той. Изключи всички телефони и заключи вратата. За малко да изпадне в паника, но изведнъж съобрази каква благодат всъщност е тази психоза.

Лекарите бяха установили, че Свере Бакен е луд — факт.

А преди да полудее, е бил озлобен, наскоро разведен мъж без пари и с неустойчив морал. Преди година счетоводният отдел превеждал в продължение на три месеца двойно по-голяма заплата на Свере Бакен. След като открили грешката и си поискали парите, Свере заявил, че не е забелязал през указания период възнаграждението му да е било по-щедро от обикновено. Освен това вече бил похарчил парите. Понеже твърдението му не звучеше никак убедително, ръководството на компанията възнамеряваше да го уволни и да заведе дело срещу него, но в крайна сметка Мортен Мюндал предпочете да прояви снизхождение. Все пак Свере Бакен си бе вършил съвестно работата, изглеждаше, че се разкайва за постъпката си, и явно нещата в семейството му не вървяха.

— Ото ще те съсипе — прошепна майка му. — Ще те изгонят от работа, ще...

— Няма да ме изгонят. След седмица-две, когато натискът стане достатъчно голям, ще поема последствията от фаталните пробойни в контрола на качеството на продукцията ни, които, разбира се, не са допуснати по моя вина, но е мое задължение да ги предотвратя. Ще си подам оставката, мамо.

Евентуални твърдения, че Мортен Мюндал е предизвикал или иницирал събития, които да доведат до сбогуване с прекрасна работа и доброволен отказ от всякакви финансови облаги след напускането, биха звучали като пълни измишльотини.

Освен това Мортен бе действал изключително предпазливо. Миналия четвъртък се свърза със Свере по един от старите си телефони — „Нокия“. Вътре сложи карта, регистрирана на името на Шур Фредриксен от градчето Кльофта, чийто четирийсети рожден ден се споменаваше на страниците с обяви във вестник „Афтенпостен“. Картата купи от верига магазини „Рема 1000“. Когато се обади в клиентския център да я регистрира, продиктува на служителката личните данни на юбиларя от вестника. Никой не го попита за пълен ЕГН. След като свърши разговора си със Свере Бакен, Мортен Мюндал изгори картата, а телефона счупи и изхвърли в река Акер.

Колкото до вечерята, на която покани Свере миналата сряда, Мортен се погрижи и взе съответните мерки. Усети, че Бакен се нуждае от допълнителна мотивация. Свере сякаш се разкайваше и бе обзет от колебания. Трябваше да го успокои, да го увери колко правилно постъпва. Вероятно някой би се учудил, че Мортен Мюндал е поканил един от инженерите в компанията на вечеря, защото Мортен не се ангажираше социално с колеги, но Свере, също като него, не беше обвързан, а и няколко седмици по-рано двамата излязоха да пийнат бира в петък — наглед импровизирана, но всъщност старателно планирана среща от страна на Мортен. После продължиха да се виждат в петък вечер. При първата им разпивка Мортен изненада Свере, като покани и своя приятелка, която пристигна в заведението час по-късно. По време на вечерята Мортен непрекъснато се опитваше да ги сприятели. Ала от тези опити не излезе нищо.

На пръв поглед нищо подозрително. Съвсем невинното му желание да се изяви като сватовник би послужило за оправдание, в случай че някой реши да задава въпроси защо двамата са се срещали или откаченият Свере Бакен започне да разказва небивалици как началникът го изманипулирал да извърши убийство, за което самият Свере не си давал сметка.



Защото Бакен действително не знаеше какво ще се случи. Разбра едва минути преди това и се оказа пленник на собствените си постъпки.

Свере Бакен наистина беше крайно озлобен към света, с разнебитени нерви и без пукната пара, но не беше убиец. За пред него Мортен обясни, че вирусът причинява само неприятно сърцебиене и дефибрилаторът ще трябва да се подмени, вероятно с устройство на друг производител. Свере няколко пъти го попита защо иска да урони престижа на фирмата, където работи, но Мортен така и не му отговори. Нареди му просто да си държи езика зад зъбите.

— Първоначално полицията изобщо няма да разбере — увери го той. — Лекарите само ще забележат, че нещо с „Деймос“ не е наред. А както е известно — продължи Мортен, — болниците и лекарите умеят да прикриват проблеми и гафове. Ще се обърнат към „Мъркюри Медикъл“, а за тази част ще се погрижа аз — успокои го Мортен. — Ако противно на всички очаквания случаят стигне до разследващите органи, ти няма да пострадаш. Разбира се, програмистите на „Мъркюри“ ще са сред първите заподозрени — призна Мортен, — но понеже вирусът е създаден с помощта на кодове и шифри, до които ти нямаш достъп, веднага ще те изключат от кръга на предполагаемите виновници. Нужно е само да отричаш всичко — повтори за стотен път Мортен. — Ако си мълчиш, никой не може да те обвини в нищо.

Свере дръпна пред устата си въображаем цип, после я „заклучи“ и хвърли невидимия ключ зад рамото си.

За работата щеше да получи два милиона, а тези пари му трябваха, и то веднага.

Чак когато в четвъртък сутринта Свере му позвъни от паркинга пред ГРУС, притеснен, задето пациентът, преживял операция, вместо да лежи, се разправя на висок глас с млад мъж навън и при това изглежда здрав, Мортен му обясни накратко и без да му спестява жестокостта на задачата, в какво всъщност се е забъркал; какво *трябва* да направи, ако иска да си получи парите.

Парите, наблегна многократно Мортен Мюндал.

Ако си искаш парите, направи каквото ти казвам.

И Свере се подчини.

— Няма да ти се размине — проплака Ребека и сложи длани върху екрана. — Орти! Орти, какво си направил?

— Аз ли? Сети се какво направи Ото! Окраде татко, опропасти ти живота, съсипа и теб, и...

— Сама съм си виновна! — кресна Ребека. — Аз, не друг, се разхождах из Презвитерианската болница, надрусана с хапчета, и лекувах пациенти, които ми имаха доверие. Аз, не друг, пренебрегвах очевидни симптоми, защото не можех да...

Вдигна лице към тавана и с мъка си пое дъх, а от гърлото ѝ се изтръгна пронизителен, болезнен писък, който прокънтя ужасяващо по микрофона. Мортен долепи длани до екрана и започна да го гали бавно.

— Мамо — прошепна отчаяно той, — мамо! Ще си дойда. Ще се прибера в Ню Йорк! Всичко ще се оправи.

Тя изглеждаше толкова изпосталяла. По-зле от последния път, когато я видя на живо. Жилите по възслабия ѝ врат изпъкваха като метални спици, едва-едва поддържащи главата ѝ, а кожата ѝ стоеше изопната по черепа. Ребека приличаше на военнопленник.

Всъщност до голяма степен тя наистина беше пленница до живот във войната между Ото Шулц и Джон Мюндал, създали заедно „Аполо Мед-Елек“. Когато дойде време да се

разпределят длъжностите в новата „Мъркюри Медикъл“, двамата алфа-самци в стадото подеха борба, равностойна до момента, когато Ото Шулц извади асо, за чието присъствие в колодата Джон изобщо не подозираше: Ото знаеше за зависимостта на Ребека и разполагаше с подробна и убедителна документация по случая.

Заплаши Джон, че ще предаде книгата на Презвитерианската болница в Ню Йорк, ако Джон не отстъпи от борбата за лидерското място.

— *Stand down* — предупреди го той. — *Stand down, John.*<sup>[40]</sup>

И съдружникът му го послуша. Дотогава проблемите на Ребека бяха тайна за него и той така и не се възстанови от шокиращата новина, че съпругата му го е лъгала, а той е изгубил всичко заради наивността си.

Джон не успя да преживее предателството от двамата си най-близки хора през последните двайсет и пет години. Преди четвърт век той се прибра от Виетнам, където на два пъти спаси живота на Ото.

Летейки към бездната, Джон получи сериозна сума от освобождаването на акциите си и обещания, че *the kid* — хлапето, — както се изрази Ото, ще работи в компанията и ще направи кариера, захароса предложението си Ото.

— Мортен е млад и работлив, ще се погрижа да се издигне, ако подпишеш — увери той Джон.

Да се съгласи, беше все едно да подпише смъртната си присъда, но Джон го направи.

Три дни по-късно ръководството на Презвитерианската болница получи дебел плик по пощата без подател. Писмото предреши трагичната съдба на Ребека.

След седем години остатъкът от удесетореното състояние на Джон се стопи по време на световната финансова криза и той сложи край на живота си.

— За всичко съм виновна аз! — изкрещя Ребека и наклони назад екрана, за да не я вижда синът ѝ.

На екрана се показа стаята в наклонена перспектива. Виждаха се прозорците с тежки, прашни завеси и величествените шукатури, които увенчаваха прехода от стените към тавана.

— Мамо — разплака се и Мортен, — мамо, не те виждам!

Беше очаквал тя да се зарадва.

Е, не точно да се зарадва може би — Ребека почти бе изгубила способността да се радва, — но поне да се почувства доволна, заедно Ото Шулц най-сетне си е получил заслуженото.

Като дете често му се случваше да си легне, преди Ребека да се прибере. Но чуеше ли входната врата да се отваря, Орти скачаше от леглото и хукваше бос през големия апартамент, за да ѝ покаже бележника си: *straight As*<sup>[41]</sup>. Малкият беше готов да будува до късно през нощта, за да види майка си усмихната и горда с ученолюбивия си син. Като дете Орти се втурваше към нея веднага щом я зърне. Хукваше, за да ѝ разкаже, че е поставил училищен рекорд в бягане на осемстотин метра; за да ѝ подари изработена на летния лагер красива кутийка, където Ребека да държи най-изящните си бижута; за да направи масаж на отеклите ѝ крака след безкрайния работен ден. А като съвсем малък Орти тичаше към мама най-вече за да я гушне.

Ако тя не е много изморена.

Мама често се прибираще изтощена до краен предел. Цялото детство на Мортен Мюндал протече като състезание срещу настроението на майка му. Непрестанно се мъчеше да я зарадва.

Обожаваше да я вижда усмихната.

— Мамо — зариди високо той, — оправи екрана! Не те виждам!

Не му отговори, но отчаянието ѝ ехтеше от високоговорителите.

Мортен Мюндал изхлипа и си запуши ушите.

Този път положението наистина се оказа безизходно.

**20:53**

**„Ботстъюре“, „Хъовик“, Берюм**

— Погледни от добрата страна, Ула!

Сара се усмихна широко и прегърна Теа. Двете седяха на дивана, а Ула се отпусна на креслото пред тях веднага щом влезе.

— Удава ти се идеална възможност да прекараш повече време със семейството си! Ще си получаващ заплатата. Приеми това малко прекъсване като заслужена почивка.

— Ами ако прекъсването се превърне в уволнение? — простена той с красноречива гримаса. — Ако си изгубя работата? Дори един ден без заплата ще се отрази пагубно на семейния бюджет, а освен това винаги съм давал допълнителни дежурства, за да ни стигат парите.

Сара стана да донесе още чай и спря пред Ула с ръце на кръста.

— Не се вълнувай прекалено, Ула. Искат да натопят мен, не теб. Сигурна съм, че ще ударят на камък, но дори и да успеят, няма да те завлека в пропастта. Бъди спокоен: ти си мой подчинен, по-млад си, освен това...

— ... не си специалист от моя ранг — продължи Ула с вяла усмивка.

— Друго исках да кажа: ти действа по мое нареждане. Нищо няма да ти се случи. Помни ми думата.

Нюрнбергският процес веднъж завинаги доказа, че не всяка защита е надеждна, помисли си Ула, но си замълча.

— А ти? Какво ще правиш ти, ако те уволнят, Сара? — попита съвсем безгрижно Теа и се усмихна.

— Ако ме уволнят, ще се отдадем на забавления — засмя се на свой ред Сара, докато носеше празната чаша към кухнята. — Ще мързелуваме! Ти си милионерка, моето момиче. Като остана без пари, ти ще се грижиш за старата си леля! А аз ще насъскам неколцина адвокати срещу Попечителския фонд, за да ни отпуснат част от наследството ти, и ще заминем на околосветско пътешествие.

Момичето се разкикоти доволно и сви крака под дупето си. След смъртта на родителите си Теа наследи къщата и умопомрачителната сума от четиринайсет милиона, след като съдружникът на Роберт Цукерман намери подходящ купувач на седемдесет и пет процентовия му дял от преуспяващата фирма за санитарна и отоплителна техника. Двете със Сара живееха в къщата, а Попечителският фонд стопанисваше авоарите на малката до пълнолетието ѝ.

— Кой иска още чай? — извика Сара от кухнята. — Или нещо друго?

— Няма нужда — отвърна Теа.

Ула изобщо не отговори, но взе дистанционното от масата и включи телевизора.

— Колко души те интервюираха днес? — попита той.

— Съвсем им изгубих бройката — призна Сара и седна на дивана. — Сигурна съм обаче, че у нас дойдоха шест телевизионни екипа.

— И от „Си Ен Ен“ бяха тук — допълни въодушевено Теа. — Хората по цял свят ще те гледат по телевизията, Сара! Готино, нали?

— Ръководството на ГРУС обаче едва ли мисли като теб — доволно отбеляза Сара. — Директорът ми изпрати гневен имейл, а дори старият Беняминсен звучеше много ядосан, когато ми се обади в шест. „Подобни слови изпълнения изобщо не помагат на каузата ти“ — Сара се опита да наподобява отсечения му говор. — „Появата ти в медиите е грррубо...

Теа я замери с възглавница.

— Не е възпитано да имитираш хората!

— Права си. Вземам си бележка.

Сара поднесе препълнената до ръба чаша към устните си.

— Защо реши да изнесеш всичко това в медиите? — попита Ула и намали звука на телевизора.

До новините в девет оставаха две минути.

— Нали постоянно ми натякваш, че трябва най-напред да мислим за доброто на пациентите и техните близки — напомни той с обвинителна нотка в гласа. — Не разбирам обаче как твоите изявления в публичното пространство ще облекчат положението на семействата Бернтсен и Холмстрьом или положението на всички хора със сърдечни импланти, които ще се страхуват, че дефибрилаторите всеки миг могат да ги убият.

— Прав си — кимна Сара и отпи от чая. — Но ме нападнаха в гръб и съм длъжна да отвърна на удара. Нито пациентите, нито аз ще спечелим, ако журналистите започнат да пишат и говорят, че двамата с теб сме заподозрени по случая. Гран пусна хрътките по петите ни и трябваше да ги насоча в правилната посока. Запомни, Теа...

Сара остави чашата, обърна се към племенницата си и вдигна показалец.

— Не пречи на останалите. Уважавай ги и помагай с каквото можеш. Никога не посягай първа. Но... — тя стисна пръстите си в юмрук — ... ако те нападнат, веднага отвърни на удара. Силно и безкомпромисно.

— Сара! — простена Теа и закри лице с възглавницата, а останалата част от думите ѝ се чу съвсем глухо: — Защо винаги правиш така? Непрекъснато ме поучаваш как да живея!

Сара се усмихна и разроши гальовно косата зад яркочервената възглавница.

— Защото много те обичам, миличка. А и... — Сара погледна Ула над ръба на очилата си — ... не съм казала всичко на журналистите. Нито дума за FUCK YOU...

— Сара! — сръчка я Теа. — Нали въкъщи е забранено да използваме такива изрази!

Сара се хвана театрално за устата и отвори широко очи. После погледна Ула за няколко секунди. Той кимна.

— Явно засега не знаят, че всичко това най-вероятно е... *откровен саботаж*, - довърши той наум, защото Сара му отправи предупредителен поглед. Напълно умишлена повреда.

— Новините започват — напомни Сара.

Ула усили звука и се обърна с лице към плоския екран. Из стаята се разнесе мелодията, бележеща началото на информационната емисия. Съобщиха водещата новина, а на екрана се появиха кадри от ГРУС и снимка в близък план на Сара.

— Виж! — разпалено възкликна Теа. — Това си ти! От самото начало те дават...

— Шшт — сопна се Ула и махна с ръка. — Мълчете, де!

Предаването започна с репортаж на събитията от следобеда. Излъчиха кадри от кратко

интервю с директор Свайн-Арне Гран. Той отговори много уклончиво на зададените въпроси и помоли журналистите да се обърнат към полицията за повече информация. Репортажът бе придружен от няколко кадъра от болницата и от някаква операционна зала, която Сара и Ула не успяха да разпознаят.

— Кадрите са стари — промърмори Ула. — Явно Гран не ги е посрещнал с цветя и рози. Шшт!

— Че ние не говорим — възрази полугласно Теа.

Излъчиха същото интервю със Сара като от директното предаване в четири, но в съкратен вариант. Теа я смушка шеговито и вдигна окуражително палец.

— Защо не пуснаха цялото интервю? — разочарова се момичето. — Защо...

— Шшт! — извика предупредително Ула.

Водещият анонсира следващото интервю с Мортен Мюндал. Явно разговорът се бе състоял в кабинета му; на екрана се виждаше, че е седнал зад голямо, почти празно бюро до стена с плакат на картина. Сара разпозна една от творбите на Шагал.

Интервюто се проведе на живо и само две-три секунди след началото камерата показва Мортен в близък план.

— Божичко! — възкликна Сара. — Изглежда съсипан!

— На негово място и аз щях да съм съсипан — прошепна Ула.

— ... *се отнасяме изключително сериозно към създалата се ситуация* — уверяваше от екрана Мортен Мюндал. — *Намираме се в постоянен контакт с компанията-майка в САЩ. И тамошните ни колеги, и ние в Норвегия искаме да подпомогнем всячески работата на полицията. Първо трябва програмиращото устройство с вируса да бъде подложено на експертиза. Адвокатите ни обсъждат с полицията как да се осъществи процедурата.*

— Органите на реда май ще се съгласят да изпратят апарата в САЩ — отбеляза Ула.

— Няма избор — отвърна Сара. — Нали сам каза, че кодовете, използвани за направата на такъв вирус, са като при производство на самолет-изстребител!

— Шшт — обади се Теа.

— ... *вече помолихме здравните заведения по целия свят да преустановят незабавно планираните имплантации на „Деймос“ и ще продължаваме да...*

— Ужасно, този човек изглежда направо отчаян! — прошепна Теа и се наведе напред към телевизора.

— Да — кимна Сара и си нагласи очилата. — Явно го взема присърце. Иначе би заслужавал „Оскар“ за актьорските си умения.

— ... *още веднъж да изкаже дълбокото си съчувствие към пострадалите и да ги уверя, че ние от „Мъркюри Медикъл“ ще направим всичко по силите си, за да им помогнем.*

— Бедничкият! — отбеляза Ула, след като предаването продължи от студиото. — По-зле е и от нас.

— Че какво ни е на нас? — попита Сара, без да сваля поглед от екрана.

В студиото бяха поканили финансов експерт — дребен трътлест мъж с гъста къса коса и очила с тежки рамки. Водещият го попита какви са прогнозите му за акциите на „Мъркюри Медикъл“ и по лицето на госта се изписа почти въодушевена усмивка:

— *Очаквам спадът да продължи поне докато ситуацията се избистри. Държа да отбележа, че при срив Нюйоркската и Лондонската фондова борса най-вероятно ще изтеглят ценните книжа на компанията, за да разберат каква е причината за занижаването на стойността им. Ситуацията се обмисля ежеминутно. В момента*

последното, от което се нуждаят американците, е поредната обезпокоителна вест за тяхна голяма компания и затова не изключвам държавата да откупи част от ценните книжа на „Мъркюри“ с цел да подпомогне компанията.

— Сякаш се забавлява — отбеляза недоволно Теа и сбърчи нос.

— Сигурно наистина е забавно — изкоментира Сара. — Да се включиш в такава крайно опасна игра, която с повечко късмет може да ти донесе голяма печалба.

— Засега обаче няма индикации, че спадът на акциите се дължи на причина, различна от днешните събития — продължи въодушевеният финансист. — Погледнете само ценните книжа на „Бритиш Петролиъм“! От двацет и шести април непрекъснато падат, но понеже всички знаят причината, никой не се намесва.

— Като заговорихме за „Бритиш Петролиъм“, сривът на ценните им книжа изглежда напълно обясним — отбеляза водещата. — Скандалът с нефтения разлив ще причини астрономически загуби на компанията, а тези загуби неминуемо ще се отразят на стойността на акциите. Но по отношение на „Мъркюри Медикъл“, компания, чиято цена възлиза на хиляда и петстотин... на един милиард и петстотин милиона... не...

— Петстотин милиарда крони — помогна ѝ гостът.

— Благодаря — усмихна се тя и продължи: — Как е възможно два единични смъртни случая да предизвикат такъв бърз срив в акциите на фармацевтичен гигант от ранга на „Мъркюри Медикъл“?

— Разклатено е доверието! Развалиха си репутацията! Не забравяйте все пак... — той размаха буйно ръце — ... „Мъркюри Медикъл“ произвежда лекарства! И електроника, която се имплантира в човешкото тяло! Компанията е силно зависима от доверието на лекарите по цял свят. В условията на свободен пазар, при наличието на повече от една реномирана фармацевтична фирма, медици и пациенти ще предпочетат да ползват продуктите на онези производители, които се славят с чиста история. Този принцип важи за всичките ни покупки, но когато от качеството пряко зависи животът ни... — ръката му описа рязка дъга към тавана, — ... доверието в производителя става ключово понятие. Само помислете: самолетостроене, автомобилостроене и не на последно място: фармацевтична промишленост. Дори трийсетгодишен човек, който редовно спортува и никога не е имал проблеми със сърцето, би си представил ясно какъв ужас изпитва сърдечноболен с имплантиран дефибрилатор, след като му съобщят, че устройството в тялото му може да го убие! Държа да отбележа и друго: конкурентите на „Мъркюри Медикъл“ днес също отбелязват известен спад. Явлението вероятно е само временно, но показва колко крехка е репутацията на фармацевтичната индустрия.

Водещата, напълно прехласната от думите на експерта, сякаш забрави, че трябва да му зададе следващ въпрос, и продължи да го гледа мълчаливо. После се усети, поразрови листовите пред себе си и подхвана:

— Ъъ... ммм... В момента петролният фонд притежава около една трета от „Мъркюри Медикъл“. Какви загуби е претърпял днес среднестатистическият норвежец?

Събеседникът ѝ се усмихна широко.

— Не съм изчислявал с точност, но става дума за доста сериозни суми. Нека не забравяме обаче, че при настъпването на финансовата криза изгубихме близо седемстотин милиарда крони — повече от средствата, инвестирани в „Мъркюри Медикъл“. И въпреки това успяхме да си възвърнем загубите. И дори да начислим печалба.

Изведнъж мъжът стана сериозен, все едно внезапно се сети, че всичко бе започнало с

два трагични смъртни случая.

— *Събитията от следващите няколко дни ще бъдат решаващи* — продължи той и се прокашля предпазливо. — *Ако ръководството сложи картите на масата и успее да овладее положението, след година компанията вероятно ще си възвърне някогашната стойност. Това ще зависи до голяма степен от разследването на случая: кой е отговорен за създаването и най-вече за разпространението на вируса. Отговорът на последния въпрос ще бъде решаващ за бъдещето на компанията.*

Водещата благодари на събеседника си за обстояния анализ и даде думата на свой колега на съседното бюро. На екрана се появиха и двама гости: Сив Йенсен, лидер на Норвежката партия на прогреса, и финансовият министър Сигбьорн Юнсен. Сара се пресегна над масата, взе дистанционното и изключи телевизора.

— Искам да чуя какво ще кажат — запротестира Ула.

— Но аз — не — отвърна тя и остави дистанционното в кошницата с вестници до дивана. — В момента просто нямам сили да слушам как политици се карат за пари.

— Ще си вървя — обяви Ула.

— Вече?

— Нали уж тичам за здраве. Ако остана още, ще се наложи да измислям поредната лъжа докъде съм бягал и Гюру няма да ми повярва. И без това ми е ядосана заради държането ми през последните дни. На драго сърце ме остави да потичам, за да се отърся от стреса, но ако разбере, че си седя най-спокойно тук и...

Размаха нетърпеливо ръце, подпря се на ръкохватките и стана.

— А сега започна и да вали.

— Бягай внимателно.

Ула кимна и тръгна към вратата.

— Няма нужда да ме изпращате! — извика от коридора и излезе.

— Какво ти се прави сега? — обърна се Сара към Теа с усмивка.

— Гледа ми се филм. Може ли да си пуснем пак „2012: Денят на Страшния съд“? Моля те!

— Стана късно, а и филмът е много дълъг. Освен това така и не разбрах защо хората полудяха по него: земята се напуква, избухва и почти всички умират. Какво ще кажеш за „Аватар“?

— Той е мноооого по-дълъг — засмя се Теа. — А и нали каза, че историята била ужасно банална!

— Да — кимна Сара. — Но поне е красиво направен. Идеален за вечерта преди заминаването ми.

Теа отвори широко очи.

— Съвсем забравих! — нацупи се тя. — Наистина ли трябва да ходиш на тази конференция, Сара? И ще пропуснеш Седемнайсети май<sup>[42]</sup>? Не може ли да останеш?

— Не — Сара сложи диска с филма в DVD плейъра. — Ще видиш колко хубаво ще си прекараш с леля Ирлин. А като се върна, ако все още съм без работа, ще си вземеш няколко почивни дни от училище и ще се поглезим.

При мисълта, че не се налага да ходи на работа, Сара изпита въодушевление, граничещо с радост, макар все още да бе само временно отстранена.

— А може и да напусна — разсеяно промърмори тя и натисна „play“.

Само пет минути след началото на филма, едва зърнала физиономииите на нави —

жителите на Пандора, — Сара спеше сладко, отпуснала глава върху рамото на Теа.

**22:00**

**Кръчма „Дабъл Търгъл“, Винсът Скуеър, Лондон**

Аудюн Бернтсен вдигна чаша към Вивиън и се разсмя с цяло гърло. Тя чукна своята в неговата и отпи малка глътка от прясно наточената бира. Аудюн преполови халбата си на един дъх.

— Успях! — възкликна той и си избърса устата с ръкав. — Успях!

После допи остатъка от бирата си и направи знак на бармана да му донесе още една.

— Не ти ли трябваха повече пари? — предпазливо попита Вивиън. — Събра двеста хиляди паунда, но нали беше казал, че...

— За начало ще стигнат — усмихна се той и посегна към втората халба, вече сервирана пред него. — Краткосрочните ми заеми са най-трудни за обслужване. Кредиторите са доста... активни, ако ме разбираш. И малко... брутални. Схващаш ли?

На Вивиън всичко това не й говореше нищо.

— Но как успя да спечелиш толкова пари, щом повечето акции се сриват и...

— Слушай сега — Аудюн взе салфетка от барплота и извади химикалка от вътрешния си джоб. — Осъществих къса продажба. Приблужи се, сега ще ти обясня.

В претъпканата кръчма беше толкова шумно, че докато говореше, се принуждаваше от време на време да долепя устни до ухото й.

— Занимавам се с къси продажби от години. Наистина, имал съм няколко издънки, но все още разполагам с доверени лица, които не съм разочаровал. Винаги са готови да действат от мое име.

Аудюн начерта времева линия върху салфетката.

— Девет часа днес — отбеляза той с кръстче в лявата част на линията. — Тогава ми подшушнаха, че в „Мъркюри Медикъл“ — огромна компания, която се занимава с производство на лекарства и тем подобни, — са възникнали сериозни проблеми. Мълвата още не бе стигнала до повечето борсови спекуланти, затова веднага грабнах телефона...

За да онагледя действията си, Аудюн взе мобилния си и се престори, че набира номер. После долепи телефона до ухото си и продължи да разиграва случилото се:

— Ало, Гари! — извика той. — Ах ти, стар играчо! Искам да продам на късо акции на „Мъркюри Медикъл“! Ще действаш от мое име, нали? До десет минути си готов, нали? Много ти благодаря. Слушай сега... — Аудюн прибра телефона в джоба на ризата си и взе химикалката. — За да осъществя къса продажба, първо вземам назаем чужди акции — почти извика той, като я придърпа още по-близо към себе си. — Като благодарност за заема плащам премия — да речем 2,5 процента от стойността на акциите. В случая, за да взема назаем акции на стойност петстотин хиляди паунда, се наложи да се бръкна с дванайсет хиляди и петстотин. Разбираш ли?

Вивиън го изгледа с разширени от изненада бистри очи.

— Значи си взел назаем акции от друг — бавно повтори тя. — Защо този човек се е съгласил да ти отдаде акциите си под наем?

— Нали ти казах: плащам му премия за заема! Освен това се задължавам да му върна акциите до определена дата. По тази причина не успях да вложа всичките си сто и петдесет



хиляди паунда. Трябваше да гарантирам някак, че ще бъда в състояние да откупя идентични ценни книжа, ако стойността им се покачи, докато трае заемът.

— Да откупиш? — очите на Вивиън се разшириха още повече. — Нали само си ги взел назаем! Защо ти е да ги купуваш?

Аудюн въздъхна и заби върха на химикалката в кръстчето върху времевата линия.

— Тук купувам акциите — обясни той. — А после ги продавам веднага. От продажбата спечелих петстотин хиляди паунда. Следиш ли ми мисълта?

— Как ще продадеш нещо, което не притежаваш?

— Много просто: утре сутринта преди единайсет ще купя същия брой акции и ще мога да ги върна! — извика въодушевено той и начерта голям кръст от дясната страна на линията. — Тогава те ще струват много по-евтино! Ако предположенията на финансовите експерти се потвърдят, цената на акциите ще падне с двайсет процента. Най-малко! А вероятно и с повече, защото в последно време пазарът е изключително неспокоен. Двайсет процента от петстотин хиляди паунда са страшно много пари, Вивиън! Това прави сто хиляди паунда! Като извадя премията, която платих за заема, излиза, че съм спечелил осемдесет и седем хиляди и петстотин паунда. За едно денонощие. Събирам ги с печалбата от миналата седмица и стават повече от два милиона норвежки крони! Успях, Вивиън! Ще си купя билет за вкъщи!

Очите ѝ се наляха със сълзи. Тя бързо ги избърса с ръка и се усмихна смутено. Аудюн хвана ръката ѝ и се наведе към нея:

— Ще дойдеш ли с мен, Вивиън?

Устните му докосваха ухото ѝ.

— Ела с мен в Норвегия.

— Може ли да дойда просто така? Няма ли да ми трябва... някакво разрешително или доказателство, че съм си намерила работа?

— Чувала ли си за ЕИЗ? — попита Аудюн, докато хванал лицето ѝ с ръце, я целуваше по носа.

— Не — колебливо отвърна тя.

— Нищо — усмихна се той. — Няма никакво значение. Хайде да се прибираме.

Тя стискаше ръката му, докато си проправяха път през навалищата. Изминаха стотина метра до хотела мълчаливо. Той вървеше, обгърнал талията ѝ с ръка, а тя стъпваше предпазливо върху новите си сандали на висок ток, които Аудюн ѝ купи следобед, защото знаеше колко ѝ харесват.

— Може да стигнем навреме за погребението на баща ти — подхвърли Вивиън пред фойето.

— Все едно — сви рамене той.

Аудюн Бернтсен бе решил да забрави баща си. Заслепен от твърдото си намерение, изобщо не си даваше сметка, че именно смъртта на татко му го тласна към авантюристичните му прояви на борсата. Аудюн никога нямаше да го осъзнае. Съзнанието му винаги бе обсебено от бъдещи възможности за нови сделки, за нови акции, за по-тълсти печалби, за повече и по-лесни пари. След като плати най-неотложния си заем, ще му останат близо триста хиляди крони. Дребна сума, но все пак означаваше някакво начало.

Беше набрал скорост и този път щеше да се справи.

Още няколко успешни къси продажби, помисли си той, докато влизаше заедно с Вивиън в мръсната, задушна стая в хотел „Уелс“; още два-три печеливши хода и ще стана най-

добрият.

Без помощта на татко.

**22:30**

**„Ботстъюре“, „Хъовик“, Берюм**

Сара се събуди. Лежеше на дивана с дрехите, отпуснала глава върху възглавницата и завита до брадичката със сиво одеяло. Телевизорът вече не работеше, осветлението беше изгасено. Дъждът бе престанал и полутъмната стая се къпеше в уличната светлина, която нахлуваше отвън. Сара премлясна и се надигна от дивана.

Телефонът звънеше.

Без да погледне номера на екрана, натисна зелената икона.

— Ало?

— Сара! — разнесе се въодушевен глас. — *Congratulations! It's Jerry!*<sup>[43]</sup>

— Джери — промърмори Сара и се прозина, докато посягаше към чашата с чай върху масата. — Радвам се да те чуя.

— Не личи по гласа ти — засмя се той. — Да не съм пресметнал грешно кое време е при вас? Уж изчислих, че е десет и половина.

— Да, толкова е. Наистина се радвам да те чуя, Джери, просто днес денят ми мина много изморително.

Едва преглътна горчивия чай.

Джери Кон беше за Сара онзи брат, който Роберт не успя да бъде заради младостта си и различията в характерите. Джери и Сара бяха връстници; приличаха си и по външен вид, и по самоувереност. Братовчедът на Сара обожаваше ваканциите в Тромсьо, когато двете хлапета правеха каквото си искат, а другите от семейството не ги безпокояха. Джери и Сара ходеха с велосипеди до Хокьойботен, а оттам по моста — до малкото островче в Квальойсюнде; катереха се до върха на Трумсдалстинд по време на белите нощи, купуваха си скариди на кея и ги ядяха направо от торбичката, докато люлееха крака над водата и обсъждаха как Сара ще замине за САЩ, като стане достатъчно голяма.

А когато тя, навършила осемнайсет години и половина, най-сетне се озова на летище „Джон Ф. Кенеди“ с оранжевата си раница и с увереността, че е оставила Норвегия завинаги зад гърба си, я посрещна именно Джери. С плюшено бяло мече под мишница. Чакаше я — широкоплещест, дребен, радостен, с едри къдрици и сини очи — също като на Сара. Мечето, което тя му подари на петия му рожден ден, бе изгубило белия си цвят и едното си око.

— Хвърлила си голяма бомба — отбеляза Джери, а в гласа му се долавяше задоволство. — Гордея се с теб!

— Благодаря.

Рамото я болеше. Сигурно бе заспала накриво. Сара се опита да застане в по-удобна поза и си качи краката на дивана.

— Не всички споделят въодушевлението ти, Джери. Отстраниха ме от работа.

— Теб? — изпраща смехът му в мембраната. — Няма да е задълго, Сара. Всички болници по света биха дали мило и драго да имат в екипа си лекар от твоята класа.

— Опасявам се, че не знаеш как стоят нещата в Норвегия.

— Аз ли не познавам Норвегия? Прекарвам там всяко...

— Не познаваш тукашното положение — повтори нетърпеливо тя. — Не си наясно как... функционират нещата тук.

Джери се умълча.

— Сериозно ли си загазила, Сара? — попита най-сетне той.

— Не знам — въздъхна тя. — Цял ден се преструвам, че всичко е наред. Първо за да изглеждам уверена пред журналистите, после за да не тревожа Теа. Но сама не знам какво да ти кажа. Объркана съм. Късно е и...

— Последствията са много по-мощни, отколкото предполагаш, Сара.

— Какви последствия? Не те разбирам.

— SEC е поставила под неколкomesечен надзор ценните книжа на „Мъркюри Медикъл“.

— SEC?

— *U.S. Securities and Exchange Commission*<sup>[44]</sup>.

— Джери, не разбирам...

Сара се протегна да включи лампиона до дивана.

— През декември въведоха колосални put-опции.

— Put-опции? Какво представляват?

— Put-опцията е опция за продажба на акции — разпалено заобяснява Джери. — Обратното на опция за покупка на акции.

— Звучи логично — саркастично промърмори Сара. — Но в момента не съм в настроение да ми обясняваш основните понятия в борсовата търговия.

— Слушай, ще ти стане интересно — настоя той. — Put-опцията всъщност представлява облог. Даден инвеститор смята, че акциите на „Мъркюри Медикъл“ ще се сринат горе-долу по това време. Този инвеститор отива на фондовия пазар, заявява, че според неговите очаквания курсът на ценните книжа на определена дата ще бъде поне десет процента по-нисък от деня, когато е готов да сключи облога, и пита кой спекулант, убеден в обратното, иска да се обзаложи с него.

— Всеки би се съгласил да се обзаложи с него — отбеляза Сара, поотърсила се от сънливостта си.

— Именно! Имайки предвид колко солидна компания е „Мъркюри“, борсовите играчи веднага са се съгласили да се обзаложат. Като допълнителен стимул са получили и премия от нашия човек, за да ги склони към облога и...

— Но откъде този човек ще знае, че „Мъркюри“ ще се сблъска с проблеми точно сега? Освен ако не е ясновидец...

— Ехооо??? Май още не си се събудила. Помисли, Сара!

Тя правеше всичко по силите си да се съсредоточи.

Изпи студения горчив чай и започна да снове напред-назад из стаята. Притисна с пръсти подпухналите си клепачи, докато се мъчеше да се концентрира.

— Да не би да намекваш... — подхвана най-сетне тя, пое си дъх и продължи: — Да не ми казваш, че вирусът е пуснат, за да... предизвика занижаване на акциите на „Мъркюри“?

Разбуди се напълно. Мислите се щураха като побеснели из главата ѝ и съзнанието ѝ възприемаше само част от думите на братовчед ѝ.

Скюле Холст от „Орфън Софтуер“ ѝ каза, че е избрана.

От многото.

Според версията на хакера попадането на вируса именно в ГРУС не било изобщо случайно. Някой искал вирусът да бъде открит. Какъв по-добър „изпълнител“ от тандема

Сара-Ула? Тя — известен кардиолог, той — специалист с медицинско и инженерно образование.

По тялото ѝ плъзна горещина, а после я побиха ледени тръпки.

— Сара?

— Да, да — прошепна тя. — Тук съм.

Тя преглътна, прехвърли телефона в дясната си ръка и отново седна на дивана.

— Put-опции се купуват непрекъснато — продължи Джери. — Включително и върху акциите на „Мъркюри Медикъл“. Залогът излиза толкова по-евтино, колкото по-солидна е компанията. Вниманието на надзорните органи привлекли не самите put-опции, а мащабът им.

— За какви суми говорим? — разсеяно попита Сара; мислите ѝ блуждаеха другаде.

Била е избрана.

По-точно използвана.

— Не знам — долетя гласът на Джери от далечината. — Научих всичко това от мой приятел от студентските години, който работи в SEC. Повече не успях да изкопча. С него играем тенис всяка сряда, но днес не се появи и дори не ми се обади. Случва се за пръв път. Сигурно не скучаят след бомбата, която хвърли по телевизията!

— Не съм хвърляла никаква бомба.

— Замисли се, Сара! Дай си сметка какво предизвика! В SEC непрекъснато душат около „Мъркюри“ и си блъскат главата защо някакъв инвеститор залага огромни суми, прогнозирайки, че ценните книжа, които от години се покачват непрекъснато, ще се сринат. Изведнъж, само седмица преди падежа на put-опцията, се появяват скандални разкрития за компанията. Ако някой купи опция за продажба на...

— Стига толкова — прекъсна го Сара. — Не мога да слушам повече за това, Джери. Капнала съм от умора.

— Добре — озадачено отвърна той. — Исках само...

— Благодаря ти, че се обади.

Сара се помъчи гласът ѝ да прозвучи топло.

— Наистина ме зарадва, но...

— Кога ще ни дойдеш на гости?

— Утре летя за Денвър. Ще имам три часа престой в Нюарк и в двете посоки, но този път не мога да се отбия в Ню Йорк.

— Нали не ходиш на работа! Закъде бързаш?

— Вкъщи ме чака четиринайсетгодишно момиче, Джери.

— Как е Теа?

В ухото ѝ зазвънтя смехът му — поредната прилика помежду им.

— Много е добре. Сега трябва да поспя.

— *Love you.*

— *Love you, too. Take care.* [\[45\]](#)

Джери затвори.

На Сара вече изобщо не ѝ се спеше. Почувства се по-самотна от всякога. Прикова поглед в телефона. Прииска ѝ се да звънне на Ула, да го помоли да дойде, да поговори с него или да помълчи — все едно, само да не е сама.

Не можеше обаче да му се обажда посред нощ.

Бързо обходи стаята с поглед. Прозорецът до вратата към коридора стоеше отворен и тя

побърза да го затвори. Увери се, че райберът е дръпнат надеждно, и отиде да провери дали входната врата е заключена. Беше заключена, разбира се: преди да си легне, Теа винаги се грижеше за това. Сара закачи и веригата от вътрешната страна. Не я бяха използвали, откакто Теа беше съвсем мъничка.

Изведнъж Сара притихна в коридора. Не смееше да помръдне.  
Изпита страх. Чувстваше се изплашена.

## 23.30

### Кабинетът на финансовия заместник-министър, улица „Акершгата“ 40, Осло

— Ще поизчакаме още две-три седмици — заключи заместник-министър Фин Шай и се усмихна суховато. — Докато нещата се поуталожат. И за вас, и за нас ще бъде доста неприятно, ако журналистите навържат случилите се напоследък... — пак се усмихна някак припряно и с пристиснати устни — ... събития и оставката ви — довърши той. — Затова ще изчакаме малко.

— „Случилите се напоследък събития“ — Агнес Клеметсен описа кавички с пръсти — всъщност са събитията от последното денонощие! Не разбирам кои от тях бих могла да предотвратя или овладя. Освен това намирам за, меко казано, скандално да ме викате през нощта, без...

— Сметнахме, че е редно да ви съобщим веднага за взетото решение. И във ваш, и в наш интерес е всичко да мине безпроблемно и без да се вдига излишен шум.

— Безпроблемно? Без излишен шум? — Агнес Клеметсен размаха нетърпеливо ръце. — Да не мислите, че няма да се вдигне шум, след като се разчуе как съм напуснала поста си на представител на Държавния пенсионен фонд в „Мъркюри Медикъл“ само два месеца след избирането ми? Да не мислите...

Забели театрално очи и се наведе напред, а вдигнатият ѝ показалец се разтрепери:

— Нито за миг не си въобразявайте, че оставката ми няма да бъде свързана с цялата тази... афера, дори да изчакате седмица-две. Осъзнавате ли как ще се отрази това на кариерата ми?

— Вашата кариера за жалост не е сред топ приоритетите на министъра — студено отбеляза Фин Шай, без да я поглежда в очите. — Основната ни задача е да стопанисваме общата собственост по най-удачния начин. През следващата година „Мъркюри Медикъл“ ще се изправи пред далеч по-тежки предизвикателства. Когато ви назначихме, изобщо не сме очаквали такива проблеми.

— Е, и? — извика тя и Фин Шай се намръщи заради пронизителния ѝ глас. — Никой не назначава човек на отговорен пост заради черните му очи! Как според вас съм се справяла като мениджър на университетската болница в Осло? Или в управата на „Статойл“ по време на сливането им с „Хидро“? Да не мислите, че е било непрестанен купон?

— Министърът на финансите се нуждае от мъж с...

Фин Шай млъкна, повдигна чашата с вода, но не отпи. Върна я на мястото ѝ и подхвана наново:

— Министърът на финансите иска човек с много по-голяма професионална тежест, отколкото би могъл да си извоюва четирийсетгодишен специалист. Агнес, държавата е инвестирала петстотин милиарда крони в тази компания и сме длъжни да се погрижим за...

— Ето на това му казвам фройдистка грешка — отбеляза презрително тя. — Искате да назначите мъж, това е всичко. А за ваше сведение съм на четирийсет и една.

За пръв път, откакто влезе в кабинета му, погледите им се срещнаха.

— Грешите — беззвучно отвърна Фин Шай. — Нужен ни е по-опитен кадър с повече тежест.

— Тоест някой като Пер Люн — изсумтя тя. — Защо просто не говорите направо? Мъж, шейсетгодишен, бивш партньор в адвокатска кантора, финансов магнат и държавен спасител всеки път, когато ви хване шубето да не се провалите, защото всички вие, макар че сте червиви с пари, се вихрите из фондовия пазар без нужната компетентност!

Фин Шай не отговори. Правеше се на зает да разглежда някаква поставка за химикалки и от време на време я избутваше все по-близо към ръба на бюрото си.

Агнес Клеметсен стана и си взе палтото, метнато върху облегалката на стола.

— Благодарим за досегашната ви служба — кимна Фин Шай. — Ще получите по-подробни инструкции кога и как ще се осъществи промяната.

Агнес Клеметсен сякаш се помъчи да измисли подходяща реплика за край на разговора, но след няколко секунди само въздъхна дълбоко, обърна се и тръгна към вратата.

— Охраната в приемната ще ви изпрати — уточни Фин Шай. — Ще ви се обадя.

Агнес Клеметсен не отговори. Дори не се сбогува.

01:10

„Ботстъюре“, „Хъовик“, Берюм

Сара си легна в леглото за гости в стаята на Теа.

Отмереното дишане на момичето, лекият мирис на парфюм и грим, които Теа отскоро бе започнала да слага, синкавата нощна светлина и плюшените играчки, наредени нагъсто една до друга върху дълъг рафт над прозорците, подействаха успокоително на разтревожената Сара и накрая тя все пак заспа. Реши, ако Теа се събуди и я попита защо е дошла в стаята ѝ, да я излъже, че е станало, докато е ходела на сън. Тъй като такова нещо досега не се бе случвало нито веднъж, Сара не си донесе спално бельо, защото иначе историята ѝ съвсем щеше да изгуби достоверност.

Зави се с одеялото, което намери.

Когато се събуди, не успя да се ориентира.

Зъзнеше от студ и не разбра защо е спала без чаршафи.

Звъненето на стационарния телефон отдолу я стресна, тя се надигна и провери колко е часът; беше спала едва трийсет минути.

Стационарният телефон звънеше в изключително редки случаи.

Който искаше да се свърже с нея, я търсеше на мобилния. Ако не отговори, значи не иска или не може — всички се досещаха. Сара и Теа разполагаха със стационарен телефон единствено защото услугата влизаше в абонаментния пакет на мобилния оператор. Иначе и двете не помнеха номера.

Но ето че някой звънеше на стационарния телефон. И то посред нощ.

Сара отметна рязко одеялото и се измъкна на пръсти от стаята. Зашляпа боса по стълбите към долния етаж. Звъненето се усилваше. Останала без дъх, тя дръпна слушалката от зарядното на перваза, натисна зелената иконка и просъска:

— Ало!

— О, hello! My name is Catherine Adams, and I'm calling from New York. I'm trying to reach doctor Zuckerman. Sara Zuckerman. Is this the correct number?<sup>[46]</sup>

— Не, аз съм. Знаете ли кое време е тук?

— Вие сте с доста часове по-напред от нас, знам, но... извинете... много ли е късно?

— Да, нощ е. За какво става дума?

Сара се отпусна върху един от кухненските столове и се облакът на масата. В редките случаи, когато се случваше да ѝ се обаждат след полунощ, винаги се касаеше за пациенти. Доколкото знаеше обаче, в САЩ нямаше пациенти. Не и след като напусна работата си там.

— Става дума за...

Жената млъкна, но Сара чуваше ускореното ѝ дишане. Безпокойството, с което се събуди, започваше да се превръща в силно раздразнение.

— Нали разговарям със същата Сара Цукерман, която интервюираха днес по Си Ен Ен? Която е кардиолог и...

— Да, нали ви казах. За какво става въпрос?

— За... Не знам откъде да започна... Покойният ми съпруг Питър... Питър Адамс... той... работеше в „Мъркюри Медикъл“.

— И?

— Оглавяваше софтуерния отдел. С други думи...

Жената отново млъкна. Сара се изправи и отвори кухненския шкаф. Стисна слушалката между бузата и рамото си, извади си чаша и пусна чешмата да тече. Изчака водата да се изстуди и си наля.

— Повишиха го точно преди смъртта му. Стана заместник на изпълнителния директор, на Ото Шулц. Вероятно сте чували за него, той е...

— Знам кой е Ото Шулц — прекъсна я Сара.

— Докато ви гледах днес по телевизията, ми хрумна... Наистина съжалявам за безпокойството. Значи при вас е нощ? Просто не знаех към кого да... Извинете ме. Наистина съжалявам. Аз...

— Няма нищо. Лекар съм и съм свикнала да ме будят през нощта. А тъй като вече така или иначе съм будна, кажете ми защо ме търсите.

— Благодаря ви. Аз... Докато гледах един репортаж, се сетих за вечерта, когато Питър почина.

В слушалката се разнесе остър, пронизителен звук — като свистене на чайник.

— Само секунда — извини се Катрин Адамс.

Чу се тракане на съдове и леко шракване, после гласът ѝ пак се появи:

— Той почина преди четири години. Точно тогава бях претърпяла операция и се възстановявах при родителите ми в северната част на щата. Бяхме се разбрали Питър да дойде при нас вечерта, но той се обади и каза, че е много изморен и не може да шофира в таква състояние. Тогава работеше върху... някакъв дефект или нещо такова, не си спомням какво точно ми обясни. Едно от... устройствата или как ги наричате...

— Да — потвърди Сара и отпи от чашата. — „Мъркюри Медикъл“ произвежда устройства. ИКД например е устройство.

— Доколкото разбрах, Питър не беше мигнал четирийсет и осем часа, а беше и провел дълъг разговор с Ото Шулц. Стори ми се...

Катрин отново млъкна. Сара се чувстваше съвсем бодра. Безпокойството и раздразнението ѝ отстъпиха пред силно любопитство.

— Стори ми се отчаян — довърши Катрин Адамс. — И възмутен. Тогава не обърнах специално внимание на този факт, защото си имах достатъчно грижи с моето здраве. Но той почина през същата тази нощ и...

— От какво почина съпругът ви?

— Нападнали го в Централ Парк.

— Кой?

— Така и не откриха убиеца. Полицаяте твърдяха, че са го нападнали с цел грабеж, но той не е носел пари в себе си, а и не му бяха взели пулсомера...

— Нима съпругът ви е ходил да бяга из Централ Парк през нощта?

— Да. Не знам защо го е направил. Обикновено отиваше да тича там всеки трети ден, но за да не ме тревожи, никога не оставаше в парка след девет и половина вечерта. Убили са го посред нощ. Така и не престанах да се питам...

Катрин Адамс си пое пресекливо дъх и изхлипа съвсем тихо.

Сара мълчеше.



— Оттогава не съм правила никакви промени в кабинета му — продължи жената, след като се посъвзе. — От време на време влизам, за да притъпя скръбта. На рождените му дни, на Коледа. Наричам такива дни „дните на Питър“. Вътре все още усещам миризмата му. Мирише на наслоен прах и на моя Питър.

Сара долови усмивка в гласа ѝ.

— Днес влязох вътре — продължи Катрин и пак си пое рязко дъх. — Не е от специалните дни, отредени за посещения, но след репортажа по телевизията реших да... — тя си прочисти носа. — Почти никога не му пипам нещата. Просто влизам, за да постоя. Вдишвам въздуха, затварям очи и го виждам. Този път обаче се поразрових. И открих нещо, свързано с онова устройство... „Деймос“ или как му беше името.

— Разбирам — обади се най-после Сара. — И защо се свързахте с мен?

Даде си сметка колко недружелюбно и дори грубо прозвуча този въпрос.

— Възможно ли е този вирус, за който говорят в момента, да е бил... създаден от злонамерен служител в „Мъркюри Медикъл“?

— Напълно възможно е — потвърди тихо Сара и едва преглътна.

Настъпи мълчание. Сара погледна през прозореца. Нощта беше най-непрогледна в този час, но на изток, зад черните силуети на брезите, се зараждаше слаба синкава утринна светлинка.

— Нямам доверие на полицията — призна неочаквано Катрин.

— Ясно.

— Не си помръднаха пръста, за да разкрият кой е убил Питър.

— Разбирам.

— Не пожелаха изобщо да ме изслушат. А и откритието ми не доказва нищо... — тя млъкна; явно се колебаеше.

Сара чуваше някакво дращение и помисли, че връзката се е разпаднала.

— Ало?

— Не доказва нищо, което да може да се сметне за престъпление. Имам усещането, че съм се натъкнала на важна улика, но полицаите не биха обърнали внимание на такава дреболия, защото тя не дава основание за наказателно дело. Няма да ми обърнат никакво внимание.

— Разбирам какво имате предвид — бавно каза Сара.

— От телевизионния репортаж останах с впечатлението, че сте открили всичко съвсем сама.

— Е, не съвсем сама, но...

— Не ми се говори за това по телефона.

— За кое?

— За онова, което открих.

— Добре.

— Искам да ви го дам. Вашата борба срещу „Мъркюри Медикъл“...

— Не водя борба срещу „Мъркюри Медикъл“ — възрази Сара. — В никакъв случай.

— Нямам доверие на полицията — повтори Катрин Адамс.

— Разбирам.

— Мога ли да ви се доверя?

— Принципно, да. Но няма откъде да сте сигурна.

— Как да се уговорим, за да получите каквото открих? Да ви го изпратя ли, или...

— Обаждагте се от Ню Йорк, нали?

— Да.

Сара изпи остатъка от водата и долепи хладната чаша до шията си. Цялата пламтеше. Горещината я обливаше на неприятни тласъци и висулката на врата ѝ — Давидовата звезда — бе залепнала за кожата ѝ. Студеното стъкло все пак поразхлади шията ѝ. Отиде да напълни чашата си с ледени кубчета от диспенсъра.

Не знаеше какво да мисли за историята, която ѝ разказа Катрин Адамс. Не беше изключено да е пълна измислица или жената да е напълно луда. Все пак се обаждаше от другия бряг на Атлантика посред нощ на лекар, чието име бе чула от новинарски репортаж по телевизията.

От друга страна, думите на Катрин Адамс определено бяха подчинени на известна логика и звучаха обмислено, макар и малко объркано.

— *Give me a moment, OK?*<sup>[47]</sup>

Катрин промърмори нещо в знак на съгласие. Сара остави чашата и слезе с безжичния телефон в мазето. За късмет компютърът там се намираше в спящ режим и не беше изключен. Сара бързо въведе думите „Питър Адамс Мъркюри Медикъл“ в полето за търсене на Гугъл.

Бинго.

Мъж на име Питър Адамс, главен мениджър на софтуерния отдел в „Мъркюри Медикъл“, наистина съществуваше. Сара прочете, че той действително е загинал трагично при нападение в Централ Парк на 6 май 2006. Сара пак сложи слушалката до ухото си:

— *Still there?*<sup>[48]</sup>

— Да...

— Следобед летя за Денвър. Тоест сутринта по ваше време. Имам прекачване в Нюарк. Кацаме в 7:35, а следващият полет излита след три часа. Може да се срещнем там.

— Да се срещнем? А бихте ли... — гласът на Катрин Адамс стана въодушевен, направо разпален: — Ще запишете ли телефонния ми номер?

Сара грабна химикалка и надраска цифрите, а после продиктува на Катрин своя номер.

— Ще летя с Британските авиолинии — уточни тя. — Понеже имам американско гражданство, ще мина бързо паспортната проверка. Ако сте съгласна да се срещнем на летището, ще трябва да изтегля багажа си и после пак да го регистрирам за следващия полет. В крайна сметка ще ми остане не повече от час свободно време.

— Един час ще стигне — побърза да я увери Катрин Адамс. — Един час е достатъчен. Много ви благодаря. До скоро.

— До скоро.

Разговорът приключи. На компютърния екран пред Сара още стоеше статията за трагичната кончина на Питър Адамс, която Гугъл откри в обширния архив на сайта на фармацевтичната компания. Сара прочете текста бавно. В некролога се споменаваха само добри думи за починалия и съвсем логично се оказа неизползваем като източник на обективна информация.

На Сара обаче повече не ѝ трябваше. Отново активира спящия режим на компютъра.

Вече знаеше достатъчно: Питър Адамс не е измислица. Следователно историята на съпругата му би могла и да е истина, а защо не и решаваща за разследването. Среща на американско летище с драконовски мерки за сигурност, пък макар и с напълно непозната жена, не криеше сериозни рискове.

Само да можеше да поспи. Върна се и си взе чашата с ледчетата. Толкова се бе сгорещила, че потта течеше между гърдите ѝ под торбестата тениска, с която спеше. Мъчеше я силна жажда.

Жажда, горещина и никакво желание за сън.

**12:00**

**Централата на „Мъркюри Медикъл“ за Северна Европа и Норвегия, „Сандакервайен“, Осло**

Специалистите от техническия отдел отвориха криптирана телефонна линия само за половин час. През това време Мортен Мюндал си купи багета със сирене и шунка от столовата и с много усилия успя да изяде половината. Глетавият хляб се превърна на топка в устата му, а сиренето беше мазно и безвкусно, но трябваше да хапне нещо. Къркоренето и болката в стомаха се притъпиха. Мортен седна зад бюрото и прикова поглед в Ото Шулц. Лицето на началника изпълваше почти целия екран.

— Мортен — избоботи Ото Шулц и потупа микрофона пред себе си. — Чуваш ли ме?

Мортен кимна, нагласи по-удобно слушалката и погледна в камерата.

— *Loud and clear.*<sup>[49]</sup>

— На Лондонската борса акциите се понижиха с още шест процента! — започна Ото Шулц без никакви излишни предисловия.

— Видях — кимна Мортен. — Но през последния час положението се позакрепи. Все е нещо.

— Не е достатъчно — възрази Ото Шулц и се премести още по-близо до камерата. — Какви мерки сте взели, за да овладеете ситуацията?

— Свързах се с полицията — отвърна Мортен, като се опита да говори спокойно и без да мести поглед от камерата. — Разговаряхме около половин час и се уговорихме утре да се явя на официален разпит. Разследването тече с пълна сила. Програмиращото устройство подлежи на щателен оглед, а са се свързали и с експерти, които да...

— Доникъде няма да стигнат без шифрите — прекъсна го Ото Шулц. — А тях няма да ги получат. Дано си им дал ясно да разберат, че и дума не може да става да им издадем шифрите на апаратурата ни!

— Не, разбира се. Но все пак ситуацията...

— А какво изкопчи от хората в ГРУС или както там се казваше онази болница?

— Нямам право да разговарям с тях, докато тече разследването. Ще направи лошо впечатление...

— Лошо впечатление ли? *Лошо впечатление?* Нека ти обясня кое прави шибано впечатление, Мортен! Служителите от целия софтуерен отдел в „Манхатън“ си съдират задниците от бачкане, докато ти и проклетият ти офис не сте си помръднали пръста! А междувреме акциите рухват...

Ото Шулц си пое дъх и прокара длани по късоподстриганата си глава. Картината на екрана беше доста неясна, но Мортен забеляза, че Ото изглежда състарен. Кожата на лицето му — допреди дни образец за силна, мускулеста мъжественост — бе силно подпухнала. Под очите му се връзваха дълбоки черни сенки, а стиснатите устни му придаваха силно раздражен вид.

Изведнъж Мортен си даде сметка, че е сгрешил.

От онази септемврийска вечер през 2008, когато узна истината за поражението на баща си в борбата за лидерското място в „Мъркюри Медикъл“, Мортен си мислеше, че мрази Ото Шулц. Искаше да го мрази, нуждаеше се от тази омраза, вложи цялата си душа в ненавистта към авторитарния мъж с внушителна външност, който управляваше компанията с желязна ръка. Сега обаче, докато гледаше замъгления му образ на екрана, Мортен виждаше само сянката на някогашния Ото Шулц и изпитваше по-скоро презрение, отколкото омраза. Не, ненавистта се бе изпарила, както и страхът. Остана само дълбоко и освобождаващо презрение, което правеше разсъдъка му бистър и хладен. Чак сега забеляза колко силно стиска чашата за кафе, която използваше само като камуфлаж: всъщност пиеше мляко. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

Дори Сюзън обърна гръб на Ото Шулц. Намери щастието в лицето на беден художник. Разчу се бързо, макар Ото всячески да се помъчи да скрие срама от неспособността да контролира дори собствената си жена. Сюзън го напусна, а трите им деца се отдръпнаха от него. Сякаш и Господ го е зарязал на произвола на съдбата, помисли си Мортен, докато гледаше потното му лице и потъмнелите очи, хлътнали дълбоко в черепа.

Мортен отпусна пръстите си около чашата.

Когато прие да заеме длъжност, която далеч надхвърляше нивото в йерархията, подхождащо на възрастта и опита му, Мортен реши да забрави миналото. Възприемаше конкурентната борба между Ото и Джон като почтено съревнование между двама равностойни противници. В случая — заради малшанс — баща му се оказа губещ. Мортен не сметна, че е унизително да приеме предложението за работа, което влизаше в „примирието“ между Ото и Джон. Все пак целият отдел по електроника на „Мъркюри Медикъл“ бе създаден с кадри от „Аполо Мед-Елек“ — „рожба“ на Джон Мюндал. Мортен гордо носеше фамилията Мюндал, а като се добави, че беше с двацет години по-млад от Ото Шулц, работеше с желание и се бе насочил към стратегически изгодни за повишение позиции, очаквайки някой ден, когато дъртият шеф понатрупа годинки, да заеме мястото му.

После обаче прочете писмото от баща си и всичко се промени.

Джон Мюндал напусна новосъздадената „Мъркюри Медикъл“ с щедро обезщетение и неочаквано разпаднал се брак. Мортен така и не разбра защо родителите му се разделиха само седмици след оставката на баща му. Нито Ребека, нито Джон дадоха отговори на въпросите му. Не след дълго майка му напусна престижната си работа в Презвитерианската болница. По онова време Мортен тъкмо бе стартирал проект за създаване на европейски филиали на компанията. Искаше да докаже, че е достатъчно зрял да се справи с предизвикателството, и затова почти не се задържаше вкъщи.

Баща му се самоуби на 11 септември 2008. Бе изгубил всичко. Остави писмо на единствения си син: кратко, банално и пропито с егоцентричен мелодраматизъм, каквито са повечето подобни писания, предположи Мортен.

Въпреки това писмото го разтърси до дън душа.

Баща му пишеше колко дълбоко съжالياва, задето не му е посвещавал повече време. Джон Мюндал молеше Мортен да му прости всички грешни решения, да му прости, задето е пропилял наследството му заради неразумни игри на фондовия пазар; задето е изоставил Ребека точно когато се е нуждаела най-много от него. „Разбери, сине — пишеше той, — Ото Шулц е знаел тайната на майка ти, а аз — не, и това ме шокира ужасно, но още повече ме съсипа откритието, че съпругата ми е наркоман.“

Докато четеше предсмъртното писмо на баща си, Мортен разбра защо майка му е напуснала болницата.

Всичко стана по вина на Ото.

— Какво си се замислил? — остро попита Шулц.

— Самата ситуация предразполага към размисъл.

— Ситуацията предразполага към действие! Именно това искам! Наредил съм на всички служители от софтуерния отдел да прегледат де що има бележки, стари файлове и остарели програми, където може да е проникнал вирус... — Ото се наведе напред. — Тук, в „Манхатън“, камък не остана на мястото си, а ти какво правиш?

— Всичко по силите си — отвърна спокойно Мортен. — Като, разбира се, се съобразявам с норвежкото законодателство. Смятам да се възползвам от услугите на агенция за връзки с обществеността и да отговарям на всички...

— *Агенция за връзки с обществеността ли?*

Ото Шулц рядко пропускаше случай да афишира отличното си здраве. Обичаше да се перчи — в типичния си стил на самохвалко — със силното си сърце, с младежкия си черен дроб и със 118-те килограма, които можел да вдигне от лежанка.

В момента обаче се намираше в прединфарктно състояние.

Лицето му бе придобило яркочервен цвят, а горната му устна лъщеше от пот.

Ото Шулц изгуби контрол и се превърна в друг човек.

В съвършено друг човек.

Точно по тази причина Мортен се изкуши да му изпрати имейл с известие за смъртта на Ерик Бернтсен часове преди тя да настъпи. Да, Мортен наистина постъпи необмислено, импулсивно. Случи се по време на работно пътуване до Стокхолм. Вечерта, след среща в шведското министерство на здравеопазването, той попрекали с бирата, и мисълта как ще се оцъкли Ото, докато чете анонимното писмо, как ще се мъчи безуспешно да открие кой го е изпратил и защо, му се стори просто неустойимо привлекателна.

— Трябва да открием източника на вируса! — кресна Ото Шулц. — А не да си губим времето с медийни съветници! Какво правите, за да откриете източника?

— Всичко по силите си — спокойно повтори Мортен. — Абсолютно всичко по силите си.

Вирусът дойде като благословия. Мортен не разбра кой му го изпрати. Лаконичната бележка, с която бе придружена флашката, не беше подписана. Една вечер Мортен остана в лабораторията и с помощта на макар и оскъдните инструкции разбра какво съдържа флашката. Досети се, че я е пратил някой недоброжелател на Ото.

Някой, който иска да го сломи.

А такива хора не липсваха — това не беше тайна на Мортен. Просто този някой бе открил подходящо средство.

Най-вероятно вътрешен човек или най-малкото бивш служител на компанията.

— Какво? — простена Ото и вдигна чаша с вода, но не отпи. — Какво си предприел, за да откриеш източника на вируса?

— Проверяваме всичко: хронологията на компютрите, програмиращите устройства. Проверяваме и анализираме състоянието на цялата техника, с която работим. Предложихме сътрудничеството си на полицията, но оттам...

Мобилният му телефон извибрира.

Като внимаваше ръката му да не попада в обсега на камерата, Мортен отвори

полученото текстово съобщение. То съдържа само една дума *flower*. Мортен изтри съобщението и преглътна.

Не ламтеше да стане богаташ, а само да спечели достатъчно пари, за да се прибере къщи и да започне отначало заедно с майка си; да се грижи за Ребека Мюндал, както е трябвало да се грижи баща му.

Мортен щеше да забогатее.

Не: той *вече* забогатя: кратката парола потвърди, че е спечелил.

Падежът на европейската put-опция, чиято покупка през март прикри с помощта на посредник, още не бе настъпил и Мортен не си правеше прибързани планове.

Късата продажба обаче излезе на печалба: ето това му съобщаваха. Трима инвестиционни посредници взеха на заем от негово име акции на „Мъркюри Медикъл“ на стойност двеста и четирийсет милиона крони. Мортен плати шест милиона премия за заема и веднага продаде ценните книжа. Днес доверените му лица купиха идентичен брой акции и ги върнаха на законните им собственици, но стойността им вече бе паднала с двайсет процента. Така Мортен спечели четирийсет и осем милиона крони и дори след като извади от тях премията за заема и хонорарите на посредниците, му оставаха повече пари, отколкото бе мечтал.

Отначало възнамеряваше да заложи само на put-опции, но след смъртта на Ерик не остана съмнение, че вирусът действа, и изкушението стана неустоймо.

Импантируемият кардиовертер-дефибрилатор попадна в ръцете на Сара Цукерман — точно както трябваше да се случи.

Доктор Цукерман се славеше с професионална прецизност и гордост, които не биха ѝ позволили да възлага другиму да се оправя с нейните проблеми. А своенравието ѝ беше прословуто; още съвсем млада, докато работеше в болницата в Клийвланд, Сара не пропусна на няколко пъти да се скара с ръководството. После се издигна в йерархията и си извоюва правото да действа на своя глава. Ако друг, а не тя, откриеше вируса, развоят на събитията би взел непредвидима посока. Рано или късно все този някой, независимо кой, щеше да обяви тревога заради надписа F\*CK YOU, който се мъдреше в полето за лични данни на пациента. И въпреки това не можеше да се предвиди със сигурност какво ще се случи по-нататък; дали разследването няма да тръгне мудно, да се забави прекалено, да се забули в традиционната сива мъгла от бюрокрация и принципи на лоялност към болницата и към задължението да се спазва професионална тайна, която твърде често потуляше грешките, допуснати в норвежките здравни заведения.

Сара Цукерман не споделяше тези принципи и затова представляваше най-големият му шанс за успех.

Изкушението го подтикна да се осмели да търгува с акции на късо. Начинанието му се увенча с успех.

А оставаше и още една възможност да увеличи печалбата: put-опцията.

— Заминавам за Денвър — неочаквано събщи Ото. — Там ще се съберат най-големите специалисти, а в момента най-добре е да хванем бика за рогата.

— Аз ще си остана в Норвегия. Би било грешка да отпътувам точно сега и...

— Хубаво. *Keep me posted.* <sup>[50]</sup>

Екранът затрепка и потъмня.

*Flower*, помисли си Мортен Мюндал и изпи млякото в чашата.

Що за нелепа парола.

Що за откачен ден.

**16:10**

**Летище „Гардермуен“, на север от Осло**

— Божичко, какво движение! — удиви се Сара.

Ула сви встрани и спря неправомерно пред терминала.

— Добре че ти настоя да тръгнем по-рано — доволно отбеляза тя.

— Е, поне на този етап разполагаме с много повече време, отколкото сме свикнали. А ако беше взела влака, щеше да пристигнеш преди час.

— Не обичам да се возя по влакове — отсече Сара. — Много ти благодаря, че ме докара.

Музиката в колата ми се стори еднообразна, но иначе ми беше приятно.

В автомобила си Ула държеше само албуми на Елвис Пресли.

— А сега искам да ми обещаеш, че няма да се тревожиш. Щом се прибера, ще оправя нещата. Разчитай на добрата стара Сара.

Откопча предпазния си колан, наведе се към него и го целуна по бузата.

— А нали и самият ти каза, че в ГРУС ни тачат като герои.

Той се усмихна кисело.

Следобед се отби в болницата, за да си вземе маратонките. Докато стигна до кабинета си, измина половин час, защото колегите непрекъснато го спираха да го разпитват. Потупваха го по рамото и му се усмихваха. По коридора Петер Бротен не се отдели от него и му сподели, че само Ларш Кваме и двама-трима главни лекари от медицинския блок са доволни от отстраняването на Ула и Сара. Останалите главни лекари, почти всички помощник-лекари и медицински сестри не одобрявали прибързаното решение на ръководството да отстрани от длъжност двама техни колеги, които — независимо от всичко — са разнищили за рекордно кратко време изключително заплетена история.

— Предпочитам да имам сигурен доход отколкото героически статус — отбеляза недоволно Ула.

— Не бъди толкова негативен.

— Лесно ти е да го кажеш! Нали си фрашкана с пари...

— Така ли?

В гласа ѝ се прокрадна хладна нотка; предупредително трептене, което ясно му подсказваше да не подхваща темата.

— Да, така! — избухна обаче той. — За теб парите не са никакъв проблем и нямаш дори представа какво е да се грижиш за пет деца с огромни разходи и... по дяволите, нека не забравяме, че Теа разполага с несметно наследство! Самата ти го каза онази вечер! Единственото ти дете има повече пари, отколкото бих могъл да мечтая. Ако пък някога профукате всичко и закъсате с парите, винаги можеш да се обадиш на „братовчед си в Америка“!

Още неописал кавичките с пръсти, Ула съжали за думите си.

На път към летището, докато се влачеха едва-едва по Еб като мравки, Сара му разказа за обаждането на Джери. Ула го бе виждал веднъж: на барбекю в къщата на Сара и Теа миналата година. Джери му се стори общителен и чаровен, а в цялото му поведение прозираше, макар и дискретно, самочувствието на човек с много пари. Носеше скъпарски

дрехи и се държеше повече от уверено. Цяла вечер Ула не можа да откъсне очи от часовника на ръката му. Когато го попита с какво се занимава, Джери отвърна съвсем небрежно „финанси“, без да уточнява подробности. Иначе Джери Кон беше дребен, с атлетично телосложение и приятна външност, с едри къдрици и нос като на братовчедка си, само че доста по-голям. Ула се засрами от стереотипното си мислене, защото Джери се вместише идеално в представите му за типичния американски еврейин.

— Прав си — кимна Сара. — Богата съм, имам заможни роднини. И винаги мога да разчитам на братовчед си в Америка.

Тя отвори рязко вратата и слезе от колата. Навън се наведе и го вледени с поглед.

— Очаквам всеки момент да заявиш, че напълно споделяш теорията за великата еврейка световна конспирация.

— Не, не! — притеснено поклати глава Ула и започна да жестикулира. — Не исках да те обидя, Сара! Просто миналата година ми попадна данъчната ти декларация и...

— И ти си решил да я разгледаш подробно? Нима... проверяваш колко печелят и какво притежават всичките ти приятели? Или те интересуват само моите доходи?

Затръшна вратата с всичка сила.

Малката костенурка, която Тюва залепи за арматурното табло, получи камшичен удар. Главата ѝ се отметна назад и увисна на пружината. Пластмасовото животно погледна жално Ула.

— Проклетие — изруга той и изскочи от колата.

Сара се мъчеше да отвори багажника.

— Дай да ти помогна — настоя Ула.

— Не ме доближавай! — изсъска тя. — Ние, евреите, се справяме сами. Не ни е нужна чужда помощ.

— Стига толкова! — извика Ула и хората наоколо започнаха да се обръщат към тях. — Престани с тези глупости, Сара!

Тя се отдръпна и не отблъсна опита му да ѝ помогне. Ула отвори багажника и извади куфара ѝ.

— Не си справедлива — тихо каза той и остави багажа ѝ на тротоара. — Никак, никак не си справедлива.

Тя въздъхна и приглади косата си зад ушите.

— Напротив, справедлива съм. Но нека прекратим този спор. Трябва да вървя.

Усмихна се, но без да го поглежда.

— Сара...

Ула нарочно се престори на съкрушен и я погали внимателно по ръката.

— Стига де — хвана тя дръжката на куфара. — Време е да влизам. Още веднъж ти благодаря, задето ме докара. А докато ме няма, отвори някоя историческа книга.

Обърна се рязко и пое към терминала. Облегнат на колата, Ула изпрати с поглед дребната ѝ фигура, която вървеше с решителни крачки, следвана от яркочервения куфар на колелца. Сара стигна до въртящата се врата на входа и се изгуби.

— А ти отвори някой вестник — промърмори Ула и поклати глава.

Най-вече като реакция на собственото си поведение.



## Улица „Ширкевайен“ до болница „Юлевол“, Осло

С оглед на обстоятелствата — късна вечер, девет градуса температура на въздуха — мъжът, застанал до светофара точно пред главния вход на университетската болница „Юлевол“, изглеждаше прекалено тънко облечен: тениска, възшироки дънки, бос, по сандали. Бе заел доста комична поза, все едно иска да се скрие: притискаше се към металния стълб с изпънати ръце и крака, изправен гръб и рамене, свити към ушите. Наблизо нямаше жива душа, ала той бърбеше безспир, прекъсван единствено от кратки реплики на въображаемия си събеседник. От време на време мъжът размахваше ръце, видимо раздразнен, а после отново изпъваше тяло като войник и долепяше нос до стълба.

По улицата се зададе автобус тип „хармоника“.

Жената зад волана видя отдалече светофара на кръстовището. В този късен час почти не се движеха автомобили, а имаше и отлична видимост: булевард „Ширкевайен“ се разстиляше право по протежение на южната ограда на болницата. До кръстовището оставаха седемдесет метра. Светофарът още светеше червено и автобусът се движеше с не повече от трийсет километра в час.

На петдесетия метър светна зелено. Жената увеличи скоростта. На тротоара нямаше хора — така разказа тя впоследствие и на полицаите, задъхана и шокирана. Изведнъж някакъв мъж просто се изстреля на платното като снаряд с главата напред.

Жената удари спирачки. Всичко стана много бързо и тя дори не се изплаши.

След секунда обаче осъзна какво се е случило, освободи от скорост, дръпна ръчната спирачка и изскочи от автобуса. Приклекна до предната гума, но веднага се изправи, ужасена от гледката, и се олюля назад. Един минувач я хвана.

— Светеше зелено — проплака жената. — Не съм минала на червено!

— Видях всичко — увери я непознатият. — Не сте виновна! Аз съм свидетел!

Нито тя, нито той се опитаха да окажат помощ на мъжа под автобуса. Дотичаха още хора — пътници от автобуса, служители в близката болница, минувачи. Никой не посегна към пострадалия.

Дори лекарят, появил се само минути след инцидента, се спря, когато видя как главата на мъжа лежи под гумата на автобуса с маса двайсет и два тона.

— Шофирах по правилата — крещеше жената. — Светофарът светна зелено, не съм карала с превишена скорост!

Наблизо вече се чуваха полицейски сирени.

Лекарят приклекна пред автобуса.

Около китката на мъртвия висеше гривна с името му, каквито слагаха на пациентите в болницата. Медикът извади химикалка от джоба си и внимателно обърна гривната, за да прочете името на починалия.

— Свере Бакен — промърмори той. — Бедничкият! После видя в кое отделение е бил настанен, изправи се, размахна възмутено ръце и възкликна:

— Защо изобщо ги пускат навън?!

**8:00**

**Хотел „Гранд Хаят“ Денвър, Уелтън Стрийт 1750, Денвър, Колорадо**

Сара Цукерман протегна ръка към будилника, но не успя да го стигне, и захлупи главата си с възглавницата.

И това не помогна.

Настойчивият пронизителен звън я изтръгна от дълбок сън. Едва дошла на себе си, най-сетне напипа туристическия будилник върху пода, изключи го, отпусна се отново в леглото и заспа.

Но не за дълго.

Стресна се, надигна се, отметна тънката завивка и чаршафа и с три скока се озова до бюрото. Последният мобилен телефон на Питър Адамс си стоеше където го бе оставила, свързан към зарядното, което Катрин Адамс ѝ даде. Макар едва четиригодишен, телефонът изглеждаше вече древен — с прекалено малък екран и миниатюрни копчета. Първоначално Сара не успя да улучи копчето за включване и изключване, за да провери дали е зареден. Явно 2006-а е била годината, когато производителите на мобилни устройства са ликували при успешните си опити да създават телефони с минимални размери.

Полетът закъсня, а на летището в Нюарк Сара попадна на свръхпедантичен служител по сигурността, който сметна за подозрителен факта, че Сара, макар да има американско гражданство, не се е прибирала в „родината“ си повече от година, и я забави допълнително. В крайна сметка за срещата с Катрин Адамс ѝ останаха едва десетина минути.

Висока, елегантна, Катрин изглеждаше малко по-възрастна от Сара. Не си бе боядисала посивелите коси, а на лицето ѝ личаха дълбоки мимически бръчки. При срещата им очи в очи Катрин ѝ се стори много по-овладяна, отколкото при телефонния им разговор. Не се стресира, въпреки ограниченото време, което успя да ѝ отдели Сара. Спокойно я помоли да се усамотят в тих ъгъл на залата за заминаващи и ѝ даде прозрачен плик с мобилен телефон и зарядно за него.

— На диктофона са записани и няколко съобщения от личен характер — уточни Катрин. — Не посмях да ги махна от страх да не изтрия по грешка и онова, което държа да чуете. Разчитам на вас, че няма да ги прослушвате и ще ми върнете телефона.

Сара кимна и изгледа въпросително плика.

— Чуйте последния запис. За всеки случай ви нося и ръководството за употреба на мобилния телефон, за да не сгрешите нещо.

Катрин ѝ подаде малка тетрадка и Сара я прибра в дамската си чанта заедно с телефона.

— Както споменах и по-рано, не знам доколко е важна информацията от записа — отбеляза високата жена. — Но съм сигурна, че Питър би искал да ви я дам.

Катрин се усмихна припряно и подаде слабата си хладна ръка.

— Обадете ми се, ако желаете — сбогува се тя и си тръгна.

В самолета от Нюарк за Денвър Сара се опита да довърши „Човешкото петно“, но се усети, че за да схване смисъла, трябва да препрочита всяко изречение по няколко пъти.

Причината не беше в книгата. Сара се поколеба дали да не отиде в тоалетната с телефона на Питър Адамс и там да прослуша тайнствения запис, но веднага се отказа. Не искаше да поема никакви рискове. Нека послуша съвета на Катрин и първо прочете ръководството за употреба. Нямаше как да не признае пред себе си, че използва мобилния си телефон единствено за разговори и само бе чувала за функцията „диктофон“.

Пристигна в хотела късно през нощта. Този път необикновено щедрите организатори я настаниха в голям апартамент. „Ако изслушам записа, няма да мигна“, съобрази Сара. Никак не ѝ се щеше да изпадне в крайна емоционална възбуда или да остане силно разочарована, защото умираше за сън. Намери сили единствено да си махне грима и да си измие зъбите и се строполи в леглото. Докато пътуваше, мечтаеше за душ, но после съвсем забрави и го пропусна.

Сега, след пет часа сън, се чувстваше напълно бодра.

До входната врата на апартамента бе разположен елегантен кухненски кът. Наметна си халат и си приготви чаша убийствено силно кафе. После се настани в леглото с ръководството, което ѝ даде Катрин Адамс.

Цялата работа ѝ се стори съвсем елементарна.

Прочете напътствията три пъти и едва тогава събра смелост да вземе в ръце остарелия телефон. Докато следваше инструкциите, които научи наизуст, ръцете ѝ трепереха. На екрана се появи списък с пет аудиофайла. Предположи, че най-долният е последен в хронологичен ред, маркира го и го отвори.

Чу се стържене, все едно някакъв предмет бе одраскал микрофона по време на записа.

После чу непознат мъжки глас.

Записът на диктофона продължи малко повече от четирийсет и пет минути. След като го прослуша, Сара остана вторачена в телефона още петнайсет минути.

После извади своя.

— Джери, обажда се Сара. За колко време можеш да дойдеш в Денвър?

**11:59**

**Конгресен център, Денвър, Колорадо**

Зала 405 разполагаше със 174 места, но вътре се бяха натъпкали поне двойно повече хора. Някои седяха по двама на седалка, други се бяха настанили върху масите, наредени в дъното на помещението. По протежение на стените лекари и журналисти се караха на висок глас за места с изглед към подиума, фотографите стояха натикани като овце зад импровизирани заграждения от пластмасови табели, наредени толкова нагъсто една до друга, че непрекъснато ги събаряха. Един от охранителите крещеше възмутено, все едно журналистите се мъчеха да нахлуят в собствения му дом. Накрая реши проблема, като завърза табелите с дебело тиксо.

Сара закъсня.

Беше си предвидила достатъчно време и излезе рано, защото очакваше, че известието за извънредна пресконференция на Ото Шулц ще събере много зрители, но на път към залата я спряха няколко души и се забави. Едва успя да се промъкне в залата и охраната затвори вратата с обяснението, че капацитетът на помещението е запълнен и повече хора няма да се допускат.

Охраната изобщо не преувеличава, помисли си Сара, докато, долепена плътно към стената, се мъчеше да се провере по-напред.

За пръв път откакто излезе от хотелската си стая, се почувства незабележима. В конференцията участваха 10 000 души и тя остана с усещането, че кажи-речи същият брой хора я спряха да поговорят с нея преди обяд. Безспорно разкритията около „Деймос“ предизвикаха най-оживени спорове на научния форум и като че ли всички участници бяха научили каква роля е изиграла Сара Цукерман при откриването на фаталния дефект в имплантируемия кардиовертер-дефибрилатор на „Мъркюри Медикъл“.

Някои искаха само да я поздравят, а други проявяваха любопитство и я разпитваха за подробности, в каквито Сара нямаше желание да навлиза. При нормални обстоятелства вниманието би й допаднало и тя би отделила време на всекиго, но шокът след прослушването на записа от телефона на Питър Адамс я направи по-мълчалива и недружелюбна от обикновено.

По норвежка, помисли си недоволно тя.

Застана така, че да вижда част от подиума.

Ото Шулц влезе в залата от странична врата и се насочи решително към микрофона. Все едно някой натисна прекъсвач. До появата му в залата цареше оглушителен шум. Изведнъж виковете утихнаха. Разнесе се само откъслечен шепот, а когато Ото Шулц седна върху високата табуретка с вид на кашон зад катедрата, в помещението се възцари пълна тишина. Само камерите жужаха като рояк щурци.

Ото Шулц не гледаше от записки.

Застанал зад катедрата в цялата си внушителност, плъзна поглед над множеството. После си повдигна микрофона, погледна спокойно часовника си и откри събитието:

— *Good afternoon and welcome.* <sup>[51]</sup>

Стрелките показваха една минута след дванайсет.

— Казвам се Ото Шулц и съм изпълнителен директор на най-голямата и успешна световна компания в областта на медицинската електроника и фармацевцията. Гордея се с това. Приносът на „Мъркюри Медикъл“ в научноизследователската дейност и разработването на модерни технологии спаси безброй човешки животи в САЩ и в останалата част от света. Смятаме да продължаваме в същия дух.

В залата цареше пълна тишина.

— Но допуснахме грешка — продължи Ото Шулц и повиши глас: — Много сериозна грешка. Двама души изгубиха живота си вследствие от пренасянето на зловреден вирус върху „Мъркюри Деймос“ — имплантируем дефибрилатор, който само допреди седмица се смяташе за най-качествения, най-сигурния и категорично най-защитения от повреди от всички ИКД, налични на пазара.

Пред него стоеше чаша вода, но той не я бе докоснал.

— В Норвегия няма никакви данни, повтарям — никакви данни — проблемът да е засегнал повече от споменатите двама души. И в световен мащаб нито едно лечебно заведение не е съобщило за подобен случай.

Ото Шулц се обърна към фотографите, като местеше поглед от обектив на обектив, и продължи:

— Грешки, особено в компания като нашата, са недопустими. Щом не сме съумели да предотвратим компрометирането на един от най-високотехнологичните ни продукти, ще трябва да си платим. Най-напред... — вдигна показалец като проповедник, който плаши

грешниците с мъченията в ада, и пак обхвана с поглед цялата зала: —... най-напред ще се погрижим семействата на двамата покойници да получат подкрепа във финансово, практично и емоционално отношение.

За Сара представляваше истинска мистерия как „Мъркюри Медикъл“ ще се погрижи за емоционалния комфорт на Будил Бернтсен, но изобщо не се съмняваше, че съпругата на Ерик ще получи щедро парично обезщетение.

— А после ще предприемем сериозни мерки — заяви Ото Шулц, откачи микрофона от стойката, прехвърли го в дясната си ръка и слезе от подиума. — Ще изтеглим от пазара имплантируемите дефибрилатори от марката „Деймос“ — обяви той, като се обърна към млада жена на първия ред. — Ще изтеглим всички екземпляри. Освен това всички пациенти с имплантиран „Деймос“ ще получат предложение да се подложат в рамките на три седмици на обстоен медицински преглед, включително проверка на импланта и на цялостното здравословно състояние, в най-близката до пациента болница, извършваща такива имплантации. На наши разноси, разбира се.

Ото тръгна между редиците от слушатели, като се отдалечи от фотографите.

— „Мъркюри Медикъл“ ще окаже пълно съдействие на американските здравни власти с цел да се създаде независима комисия, която да разследва всички смъртни случаи на пациенти с имплантиран „Деймос“. Комисията ще работи, съобразявайки се с поставен краен срок за докладване на резултатите от проверката.

Сара забеляза, че мъжът до нея държи айфон в скута си и шари с пръст по екрана.

— Курсът на акциите се нормализира — прошепна той неясно на кого, докато продължаваше да преглежда валутната информация в мрежата.

— Тези мерки, разбира се, са свързани с разходи — Ото Шулц се върна зад катедрата. — С огромни разходи. Към днешна дата пациентите с имплантиран „Деймос“ са около един милион. Не бива да пренебрегваме и проблемите от логистичен характер, пред които ще се изправим. Ще се наложи да искаме почти невъзможното от стотици лекари по цял свят.

Ото Шулц постави микрофона на стойката, хвана с две ръце ръбовете на катедрата и се наведе напред:

— И всичко това трябва да стане бързо. А бързината струва скъпо. Но ние...

Изправи се и удари с десния си юмрук по лявата си длан.

— Ние няма да пожалим средства. Допуснахме грешка и ще се опитаме да поправим щетите, доколкото изобщо е възможно. Ще вложим в тези усилия всичките си човешки и финансови ресурси, за да не допуснем подобно нещо да се случи отново.

— Компанията ще се охарчи много — прошепна висока жена от лявата страна на Сара и се наведе към мъжа с айфона. — Сега спадът на акциите спря за малко, но срывът ще продължи, когато някой изчисли дори приблизително колко ще струва всичко, което обеща Шулц.

— Не съм сигурен — възрази шепнешком събеседникът ѝ. — Погледнато в дългосрочен план, човекът няма друг избор. Признайте, че думите му внушават доверие!

— Шшт — просъска Сара.

— Днес няма да отговарям на въпроси — заяви Ото Шулц и издаде брадичка.

За пръв път от началото на пресконференцията в залата се надигна лек ропот.

— Защото вече ви отговорих на единствения съществен, значим и съдбоносен въпрос — високо продължи той; микрофонът беше напълно излишен. — А именно: какво ще направи „Мъркюри Медикъл“ в тази ситуация. И отговорът е „всичко“.

Отново се възцари пълна тишина. Дори неколцина фотографии свалиха камерите и приковаха очи във внушителната фигура на Шулц.

— Всичко — натърти той и плъзна поглед над аудиторията. — Дами и господа, благодаря ви за вниманието. Налага се да се сбогувам с вас. Чака ме много работа.

Легендарният изпълнителен директор на „Мъркюри Медикъл“ тръгна с бързи, решителни крачки към вратата, откъдето бе влязъл. Охранителят до нея му отвори, изчака го да излезе и веднага заключи.

Изведнъж всички в залата се разшумяха.

— Wasn't that an overkill?<sup>[52]</sup> — попита мъжът, който следеше котировката на акциите по айфона си. — Според мен се престара с обещанията!

— Все пак става дума само за два смъртни случая — съгласи се и високата жена.

— Един господ знае накъде ще тръгнат ценните им книжа след изказванията на Ото Шулц — отбеляза мъжът от другата ѝ страна, поклати глава и сви рамене. — Трябва да му се признае, бива си го. Но не знам дали е достатъчно, за да стопира падането на акциите.

— A man in full! Really!<sup>[53]</sup>

Сара не се включи в разговора им. Стоеше, облежната на стената, със скръстени на гърдите ръце, и се бореше с противоречивите си мисли. Пресконференцията не ѝ помогна да си обясни онова, което бе научила едва преди няколко часа.

Тъкмо напротив. Сега не схващаше абсолютно нищо. Оставаше ѝ единствено да чака Джери.

И да открие Мортен Мюндал, сети се тя и тръгна към изхода, където вече се бе образувала дълга опашка. Името му фигурираше в списъка с участниците от „Мъркюри Медикъл“, но Сара искаше да разбере дали изобщо е дошъл.

Не за да разговаря с него в момента, а за да знае дали има потенциалната възможност за това.

## 13:15

### Хотел „Гранд Хайът“, Денвър, Уелтън Стрийт, Денвър, Колорадо

— Джери! Никога не съм се радвала повече да те видя!

Сара прегърна топло братовчед си и го дръпна бързо в хотелския си апартамент. Джери пусна сака си върху пода и разтвори ръце:

— Дойдох възможно най-бързо. В целия град няма нито една свободна стая! Навсякъде проклетите лекари! А и цари ужасен студ. У дома е почти лято и не очаквах да ме посрещне люта зима!

Той потръпна, приближи се до прозореца и посочи:

— Погледни! Покривът на църквата е побелял!

— През нощта валя — кимна Сара и седна на едното кресло. — За времето не мога да ти помогна, но ако искаш, отседни при мен.

— А какво ще си помислят хората? — усмихна се той и се настани на дивана.

— Че този път съм започнала връзка с необичайно млад мъж. Едва четирийсет и осем годишен.

Джери се усмихна.

— Честно казано, нямам търпение да разбера защо ме извика.

— Причината е много по-възбуждаваща от моята личност.

Сара извади телефона на Питър Адамс и го постави върху ниската стъклена масичка помежду им.

— Добре — тихо подхвана тя. — Знаеш цялата история за случилото се с „Деймос“ през последните дни, нали?

— Да, както ти казах и по-рано...

— Ще ти пусна аудиозапис — прекъсна го тя. — Снощи ми го даде жена на име Катрин Адамс. Живее в Ню Йорк и е вдовица на Питър Адамс — бившия шеф на софтуерния отдел в „Мъркюри Медикъл“. Починал е през май 2006. Моля те да обърнеш внимание на годината: 2006.

— Аха — кимна с любопитство Джери. — И за какво става дума в този запис?

— Нищо повече няма да ти кажа. Искам да чуя спонтанната ти реакция, без да те подготвям.

Взе телефона, намери файла, пусна го и усили звука, като внимаваше да не се получи микрофония. После постави телефона пред Джери.

В продължение на близо четирийсет и пет минути никой от двамата не продума. Застинаха в пълно мълчание. Докато слушаше, Джери се навеждаше все по-напред и по-напред.

По едно време се облакът на масата, подпря брадичка о преплетените си пръсти и заслуша още по-съсредоточено:

*— Кой знае за тази програма?*

*— Аз. Дейвид Кроу знаеше, разбира се, но той почина броени дни след като го изгонихме. За съжаление обаче не можем да сме сигурни, че не я е дал и на други. Ако знаехме, че не е направил повече копия, щяхме просто да изтрием тази гадост и да приключим с нея веднъж завинаги. Но при сегашните обстоятелства няма как да стане.*

*— Четири години... За четири години не сме получили нито един доклад за тревожни събития, които биха могли да се дължат на такава... дяволска компютърна програма.*

*— Не, но...*

*— Съгласи се, че наличието на други копия изглежда съвсем малко вероятно. По думите ти Дейвид Кроу е бил заклет самотник. През тези четири години никой не се е опитал да ни изнудва, не се е случило нищо тревожно.*

*— Но все пак трябва да...*

*— Къде е тази програма в момента?*

*— Тук.*

*— Във флашката?*

*Мълчание. После се чу леко простъргване. И пак тишина.*

*— Ето я.*

*— Ще я прибера в сейфа. Днес е петък и стана късно. През уикенда ще съм на вилата. Утре ще се обадя тук-там.*

*— Тук-там? Не трябва ли...*

*— Четири години не са се появили проблеми. Няколко дни повече или по-малко няма да се отразят.*

Разговорът приключи с уговорка да се срещнат в понеделник сутринта. Леко, едва

доловимо щракване сложи край на записа.

Сара и Джери продължаваха да мълчат. Той — приковал поглед в телефона, тя — вперила въпросително очи в Джери.

— Кажеш нещо — помоли Сара.

— Би се побрал съвсем лесно в джоб на риза или сако — промълви той и най-сетне откъсна поглед от телефона. — Гласът на Ото се чува малко приглушено, но достатъчно ясно, за да бъде разпознат. Ако записът е автентичен, с Ото Шулц е свършено.

— Не разбирам — въздъхна Сара.

— Кое не разбираш?

— Записът доказва, че още през май 2006 Ото Шулц е знаел за съществуването на вируса, но тогава вирусът не е бил разпространен. Ако Шулц беше послушал Питър Адамс и бе наредил незабавно изземване на медицинската техника с марка „Деймос“, пораженията щяха да бъдат минимални. Е, нямаше да се размине без парични загуби, но ако Шулц бе предотвратил смъртта на пациенти заради дефект в продукта, компанията щеше да си спести и финансови проблеми, и проблеми с имиджа.

Джери се усмихна накриво и понечи да отговори, но Сара не му даде възможност:

— Преди няколко години, през 2007-а, ако не ме лъже паметта, „Медтроник“ изтеглиха от пазара свой продукт — електрод.

За да онагледи какво представлява електродът, Сара изтегли въображаема нишка с върховете на палеца и показалеца на двете си ръце.

— Електродът е кабел, който използваме, за да свържем сърцето с ИКД. Появи се информация, че електродът на „Медтроник“ показва фабричен дефект, и има опасност имплантът да подава ненужни импулси към сърцето. Избухна, разбира се, грандиозен скандал и компанията претърпя огромни финансови загуби. Всъщност още не се знае докъде се простират последствията.

Сара се отпусна върху дивана.

— В момента, когато е разбрал за вируса, Ото Шулц трябва да е осъзнавал колко важно е да вземе незабавни мерки. Освен това атака с вирус... — тя си пое дъх и натърти: — ... крие много, много по-опасни последствия от фабричен дефект! Вируси, хакери, умишлени повреди в компютрите... всичко това отприщва непредвидими събития, от които косите да ти настръхнат! За нас, лекарите, това е същински кошмар! За всеки е ясно, че няма как да си изградиш стопроцентова защита срещу неизправност: недостатъчно здрава сплав, хлабав винт и така нататък. Такъв е животът. Никой не е безгрешен. Но когато въпросът опира до опасността злонамерени хора да повредят умишлено имплантируеми дефибрилатори и пейсмейкъри... — тя дишаше с мъка. — Производителите винаги са ни уверявали, че това е невъзможно. Напълно изключено.

Поотворил уста и леко набръчкало чело, Джери си чешеше ухото, все едно мислеше за нещо и изобщо не я чуваше.

— Защо, за бога, Ото Шулц не е послушал Питър Адамс? — продължи да се чуди Сара, без да обръща внимание на разсеяното изражение на братовчед си. — Как изобщо е заспивал нощем, изпълнен със страх, че през някой слънчев ден този вирус ще се появи? Можело е да се случи по всяко време и навсякъде! Ами ако този вирус бе отнел живота и на други хора освен на двамата ми пациенти? Ежедневно по света се имплантират около сто ИКД с марка „Деймос“...

— Не — прекъсна я Джери.



— Какво искаш да кажеш с това „не“?

— Грещиш. Ото Шулц не е имал причина да се страхува. *Знаел е*, че вирусът няма да се появи.

— Но нали...

— Разполагал е с единствения екземпляр.

Джери посочи миниатюрния мобилен телефон.

— В разговора чухме, че Ото Шулц разсъждава напълно правилно: въпросният Дейвид Кроу е създал вируса четири години по-рано. Починал е непосредствено след уволнението си, а през тези четири години не се е случило нищо. Явно Питър Адамс се е сдобил с единствения екземпляр. През цялото време флашката с вируса е стояла на рафтовете в кабинета му.

— После Питър е дал флашката на Ото Шулц — бавно рече Сара.

— Да, после Питър е дал флашката на Ото Шулц — повтори още по-бавно Джери.

— Да не искаш да кажеш, че... — Сара го погледна с крайно изумление, което граничеше с отвращение.

— ... че Ото Шулц е разпространил вируса — довърши Джери.

— Но защо, по дяволите...

Сара стана и започна да снове из просторния апартамент.

— „Мъркюри Медикъл“ е делото на живота му! Неговият...

Не се сети за подходяща дума.

— За да спечели пари — отвърна Джери.

— За да спечели пари — повтори беззвучно Сара. — От неизправна техника не се печелят пари. За да спечелиш пари, трябва да произвеждаш качествени продукти.

— Познанията ти за фондовия пазар са доста оскъдни.

— За мое щастие.

Сара спря наред стаята и се обърна към Джери. Чувстваше се на ръба на силите си. Последната седмица премина в непрекъснати емоционални възходи и падения, които ѝ струваха много енергия и завършиха с най-сериозното ѝ поражение в професионален план: отстраниха я от длъжност. На по-млади години Сара се справяше безпроблемно с недоспиването и се случваше да работи три денонощия без почивка, но в момента ѝ се зави свят от изтощение.

— Седни — подкани я Джери. — Моля те, седни.

Тя го послуша.

— Какво да ти донеса? Вода? Не ми изглеждаш добре, Сара.

Тя притисна една декоративна възглавница към гърдите си, сякаш се боеше да не ѝ я откраднат.

— Сериозно ли смяташ, че Ото Шулц е пуснал нарочно вируса, за да компрометира компанията, която сам е създал?

— Да.

— И е предизвикал смъртта на двама от моите пациенти само за да... *спечели пари*?

— Да.

— *За да спечели пари*?

— Да.

Сара се разплака. Ридаеше беззвучно, а по бузите ѝ се стичаха големи сълзи. Джери я познаваше добре и затова не се опита да я утеши. Просто остана на мястото си срещу нея и

не отмести поглед от нейния.

— Как? — прошепна задавено Сара. — Как се печелят пари от... неизправен продукт?

— По много начини — отвърна спокойно Джери. — С къси продажби; с put-опции; с...

— Put-опции — прекъсна го тя и си избърса бузите с ръкав. — Спомена за тях, когато ми се обади по телефона.

— Да. Опциите за продажба на акции са напълно законно средство за печалба. Както ти обясних и по телефона, може да си ги представиш като вид облог.

Джери стана и се приближи до бюрото. Взе оттам тънък блок за писане с логото на хотела и химикалка и седна на дивана до Сара.

— Да кажем, че притежаваш хиляда акции от по сто долара в „Мъркюри Медикъл“ — подхвана спокойно той. — На 1 януари те питам искаш ли да се обзаложим, че цената на акциите ще се покачи или ще падне. Ако си сигурна в покачването на стойността им, може и да се согласиш. А за да не рискуваш прекалено много, ще поискаш да определим „таван“ за евентуалния спад. Схващаш ли?

Сара не отговори. Просто се взираше в празния лист.

— И така, ти заявяваш, че според теб цената на актива ти няма да падне с повече от десет процента — продължи Джери и написа числото 90 върху листа. — Тоест се обзалагаш, че цената на твоите акции, които струват 100 000 долара на 1 януари, няма да падне под 90 000 долара.

Сара кимна.

— Аз, от своя страна, се обзалагам, че ще падне повече. Споразумяваме се каква да бъде крайната дата на нашия залог. Например 1 юли.

Джери начерта времева линия от 1 януари до 1 юли.

— За да те склоня към облога, ти плащам известна сума. Нарича се премия. Например, давам ти един процент от стойността на акциите. Тоест, ти получаваш от мен хиляда долара само за да се согласиш на облога ни.

— Ясно.

— Европейските опции могат да се упражняват само на датата на падежа — продължи Джери. — Тогавя става ясно кой е спечелил, освен ако не се продадат, но този вариант няма да го обсъждам. Американските опции, обаче, могат да се упражняват и преди самия падеж. Те са по-интересни. Виж.

Джери начерта втора линия, успоредна на първата, и написа числото 100 срещу горната и 90 срещу долната.

— Ето така се движи котировката на акциите — Джери направи крива линия с върхове и спадове, като внимаваше да не минава под долната линия. — Засега печелиш ти. Не забравяй: независимо от развоя на котировките, ти запазваш премията си от 1000 долара. Но виж сега какво става... — върхът на химикалката се приближи до средата на месец май. — Акциите ти се сриват!

Кривата мина на сантиметър под линията, срещу която стоеше числото 90.

— Пред мен се откриват две възможности. Или да рискувам и да изчакам акциите евентуално да паднат още, или да поискам да упражня правото си. Ако се спра на последното, ти си задължена да купиш от мен 100 акции от по 90 долара. Тъй като съм ги купил по 80 долара, ще спечеля... — Джери бързо надраска някакво число върху листа, — ... 10 000 долара. Ти губиш, а моята нетна печалба възлиза на 9000 долара, понеже все пак съм ти платил премия — Джери захвърли химикалката и се облегна. — Подобна печалба

изглежда много примамлива за хора, склонни към рискове — обясни той. — Само си представи за какви суми става въпрос, ако участваш с десет пъти по-голям залог! Или сто! Ако някой е купил put-опции за 10 милиона долара при тези условия, днес би прибрал 100 милиона!

— По дяволите — изруга Сара на норвежки. — Прилича на игра!

— Фондовата борса е игра — натърти Джери.

— Нима това е... законно?

— Да, разбира се. Всякакви опити за манипулация над стойностите на акциите обаче са забранени. Ако Ото Шулц наистина е... — Джери се поколеба.

— Не мога да повярвам — отрони Сара. — Човек от...

— ... то постъпката му представлява най-яркия пример за търговия с вътрешна информация, за който мога да се сетя — прекъсна я Джери, за да довърши мисълта си. — Той не просто се е възползвал от служебното си положение, за да извлече облаги на борсата; той лично е задействал събитията в своя полза. Все още не ми е съвсем ясно как точно го е направил, но...

На вратата се почука. Сара подскочи и инстинктивно хвърли възглавницата, тя събори поставената наблизо ваза с цветя и падна върху пода. Джери стана и изтича да отвори. Сара чу как братовчед ѝ размени няколко думи с някаква жена и после затвори вратата.

— Камериерката — осведоми я той и се намръщи. — Откога се стряскаш толкова лесно, Сара?

— Какво ще правим? — попита тя.

Джери се наведе да вдигне вазата и падналите от нея лилиуми. С букета в едната и цилиндричния съд в другата ръка, той изпадна в дълбок размисъл.

— Знаеш ли защо тунелите се копят от двете страни едновременно? — попита накрая той.

— Не... — изгледа го с недоумение Сара.

— Защото става два пъти по-бързо.

— Така ли?

— Както споменах, специалистите от SEC са започнали да ровят из...

— SEC?

— *U.S. Securities and Exchange Commission* — напомни ѝ той. — Забрави ли?

— Сега се сетих.

— От известно време следят внимателно смущаващо големи put-опции върху акции на „Мъркюри Медикъл“. Нямам представа докъде са стигнали с разследването и дали изобщо са стигнали донякъде. Но знам друго: след създаването на Financial Fraud Enforcement Task Force — Специалната група за борба с финансови измами — само преди половин година, ефективността при разкритието на икономически престъпления отбеляза сериозен растеж. Ако им предоставим този запис, ще могат да копят от двата края.

— Какво искаш да кажеш?

Джери натъпка цветята във вазата и я тръшна върху стъклената масичка.

— Ото Шулц непременно е използвал посредници — разпалено отбеляза той.

— Ако наистина е направил в каквото го подозираме — поправи го Сара.

— Да де — нетърпеливо се съгласи Джери. — Използвал е услугите на посредници и на техните посредници, за да прикрие следите си. С помощта на аудиозаписа SEC ще се сдобият с уникалната възможност да свържат информацията от два източника, а това ще

улесни значително работата им.

— Но как ще им дадем записа? Може ли всеки да... се отбие в централата им?

— Да, разбира се. Нещо повече: на територията на САЩ има единайсет техни клона, а един от тях се намира точно тук — Джери посочи с палец над рамото си. — В Денвър — усмихна се широко той.

9:00

Ийст Хемптън, Лонг Айленд, Ню Йорк

Всичко беше изгубено.

Е, той наистина разполагаше с още около двацет милиона долара в брой, но бе задлъжнял със сума, надхвърляща многократно авоарите му.

През лятото настъпваше крайният срок за погасяване на кредитите, а и крайният срок Съюзът да получи своя дял от общото имущество.

Такова вече просто нямаше.

Ото Шулц обикаляше из голямата си празна вила с чаша бърбън в ръка. Кубчетата лед подрънкваха лекичко при всяка негова крачка. През последните два часа изпи три чаши. Сега държеше четвъртата.

Най-безцеремонно отпрати Рут, която дойде да му приготви вечеря. От обяд Ото Шулц не бе ял друго освен пакетче фъстъци, ала не чувстваше глад. Вечерната тъмнина настъпваше откъм морето с тежки дъждоносни облаци, но той не запали осветлението. Единствено външните лампи, които се включиха автоматично, разпръскваха мрака в стаята, като чертаеха ивици жълта, приглушена светлина по пода. Ото Шулц сновеше от единия край на стаята до другия. Напред-назад, напред-назад.

Всичко беше изгубено.

Преди петнайсет месеца — през септември миналата година — той разбра, че голямата инвестиция във високорискови ипотечни ценни книжа се намира пред провал, но все още таеше известни надежди. Капиталът му не се бе изчерпил: притежаваше много имоти, портфейл от акции в „Мъркюри Медикъл“, както и други активи. Понеже трийсетте милиона, потънали безвъзвратно в безумната покупка на структурирани облигационни емисии, бяха отпуснати от кредитни институции, Ото Шулц се принуди да тегли все нови и нови кредити, за да обслужва старите си заеми. Банките му отпускаха средства, защото виждаха достатъчно обезпечение в недвижимото му имущество и в репутацията му на сериозен предприемач. Неусетно обаче въртележката се завъртя прекалено бързо.

Прекалено бързо.

— Не съм финансист — това каза Ото на Джо Джаксън през онази фатална вечер на 2006-а.

И се оказа прав.

Ото Шулц беше предприемач. Познаваше законите на икономическия растеж, принципите на производството, умееше да ръководи и да организира. Увеличаваше благосъстоянието си, като създаваше продукция. Откакто се върна от Виетнам — още съвсем млад, — постепенно и уверено усъвършенстваше уменията си да създава все повече, по-големи и по-качествени продукти на по-изгодни цени от конкурентите си. Така изгради империята си — първо „Аполо Мед-Елек“, а след сливането с „Джемани Фармаси“ — „Мъркюри Медикъл“.

Ото Шулц измерваше успехите в живота с постигнатите печалби. Оценяваше растежа и

обема на производството, работните места и успешния мениджмънт на компанията най-вече по стойността на нетния финансов резултат на „Мъркюри Медикъл“.

Мъж на неговата длъжност владееше, разбира се, всички неписани правила на финансовия пазар и умееше да следи развитието му. Ото преведе „Мъркюри Медикъл“ непокътната през икономическата криза — постижение, което предполага задълбочени познания как функционира пазарът.

И как не функционира.

И въпреки всичко най-силната му страна се криеше другаде.

Ото Шулц притежаваше изключителна интуиция, която му помагаше да вземе решение кои малки фирми да купи, обезглави и инкорпорира в „Мъркюри Медикъл“ и до кои да не припарва, дори целият свят да крещи „купувай, купувай!“. Никога не се осланяше на очаквания за още непроизведени продукти и изобщо не се впечатляваше от оптимистичните спекуланти, които, с надеждата за печалба в далечното бъдеще, представяха чисто теоретични идеи като вече налични главозамайващи суми. Той анализираше единствено суровите факти, а не мечтите за евентуален успех. При вземането на неотложни решения за пазарни оферти, навлизане на нови пазари, свиване или разширяване на дейността на компанията и нови инвестиции го водеше безпогрешният му инстинкт. По отношение на непредвидимите скокове и сривове на фондовия пазар Ото Шулц не се чувстваше особено далновиден. Активите там се покачваха и падаха само въз основа на слухове и зловерни измислици: величини, към чието повлияване Ото никога не бе притежавал нюх.

И въпреки това се изкуши.

Джо Джаксън му обеща толкова главозамайваща печалба, че Ото не устоя на предложението му.

Ото Шулц се продаде на дявола, а отчаяните му опити да си възвърне изгубените средства и да измисли как да обслужва големите си заеми го тласнаха към някои хитрини. През януари новият президент на САЩ встъпи в длъжност. Тогава икономиката на страната беше оголена, обезчестена и с прекършен гръб. Ото Шулц започна да купува акции. Говореше се, че това е хитър ход, защото сривът на американската икономика нямало да продължи дълго. Който има пари, да купува, да се въоръжи с търпение и да чака да настъпят по-добри времена. Страната се намираше в силно опиянение от идването на Обама: отсега нататък нещата щели да вървят само към подобрение.

За жалост Ото нямаше пари и затова изтегли още заеми. Някои от покупките му се оказаха провал, други акции започнаха да се покачват през лятото на 2009-а, както се бе надявал. Но покачването ставаше много бавно. Преди да е реализирал сериозна печалба, се принуди да прибегне до тегленето на краткосрочни заеми с по-висока лихва. За да ги изплаща, изтегли още няколко кредита. На два пъти Ото посегна към единствените си спестявания: акциите в „Мъркюри Медикъл“ на стойност повече от четирийсет милиона долара. В първите години на „Аполо“ Джон Мюндал и Ото Шулц държаха по двайсет процента от акциите на компанията, но след множество наложителни емисии, продажби, покупки и сливания ценните книжа на Ото намаляха и станаха по-скоро незначителни спрямо общия брой. Ото Шулц беше важен за „Мъркюри Медикъл“ не в ролята си на акционер, а като всепризнат лидер и шеф.

И все пак четирийсет милиона долара са сериозна сума. Ото се принуди да продаде част от акциите си. Избухна ужасен скандал, въпреки че той не пускаше на борсата книжа за повече от пет милиона наведнъж. Проклетият пазар реагира тревожно на новината, че

главният изпълнителен директор на компанията е решил да продава акциите си. Ото мотивира постъпката си с желанието да купи жилища на трите си деца и помоли хората да уважат неприкосновеността на личния му живот.

Децата реагираха равнодушно на изявленията му. Никога не се бяха интересували от професията му.

Оставащите му акции обаче струваха далеч по-малко от дълговете, които влачеше, а и всички имоти бяха ипотекирани до няколко етажа над стрехите.

Ото Шулц беше разорен.

Фалира, макар никой да не знаеше.

Никой не биваше да разбира.

И в никакъв случай Сюзън.

Ото спря наред стаята и изгълта бърбъна в чашата си на един дъх.

Можеше да хвърли картите на масата, да разкъса споразумението за подялба на общото имущество и да обясни на Сюзън, че когато всичко е изгубено, и императорът остава с пръст в устата.

Дори Сюзън няма да получи нищо.

Да обяви лична несъстоятелност, означаваше да се оттегли от поста си в „Мъркюри Медикъл“.

Щеше да изгуби всичко и така да докаже, че онзи дългокос бояджия може да се грижи по-добре за Сюзън, а тя е направила правилния избор, като е напуснала съпруга си след близо четирийсетгодишен брак. Обявявайки фалита си, би се унижил да признае, че е по-жалък от алкохолизирания любовник на Сюзън.

Ото Шулц без пари, власт и ръководна позиция не би бил Ото Шулц пред семейството си и пред света.

И пред самия себе си.

Загледа се през прозореца. Дъждът се усилваше непрекъснато. Сведе очи към дигиталните цифри, светещи в червено на самото стъкло малко над нивото на пода, и видя, че температурата навън е спаднала рязко. През нощта се очакваше сняг.

Още една чаша бърбън, помисли си той и тръгна към барчето.

Само още една.

Не се чувстваше пиан, нито дори замаян. Посегна към съда с кубчета лед. Рут го постави върху масата с огромно нежелание, след като ѝ забрани да му приготви вечеря. Пусна кубчетата в чашата си и я напълни с алкохол до ръба.

Остана му един-единствен коз.

Преди време Джо Джаксън му спомена за така наречените put-опции — опции за продажба — и му обясни много подробно как се действа с тях. Тогава той само изсумтя презрително: печалба от нещо, което се проваля, противоречеше на цялото му същество.

Но тогава се намираще на гребена на вълната и разполагаше с много пари.

Тогава — да, но нещата се промениха.

През последната седмица се зае да си припомни как функционират опциите за продажба.

Взе чашата. Изведнъж нещо го прихвана и той се отправи към малката стая до кухнята, обзаведена по идея на Сюзън. Не беше стъпвал вътре, откакто тя си тръгна, но знаеше, че Рут поддържа стаичката. Отворивратата, прекрачи прага и направи няколко крачки. Почувства се, все едно Сюзън се е върнала при него. Ароматът ѝ продължаваше да се носи из стаичката

— или вероятно Ото си въобразяваше — и за миг му се стори, че я вижда, седнала в дълбокото червено кресло с книга в скута. Растенията, които тя обожаваше, все още бяха живи. Той включи невидимите светодиодни лампички, а те окъпаха малкото помещение в приглушена светлина. Грижливо гледани саксийни растения лъснаха пред очите му. Тази стая му се виждаше съвсем различна от останалите в къщата. Беше по-малка, разбира се, много по-малка, но с ефирни пердета на дребни цветчета и етажерки, където подредба на пръв поглед липсваше. Тук-там Съюзън бе наслагала разни фигурки за украса: приказни животни, изработени от четчици за почистване на лули, някоя и друга кола-играчка от парчета твърд картон, оцветен в синьо. От тавана до стола висеше миниатюрен ангел, чиито съставни части личаха при по-внимателно вглеждане: сурови макарони, слепени и лакирани в жълто.

Тази стая никак не се вписваше в стила на къщата. Прекрачвайки прага ѝ, Ото се потопи в друг свят. Седна. Отпи от бърбъна. Затвори очи и си пое дълбоко въздух.

Възможностите за изход не бяха съвсем изчерпани. Остана му билет, макар и един-единствен, с който да се върне към истинската си същност. Пътуването обаче се очертаваше доста рисковано.

Вирусът, създаден от Дейвид Кроу, представляваше последния му коз. Ото реши да го използва.

— Всичко или нищо — прошепна той, докато се наслаждаваше на вкуса в устата си.

Помнеше ясно как изпадна в състояние на силна възбуда вечерта, когато Питър Адамс влезе в кабинета му и съобщи за скандалната пробойна в мерките за сигурност, позволила на откачения гений Дейвид Кроу да създаде смъртоносен вирус не къде да е, а именно в лабораториите на фармацевтичната компания. По-кошмарна вечер Ото не бе преживявал през цялата си професионална кариера.

Ото Шулц се имаше за корав мъж, ефективен и понякога безпощаден. Случваше се да се разгневи, но не и да изгуби контрол. Силните емоции, смяташе Ото, подхождат на жените и на по-незначителните мъже от мен. Питър Адамс обаче успя да разклати сериозно равновесието му.

За щастие Ото прибра флашката на сигурно място.

Питър Адамс почина през нощта след разговора им.

Ото си спомняше съвсем ясно кога точно научи за смъртта му: един съботен следобед. Тъкмо се прибираше от едночасов джогинг по плажа и се бе отправил към фитнес студиото, за да завърши тренировката си с вдигане на тежести. На пътеката покрай южната стена на къщата Съюзън го пресрещна. Изглеждаше силно разстроена и той инстинктивно я прегърна и започна да я успокоява. Чак след няколко минути разбра какво му казва.

Новината за смъртта на Питър му донесе неописуемо облекчение и той едва успя да се престори на шокиран. В главата му нахлуха хиляди мисли и той благодари на съдбата, че Съюзън, изцяло погълната от скръбта си, изобщо не обърна внимание на неговата реакция.

През следващите дни Ото Шулц се чувстваше силно обезпокоен. Малцина видяха Питър да влиза в кабинета му в петък следобед, а ако Адамс не го бе излъгал, абсолютно никой не знаеше за какво точно са разговаряли.

Смъртта на Питър Адамс сложи край на най-сериозния проблем в „Мъркюри Медикъл“.

Ото Шулц се тревожеше да не би полицията да сметне убийството на Питър Адамс за поръчково. Но безпокойството го гложди само няколко дни. Тъй като се установи, че Питър, който знае вследствие от каква идиотска приумица, бягал из Централ Парк след полунощ, разследващите приключиха случая със заключението „жертва на сляпо насилие или



нападение с цел грабеж“. Ото присъства на погребението и се погрижи вдовицата Катрин да получи солидна сума за сбогом. После отново можеше да диша свободно.

Вирусът се намираше на сигурно място в сейфа в кабинета му и Ото реши да забрави завинаги за Питър Адамс и Дейвид Кроу.

Но наскоро пак се сети за тях.

Затвори очи и се отпусна в червеното кресло на Сюзън. Тапицериата сякаш още пазеше очертанията на тялото ѝ. Рязко се поизправи и отпи още една глътка. Спомняше си с каква унищожителна точност обясни на Питър последствията от евентуалното огласяване на проблема. Тогава Ото настоя да унищожат флашката с вируса и да приключат със случая, но Питър Адамс му възрази разпалено, макар да си даваше сметка какви икономически загуби ще донесе новината за наличието на потенциален дефект в „Деймос“. А разпространението на вируса би отприщило истински кошмар или по-конкретно временен срив на акциите с трийсет процента, предположи Ото. Ако купи опция за продажба на акции със срок от шест месеца и страйк, с десет процента по-нисък от актуалния курс, го очакваше сериозна печалба.

Бе заделил двайсет милиона долара и успя да изцеди от кредитния пазар още толкова, благодарение на несломимата си упоритост. За съжаление тези четирийсет милиона долара изглеждаха направо като дребни пари на фона на дълговете му, но put-опцията, която се канеше да купи, при успех не просто би стабилизирала финансовото му положение, а би му възвърнала и старото му аз.

Така Ото Шулц щеше да стане отново някогашния финансов лъв.

Ако put-опцията му донесе печалба, разбира се.

Отне му три седмици да планира всичко.

С помощта на шестима независими един от друг посредници — двама на Каймановите острови, един в Швейцария, един на Бахамските острови и двама на Британските Вирджински острови — ще купи опции за продажба. Ще похарчи всичко, което притежава.

Или по-точно: което *не* притежава.

При тази мисъл се усмихна кисело и стана от креслото на Сюзън. Ако в деня на падежа на опцията акциите на компанията отбележат спад от трийсет процента, го очакваше печалба от двеста и осемдесет милиона долара.

— Двеста и осемдесет милиона долара — каза на глас той и затвори завинаги вратата на стаичката, обзаведена от Сюзън. — А ако щастието ми се усмихне — дори повече.

Камуфлирането на транзакциите ставаше сравнително лесно.

Винаги се бе удивлявал колко лесно се оперира анонимно на фондовия пазар. Благодарение на интернет и с помощта на посредници от общества с по-либерални закони и по-дискретни процедури от американските, проследяването на паричния поток ставаше невъзможно.

Почти невъзможно.

Оставаше известен риск, разбира се, и успехът или провалът на Ото изцяло зависеха от надеждността на финансовите лабиринти, които бе конструирал.

Освен това го занимаваше въпросът как да изнесе вируса.

Отначало обмисляше да го направи сам. Да скалъпи някаква история: получил го в анонимен плик; да напише и кратка загадъчна бележка и да я занесе в кабинета на новия шеф на софтуерния отдел заедно с флашката, все едно няма представа какво е.

Ото Шулц не можеше да прецени дали новият началник е толкова прецизен като

предшественика си. Дори Питър с присъщото му усърдие се бе затруднил да разбере какво съдържа малката програмка. И все пак Ото сметна, че този вариант е най-приемлив. Така вирусът ще нанесе поражения в компанията, която ръководи, и това ще му даде възможност да покаже гнева си от появата му и да решава какво да предприеме „Мъркюри“ след установяването на проблема.

Но появата на вируса на работното му място носеше не само дивиденди.

Изведнъж прецени, че колкото по-далеч от него открият вируса, толкова по-добре. А и вирус, който се разпространява неконтролируемо, му се стори за предпочитане вместо вирус, изолиран в софтуерния отдел на компанията. Даде ли го на подчинените си, те никога няма да позволят на фондовия пазар да изтече информация за него.

„Мъркюри Медикъл“ ще задейства незабавно изтегляне на продукта „Деймос“ с някакво бегло обяснение, което не отговаря на цялата истина. Аферата ще предизвика финансови загуби и акциите ще тръгнат надолу. Ако Ото си изиграе картите подобаващо и ценните книжа дори отбележат сериозен спад, едва ли ще се сринат чак с трийсет процента.

Вирусът трябва да бъде открит от друг, външен човек, заключи Ото. За да реагира пазарът негативно, е нужно да стане пределно ясно, че се касае за вирус. Следователно човекът, който ще открие вируса, трябва добре да познава „Деймос“, но да не работи в компанията.

Да живее далече.

Колкото е възможно по-далече.

Дори след петата чаша бърбън Ото се чувстваше напълно трезвен.

Побърза да излезе от кухнята. Някога тук цареше уютна атмосфера, но сега помещението приличаше повече на просторна кухня в луксозен хотел. Благодарение на старателната Рут голите повърхности лъщяха, металните плотове хвърляха матови отблясъци, а всички врати на шкафовете светеха от чистота. Кухнята изглеждаше стерилна. Мъртва. Ото реши да промени нещо в интериора. Но преди това се налагаше да измисли какво да предприеме с вируса на Дейвид Кроу. Най-накрая почувства глад. Сигурно алкохолът изостри апетита му.

Отвори хладилника. Вътре имаше изобилие от продукти, защото отдавна предупреди Рут да е готова за гости по всяко време. Посегна към отделението на вратата и извади парче бекон и няколко яйца. Все ще се справи с толкова просто ястие. Остави продуктите върху плота и се зае да търси нож из чекмеджетата.

Изборът му падна върху Ян ван Лире, регионален шеф на филиала в Дърбан, и върху Хал Бристол, ръководител на техническия отдел в хонконгското подразделение на „Мъркюри Медикъл“. Ван Лире се оказа отличен кандидат за целите на Ото Шулц поради една-единствена, и то съвсем очевидна причина: беше си спечелил омразата на служителите от софтуерния отдел и от отдела по сигурността. Ван Лире оглавяваше списъка с мениджъри от целия концерн, подали най-много сигнали за нередности. Наистина, обезпечаването на сигурността в „Мъркюри Медикъл“ се подчиняваше на изключително строги правила и протоколът задължаваше всички служители в компанията незабавно да информират централата при подозрение за нередности. Ван Лире обаче приемаше тези задължения твърде присърце. Само през първото полугодие на 2009-а той бе изпратил деветнайсет сигнала за нарушения в офиса, в качеството на продуктите, в поведението на служителите, в бюджета и в бог знае още какво. През октомври го повикаха на среща в Ню Йорк и след като го смъмриха, Ван Лире се поуспокои. Но анонимна пратка, съдържаща флашка с

подозрителна програма и придружена от съмнителна бележка, със сигурност щяха да се окажат достатъчен стимул Ван Лире да се върне към старите си навици.

За всеки случай Ото реши да изпрати копие и на Хал Бристол — най-способния инженер в целия концерн. Ако не бе настоял да живее в Хонконг, Хал щеше в момента да оглавява софтуерния отдел. За не повече от час Бристол щеше да разгадае програмата.

И да вдигне тревога.

Най-сетне Ото Шулц намери нож и тиган. Котлонът загоря бързо. Пусна пет парчета бекон в нагорещения тиган.

Изведнъж някаква неясна мисъл се стрелна в главата му.

Спомен... разговор... не помнеше с кого.

Ото Шулц поклати глава и се опита да възкреси случката в паметта си. От тигана започна да пръска мазнина, той се отдръпна крачка назад и се сети.

Мортен Мюндал.

Аликсандър Граус предупреди Ото да внимава с младия амбициозен син на Джон. По време на обяд в „Роса Мексикана“ Алекс му съобщи, че Джон се е самоубил, и посъветва Ото никога да не обръща гръб на сина му. Тогава Ото не обърна никакво внимание на думите му.

С Мортен се разбираха отлично. Още съвсем млад, младежът оглави отдела, отговарящ за продажбите в Северна Европа. С Ото го свързваше продуктивно сътрудничество, основано на взаимно доверие, макар и да не се превърна в приятелство. В началото Ото остана крайно изненадан от дружелюбното отношение на младия мъж. Явно не знае цялата истина за причините баща му да се оттегли от „Мъркюри“, заключи Ото. Постепенно обаче престана да мисли за това. Нещата вървяха по план: Мортен Мюндал заемаше висока позиция в йерархията на концерна и следователно беше длъжен да се разбира с лидера.

Ото разбърка бекона в тигана. Потъна в мисли за миналото. Наистина след смъртта на Джон нещо се случи с Мортен. Продължаваше да се държи коректно, да работи неуморно и да демонстрира амбициозност, но в поведението му се прокрадна нещо хладно и стегнато, все едно стоеше нащрек. Всъщност двамата се виждаха само три-четири пъти в годината. През останалото време общуваха по телефона. След смъртта на баща си Мортен престана да говори с Ото за неща извън работата. По-рано двамата често сравняваха с какъв хендикап участват в турнирите по голф или колко вдигат от лежанка, а като се срещнеха, Мортен му носеше дребни подаръци: нов запис на някоя от любимите класически творби на Ото, книга за американските фарове, купена от антикварна книжарница, бутилка отлежало вино. Всички тези жестове секнаха отведнъж. Чак сега Ото направи връзката със смъртта на Джон.

Докато чукаше яйцата едно по едно в ръба на тигана, жълтъкът на едното се раздели. Половината изтече върху печката, а другата половина моментално загоря по ръба заради силно нагрятата плоча.

— *Shit!*<sup>[54]</sup> — процеди той и изключи котлона.

После прехвърли бекона в чиния, отвори хладилника, извади три домата и една чушка и ги сложи до бекона, без да ги реже.

— *Shit* — промърмори още веднъж и занесе храната на масата, прилична на барплот, с четири високи табуретки от едната страна.

Да, след смъртта на баща си Мортен Мюндал определено се промени. Навярно Алекс имаше право.

След като изгълта набързо бекона, Ото Шулц взе яркочервената чушка в ръка и я огледа.

Ако на Мортен Мюндал наистина вече не можеше да се разчита, Ото щеше да му подаде

примамлива стръв.

Ще му изпратя чудесен подарък, помисли си Ото Шулц и ухапа сочния зеленчук като ябълка.

Три души щяха да получат възможността да открият вируса и така — да помогнат на Ото Шулц да си възвърне старото аз.

Очертаваха се отлични изгледи за успех.

„*Няма начин да не успея*“, отсече той наум.

11:00

## Крайбрежен курорт Симбали, Дърбан, ЮАР

— Тревожи ли те нещо, скъпи? — попита Елса ван Лире и сложи чаша с кафе пред съпруга си.

— Не — разсеяно поклати той глава.

Тя се засмя, погали го по бузата и отнесе чинията с нарязани плодове.

Ян ван Лире нямаше желание да пие кафе. Избута настрани чинийката с чашата, изправи се и тръгна към терасата. Докато се мъчеше да отвори вратата, установи, че пак е заяла, и си поряза пръста. Накрая успя.

Навън го лъхна хлад. Зимата приближаваше. Дори в Дърбан с неговия мек климат и много слънчеви часове, през зимата температурите падаха до десет градуса. Ян ван Лире никак не обичаше да захладнява. Мъчеше го ревматоиден артрит, който се обостряше от студа. За болестта впрочем знаеха само той и лекарят. Ян видя, че една от плочите на покрива се е отлепила. Парапетът около голямата тераса се нуждаеше от боядисване, а по време на последния дъжд една от лехите с рози се свлече по наклона към морето. Предишният градинар си вършеше съвестно работата, ала загина при автомобилна злополука. После Ян и Елса така и не успяха да му намерят свестен заместник. Постъпилите на работа се оказваха или лениви и небрежни, или прекалено млади и неопитни, за да различат роза от орхидея. А отгоре на всичко домашният помощник, който си вършеше работата, стига да не го изпускаш от поглед, неочаквано съобщи, че майка му починала, и изчезна.

Но градината далеч не беше най-голямата тревога на Ян ван Лире. Загледан в проблясващата повърхност на морето, той се питаше какво означават обезпокоителните новини за проблеми с „Мъркюри Деймос“.

През януари Ян получи анонимна пратка със загадъчна подкана да разгледа съдържанието на приложената флашка. Притеснен, свърза флашката с компютъра си. На екрана се появи картина, която не му говореше абсолютно нищо. Пратката го хвърли в силна тревога, както впрочем всички случки извън рутинния му работен ден. При други обстоятелства той незабавно би се свързал с компютърен инженер и би го помолил да му разясни странните знаци.

При други обстоятелства — да.

Но конското, което му четеха миналата есен, когато го привикаха в централата на компанията, още му държеше влага. Началниците на софтуерния и фармацевтичния отдел, както и на отдела по сигурността седнаха срещу него от едната страна на дълга маса и със заплашителния вид на триглав трол прегледаха и обсъдиха всички сигнали за нарушения, с които Ян ван Лире ги бомбардирал, както се изразиха те, през последната година.

Преживяването му нанесе сериозни травми. Проявиха нечувана несправедливост. Ян ван Лире беше предпазлив, а в неговия бранш предпазливостта се смяташе за достойнство. Докато излизаше от офиса на трийсет и шестия етаж в централата на „Мъркюри Медикъл“,

Ян гледаше да не мисли колко унизително го смъмриха като ученик само защото следваше неотклонно принципа си винаги да проявява предпазливост. Просто в онзи момент всичките му усилия се насочиха към стремежа да не издаде чувствата си. По-късно обаче, докато летеше към ЮАР, го обзе силна ярост.

Губиш ни времето — така се изразиха те. Тъй като по протокол всички сигнали за нарушения без изключение подлежат на незабавно разследване от служителите в централата, независимо кой и от кой филиал е подал сигнала, само опасенията на Ян ван Лире отваряли работа на петима-шестима души от екипа.

— На това трябва да се сложи край — отсякоха в един глас трите глави на трола.

Ако има основания, нека изпраща сигнали, уточниха те, но само ако има *сериозни* основания. После го отпратиха.

Затова, след като отвори програмата от флашката, Ян ван Лире я затвори, извади флашката и я прибра заедно с бележката от пратката в големия сейф, който му направиха по поръчка в стената на мазето му.

Оттогава не беше отварял сейфа.

И изведнъж медиите и вътрешните информационни бюлетини на компанията гръмнаха с информация за появил се вирус. Двама пациенти починали, а акциите се сринаха с всеки изминал ден.

През януари Ян ван Лире не разбра нищо от появилите се на екрана символи, но в бележката към флашката се споменаваше „Деймос“.

— Какво правиш? — обади се Елса зад гърба му. — Скъпи, тече ти кръв!

Ян ван Лире вдигна показалец. Съвсем забрави, че след схватката с вратата се бе порязал: от раната течеше кръв. Той лапна пръста си.

— Ще донеса лепенки — Елса отново изчезна.

От октомври не бе подавал нито един сигнал.

Реши веднага да се свърже с някой от старшите инженери. Нищо че е неделя. Искаше незабавно да разбере какво съдържа флашката. Ако е свързана с вируса, Ян ван Лире не желаше да му тежи на съвестта, че е позволил да се изплаши от забележките на хора, които мислят повече за икономическите последствия, отколкото за живота и здравето на себеподобните си.

След като взе решение, се почувства развеселен и заобиколи ъгъла. Елса го пресрещна с аптекката. Направи й знак да почака.

Първо трябваше да слезе в мазето и да се обади на инженер.

Ще им покаже, че предпазливостта винаги е за предпочитане.

Малко късно, но по-добре късно, отколкото никога.

**06:50**

**Сасун Роуд, Покфулам, Хонконг**

Хал Бристол, технически директор на хонконгския филиал на „Мъркюри Медикъл“, най-сетне затвори вратата след сина си и внука си. Чувстваше нервите си изопнати до крайност.

Шестгодишното хлапе прекара при него целия ден. Дядо му как ли не се мъчи да го вдигне от плейстейшна. Без успех. Отгоре на всичко малкият настояваше да играят двамата.

В продължение на седем часа Хал Бристол кара състезателни коли, рита футбол, би се с чудовища и развъжда кучета на телевизионен екран. Стана само няколко пъти, за да посети тоалетната и да донесе още кока-кола и чипс.

В малкия апартамент се възцари предишното спокойствие. Хал Бристол разтри слепоочията си, стисна очи, пое си дълбоко въздух и реши да не отлага повече търсенето.

Сутринта се събуди много рано.

Обикновено спеше непробудно цяла нощ и звънът на будилника едва го изтръгваше от съня му. Днес обаче го стресна неясна мисъл, която изчезна, преди да се е конкретизирала. Зашеметен, Хал седна в леглото и се помъчи да я извика отново в съзнанието си.

Едва няколко часа по-късно — на вратата се позвъни, докато той тъкмо приключваше ускорена партия шах на компютъра, — мисълта се проясни.

Преди известно време получи плик, адресиран до дома му, а не до офиса. Видя го върху високия скрин, когато се върна от работа... през януари? Не си спомняше. Откакто Ясмин почина от рак преди две години, Хал нае домашна помощница. Тя идваше три пъти седмично и основното ѝ задължение беше да готви, защото той живееше сам и почистването не отнемаше много време. Предпочиташе в дома му да личи намесата на женска ръка. Помощницата, китайка, се грижеше за уюта: върху кухненската маса се появяваше букет цветя, в банята — уханен сапун, а върху ниската масичка в хола — купа с бонбони или нова покривка. А притежаваше и несравними кулинарни умения. Приготвяше му храна за два дни, за да си я претопля в нейно отсъствие.

Винаги слагаше пощата му върху скрина.

Във въпросния ден Хал веднага забеляза именно този плик. Изглеждаше издут от съдържанието вътре и явно не беше сметка или обикновено писмо. Стисна го внимателно и напипа малък предмет, флашка, предположи Хал и се оказа прав.

Прочете кратката придружителна бележка и направо побесня.

*Прилагаме компютърна програма, която представлява интерес за човек с вашия пост. „Мъркюри Деймос“ не е толкова качествен продукт, колкото го представят. Положението е критично. Успех.*

Хал си спомняше как смачка бележката на топка и я запокити в кошчето за смет. Остави флашката върху скрина и повече не ѝ обърна внимание.

Когато преди трийсет и две години се ожени за китайка от знатно хонконгско семейство, заплахите се превърнаха в задължителна част от ежедневието му. Според неофициални слухове роднините на Жасмин се сдобили с толкова пари по нечестен път. Макар през последните години братята ѝ да се погрижиха да легализират бизнеса си, Хал бе повече от сигурен, че не са изоставили водещата си роля в триадите. Жасмин скъса със семейните традиции и избра да се омъжи за млад британец, току-що завършил инженерното си образование, който разчита единствено на заплата, и този факт предизвика неудоволствие у роднините и познатите ѝ.

Първите години от брака им едва се издържаха. На няколко пъти тя го моли да се преместят. Терорът, на който ги подлагаха, варираше от глупаво гротесков — веднъж например намериха котката си, закована жива на входната врата — до изтънчено подмолен: злосторник бе нахлул в дома им и монтирал в стената на спалнята миниатюрни устройства, излъчващи звуци на границата с доловимото от човешкото ухо. Устройствата смущаваха съня

на Хал и Жасмин и ги принудиха да се преместят във всекидневната. Повикаха специалист, който намери източника на звука и свали коварните устройства.

С годините нещата се понаместиха, но след смъртта на Жасмин всичко започна с пълна сила. Сякаш мъчителите се успокоиха, че вече не се налага да се съобразяват с нея, и отново подеха тормоза си над Хал Бристол, за да го прогонят от Хонконг.

Двамата му синове и внучето му живееха в града и за него този въпрос изобщо не подлежеше на разискване. Научи се да живее с терора; иначе никога не му бяха посягали. Никога. Подлагаха го само на психически тормоз.

Това идиотско писмо вероятно представляваше пореден опит да го сплашат. Не за пръв път се опитваха да саботират работата му. Преди година и половина компютърът му блокира по неразбираема за него причина.

Сега, четири месеца след като получи писмото, Хал Бристол, продължаваше да се чуди кой го е изпратил.

Новината, че „Деймос“ е бил инфектиран с вирус, отнел живота на двама европейци, избухна като бомба във фармацевтичните и медицинските среди. Самият Хал се чудеше как изобщо е възможно. Явно създателят на вируса е разполагал с достъп до машинните кодове.

Именно мисълта за флашката го изтръгна от съня му сутринта. За съжаление си даде сметка за това чак когато малкият Халифакс се появи на вратата с баща си. А после не му остана и минута свободно време.

Най-сетне остана сам.

Само да можеше да се сети къде дяна флашката.

Ясно си спомняше, че изхвърли само бележката, флашката се изгуби някъде.

Джиао сигурно я бе прибрала някъде. Хал започна да отваря едно по едно чекмеджетата, до които тя имаше достъп. Беше го помолила да ѝ посочи къде да прибира дребни вещи. В двете най-горни чекмеджета китайката бе подредила кутийки с ключове, с някои по-евтини бижута на Жасмин, които Хал не успя да изхвърли, химикалки, кламери и други дреболии.

А също и две флашки, но те бяха негови.

Обезпокоен, той се върна в кухнята да провери долапите там. След десет минути бе преровил навсякъде, но без успех.

Инстинктивно се върна в антрето.

Под високия класически скрин нямаше процеп. Опитва се да го отмести. Беше ужасно тежък. Впрегна всичките си сили и го дръпна от стената, за да погледне отзад.

Ето я.

Наведе се, пъкна ръка зад скрина и извади флашката.

Сгорещи се.

Ръцете му трепереха леко. Стисна флашката в шепа и се отправи към модерния си работен кабинет, където разполагаше с всякаква техника. Ако на тази флаш памет имаше дори следа от вирус, щеше да го открие за нула време.

В такъв случай обаче пред „Мъркюри Медикъл“ се очертаваше доста мрачна перспектива.

Много по-мрачна от сегашната.



20:30

**Бална зала на хотел „Four seasons“, Конгресен център Колорадо, Денвър, Колорадо**

Предвид всичко случило се не съществуваше по-добро решение.

Ото Шулц седна до кръглата маса, където вече се бяха разположили деветима гости. След като влезе през елегантната двукрила врата на балната зала, той се спря кажи-речи до всяка от двайсетте маси, за да се ръкува с гостите и да размени по няколко думи. Запази сериозното си държане — ситуацията го налагаше, — но коментираше конференцията, докладите или красивата рокля на някоя дама с присъщата си самоуверена усмивка.

Всичко вървеше по план.

Ото Шулц заложи всичко и спечели.

Пред обществеността изигра блестящо ролята си на уравновесен, отговорен и осъзнаваш вината си мениджър, а на работното си място крещя и вилня, заливайки подчинените си с упреци — с две думи, държа се като онзи разгневен от чуждия непрофесионализъм Ото Шулц, когото служителите на „Мъркюри“ познаваха.

Отново се чувстваше силен.

Възвърна си някогашното аз.

Първоначално планираха много по-мощен прием и бяха ангажирали цялата зала. Поканиха над хиляда и двеста гости, за да отбележат края на конференцията. Но тъй като пиар отделът на компанията още в четвъртък посъветва ръководството, че подобна екстравагантност няма да се приеме добре в такъв критичен за „Мъркюри“ момент, шефовете решиха да отменят приема. После обаче същите специалисти от пиар отдела настояха приемът да се проведе, но в намален състав. Така щели да сигнализират на обществеността, че всичко е под контрол. С помощта на подвижни стени стесниха залата до една четвърт от площта ѝ. Всички важни гости се отзоваха на поканата, установи Ото Шулц не без задоволство и се усмихна на изпълнителния директор на „Бостън Сайънтифик“, седнал през три маси вдясно.

На Нюйоркската борса акциите на „Мъркюри Медикъл“ потънаха с още седем процента само в рамките на днешния ден. От избухването на „бомбата“ миналата сряда ценните книжа отбелязаха общ спад от трийсет и един процента.

Ото Шулц най-последно се почувства сигурен в успеха си.

През деня раздаде нужните нареждания.

Нетната му печалба, след като от брутна извади стойността на премията и други разходи, се равняваше на двеста и трийсет милиона долара. Вече спокойно можеше да изплати дълговете си — сто и десет милиона, — и да даде на Съюзън седемдесетте милиона и имота във Вилфранш, които ѝ се падаха според шибаното споразумение. И пак щяха да му останат повече от петдесет милиона долара.

При мисълта, че съвсем скоро няма да дължи никому нищо, Ото Шулц се усмихна и направи комплимент на сътрапезницата си за изключително красивия ѝ кок.

„Мъркюри Медикъл“ се намираще в критично положение, но с повече работа за година-

две щеше да възстанови репутацията на компанията. Бе готов да преглътне, че 2010-та се превърна в най-кошмарната в историята на фармацевтичния концерн. Гледаше оптимистично към бъдещите предизвикателства. Досега винаги случваше на попътен вятър. А какво пречи трудностите на компанията да се превърнат в ново начало за него и в личен, и в професионален план?

Изчака сервитьорите да наляят бяло вино и да поднесат предястието на всички гости, и почука с нож по чашата си. Изправи се. Моментът не беше подходящ за поредната от традиционните му приветствени речи, в които гарнираше хвалбите за собствените си качества с щипка самоирония и величаеше успехите на компанията, но все пак държеше да поздрави гостите с добре дошли.

Разговорите около масата стихнаха веднага. Всички погледи се насочиха към него.

А той бе свикнал винаги всички да гледат него. Прокашля се.

Странно, вратата в дъното на залата се отвори. Надигна се тревожен шепот, който впоследствие се усили, докато четирима облечени в черно мъже прекосяваха помещението, движейки се по двама край симетрично разположените маси.

Ото Шулц забеляза, че го гледат.

Всички винаги го гледаха. И тези мъже, с тъмни якета и безизразни лица, не правеха изключение. Нямаха вид на облечени за случая. Двама от тях бяха разкопчали късите си връхни дрехи и оттам се подаваха ризи без вратовръзки.

Ото Шулц изтръпна.

В залата отново се възцари тишина.

Мъжете се приближаваха все по-близо и по-близо. Той вече прочете жълтите, добре познати инициали върху лявата част на гърдите им. Спря да диша. Изведнъж сякаш изчезна. Тялото му олекна и той се отдели от него, а сърцето му престана да бие. Да, Ото Шулц беше готов да се закълне, че сърцето му спря. Пропусна два удара. Надяваше се то да спре завинаги; мислено го умоляваше и му заповядваше да спре — същото онова здраво, младежко сърце, с което толкова се гордееше.

Но за сърцето животът не е сложен: бие, докато може.

Неговото също не правеше изключение.

— Ото Шулц? — попита най-възрастният от мъжете.

Ото Шулц кимна леко.

— Арестувам ви за...

Не чу останалото. Всички звуци и усещания се притъпиха. В ушите му отекваха само глухите, ритмични удари на сърцето му, което упорито и неумолимо продължаваше да бие.

21:30

„Ботстъюре“, „Хъовик“, Берюм

— За какво говори в лекцията си? — засмя се Ула Фармен и отпи от шампанското. — Наистина ли присъстваха три хиляди души?

— Да — усмихна се Сара. — Преместиха доклада в по-голяма зала, но и тя се оказа тясна. Организаторите ме осведомиха, че пред залата чакали още толкова хора, колкото пуснали вътре. Лекцията беше на тема „Уместни и неуместни електрошокове при модерни ИКД“.

Ула прихна и се задави с шампанско.

— И шест хиляди души искаха да те слушат?

— Да! Получи се изключително качествена лекция и в неделя отново я изнесох, вместо да говоря за предсърдно мъждене, както предвиждаше първоначалната програма.

Сара се засмя тихо и доволно.

— Нищо не събужда по-ефективно човешкото любопитство от възможността да слушаш лектор, открил вирус убиец и поставил на колене водеща фармацевтична компания.

— Само се замисли какъв народ щеше да приижда, ако изнасяше лекцията днес! — Ула облещи театрално очи. — През уикенда реалният обхват на заплахата още не беше известен. Не бяха заловили Ото Шулц, а и не знаеха за вирусите в Африка и Азия!

Той се усмихна широко и вдигна чашата си.

— Ако лекцията беше днес, щях да напълня стадиона в Денвър! — отбеляза доволно тя.

Отпиха и се спогледаха.

— И все пак не успях да разбера някои неща — призна Ула. — Обвиняват Ото Шулц в търговия с вътрешна информация. Разследването показало, че е знаел за съществуването на вируса, и е сключил облог, за който ни обясниха по телевизията — с две ръце описа правоъгълен лист. — Нищо не разбирам от борсова търговия, но по всичко личи, че именно Ото Шулц е виновник за разпространението на вируса. Щом е купил put-опция или както там я наричат, явно е знаел, че акциите ще паднат, нали?

Сара се настани по-удобно на дивана и качи краката си върху масичката.

— Сигурно си прав. Не съм юрист, а и не разбирам от акции и правила за търгуване с тях, но според мен пред SEC, ФБР и всички останали аббревиатури на агенции, които влизат в създадената от Барак Обама... — тя се замисли и след кратка пауза довърши: — *Financial Fraud Enforcement Task Force*, се откриват добри шансове да разкрият истината, след като вече заловиха Ото Шулц и разполагат с доказателства, че е предизвикал умишлено спад на акциите. Наистина, две копия на вируса се появиха най-неочаквано в...

— ... Дърбан и Хонконг — помогна й Ула.

— Да. Тези копия, адресирани до шефове на „Мъркюри Медикъл“ в местните филиали, не означават непременно, че Ото Шулц ги е изпратил. Благодарение на тези разкрития обаче полицията ще има повече отправни точки.

Тя се прозина лениво и тръсна глава.

— Още не сме чули последната дума на разследващите — напомни тя и ококори очи, за да прогони избилите от прозявката сълзи. — Ще поживеем, ще видим.

— Но ако — Ула натърти върху последната дума, — ако Ото Шулц стои зад разпространението на вируса...

— Очевидно е, че именно той стои зад разпространението на вируса — прекъсна го Сара. — Както си забелязал, никога не очаквам чудеса от полицията, но служителите в SEC явно си разбират от работата. Ще разкрият истината, Ула. Имай търпение.

— Колко добре познаваш Ото Шулц? Останах с впечатлението...

— Колко нахален си станал! — възкликна Сара. — Стига си разпитвал, Ула. Нека оставим тази тема.

Изобщо не се усмихваше и Ула се изчерви, без да знае защо.

— Но, Сара — подхвана той след кратка пауза, — как Свере Бакен се е сдобил с вируса? Шеф като Ото Шулц не би се обърнал за съдействие към някакъв си нищожен инженер...

— Защо не? — възрази Сара. — Оказва се, че Свере Бакен е имал сериозни парични затруднения и, меко казано, объркани представи за редно и нередно.

Тази вечер по новините излъчиха подробен репортаж по случая. Интервюираха Мортен Мюндал. Със сериозно изражение той призна, че покойният вече Свере Бакен, старши инженер в „Мъркюри Медикъл“, и преди се е провинявал в опити за финансови измами: предната година премълчал, а после и отрекъл, че в продължение на няколко месеца компанията по погрешка му е изплащала двойна залата. Мюндал се саморазкритикува остро, задето след провинението на Бакен не е взел необходимите мерки и вместо да го санкционира, го е оставил на длъжност, която следва да бъде заета от служител, ползващ се с безусловното доверие на ръководството. На въпроса дали обмисля да подаде оставка Мортен Мюндал кимна:

— Да. Но в момента най-важната ми задача е да съдействам на властите да проведат безпрепятствено разследване по случая, който, нека не забравяме, започна с кончината на двама души.

Сара взе чашата си от масичката и я завъртя в ръка.

— Ото Шулц е търсел човек именно като Свере Бакен — заключи тихо тя. — Нелоялен, разорен и озлобен. Горките му близки.

Ула стана и донесе бутилката с шампанско. Доля чашите — своята и на Сара.

— Сега ще ми е скучно да се върна на работа — усмихна се Ула. — След като участвах в екшън, сравним с двоен епизод на „От местопрестъплението“, кардиологичното отделение в ГРУС ще ми се стори като... Дъкбург, да речем.

— Радвам се за теб — отвърна Сара.

— За мен ли? Нали ти казах: връщат ни на работа! И двамата! Говори се дори за политическа намеса и...

— Не знам дали ще се върна.

— Какво? Как така *не знаеш*? Да не си...

Тя вдигна ръка да го прекъсне:

— Навярно утре ще виждам нещата по друг начин. Но точно в момента просто не...

На вратата се позвъни.

— Теа сигурно си е забравила ключа — Сара стана. — Обеща да се прибере до десет.

Ула остана на дивана. Отпи от шампанското. По тялото му плъзна приятна топлина. Пресушиха бутилката. Облегна се назад и затвори очи, но го стресна викът на Сара:

— Ларш! Какво...

Ула стана и се втурна към коридора.

— А, и послушното е тук, значи!

Ларш Кваме стоеше пред вратата само по риза, задъхан и с тънък сноп листове в ръка.

— Ще влезеш ли? — попита Сара.

— Не. Нося ти... — размаха листовите под носа ѝ. — Нося ти копие от жалбата ми в полицията.

Ула протегна ръка да разгледа документа, но Ларш Кваме го дръпна рязко.

— Това теб не те засяга — студено отбеляза той. — Ти си само жалък слуга, който ѝ върви по свирката. Помниш ли Клаус Омот, Сара?

— Помня го, разбира се — смути се тя. — Пациентът, който...

— *Моят пациент* — прекъсна я Ларш Кваме. — Моят пациент, когото ти уби.

— Уби?

Погледът на Ула сновеше трескаво между Сара и Ларш.

— Сепсис — лаконично обясни Кваме. — При аутопсията е установена причината за смъртта: ендокардит. Възможни септични емболии в мозъка, които доведоха до критично състояние в събота. Пациентът почина в нощта срещу неделя.

— Какво? — стъписа се Сара. — Какво искаш да...

Ула захапа без това изгрязания до живеца нокът на показалеца си.

— Ти уби пациента ми с нелепата си намеса в нестерилни условия миналия понеделник — извика Ларш и двама минавачи се спряха на десетина метра от тях. — Уби го! Няма да ти се размине. Ще подам сигнал в полицията и ще уведомя за престъплението ти всички служби за медицински одит. Нека преценят какво наказание заслужава главен лекар, лаком за медийно внимание, който действа по свое усмотрение.

Сара стоеше с отворена уста. Поклати глава.

— Моля те, влез — настоя тя. — Случилото се е ужасно и...

— Да. Ужасно — точно това е думата. Ще си платиш, Сара Цукерман. Ще напуснеш ГРУС. Няма да спра, докато не те изгоня от норвежкото здравеопазване.

Тикна документа пред гърдите ѝ и тя инстинктивно го обгърна с ръце. Ларш Кваме се завтече към портата. Там се обърна и извика високо, та дано цял „Хьовик“ го чуе:

— Ще те накарам да напуснеш тази страна, Сара Цукерман! Ще го направя, каквото и да ми струва!

После изчезна.

13:15

Сентрал Парк, „Манхатън“, Ню Йорк Сити

— Прекрасен ден! — отбеляза Ребека Мюндал и стисна лакътя на Орти. — Толкова се радвам, че си тук.

— Тук съм и няма да ходя никъде — усмихна се Мортен Мюндал и вдигна очи към големите зелени корони на брястовете, които изглеждаха почти черни на фона на светлото небе.

Майка му го държеше здраво под ръка. Той сведе поглед към дребничката ѝ фигура. Порано днес Ребека ходи на фризьор и го помоли да се поразходят, а после да хапнат в любимата ѝ италианска кръчмичка.

— Ухаеш прекрасно — прошепна той в прошарената ѝ коса.

Тя се усмихна кокетно.

— Благодаря, Орти, ти също. Изобщо сме много елегантна двойка, не мислиш ли?

Мортен се разсмя. Радваха го разходката с майка му, хубавото време; Мортен Мюндал се радваше на света и се чувстваше щастлив. След като напусна „Мъркюри Медикъл“ и се прибра у дома при майка си в „Манхатън“, той си спечели всеобщо уважение и получи многобройни предложения за работа. Засега отказваше. Искаше да си подреди живота и да разполага с всички часове на денонощието.

Не виждаше смисъл да включва майка си в програма за алкохолици. На Ребека Мюндал не ѝ оставаше много живот. Прекалено дълго бе злоупотребявала с пиенето. Мортен ѝ позволяваше чаша вино след дванайсет на обяд и още едно питие преди лягане. Редовният, макар и строго дозиран прием на алкохол правеше майка му още по-щастлива.

Двамата се радваха на компанията си и прекарваха дните заедно без никакви ангажименти освен да общуват. Мортен се погрижи апартаментът да бъде изчистен до блясък, прозорците да светнат и завесите да се сменят с по-леки, които да пропускат слънце в скромния живот на Ребека Мюндал.

— Ти наистина успя да го съсипеш — промълви тя; повтаряше го сигурно по десет пъти на ден. — Наистина успя да съсипеш Ото Шулц. Моят Орти.

И започна да се смее, та чак да хълца. Двамата с Мортен спряха пред три катерички, стрелнали се през пътечката и към стъблото на близкото дърво.

Ото Шулц предпочете да запази мълчание. Не обели дума цели четири месеца. Определиха му непосилна гаранция и той продължаваше да лежи във временния арест. Медийният интерес към бившия предводител на „Мъркюри Медикъл“ постепенно затихна.

Когато новината, че според всички улики зад разпространението на вируса стои Ото Шулц, стигна до Мортен Мюндал, той остана смаян. Как да повярва, че именно Ото му е изпратил плика с флашка, чието съдържание би предизвикало най-сериозния срыв на активите на „Мъркюри“ в цялата история на компанията? В такъв случай Ото Шулц заслужаваше „Оскар“. Отчаянието и гневът, демонстрирани от Шулц по време на видеоразговора им в деня, когато Мортен забогатя от къси продажби, изглеждаха напълно искрени и Мортен дори го съжали.

Не, не можеше да повярва.

И той наистина продължи да се съмнява в това разкритие. До момента, в който медиите изнесоха катастрофалното финансово положение на индустриалния магнат, а информацията, изтекла от ФБР и SEC, потвърди образа на човек, готов дори да потопи собствения си кораб, за да прибере парите от застраховката.

А сега дъртият хитрец се бе позовал на петата поправка: правото да не свидетелства срещу себе си.

Мълчеше като риба.

Дори Ото да промени решението си и да проговори, Мортен Мюндал не се притесняваше. Никак. По време на двата полицейски разпита, на които го подложиха в Норвегия, Мортен спокойно потвърди, че се познава лично със Свере Бакен и три-четири пъти са се виждали на приятелски начала, за да пийнат по бира. Веднъж Мортен дори се опитал да го уреди със своя позната, която също не била ангажирана. Полицията със сигурност бе проверила версията му, защото Ирене му се обади да го пита защо органите на реда се интересуват от интимния ѝ живот.

Ако Ото заяви пред съда, че е изпратил вируса на Мортен Мюндал, Мортен щеше да отрече.

Най-категорично.

От ареста на Шулц обаче изминаха цели четири месеца, без той да обели дума.

Вътрешно Мортен ликуваше, доволен, задето се оказа по-предпазлив от бившия си шеф в прикриването на транзакциите си. Много по-предпазлив: затова му се размина. Ненаситната алчност на Ото го тласна към прекалено рисковано начинание и подобно на Икар той се сгромоляса, докато Мортен взе само колкото заслужаваше. И не го хванаха.

— Не си спомням кога за последно съм се чувствала така — прошепна Ребека Мюндал и двамата продължиха нататък.

— Напротив. Вчера пак беше щастлива, завчера — също. Преди три дни — също.

— Утре пак ще е така — тя се сгуши в горната част на ръката му. — Утре пак ще си прекараме чудесно, нали?

— Да, разбира се — Орти се спря. — И утре, и вдругиден, и през всички следващи дни.









# Послеслов на писателите

Искаме да изкажем специални благодарности на икономиста Йойстайн Стефансен, който търпеливо и най-добросъвестно отговори на всевъзможните въпроси за фондовия и финансовия пазар, които му зададохме. Благодарим и на доктор Марит Орьонес от Държавната болница и на доктор Трине Холан от болницата в Аскер и Берюм за изчитането на книгата и за полезните съвети.

За опростяванията, които се принудихме да направим, и грешките, които вероятно сме допуснали въпреки напътствията им, отговорност носим единствено ние.

За работата по „Мъждене“ допринесоха и мнозина други: семейството ни, приятелите ни и неизменно въодушевените сътрудници в издателство „Пиратфурлаге“. Благодарим на всички тях и по-специално на нашия редактор Мариан Олму Фредин.

Ала най-горещите ни благодарности са запазени за родителите ни — Турдис и Улав, — които ни научиха как да бъдем задружни брат и сестра.

**Рошоен, Румериксосен, 19 юни 2010**

**Ане Холт/Евен Холт**

# Информация за текста

## Издание:

Anne Holt og Even Holt

FLIMMER

Sara Zuckerman #1

© Piratforlaget, 2010, Oslo

Ане Холт и Евен Холт

Мъждене

Авторска серия Сара Цукерман #1

Издателска поредица Криминале #20

Норвежка, I издание

Превод от норвежки: Ева Кънева, 2014

Оформление на корицата: Борис Драголов

© ИК „ЕМАС“, 2015

ISBN 978-954-357-293-9

---

**notes**



Емеритус — пенсиониран; професор емеритус — почетно звание, което се присъжда, ако кандидатът отговаря на определени критерии. — Бел. прев.

Абокaт — пластмасова тръбичка за еднократна употреба, с която в тялото се въвеждат/извеждат течности. — Бел. прев.

Синкоп (мед.) — временна загуба на съзнание. — Бел. прев.



Енология — наука за приготвяне и съхраняване на вина. — Бел. прев.

Стуртингът — норвежкия парламент. — Бел. прев.

Kill those motherfuckers for all I care! (англ.) — Пет пари не давам за живота на тези шибаняци! — Бел. прев.

Сутура (мед.) — хирургичен шев. — Бел. прев.

WPW-синдром — синдром на Волф-Паркинсон-Уайт — рядко състояние на преждевременно възбуждане на сърдечните камери в резултат на импулс, дошъл по-рано от предсърдията. — Бел. прев.

„Евробонус“ — програма за лоялни клиенти на Скандинавските аеролинии. — Бел. прев.

Хала — празничен хляб за Шабат. — Бел. прев.

Fuck you (англ.) — Майната ти. — Бел. прев.



Risk stratification for ventricular arrhythmias in ischaemic cardiomyopathy (англ.) —  
Стратификация на риска от камерна аритмия при исхемична кардиомиопатия. — Бел. прев.

Senior medical advisors (англ.) — старши медицински консултанти. — Бел. прев.

Rumours (англ.) — слухове. — Бел. прев.

Осло, Норвегия (актуализирано на 7 май 2010) — Пенсиониралият се електрофизиолог професор емеритус Ерик Бернтсен (70 г.) почина в Държавната болница в Осло, Норвегия, вследствие инфаркт на миокарда. Няколко седмици по-рано лекарите му поставиха диагноза „камерна аритмия“, а преди дни го приеха в болницата за поставяне на ИКД заради настъпили усложнения в състоянието му. Имплантацията бе извършена тази седмица. Доктор Бернтсен е починал във вторник сутринта местно време в родното си градче Берюм на запад от Осло.

От Държавната болница пуснаха специално съобщение до медиите, в което наричат доктор Бернтсен „основоположник на скандинавската електрофизиология“, „служил на лекарското си призвание със забележително себераздаване, оставил ярка диря и помогнал на хиляди пациенти“.

В комюникето началникът на кардиологичното отделение в Държавната болница професор доктор на медицинските науки Карин Фалхюс изразява дълбоки съболезнования към семейството на починалия. „За нас беше истинско щастие да имаме в състава лекар от ранга на доктор Бернтсен. Благодарни сме му за всичко, което е направил за нас и за многото ни пациенти. Доктор Бернтсен ни напуска твърде рано.“ — Бел. прев.

Hell (англ.) — ад. — Бел. прев.

Warning: Do you want to transfer this file to ICD? (англ.) — Внимание: желаете ли да прехвърлите този файл на ИКД? — Бел. прев.

Скъпи Ото, в отговор на снощния ти имейл, моля имай предвид следното: Ерик Бернтсен е бил опериран във вторник, 4 май, в университетска болница „Грини“ (ГРУС). Доколкото ми е известно, завеждащата кардиологичното отделение доктор Сара Цукерман е извършила имплантация на ИКД („Мъркюри Деймос“). Преди около четири седмици Ерик Бернтсен е преживял тежък синкоп. Проведените изследвания показали камерна тахикардия като най-вероятна причина за инцидента. Не съм запознат с подробности по лечението на доктор Бернтсен, но научих, че е бил намерен мъртъв два дни след имплантацията в район за отдих близо до болницата. Напуснал стаята си рано същата сутрин, доколкото ми е известно, без лекарско разрешение. Както вероятно знаеш, в Норвегия спазването на лекарската тайна се подчинява на много строги правила и затова не мога да науча повече нито от персонала в здравното заведение, нито от моите източници, макар да оглавявам клона на компанията-производител на въпросното устройство. Ако ти трябва повече информация, моля да ме уведомиш.

Сърдечни поздрави,  
Мортен. — Бел. прев.

Find patient (англ.) — намери пациент. — Бел. прев.



„Акер“ — норвежки индустриален концерн. — Бел. прев.

Шел-Инге Рьоке (р. 1953) — норвежки бизнесмен и индустриален магнат. Неговият холдинг притежава контролния пакет акции в „Акер“. — Бел. прев.

Collateralized debt obligation (англ.) — структурирани облигационни емисии. — Бел. прев.

Галакси (англ.) — галактика. Мъркюри — Меркурий. — Бел. прев.

Вашингтонските хъската — наименование на спортния клуб към местния университет. — Бел. прев.

My guy (англ.) — Моето момче. — Бел. прев.

Snail-mail (англ.) — от snail — охлюв и mail — поща. — Бел. прев.

Market news (англ.) — Новини от пазара. — Бел. прев.



No news available (англ.) — Няма налични новини. — Бел. прев.

PCIB — норвежки холдинг, производител на съвременни лекарства за борба с рака. —  
Бел. прев.

Shit! (англ.) — Мамка му! — Бел. прев.

What the hell is going on here? Can we talk, Sara? (англ.) — Какво, по дяволите, става тук?  
Може ли да поговорим, Сара? — Бел. прев.

Immediately (англ.) — незабавно. — Бел. прев.

What the hell is going on? (англ.) — Какво, по дяволите, става? — Бел. прев.

It's a matter of time, all right! (англ.) — Въпрос на време е, да! — Бел. прев.

hate this place. But I really can't talk to you. (англ.) — Ненавиждам това място. Обаче наистина не мога да говоря с теб. — Бел. прев.



Seriously (англ.) — наистина. — Бел. прев.

In deep shit (англ.) — затънала до гуша. — Бел. прев.

And the shit will hit the fan very, very soon, I'm afraid, (англ.) — И се опасявам, че нещата ще излязат от контрол съвсем, съвсем скоро. — Бел. прев.

Thank God (англ.) — Слава богу. — Бел. прев.

Stand down, John, (англ.) — Откажи се, Джон. — Бел. прев.

Straight A's (англ.) — по нашата система за оценяване в училищата: пълен само с шестици. — Бел. прев.

Националният празник на Норвегия. — Бел. прев.

Congratulations! It's Jerry! (англ.) — Поздравления! Обажда се Джери! — Бел. прев.



U.S. Securities and Exchange Commission — Федерална комисия по ценните книжа и фондовите борси. — Бел. прев.

Love you. (англ.) — Обичам те.

Love you, too. Take care, (англ.) — И аз те обичам. Пази се. — Бел. прев.

O, hello! My name is Catherine Adams, and I'm calling from New York. I'm trying to reach doctor Zuckerman. Sara Zuckerman. Is this the correct number? (англ.) — О, здравейте! Казвам се Катрин Адамс и се обаждам от Ню Йорк. Опитвам се да се свържа с доктор Цукерман. Сара Цукерман. Нали не съм сбъркала номера? — Бел. прев.

Give me a moment, OK? (англ.) — Дайте ми минутка, става ли? — Бел. прев.

Still there? (англ.) — Там ли сте още? — Бел. прев.

Loud and clear, (англ.) — Силно и ясно. — Бел. прев.

Keep me posted, (англ.) — Дръж ме в течение. — Бел. прев.

Good afternoon and welcome, (англ.) — Добър ден и добре дошли. — Бел. прев.



Wasn't that an overkill? (англ.) — Това не беше ли прекалено? — Бел. прев.

A man in full! Really! (англ.) — Истински мъж! Действително! — Бел. прев.

Shit! (англ.) — Мамка му! — Бел. прев.